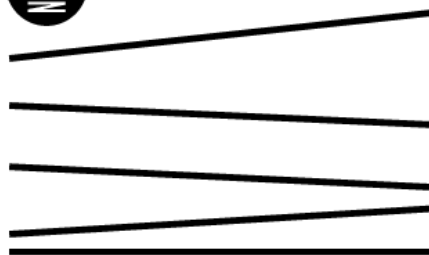

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Krone, Carl.

Hans Lindberg. Jeppa : To Noveller.

Kjøbenhavn : Chr. Steen & Søn, 1866

458 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

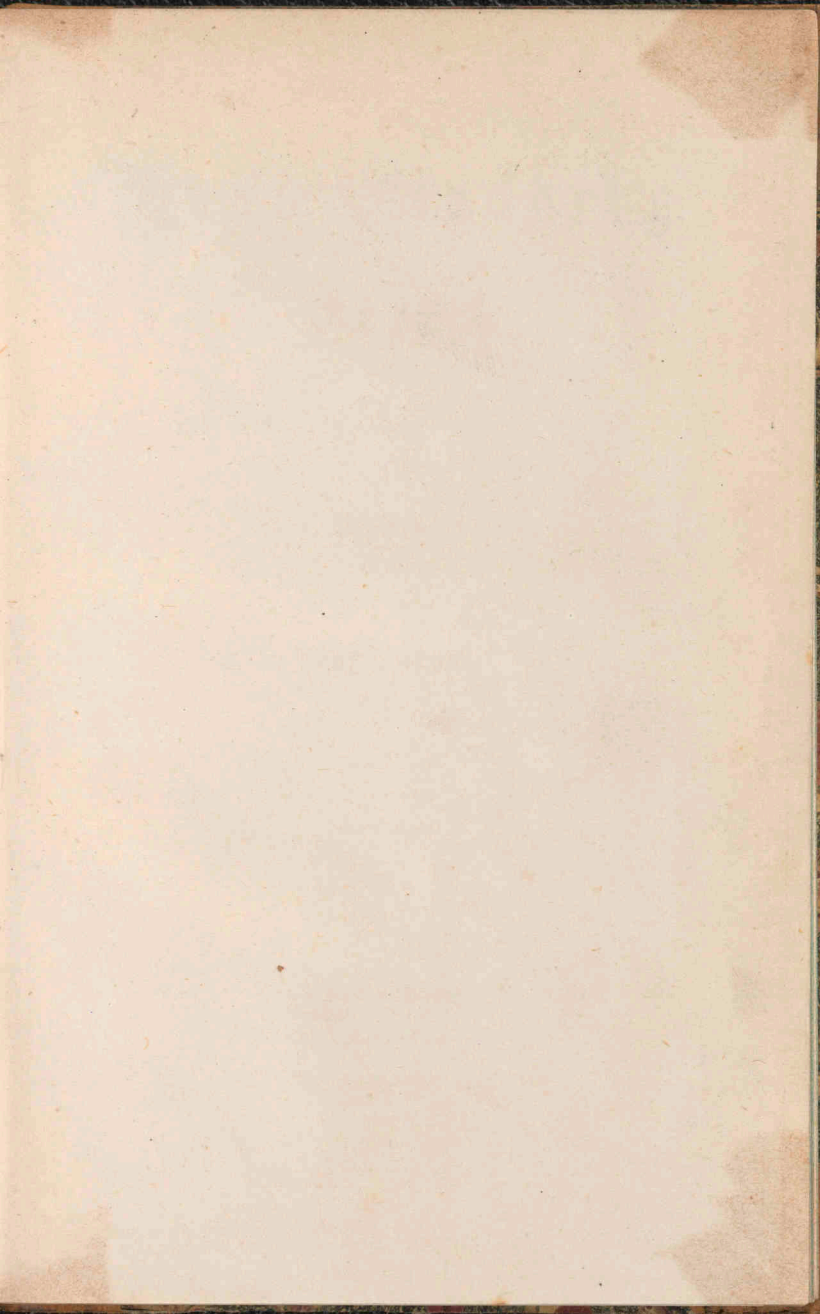
57-195

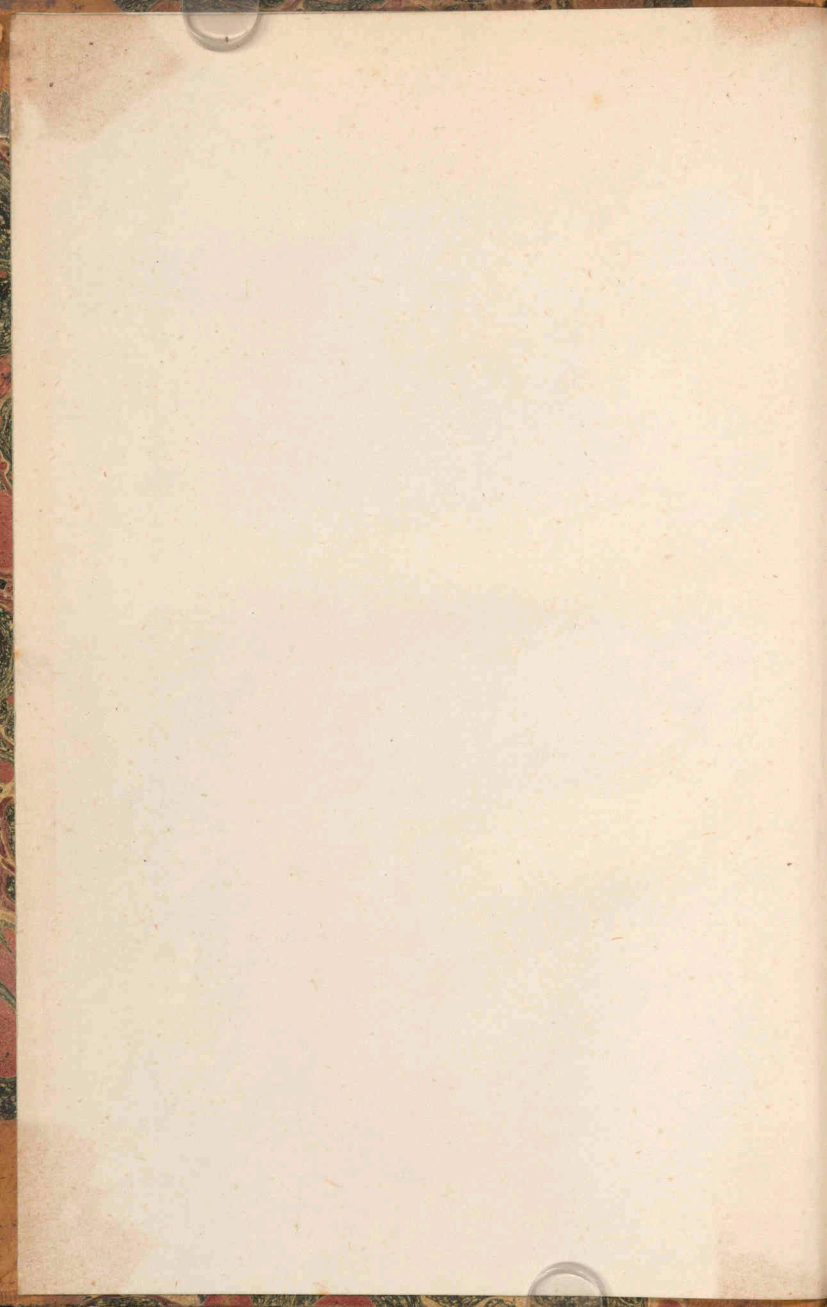
Det Kgl. Bibliotek

130025487150

Hans Lindberg.

Jeppa.

En Houeller

af

Carl Krone.

—•••••—

Kjøbenhavn.

Chr. Steen & Sønns Forlag.

Sally B. Salomons Tryk.

1866.

Handwritten text, likely a title or name, appearing in reverse (mirrored) form.

Handwritten text, likely a title or name, appearing in reverse (mirrored) form.

Handwritten text, likely a title or name, appearing in reverse (mirrored) form.

Small handwritten mark or character.

Handwritten text, likely a title or name, appearing in reverse (mirrored) form.

Hans Lindberg.

John Linberg.

Balsøllille, den

Kjære Frederik!

Først og fremmest — ja, Du seer jo af Over-
skriften, at jeg lykkelig og vel er ankommet til mit
Bestemmelsessted. Men knibe gjorde det; vi havde et
affkøligt Veir, som gamle Tante Hanne pleier at
udtrykke sig, eller, som Onkel Fritz meget betegnende
siger, „trykke sig ud.“

Men siden Talen er falden paa Tante Hanne,
hvordan har Serine det, arme lille Bæst? Hun havde
faaet Battersot i det venstre Laar, da jeg tog Afsted
med hende. Naa, baade for min egen som og for
hele Familiens Skyld onsker jeg, at hun maa være i
bedste Velgaaende. Men hvis det ikke er Tilfældet,
saa tjen mig i, kjære Ven og tilkommende Svoger, at
stikke hende lidt med en Knappenaal i bemeldte Laar,
NB. naar Tante Hanne er fraværende. Jeg har rigtignok
ikke før hørt, at man tapper en Kanarifugl, men det
kan vist ikke være til Skade for søde, gamle Serine

at gjøre et Forsøg. But we will drop that subject og begynde paa et andet, nemlig en Beskrivelse over Balsøllille og dets Beboere, mig selv undtagen. Det vilde da være Synd at belemsre Dig med et Udkast af Fætter Hans. Tak, ham kjender Du for godt.

Balsøllille er et sandt Paradiis, det vil sige i det Smaa, og var det ikke, fordi mine høitflyvende Planer, mine uendelig ærgjerrige Længsler byde mig engang om mange, mange Aar at drage til Syllands Klitter og Heder, for at sætte Foden under eget Bord i min, Hans Lindbergs Præstegaard, saa — ja, saa troer jeg næsten, jeg kunde med lidt Oervindelse føle mig tilfreds ved at være Eier af Balsøllille. Men den Hede og den Præstegaard mellem høie Sandklitter — veed Du hvad — det er mageløst fristende Udsigter. Far hen, Balsøllille! kom Præstegaard og Kirke med dine fem Tilhørere, at sige, naar Veiret er godt. Du seer, at jeg er uforbederlig. Hvorfor forbedrer jeg mig ikke? It is never too late to mend.

Det var da Fanden! Nu sidder Forvalteren igjen paa Bænken udenfor mit Vindue og fløiter de meest skærende Toner. Skulde Du troe, at det forstyrrer mig? Jeg kan ikke samle mine Tanker og skrive. De spredes ad som Avner for Vinden, naar han begynder med sin Fløiten.

Naa, nu er han gaaet. Jeg reiste mig nemlig, gik hen til det aabne Vindue og sagde:

„Aa, Hr. Christensen!“

„Hvad er til Tjeneste, Hr. Candidat?“

Han tog til Hatten. Det er et meget høfligt Menneske, saadan at see til, og et Fandens fjæft Ansigt sidder der paa ham, saa bruunt som en Kaffebonne. Ja, hans Skjæg er ogsaa prægtigt.

Hvad jeg vilde sige — hvordan gaaer det med dit? Har Du endnu den Sorg, at det duner og falder i det Røde?

„Hr. Christensen,“ sagde jeg, „gør mig den Tjeneste at forflytte Deres musikalske Dvælses til et mere belejligt Sted. Jeg kan Pine og Død ikke samle mine Tanker, saalænge De frembringer dem her lige i mit Øre.“

„Gjør mig ondt, Hr. Candidat,“ lød Svaret, ledsaget af et af disse forbandede Smil, som lader En i en pinlig Uvisshed om, enten man har Følelse til Nar eller man selv er Narren. „Denne Bænk er engang bestemt til Uddannelse og Befordring af de musikalske Talenter, der muligviis findes hos de mandlige Beboere af Balsølløse. Men kan det ikke være Andet, er Deres Tanke virkelig saa løsagtig en Fugl, at den farer ud af Vinduet ved min Tones magiske Strøm, faaer jeg vel, til Fordeel for den lille flygtige

Skjælm vige Pladsen for denne Gang. Men mærk Dem vel, Hr. Candidat, senere: du, didudidu, didu."

Han gjorde mig reent rasende, den snavs Forvalter. Jeg skulde næsten troe, at hele det mandlige Kjon her paa Gaarden har lagt Complot op mod mig, lige fra Forvalter til Landelev Nummer syv. De pine og plage mig fra den lyse Morgen til den mørke Aften, og især naar Damerne ere nærværende. Ja, det er nu det Piinligste af det Hele, saa gjøre de Alt, hvad der staaer i deres Magt for at gjøre mig latterlig i de Skjønnes Dine. Og siffige Hoveder ere det, det maa man lade dem; jeg maa have et Die paa hver Finger for ikke at gaae i en af de mange Fælder, de sætte op for mig. Pine og Død, gaaer jeg ikke som paa glødende Kul! Det er en Kamp paa Liv og Død, jeg vil ikke lade mig overvinde af de Fordrotter; det gjælder ikke ene mig, jeg føler det tydeligt, det gjælder Candidaten, det gjælder hele Standen. Det ulærde Paf vil træde Videnskaben under Fødder, vil bestjæmme den, og det lige for Dinene af det smukke Kjon, som jo Alle og Enhver veed, pleier at lægge det tungeste Lod i Minervas Bægtfsaal. Altsaa — Mod, Hans Lindberg! Mod, Mand! Du kæmper for hele Standen, Du kæmper Een mod Ti, men . . . Saa, nu er der igjen Een, som slaaer Triller udenfor mit Vindue. Denne Gang har nok Forvalteren havt Ret, at Bænken

virkelig er udfaaren til Samlingssted for musikalske
 Dvælsere. Hvilken solklar Nattergalstemme! Jeg vil
 liste mig hen og see, hvem det kan være. Mon det
 er Frøken Sofie eller Frøfru Johanne? Hu! det er
 maaskee Gouvernanten!

Det var da hverken den Ene eller den Anden af
 de omtalte Tre. Gud skal vide, hvem hun er. Tænk
 Dig, jeg nærmer mig forsigtigt det aabne Vindue og
 stifter Hovedet ud. Hvad seer jeg nede paa Bænken?
 Et yndigt lille bruunt Lokkehoved! Hatten var af, den
 holdt hun i Haanden og viftede sig nok saa ugeneert
 med den. Det var en Haand, lille og rund og hvid,
 med smaa Smilehuller! Og Figuren — saa slank som
 en Poppel. Og Dragten — tænk Dig en simpel
 staaigråa Kjole, der forresten skinnede som Silke, en
 lille, sneehvid Binding, do. Manchetter. Det var Alt,
 men som det flødte hende, det var i Sandhed Mere.
 Og Stemmen — Du kan ikke troe, hvor den klang,
 især efter at jeg havde seet hende selv, det vil sige,
 efter at jeg havde seet hendes Hoved, Haand og Figur.
 Men Ansigtet! Nu vil Du lee, det fik jeg ikke at see,
 men jeg er vis paa, det er deiligt. Hvor jeg er en
 Nar, at jeg ikke raabte Goddag, saa havde hun nok
 seet op; men jeg stod som fortryllet, til Synet reiste
 sig og svævede bort, med Ryggen vendt imod mig.
 Saa, da det var for seent, raabte jeg Goddag og lo

bagefter af min egen Dumbhed. Naa, jeg faaer hende vel at see ved Theebordet; jeg kan da ikke troe, hun blot er gaaet igjennem Gaarden og har hvilet sig paa Bænken; det er rigtignok Egnens Folk vante til. Men hvad gjør det til Sagen. Min Kysalf maa jeg gjensee, i hvordan det end gaaer!

So, nu er jeg kommen tilbage fra Theebordet; Fikst Du Pæren, Zacharias? Nei, hun var der ikke, og Ingen vilde kjendes ved hende, da jeg beskrev hendes Person og Klædedragt. Eigemeget, findes skal hun, lad saa Frøken Sofie og Hanne lee, og Forvalteren og Landeleven voxle Blikke.

Imorgen kommer Herremanden og hans Frue og de velsignede Smaa, som skulde overlades til mit Talent og min specielle Omhu. Det bliver en vigtig Dag; jeg føler mig tilmode som et Maleri, der skal hænges paa Udstillingen. Hvor man vil gjennemsee mig paa alle Ender og Kanter og udfinde Kys og Skyggesider, dog fleest af de Sidste, tør jeg love.

Beed Du hvad, Frederik, der er noget Eget i at tage ud som Huuslærer, det forsjikrede ogsaa mit Pendant, Gouvernanten, mig igaar. Hendes Forretning gaaer dog kun ene ud paa at lære Pigebørnene, medens jeg derimod er den meget Betroede, som har hele Slanget paa sin Samvittighed, baade Piger og Dreng, og af dem er der, saavidt jeg har forstaaet, en halv Snees,

nemlig fem Piger og fem Dreng. Pigernes Navne ere: Dora — jeg sætter dem nu, som de falde i Riim, ikke efter Alder, altsaa — Dora, Thora, Nora, Trine og Mina. Drengenes ere: Hans, Franz, Jans, Alarus og Olarus. Kan Du nu sige mig paa Klangen af disse Navne, hvem der er Perlen? Gouvernanten siger, at de ere Perler Allesammen. Gud velsigne hende — hun er selv en Perle, men af Glas.

Imorges kom Zomfru Hanne hen til mig — jeg sad nemlig i en Vinduesfordybning i Spisestuen og saae paa Duerne, som lille Karen kastede Korn til. Hvad jeg vilde sige, det er ret en fix lille Bondepige, Karen; saadan et Par Dine, som hun har — Du skulde blot see dem. De kunde næsten . . . Men det var Zomfru Hanne, jeg havde nær glemt hende, lille Staffel.

Som sagt, hun kom hen til mig i Vinduesfordybningen og sagde, idet hun lagde sit lille sorte Hoved paa Siden og saae bedende paa mig med fine skjelmiske blaa Dine:

„Hr. Candidat!“

„Zomfru Hanne!“ svarede jeg.

„Fy“, sagde hun, „jeg hedder ikke Hanne, men Johanne. Kan De ikke huske det, affurat som Fru Heiberg i Eventyret paa Fodreisen.“

„Jo, og i Virkeligheden“, svarede jeg.

„De har ved Gud Ret, det havde jeg reent glemt.

Men det var det, jeg vilde bede Dem om" — for nu blev hun mere fortrolig —. „Hør, Hr. Rindberg, vil De ikke vise mig den Tjeneste at gjøre lidt Cour til Sofie ved Middagsbordet, naar Christensen kommer ind. Det kunde blive saa morsomt, for Christensen er saa skinsyg.“

„Er han det?“ spurgte jeg. „Det er slemt. Men jeg vidste slet ikke, at Frøken Sofie og Forvalteren vare forlovede.“

„Nei, Gud, langt fra. Hvor kan De troe det, Hr. Rindberg? Det var da en underlig Idee!“ Og hun blev rød og pillede ved sit Forklæde. „Ja, det Tegn kjender Du jo nok.“

„Det var endda ikke saa underlig en Idee“, meente jeg. „Naar de ikke ere forlovede, kan jeg ikke begribe, hvorfor Hr. Christensen skulde blive skinsyg, fordi jeg gjorde Cour til Frøken Sofie.“

„Kan De ikke? Nei, virkelig, kan De ikke forstaae det?“

„Nei, det veed Gud, jeg ikke kan.“

„Har De da slet ingen Søstre?“

„Jo, hele fire, hvis det kan hjælpe.“

„Fire! og De veed ikke engang . . . nei, det er for galt!“ Hun slog Hænderne sammen, og ude af Døren var hun, inden jeg kunde faae fat i hende og

aftvinge hende Gaadens Løsning. Kan Du gjætte den? Seg vil være fordømt, om jeg kan.

Imidlertid gjorde jeg styrkende Cour til Frøken Sofie, som Du kan tænke, og høstede følgelig mange straalende og taknemmelige Blikke fra Somfru Han . . . Johanne — ingen Slinger i Vassen — men hvad Forvalterens Skinsyge angaaer, maa jeg sige, jeg saae Intet til den, ikke det Mindste. Dog, Somfru Johanne var tilfreds, det er det Vigtigste.

Nu troer jeg det er bedst at gaae til Ro og styrke sig ved en sund Søvn til at møde den Dag imorgen med opreist Mod og opreist Pande. Det er Dommens, Prøvelsens Dag, hvor det nye Guld skal lægges paa Rammerraadens, Raadindens og de smaa Raaders Prøvesteen. Herre Gud, jeg maa tænke paa Gouvernanten, hun fortalte mig igaar sin Debut her i Huset. Hvordan mon min vil blive? — Det er en fjøn Pige, hun ligner lidt din Tilkommende, min fjære Søster Fride: sort Haar, glattet ned i Panden, sorte Dine, brunn Farve, lav Pande, store Dienbryn, sørgmodigt Smil, lav Stemme, lille Figur, altid klædt i mørke Farver.

Naa, Godnat! . . . Men Sofie! Har jeg beskrevet Sofie for Dig? Nei, saa min Sandten har jeg ei. Hun er hoi, slank, smal om Livet, har brune Dine, guldgult Haar, saa stort, at jeg troer, det kunde

stjule hele hendes spinkle Skikkelse, hvis hun gav det frit Spil. Men hun fletter det tvertimod med megen Omhu i to skinnende Flætninger, som hun igjen snoer om en Skilpades Kam. Det kan være, hun bærer sit lille Hoved med det store Haar med en Dronnings Mine, medens Munden med den korte Overlæbe synes at sige: „Her er jeg; jeg udfordrer Eder Alle; jeg er ikke bange, kom kun frem.“

Det er Frøken Sofie, Raadindens yngste Søster og Pleiedatter.

Og nu Godnat, næste Gang mere.

Din Ven

Hans Lindberg.

Balsøllille, den . . .

Naa, nu er det overstaaet! Gud bevare mig, er det saadan at gaae igjennem Skjærsilden, saa . . . Halv tolv kom da Bognen rullende ind i Gaarden. Hver stod i sit Vindue og tittede ud, for nysgjerrig bliver man som Fanden her ude paa Landet.

„Den lille Tykke, det er Kammerraaden“, sagde Gouvernanten; for hun stod naturligtvis i samme Vindue som jeg. Seg har jo sagt det engang før, hun

er mit Pendant, det føle vi Begge, og det føle de Alle; de nænne saamæn aldrig at skille os ad. Vi have vore Pladser ved Siden af hinanden ved Bordet; vi maae — lægger Du Mærke til Ordet maae — sidde sammen, naar vi kjøre ud; vi maae gaae sammen, naar vi spadserer, vi maae — ja, vi have endogsaa faaet Bærelser ved Siden af hinanden. See, mere kan man ikke gjøre for os? Gud veed, det er næsten for meget.

Naa, vi stode altsaa sammen i Vinduet, og hun sagde, da Vognen holdt udenfor Døren: „Den lille Tykke det er Kammerraaden, og den høie Tynde det er Kammerraadinden. See der er Mine og Trine“ ja, saa fulgte den hele Række af Navne, som Du allerede engang har havt den Ære at læse, hvorfor jeg ikke vil trætte Dig ved en Gjentakelse.

Familien kom ikke ind for at lade sig sene, som jeg havde ventet; den forsvandt som en Røgsky, og først ved Middagsbordet rullede Tæppet op, og ud paa Scenen traadte først Fru Kammerraadinde Engel.

„Candidat Lindberg?“ spurgte hun med en let Hilsen, som jeg bejvarede med et ligesaa let Buf — Du kjender mig nok. „De har da havt Tid til at gjøre Dem hjemme paa Valsølille. Hvad synes De om Haven? Er den ikke smuk?“

„Med Undtagelse af Et og Andet, som jeg vilde

forandre, hvis den var min", svarede jeg, „finder jeg, at den er noget af det Smukkeste, jeg endnu har seet.“

„Det glæder mig. Jeg maa fortælle Dem — ja, jeg er stolt af det — det er mit Værk altsammen. Jeg har selv givet Planen til det hele Anlæg. Saa, der er Engel. Han vil tage en stor Deel af Vren fra mig, men det tillader jeg ikke. Nei, Engel, det nytter ikke; det er mig, ene mig, som har givet Planen til Anlægget af vor Have.“

„Naa, er Du der igjen! Goddag, Hr. Lindberg, velkommen til Balsølle. Har De seet Dem rigtig om, medens vi vare borte? Jeg haaber, at Pige-børnene og de unge Menneſter have gjort deres Bedste for at gjøre Dem bekjendt med Alt, baade inde og ude. Har De seet Staldene? — Ikke, det var som Fanden! Men Christensen, hvor Pokker har De havt Deres Tanker, siden De ikke engang har viist Hr. Lindberg Staldene?“

„Mine Tanker“, svarede Vemlen med den størſt mulige Frækhed; „de vare netop hos Hr. Candidaten“ — forſtaaer Du, Hr. Candidaten? — „Jeg havde ikke Mod til at viſe ham Staldene, af Frygt for, at hans Tanker ſkulde ſpredes. Han har nok lidt ondt ved at holde dem ſammen.“

Jeg beredte mig til at ſvare, men i det Samme gif Døren op, og ind traadte Mine og Trine, Alarus

og Marus og alle de Andre, og nu skulde de præsenteres og serveres, som Du seer, der var god Anledning til at glemme Forvalteren og hans Næsvished.

Endelig kom vi da tilbords, og nu havde jeg nok med at besørge Gouvernantens og min egen Tallerken fyldt eller tomt; det Sidste var nu kun med Hensyn til min egen.

Ja, nu er det den sidste Dag jeg har fri for lang, lang Tid. Kammerraaden lod mig vide, at jeg kunde begynde Underviisningen imorgen, da Børnene havde faaet, hvad man kalder en probat Ferie. Nu er det forbi med Landlivet, med mine deilige Streiftoure gjennem Skov og Eng, min Botaniseren, min Glæde. Nu kunne vi sidde i Stuen og drømme om Naturen og høre Børnene i deres Lectier istedetfor Lærkesang. Naa, Mod! en Plovhest er ingen Hjort, der kan streife frit om i Skoven. For Ploven, min Ven. Ingen . . . Jeg kunde næsten misunde Landeleverne; men meest misunder jeg dog Skyen. See, hvor rolig, hvor fredelig den glider over det Hele; høit oppe under Himlen nyder den alt det Smukke hernede, uden at blive berørt af Reversen! Ha, Reversen! Jeg er saa inderlig kjed af Reverser. Jeg troer, Gud tilgive mig, de falde alle i min Lod.

Naften vil jeg tage min sidste Streiftour igjennem Skoven for lang, lang Tid. Senere hen skal jeg for-

modenlig have de søde Glutter med paa mine Vandring-
dringer, idetmindste mine fem Dreng.

Det er underligt saadan lige med Gæt at faae fem
Dreng. Mon de ere opvakte? Klarus ligner en
sovende Engel, saadan en, som man seer hos Gibberne,
men en saadan, som er bleven lidt smudsig og har en
fort Streg lige ned af Næsen, og den seer ud, som var
den lidt skrabet. Klarus — ja, hvad ligner han? . . .
Nei, jeg vil gaae til Frank, han er den Eldste, og
jeg troer, den meest Opvakte af disse fem vordende
danske Mand. Stop! Du faaer have Beskrivelsen til-
gode til en anden Gang, jeg har lovet mig selv at
see Solen dale paa Ringhøi i Aften. Det er den
høieste Tid; jeg har et godt Stykke at gaae, da Ring-
høi ligger ved Udkanten af en af Balsølløes Skove.
Farvel, iaften skal jeg fuldende dette høist interes-
sante Brev.

Jeg saae hende igjen, dette Pigebarn, som naar jeg
skal tale fra Hjertet, har været i mine Tanker, siden
jeg saae hende paa Banken udenfor mit Vindue. Du
huffer hende jo nok?

Nu skal Du høre. Jeg listede mig paa Taaspid-
sen ud af mit Værelse, ned ad Trappen og ud af
Huset, naar jeg skal tilstaae Sandheden, af bare, bare
Frygt for at blive attraperet af Herremanden og op-
fordret til at tage et Par af hans Boder med under

mine Bingers Beskyttelse. Tak, det var ikke min Mening.

Aldrig saasnart var jeg kommen lykkelig ud i det Frie, før jeg jublende svang min Hue og raabte: „Frihed, Gud velsigne Dig!“

„Ah næ! hvor Candidaten er glad“, sagde lille Karen. „Det var jo rart.“

Nei, det var slet ikke rart, min skønne Karen. Havde jeg seet Dig, var Du neppe blevet indviet i mit Glædesudbrud. Men nok om det, Karen svippede forbi, og afsted travede jeg over den store Eng, opad en lille Marksti, og naaede tilsidst den deilige grønne Skov.

Hvor der var køligt! Fuglesang bag hver en Bust. Du skulde blot have hørt. Mit Bryst udvidede sig, jeg blev et andet Menneske. Jeg kunde trække Veiret saa frit. Jeg gif, ja, løb, som om jeg havde Binger paa Hælene. Ja, jeg maatte tænke paa Merkur, det var en meget naturlig Tanke.

Naa, videre! Som sagt, jeg gif og gif, hist og her kastede jeg mig ned under et Træ og saae op i dets grønne Krone. Det var nydeligt. Den blaa Himmel tittede ned paa mig, medens Fuglene hoppede fra Green til Green. Ja, der er deiligt, velsignet deiligt paa Vandet, naar man blot har Lov til at nyde al den Herlighed i Fred.

Solen var lige ved at gaae ned, da jeg endelig naaede Kinghoi. Jeg havde meget travlt med at komme derop, før det blev for seent. Jeg saae derfor hverken til Høire eller Venstre, men skred rask op ad Skraa-ningen. Een, to, tre, nu stod jeg da paa Toppen, og for mit henrykte Blik udfoldede Egnen sig, belyst af den nedgaaende Sols sidste Straaler.

Jeg er ingen Drømmer, det veed Du; og dog, hvor kunde jeg andet end blive begejstret, imponeret, rørt ved dette henrivende Syn.

„Det er deiligt“, sagde jeg høit uden selv at mærke det, „ophøiet skjönt.“ Jeg fortryder ikke, at jeg er gaaet herop. Jeg vil gaae herhen tiere. See, see, der ligger et lille Huus med hvide Mure, det har jeg ikke før lagt Mærke til. Det tager sig fortræffeligt ud i denne Belysning. Det er intet Bondehuus, Gud veed, hvem det tilhører? Jeg taug. Det var, som om jeg hørte en halvkvalt Latter. Jeg saae til Høire, jeg saae til Venstre. Nei, der var Ingen. Her maatte altsaa være et Echo; det var jo prægtigt.

„Echo! jeg kalder“, raabte jeg med mine Lingers fulde Kraft.

„Kalder!“ svarede en Solvstemme, der forekom mig at være lidt mere menneskelig, end Echoet pleier at være.

„Søde Echo!“ raabte jeg igjen.

„Ne!“ lød Svaret, og jeg hørte atter Noget, der havde stor Lighed med undertrykt Latter.

„Bogt Dig, Du falske Echo!“ raabte jeg og foer op. „Seg vil fange Dig levende eller død.“ Men forgjæves søgte jeg bag hver Bust paa den fortryllende Ringhøi, intet Echo var at finde, hvorfor jeg fortrædelig vendte tilbage til Toppen for at kaste et sidste Blik over Egnen.

Solen var gaaet ned, en melankolsk Taage hvilede over det nyliq saa smilende Landskab. Til Høire snoede sig en Sti i underlige Bugter. Den havde noget vist Tiltrækkende ved sig. Mit Blik hvilede netop paa den, og see — med lette Trin, svævende, som berørte hun ikke Jorden, saae jeg min skjønnede Ube kjendte ile bort. Forstaaer Du — bort? Hun vendte mig naturligtvis som sædvanlig Ryggen.

Mon jeg dog aldrig skal faae det Ansigt at see? — Det har nok været hende, som agerede Echo paa Høien, den lille Lurendreier. Lad mig først faae fat paa hende, saa skal jeg . . .

Er det ikke underligt, der er Ingen, som vil kjendes ved hende, ikke et eneste Menneske. Jeg spørger og beskriver, beskriver og spørger, Alt forgjæves. Man skulde næsten troe, hun var en Ellepige. Hvem veed? der ligger et Ellekrat i Nærheden af Ringhøi, maaskee det er hendes Hjem. Jeg skal dog engang besøge det.

Somfru Johanne er dog en rigtig lille Skjælm. Tænk Dig, hvad hun forleden hitter paa. Jeg hører Nogen slaa saadan nydelige Triller udenfor mit Vindue. Vips er jeg derhenne.

„Det er min Alf“, tænker jeg. Jeg titter ud, og see, der sidder den staaalgraa Kjøle, der sidder hele Pi-gen og vifter sig med Straahatten, akkurat som sidst.

Hvor mit Hjerte bankede, jeg gav mig ikke Tid til at see Mere, jeg ilede ned, styrtede hen til Bænken, greb min Alfs Haand, netop den med Straahatten, og raabte:

„Nu har jeg Dig! Jeg slipper Dig ikke, før jeg har seet dit nydelige lille Ansigt!“

Men min Skjønne vendte Ansigtet bort, og jeg troede igjen at høre en undertrykt Vatter.

„Det hjælper ikke, mit smukke Echo“, raabte jeg og tog meget forsigtig og dreiede det lille Ansigt om imod mig; og see —

„Ha, ha, ha, Hr. Lindberg! Kunde De da ikke see, at jeg har sorte Haar og ikke brune, som Deres Alf? Nei, det er ved Gud altfor morsomt. Ha, ha, ha!“

Og „Ha, ha, ha!“ lød det fra Forvalteren, Lær-linge, Somfruer og Frøkener. Alle havde de ligget paa Fuur for at see Udfaldet af Somfru Johannes Rist.

„Det er godt“, tænkte jeg; „den, der leer sidst, han leer bedst. Du skal hævne Dig.“

„De maa nok lee over, at jeg har ladet mig blænde af den stakkels graa Kjole“, sagde jeg med paatagen Egegheldighed. „Det er al den Eghed, der findes mellem Bomfru Johanne og min Ubekjendte. Seg maa rigtignok lee, naar jeg seer paa Deres sorte purrede Haar, over at jeg kunde tage det for min Alfs deilige kastaniebrune Pøkker; og deres lille, korte, trievlige Figur, hvor kunde den dog ligne hendes smalle, slanke Liv? Og Deres brune Haand, som falder noget i det Røde og saa hendes fine, lille hvide — ha, ha, ha! jeg maa lee af mig selv og min Blindhed. Nei, Bomfru Johanne, det var en gruellig Feiltagelse; den vilde min Ubekjendte vist aldrig tilgive mig.“

Et Patterchor af de Omkringsstaaende accompanerede denne min Tale og viste mig, at jeg løb af med Seiren. Men Bomfru Johanne reisste sig med Taarer i de nydelige blaae Dine.

„Det er nok, Hr. Candidat“, — det siger hun altid, naar hun er vred paa mig — „men det siger jeg Dem, De har endnu aldrig seet Deres Ubekjendtes Ansigt; De troer det er deiligt, men det aner mig, at det er grueligt grimt. Gud naade Dem, hvis det er Tilfældet, saa skal De saamæn komme til at betale denne Aften.“

Bomfru Johanne lo hjerteligt; hun kan ikke længe see suurt. Kort efter sang hun og var lige glad. Men

jeg gif dog af med Seiren, det vil sige Noget lige-
overfor en Kvinde. Du kender jo nok det gamle
Ord: „Mandsfolkelist er behænde, men Kvindeliste er
uden Ende.“

Hans Lindberg.

Balsølle, den . . .

Frederik, Frederik, nu veed jeg, hvad Helvede er!
Det er at sidde ved Enden af et langt brunmalet
Bord, med fem rødbrune Ansigter paa den ene Side
og fem do. paa den anden.

Gud være lovet, at den Dag dog engang fik Ende!

Alarus, en af mine meget lovende Elever, spurgte
landt Andet: „Hvem er Napoleon?“

„En Omnibus!“ svarer Alarus med den største
Frækhed.

„Ha, ha, ha!“ raabte Frank, som i Forbigaaende
sagt skal være og troer sig selv at være Familiens Lys.
„Sikken et Fæ, Du er. Han . . .“

„Sikken!“ gjentager jeg. Det er jo min Pligt at
rette og nette paa dem. „Det hedder „hvilket Fæ.“

„Sikken et Fæ,“ vedbliver Frank ganske ugeneert.
„Napoleon, det er jo den lille Lieutenant med den

spidse Næse, som besøgte os forrige Sommer, — ham, som kyskede Karen i Kykthuset.”

Kjære Frederik, hvad mener Du saa? I den Smag er min Dag gaaet hen, og nu sidder jeg paa mit eenfomme Kammer for at udøse alle mine Lidelser for Dig, Svoger og trofaste Ven.

Maa, det gaaer aldrig saa galt i denne Verden, at det jo kunde gaae værre. Men jeg maa tilstaae, jeg føler mig tilmode, som jeg tænker en ung Frøken maa føle sig første Gang Mama indsnører hendes trinde Former i et snevert Livstykke, eller, for at finde en mere passende Bignelse, som et vildt Føl, man første Gang lægger Bidsel paa.

Saa, nu banker det paa min Dør. Jeg lukker ikke op, jeg lader, som jeg er ude. Jeg har en Anelse om, at det er en næsviis Gæst.

Du maa endelig takke Tante Hanne for de deilige, varme Soffer. Gud velsigne hende, hun er en god Sjæl. Hvorledes har hendes lille Serine det? Jeg har reent glemt at spørge til det stakkels Bæst, og Du huster naturligviis Intet uden Din Kjærlighed til Søster Fride. Det er nu Altsammen saa grumme rart og godt; men kommer der ikke snart en lille Nordenvind og fjøler det varme Blod? Den vilde gjøre godt, idetmindste paa mig, dine Breve smage lidt for meget af . . . Glem endelig ikke at fortælle

Onkel Fritz, at her boer en gammel Bebersvend, som, efter hvad jeg har hørt om ham, er et morsomt Sidestykke til vor egen kjære gamle Morbroder. Han skal være meget rig, og hans Eiendom bliver omtalt som noget af det Smukkeste her i Egnen. Saa, nu banker det igjen. Du gode Gud, kan man da ikke have Huusfred!"

Det var lille Karen. Nu skal Du blot høre.

„Om Forladelse, Hr. Candidat,“ stod hun og knixede, da jeg aabnede Døren; „om Forladelse.“

„Trød ind, Karen,“ sagde jeg opmuntrende. „Gineer Dig ikke; jeg er ganske ene.“

„Tak. Jeg var her før, men da var Candidaten nok ude. Næ Jøses, fikken en deilig En Candidaten har der!“

„Vær saa god at sidde ned, Karen.“

„Tak, næ det gaaer nu ikke saa lige an. Jeg kom for den Sags Skyld, jeg har et Forlangende til Candidaten, men . . . men . . . Candidaten vilde vel ikke skrive et Par Ord for mig til min Broder? Han ligger netop ved Soldateriet i Kjøbenhavn. Han er Gardist, og nu skulde det forlange mig, om han ikke vilde blive glad for et Par Ord.“

„Gjerne, Karen, men saa maa Du sidde ned. See her er Papir og Blæk. Hvad skal jeg saa skrive? Hvad hedder din Broder?“

„Mads Pedersen.“

„Hvad for Noget? Jeg troede Du hed Karen Smedsdatter.“

„Ja, men Mads . . . Mads . . . Jo, for seer nu Candidaten, Mads han er nu ikke saa lige min Broder. — Vil saa Candidaten skrive: Kjære Mads . . .“

„Naa, hvad saa mere?“

„Jeg bærer det, Du veed, paa mig baade Dag og Nat . . .“

„See, det er jo Alt, hvad han kan forlange. Hvad saa mere?“

„Og jeg haaber, Du ogsaa bærer dit.“

„Godt.“

„Peer Mikkelsen frier til mig alt hvad han kan; men det har Intet at sige, for han har aldrig sagt et Ord i Alvor, og Du veed jo nok, han er en Bindbeutel. Næ, jeg holder ved Dig . . .“

„Men, Karen, han er jo din Broder?“

„Ja, saadan . . . jeg . . . Næ, vil saa Candidaten skrive?“

„Godt.“

„Og vor Faer siger, at Peer Mikkelsen ikke saadan er at faae til Alvor. Derfor, kjæreste Mads, glem mig ikke. Jeg binder baade Sokker og Vanter til Dig og naar Du kommer hjem, kanstee jeg har noget Mere. Din Søster Mette har det godt; jeg tænker, hun dog

tilsidst løber af med Ole. Nu vil jeg ikke skrive Mere for denne Gang. Farvel, Mads, jeg forbliver din Karen Smedsdatter."

"See saa, lille Karen, nu er den Ting klaret."

"Taf, Hr. Candidat, naar De nu vil sætte et Segl paa og skrive: Til Gardist Mads Petersen i Kjøbenhavn."

"Der er Brevet, Karen. Men siig mig nu, Du lille Strif, har I mange saadanne Brødre her paa Egnen. Har maaskee hver Pige sin Broder, hvad — eller er det blot Dig, lille Karen?"

"Næ, nu skjemter Candidaten." Vips var Karen ude af Døren, og jeg vil klogeligen følge hendes Exempel. Jeg seer, mine fem Drenge ere i fuld Veg, saa de have neppe Ryst til at følge med mig i Skoven, og det passer bedst i min Krambod.

Hvor jeg er træt! Du maa vide, jeg har gaaet en rigtig lang Tour. Nu leer Du og tænker: „Han har atter været paa Ringhøj og ledt efter sin skjønne Ubekjendte." Men Du tager feil, min Ven. Ivertimod, jeg gik i den stik modsatte Retning.

Somfru Johannes Ord forleden har ligesom kastet en Tvivl i min Sjæl. Der er Noget derinde, som siger: „Hvis hun nu er grim — hvor skuffet vil Du da ikke blive?"

Derfor gjør jeg ikke et Skridt for at finde hende.

Venter der mig en Skuffelse, vil jeg dog idetmindste ikke have fremkaldt den. Kommer den derimod af sig selv, er jeg et uskyldigt Offer.

Men til mit Eventyr! For jeg har havt et ret snurrigt Eventyr. Nu skal Du høre.

Jeg gik ikke, som jeg pleier, gennem Skoven, men valgte en lille Sti, som fører lige ned til Stranden. Veiret var fortræffeligt, maaskee lidt for varmt. Noget er der jo altid iveien med os Menneskebørn. Jeg tog mig det imidlertid ikke synderlig nær, men trak ud og gik i Skjortearmer; for det er vist og sandt, det er hyderst behageligt at vandre ved Stranden en heed Sommerdag i Skjortearmer.

Min Adspredelse bestod i at stirre over det deilige blaa Vælte, der laae udstrakt for mig, saa roligt og klart, som om ingen Storm havde løftet dets glatte Flade til skyhoie Bølger. Hist og her tittede en enkelt Fisterbaad frem med de hvide Seil slapt nedhængende. Nu og da bukkede jeg mig for at gribe en Steen og slaae Smut med den, ret som i vore Drengenaar. Na, det er mageløst opløstende at blive sig selv igjen efter en Dags Ridelser for Enden af et Skolebord.

Efter at have gaaet paa denne Maade omtrent en Timestid, bestandig fremad, og tænkt baade paa det Ene og det Andet, baade paa mørke og lyse Minder, standsede jeg pludseligt ved et noget forunderligt Syn.

Tænk Dig, lige foran mig gif Strandbredden ud i en Tunge, der bestod af det pure, reelle Sand, og paa Midten af denne saae jeg Hovedet af en Mand, der havde havt den geniale Idee, bogstaveligt at bore sig ned i Sandet lige til Halsen. Det er ikke overdrevet; jeg saae ikke Andet af ham end hans lange, graasprængte Hoved. Resten af Kroppen var skjult i Sandet.

Han maatte da være nogen, siden hans Klæder laae ved Siden af ham paa en stor Sten og soledes sig som Vondekonens Sengklæder paa Gjærdet.

Jeg satte mig paa en Sten tætved. „Hvis der nu kom en Jæger og saae dette graa Hoved i en Frastand“, fortsatte jeg min Tanke, „kunde han let antage det for en stor Søsugl og — Pus! — skyde løs. Det vilde blive en sørgelig Ende paa Sandboreren“.

Idetsamme reiste min nye Ven sig i sin fulde Høide, rystede Sandet af sig med nogle kraftige Bevægelser, strakte sig et Par Gange og gif med langsomme, majestætiske Skridt længere ud mod Stranden, hvor han paany borede sig ned og forsvandt, paa Hovedet nær.

Jeg fulgte med, satte mig paa en Sten, der var ham endnu nærmere end den forrige, og sagde, idet jeg løftede lidt paa min Hat:

„Om Forladelse, hvad skal det gjøre godt for?“

Han vendte Ansigtet imod mig, uden i mindste Maade at synes overrasket ved min Nærværelse.

„Godt for?“ gjentog han. „Plager Fanden Dem, eller hvorfor løber De mig i Hælene, unge Mand?“

„Jeg løbe Dem i Hælene?“

„Ja vist. Hvad Fanden kalder De det, at følge mig derfra og herhen?“

„De saae mig altsaa, før jeg tiltalte Dem?“

„For Fanden, jeg er da ikke blind!“

„Men, Herregud, De vendte jo hele Tiden Ryggen til mig.“

„Saa? Hvad vil De forresten her? Er De maaskee Naturforsker eller Bispekrammer eller Skærfliber?“

„Det er et Spørgsmaal, jeg nok kunde have Grund til at gjøre Dem, endstjøndt De slet ikke ligner en Naturforsker, uagtet De saa mystisk borer Dem ned i Sandet, og en Bispekrammer eller Skærfliber vilde jeg endnu mindre antage Dem for at være. De ligner før . . .“

„Naa, ud med Sproget. Hvad ligner jeg?“

„En gal Mand, Andet kan jeg ikke saae ud af Dem.“

„Bravo, min unge Ven! Ha, ha, ha! Det er en hypperlig Idee. Det passer fortræffeligt. De er ikke saa dum endda, trods Idiotstempleet om Munden. Saa jeg ligner en gal Mand! So, jo, De er kommen Sandheden temmelig nær. Vi ere Allesammen meer

eller mindre gale i denne Verden. Men jeg faaer vel staae op og tage mine Klæder paa. Naa, kan De fortælle mig, hvad jeg ligner i denne nye, forbedrede Udgave? Hvordan tager jeg mig nu ud. Ligner jeg maaskee nu en bindegals Mand, hvad?"

„Ja, omtrent. De ligner en gammel Pebersvend fra Top og til Taa.“

„Nei, vil man see, det er altsaa det Samme som at ligne en Bindegal!“

„Ja, noget nær bliver det det Samme.“

„Tak, mange Tak skal De ha'e.“

Seg reiste mig. Han tog uden videre min Arm og førte mig næsten modstræbende ad en ganske anden Vej end den, ad hvilken jeg kom til Stranden.

„Seer De, gode Ven,“ vedblev han og støttede sig temmelig ugeneert paa min Arm, „jeg regner nu til en Modsatning den før bindegals, som gifter sig. — Hvad synes De om det Træ?“ Han standsede foran en stor, prægtig Eg. „Det har jeg selv plantet, da jeg ikke var større end som saa. Det løb op og jeg løb med, og ene staae vi Begge; ene, forstaaer De? De seer intet andet Træ i Nærheden, gjør De? — Jeg staaer ogsaa ene.“ Han strøg sig med Haanden over Panden. „Kom saa, der er ikke mere at see paa det Træ, det har Stamme, Grene, Kviste og Blade, som alle andre Trær.“

Jeg svarede Intet, og videre gif vi, uden at tale et Ord, til vi naaede en Park. Du skulde blot see; noget Skjønnere kan man ikke tænke sig. Fra Parken kom vi til en Have og fra Haven til et Huus. Jeg gif som i en Drøm, som var jeg henslyttet til en Trylleverden.

Vi traadte ind i Huset, og min Vært førte mig til en stor Sal.

„Sid ned.“

Jeg lod mig falde i en blød Fløielssofa, selv satte han sig i en gammeldags Rænestol, der saae yderst mystisk ud.

„Jeg holder ikke af bløde Hynder,“ sagde han smilende; „hver sin Smag.“ Han greb Bordklokken og ringede. En Tjener traadte ind.

„Lad Frøenen komme ned.“

Mit Hjerte begyndte at banke. Frøenen! Her var altsaa en Frøen. Dette Trylleslot med dets Park, dets Have og alle dets Skønheder var ikke udelukkende beboet af en gammel Pebersvend. Luften blev lettere, de mørke Vægge fik et lysere Skær. Jeg blev et andet Menneske, selv den gamle Pebersvend saae ikke saa tør, saa peberet ud.

Tjeneren forsvandt; jeg sad i spændt Forventning. „Hvad om . . . ?“ tænkte jeg, og den graae Kjole,

den slanke Figur, det brune Koffehoved stod for mit indre Øie med et Engleansigt vendt imod mig.

Hvilket Ansigt! Det gif mig lige til Sjælen. Det var en Drøm; thi Døren gif op, og ind traadte Frøkenen.

Du gode Gud, at jeg blev siddende paa Sofaen, at jeg ikke faldt ned fra min Høide! Jeg begriber det ikke.

Tænk Dig en lille spinkel Dame, iført en sort, snever Kjole og med et stort Nøglesnippe paa Siden; paa Hovedet en Kappe eller Noget i den Smag, og under denne Indretning tittede frem i barnlig Ufskyldighed den ene sølvhvide Bølge efter den anden. Dertil et lille, smalt, blegt Ansigt med store sorte Øine, venlige og straalende som det milde Smil om Munden.

„Du ønsker at tale med mig,“ sagde hun med en lav, velsklingende Stemme og hilste mig høfligt. Der var noget uendeligt Tiltrækkende og Beroligende i denne Stemme; jeg troer, det var den, der var Skyld i, at jeg blev siddende i Sofaen.

„Min Ven og jeg ønske et Glas Viin, hvis det ikke gjør Dig formegen Uleilighed,“ sagde min Vært med en Mildhed i Tone og Blik, som jeg ikke havde tiltroet ham.

„Ikke det Mindste,“ svarede hun smilende, løsne-
de Nøglesnippet og forlod Bærelset.

Min Vært saae paa mig med et skjælmst Smil, som om han vilde sige: „Tilføj Du Bæren, Zacharias?“ Saa gned han tilfreds sine Hænder, reiste sig og gik hen til Vinduet, men kom snart tilbage.

„Frøken Beate er mit Sødsfendebarn,“ sagde han; „ja, hun er ogsaa min Pleiesøster. Hendes Forældre døde, da hun var to Aar, saa kom hun her i Huset. Det er gammelt Vensteb, uden det er Familiebaandet Intet.“

En Tjener kom ind med den forlangte Viin. Det var en lille Skuffelse. Jeg havde glædet mig til at see Frøken Beate igjen.

Der kan man see, det gjør Intet at være gammel. Ung eller gammel, hvor der er noget Mere end almindeligt inde, der river det Alt med sig.

„Velkommen,“ sagde min Vært og hævede sit Glas. „Vi burde vel egenlig fortælle hinanden, hvem vi ere; men jeg bryder mig ikke om at vide, hvad De hedder, og det gaaer vel sagtens Dem ligedan med Hensyn til mig.“

Det var rigtignok ikke saa ganske min Mening, men af Høflighed mod min Vært taug jeg.

„Det var det første Glas,“ vedblev han, „jeg haaber, at det ikke bliver det sidste, hvis De da opholder Dem for længere Tid her paa Egnen. De maa komme og besøge mig af og til, vil De ikke nok det?“

„Hællere end gjerne.“

„Naa, saa bliver De ikke vred, fordi jeg beder Dem om at forlade mig nu. Hvad, bliver De vred? Jeg er en Særling, det seer De jo nok. Stop! et Glas Viin endnu og saa Farvel. Hver Eftermiddag, naar det er godt Veir, kan De træffe mig i min Hule nede ved Stranden, saa følges vi ad hjem — gjør vi ikke. Naa, Farvel; men bliv lidt, jeg vil ringe paa Søren, at han kan vise Dem ud. Søren, følg den Herre ud. Farvel, kom snart igjen, min Hr. Naturforsker, kom snart igjen!“

Er det ikke et underligt Eventyr? Hvem skulde troe at finde saadant Noget paa Landet, medens man kan gaae hele Maanedes i det store menneffemyldrende Kjøbenhavn, uden at see saameget som

Saa, nu vil jeg lægge mig. Hils Frøide.

Din Ven

Hans Lindberg.

Valøstille, den

Nu skal Du blot høre. Frøken Sofie er hulere, end jeg havde troet. Engelskmanden har dog Ret, naar han siger: „Still waters run deep.“

Tænk Dig, min stolte Frøken med det kneisende Hoved tænker hverken mere eller mindre end paa at fange Hr. Forvalter Christensen i sit gyldne Net.

Nu forstaaer jeg fuldkommen Somsfru Johannes lille Krigspuds fra forleden. Det er en fix lille En, det maa man lade hende, saa hjælpsom mod sine Venner. Men det var Historien med Frøken Sofie, Du skulde høre.

Seer Du, igaar fik jeg det Indfald at gaae ned til Mosgrotten, der er saa smukt om Morgenene. Jeg tager min Hue, tænder min Pibe, og med langsomme, afmaalte Skridt begynder jeg min Vandring.

Jeg maa betroee Dig, jeg er nærved at blive et lille Stykke af en Drømmer herude i Guds velsignede Natur.

Jeg gif altsaa, og langt om længe naaede jeg bemeldte Grotte, der, i Forbigaaende sagt, er omgivet af et prægtigt Rosenbuskads. Paa hver Side af dette Eden staaer en Bænk; paa en af disse nedlod jeg mig i al Magelighed og smøgede væk efter bedste Evne.

„Gud, Mathilde,“ hører jeg med Et fra Baggrunden af Grotten, „hvor kan Du dog sige det?“

Du maa vide, Mathilde er Fru Kammerraadens Navn.

„Hvor jeg kan sige det?“ svarede Mathilde bestemt.

„Jeg har Erfaring, min Pige. Paa den Maade, Du

bærer Dig ad, faaer Du ham aldrig i Verden. Hvem troer Du falder paa at blive indtaget i saadan en fornem, siin Frøken, der seer ud, som om hun aldrig vilde stige ned fra den høie Piedestal, hun selv har stillet sig paa? Nei, min Bedste, Christensen maa opmuntres; han maa ane, at Du vil, ellers falder det ham aldrig ind."

Jeg reiste mig, det var tydeligt, at denne Samtale ikke var beregnet paa at høres af tredie Mand. Men førend jeg kunde faae min lange Person ud af Rosenkrattet, uden at de ærede Sammensvorne anede min Nærværelse — det havde da været Synd for deres Skyld; mig kunde det saamæn være det Samme — men som sagt, før jeg kom afsted, hørte jeg Frøken Sofie svare:

"Åh, jeg vil saa inderlig gjerne, naar jeg blot vidste hvordan."

Stakkels Frøken Sofie!

Jeg vendte mine Fjed til Bøgelunden. Der er et tæt Lysthuus, hvor jeg maaskee kunde faae Lov til at ryge min Pipe i Fred uden at blive forstyrret af andre Folks Hjertesorger.

Det var heldigt, der var Ingen. Jeg satte mig ned, strakte mine lange Been i den meest magelige Stilling og begyndte at drømme; men den Lykke varede kun kort.

„Her lugter af Tobak,“ sagde Hr. Brahl's vel-
bekjendte Stemme. Hr. Brahl er Underforvalter.

„Her har nylig været Rogen, det er sagtens den
Djævel af Candidat. Men stop, Brahl, jeg foretrækker
at sidde herude; der er saa kvalmt inde i Lysthuset.“

Det var Hr. Christensen.

„Naa, Brahl, har De saa gjort Fremskridt siden
igaar, hvad?“

„Na, De er gal! Jeg hører nok til Krebseslægten,
der gaaer baglænds.“

„Ha, ha, ha! Jeg kan sgu ikke forstaae, hvad De
feer paa Frøken Sofie. Hun ligner . . . ja, det kan
nu være det Samme, det er Deres Sag og ikke min;
men vil De have Pigen, maa De sgu vise det lidt
mere, end De hidtil har gjort. Mod, Mand, Mod!
storm Fæstningen! Kvinden elsker at blive stormet,
hun vil ikke tages med Lempe. Jeg kender hende af
Erfaring. Siig:

„Frøken, jeg elsker Dem, og jeg vil Fanden tage
mig have Dem, enten det saa bliver med det Gode
eller det Onde.“ Bips styrter hun i Deres Arme.
Men bliv rød, stam og slaae Dinene ned og siig:
„Jeg elsker Dem Frøken, forbarm Dem over mig!“
Saa kaster hun med Rakken og vender Dem Ryggen
med Foragt.“

„Jeg kan ikke,“ sagde Brahl forsagt. „Det ligger

ikke i mit Bæsen at storme. Al, Christensen, Gud giv, at De kunde gjøre det for mig."

"Jeg skulde sgu gjerne, Prahl, men jeg er bange for jeg blev bestemt ikke af med hende igjen, og det kunde hverken De eller jeg være tjent med."

"Nei, det gaaer ikke," sagde Prahl sorgmodigt, hvorpaa de reiste dem, og Begge gif.

Gud være lovet, saa kunde jeg komme ud af mit Fængsel. Stakkels Froken Sofie! stakkels Prahl! Vorherre veed, hvordan I skulle finde hinanden, naar Christensen, den Afgrund, skiller Eder ad!

Det var Begyndelsen paa den Morgen. Nu skal Du faae Enden.

Undertiden faaer jeg den Idee at ride en lille Tour. Du leer; men jeg kan fortælle Dig, at jeg tager mig udmærket ud tilhest. Første Gang lo rigtignok Jomfru Johanne, saa hun faldt om paa Bænken; men hun er altid saa lattermild, hun leer af Ingenting. Men nu leer hun ikke mere, naar jeg sidder paa Lises Ryg — ja, min Hest hedder Lise — hun trækker kun Læben op til et morsomt lille Smil, og det viser mig, at der ikke maa være det Mindste at lee af.

Altsaa, jeg fik den Idee at ride mig en Tour, da Skoletiden var endt, og jeg havde rystet Støvet af mine Fødder. Paa Ryggen af Lise, med en nydelig lille Straahat paa Hovedet og en flot Ridepidss i

Haanden, foer jeg ud af Gaarden og opad Landeveien, som fører til nærmeste By, uden at ane, at Gouvernanten havde havt samme heldige, eller rettere sagt uheldige Idee. Hun var ogsaa taget til Byen, NB. tilfods.

Harde jeg dog vidst det! Den Satans Forvalter — jeg mener naturligtvis Christensen — han kan rigtignok lave en Flue til en Elefant.

Da jeg kommer til Byen, gaaer jeg ind i den første den bedste Boutik for at købe mig en Uhrlidse. Hvem møder jeg der?

„Goddag, Hr. Lindberg! Skal De ogsaa købe Noget? Maa jeg hjælpe Dem? Vi Damer forstaae os i Almindelighed bedre paa Indkjøb, end Herrerne.“

„Tak, Frøken Holm, det er kun en Uhrlidse, min Høihed trænger til. Men siden De er saa venlig — skal jeg tage denne? Jeg troer, den er stærk.“

„Jeg veed ikke, hvad jeg skal sige; jeg vilde holde paa denne. Tag De den, Hr. Lindberg, jeg svarer for den.“

Jeg maatte altsaa i Tøiet og tage den anbefalede Snor, skjøndt Gud veed, jeg troer endnu den Dag idag, at min var bedre.

„Farvel og Tak, Frøken Holm.“ For takke maatte jeg ovenikjøbet.

„Farvel, Hr. Lindberg, vi mødes maaskee oftere idag.“

Gud bevare mig! Jeg tog Benene med mig det Bedste, jeg kunde, og op ad Gaden gik det.

„Du skal dog gaae ind til en Conditor,“ tænkte jeg, efter at have gaaet lidt om i Byen. „En Kop Kaffe kunde ikke være saa gal.“

Jeg gik altsaa ind til Conditoren.

„Goddag, Hr. Lindberg. Skulle vi atter træffes her! Jeg var saa tørstig, derfor gik jeg ind for at tage mig et lille Glas Limonade.“

„Gid Du sad paa Bloksbjerg!“ tænkte jeg og slugede Kaffen i mig i største Hast, for at komme desto hurtigere bort.

Men Gouvernanten syntes ogsaa at have meget travlt; hun drak og drak og undlod ikke at skotte til min Kop med et Blik, der gav mig en svær Mistanke om, at hun havde ifinde at holde Skridt med mig.

„Det skal blive Vogn,“ tænkte jeg og heldte dens sidste Indhold i mig med en forstærket Hurtighed. „Farvel, Frøken Holm!“ Ude var jeg af Døren og op gik det til min Skomager. Der, vidste jeg, kunde jeg ikke være udsat for at træffe Gouvernanten.

Endelig langt om længe sad jeg igjen paa min trofaste Lises Ryg og red i Luntetrav — for, som jeg har fortalt Dig, jeg begynder at blive et Stykke af en Drømmer, og saadanne Folk ride næsten altid smaat — derfor gik det i Luntetrav hjem til Valsølle.

Neppe er jeg kommen en god Fjerdingvei udenfor Byen, før en skræffelig velbekjendt Stemme siger:

„Godaften, Hr. Lindberg! Hvor jeg dog er glad over, at De kom; jeg turde ikke gaae et Skridt videre. Der var saadan en fæl Mand, som gik forbi mig. Jeg reed virkelig ikke, hvordan jeg skulde være kommen til Balsølle i aften, hvis De allerede var tagen hjem. Naar De blot havde seet ham; han var saa høi, saa høi!“

„Høi!“ svarede jeg lidt mere fortrædeligt end nødvendigt. „Men, Herregud, er det da saadan en Ulykke? Jeg er jo ogsaa høi.“

„De? Na, det er en anden Sag. Nei, denne var bestemt et stygt Menneſke.“

Det hjalp ikke; jeg maatte stige ned af Hesten. Jeg kunde dog ikke blive ved at ride, naar hun gik, og følge hende skulde jeg, det var tydeligt. Der hjalp ingen kjære Mo'er.

„Jeg kan heller ikke begribe,“ sagde jeg utaalmodigt, „hvor De har Mod til gaaende at vove Dem til Byen. Jeg er vis paa, at Kammerraaden med Glæde lod Dem kjøre, naar De blot gav ham et lille Vink.“

„Jeg troer, De vil, det er jo netop med Villie, at jeg gaaer. Doctor Hansen har befalet mig det som en Nødvendighed. Det skal være saa sundt at gaae, naar man lider af Blegſot.“

Naa, saadan, det var jo rart, at jeg skulde dele hendes Guur! Hvad kan jeg for, at hun har Blegfot? Derfor skal jeg da ikke gaae, veed jeg!

Og saa den tosfede Lise — hvor balthyrift hun var; hun hoppede og sprang som et vildt Føl. Jeg har aldrig fundet videre Behag i Gouvernanten; men nu kan jeg min Sjæl ikke fordrage hende.

Saadan en Tour som det var! Og da vi saa langt om længe kom hjem — den Karl, den Christensen, havde ligget paa Guur efter os samt meldt vor Ankomst til det øvrige Personale.

„Godaften, Frøken Holm. Ah, og Hr. Lindberg tilfods! Saa har De jo ingen Rød lidt underveis.“

Det var Somfru Johanne.

„Godaften, Godaften!“ lød det overalt fra Vinduer og Døre, og tilsidst denne Christensen:

„Det var jo heldigt, at De traf hinanden. Jeg tør nok sige, at Tilbageveien er gaaet behageligt, Hr. Candidat; den var sagtens ikke halvt saa lang som Henveien, eller maaskee De ogsaa mødtes paa den?“

Nu seer Du selv, hvordan det gaaer paa Landet. Er det ikke uforklammet? Og saa denne Gouvernante, som rødmer og slaaer Dinene ned til Alt, som om det havde sin Rigtighed. Jeg kunde næsten fristes til at frie til den Første den Bedste, blot for at vise disse Ondstabsfulde, at det ikke er Gouvernanten, jeg mener.

I dag skulde vi paa en stor Kjøretour. Jeg kan ikke nægte, jeg glædede mig til den. Vi skulde fordeles paa tre Vogne, nemlig to Wienervogne og en lille Genspænder til to Personer.

„Naa,“ tænkte jeg, „hvem mon der skal sidde i den? Det bliver sagtens Forvalteren og Frøken Sofie.“ Men, nei!

„Hr. Lindberg,“ lod det fra Fru Kammerraad=inden, „maaskee De kjører for Frøken Holm.“

Almindelig Smilen og Hvisken.

Det var behageligt; men bide i det sure Æble maatte jeg alligevel, der var Intet ved at gjøre. Jeg hjalp min Skjønne op og pladsfereede mig ved hendes Side.

„Gid det havde været Bomfru Hanne eller min Ubekjendte,“ tænkte jeg; Hesten fik et Smælt, og vi rullede afsted.

Lille Stakkel, hun saae endda ikke saa ilde ud. Den røde Silkehat klædte godt det brune Ansigt, og den graa Støvkappe med dito rød Hætte sad rigtig nydeligt paa hende. Men vred var jeg ligesuldt.

Hun var usædvanlig taus og saae ligesom lidt blegnæbet ud. Sa, een Gang, da jeg af en reen Hændelse kastede et Blik paa hende, troede jeg endogsaa at opdage Taarer i hendes Øine. Men jeg har dog vist taget feil.

Jeg vexlede ikke ti Ord med hende; saadant paa-
tvunget Selskab føler man sjældent Trang til at gjøre
sig behagelig for. Og hun? Det veed Gud, hun
sagde heller ikke mange Ord. Man skulde næsten troe,
hun følte sig ligesaa skuffet i sin Forventning som jeg.
Maaskee hun hellere havde seet Prahls Selskab. Det
ærgrede mig ogsaa lidt, naar Sandheden skal frem.
Vi Mandfolk ville nok kaste Brag paa Kvinden, men
vi ville ikke taale, at hun kaster Brag paa os.

Tilslidst sagde Gouvernanten:

„Aa!“

Det var en skiden lille Dreng, som sad paa Grøstefan-
tanten og tørrede Blodet af sin Pande. Han var
sagtens falden og havde stødt sig paa en Steen.

„Aa,“ sagde Frøkenen og lagde sin Haand paa
min Arm. „Den stakkels Dreng! Gaaer det ikke an
at holde et Dieblif? Maaskee kunde jeg være ham til
Hjælp.“

„Den Hvalp kan godt hjælpe sig selv,“ svarede jeg,
gnaven ved Tanken om, hvad de Andre vilde sige,
naar Gouvernanten og jeg pludselig gjorde Holdt og
gave en idyllisk Scene paa Grøstefanten. „Det er ikke
godt at gjøre for meget Brøvl af saadanne Fyre, de
ere saa vant til at falde.“

Hun saae paa mig med sine mærkværdig store Dine,
men svarede Intet. Det er Pokkers, hvor et saadant

Blif kan sætte En i Forlegenhed; jeg troer næsten, jeg blev rød.

Saa kom vi da til Skoven, hvor vi skulde drikke Kaffe. Der var mageløst, og vi morede os udmærket. Vi spiste — ja, Du kan troe, vi havde Appetit. Saa legede vi. Jeg fangede tre Gange Frøken Sofie; Du kan troe, hun var vred paa mig, fordi jeg tog hende fra Forvalteren.

Gouvernanten legede ikke med, hun var intetsteds at see, og der var da heller Ingen, som savnede hende, uden jeg. Jeg var saa sjæleglad, fordi hun var borte, ellers var det nok blevet min Forretning at løbe hende op.

Da Tiden kom, vi skulde hjem, tænkte jeg:

„Nu vil min Plageaand nok indfinde sig. Blot jeg maatte kjøre for Zomfru Johanne.“

„Hvad staaer De der og tænker paa? Vil De kjøre for mig, Hr. Lindberg? Gouvernanten har bedet mig bytte Plads med hende; hun har faaet Tandpine, Stakkel,“ sagde i det Samme Zomfru Johanne. „Jeg gjør det i Grunden nødigt, jeg havde det saa godt i min magelige Wienervogn, men man maa jo hjælpe lidt paa sine lidende Medmennesker. Maa man ikke, Hr. Lindberg?“

Idetsamme sad hun oppe i Sædet, inden jeg kunde hjælpe hende.

„Kom saa, hvad nøler De efter? De Andre faae altfor stort et Forspring. Lad mig see, De kjører til.“

Saa, saa Gouvernanten havde faaet Tandpine; det var godt. Gid hun altid maa faae det, naar vi skulle ud at kjøre. Som jeg morede mig ved at høre paa Bomfru Johannes Gladdren; hendes Mund stod ikke stille et Minut. Det var noget Andet end den tause Hentour.

Nu maa Du ikke vente Brev fra mig paa lang Tid. Vi skulle have Examen, min Ven, der er Travlhed i Gaarden. Siig til Onkel Fritz, at hans Vest passer mig fortræffeligt; jeg ligner en halv Greve i den.

Din Broder

Lindberg.

Balsøllølle, den . . .

Nu er Examen forbi, og jeg kan med rolig Samvittighed tørre Sveden af min Pande og sidde ned for at skrive Dig til.

Alt gif fortræffeligt, thi det gif til Raadens og Raadindens hele Tilfredshed, og det vil sige Noget.

Det glæder mig at høre, at Du og Frøide tænker paa Bryllup. Det er ikke godt at gaae og see paa

hinanden saalænge. Jeg vil aldrig gjøre det; jeg vil ikke forlove mig, før jeg kan gifte mig. Ikke for min Skyld, Gudbevares! jeg er vis paa, jeg ikke taber, men vinder ved nærmere Bekjendtskab; en anden Sag bliver det med min Tilkommende; hvordan hun har det, veed jeg ikke.

Nu har jeg faaet Christensen i min Rævesax; den Lurendreier, nu forstaaer jeg, hvorfor han ikke bider paa Froken Sofies Krog.

Han er forliebt, min Ven, men paa en anden Kant. Igaar kom jeg ham i Forkjøbet; jeg fik først fat i Posttassen, og hvad finder jeg? — Et Brev med Udskrift „Hr. Forvalter Christensen“, skreven med en nydelig Damehaand.

Jeg greb naturligtvis Brevet; han har drillet mig saa tidt; nu kommer Touren til ham at blive drillet.

„Herr Christensen, et Brev fra Deres Kjæreste. Hvad faaer jeg som Overbringer?“ spurgte jeg og svingede triumferende mit Bytte.

Froken Sofie blegnede; hun var netop tilstede. Christensen rødmede, og alle de Andre loe, NB. ikke Raadinden. Du veed, hun har fine Planer.

Gouvernanten tilkastede mig et bebreidende Blik; hun er nu saa vant til at moralisere . . . Men hvad var det, jeg vilde fortælle Dig? Somfru Hanne har forladt os for nogle Uger. Hun er i Besøg hos en

Søster paa Langeland. Det er lidt trist og tomt i Førstningen; men vi begynde allerede at vende os til det.

Frøken Sofie er bleven mere omgængelig; det hjælper paa Affairerne. I dag gjorde hun mig endog saa den Ære at synge for mig. Det var første Gang. Men siden vi tale om Sang, saa hørte jeg en net lille Vise igaaarastes.

Herskabet var nemlig kjørt til Besøg. Jeg sad paa mit Værelse; det var efter Theetid. Børnene vare gaaede til Sko, Vandeleverne vare ude, og Christensen og Brühl opholdt sig, som jeg formoder, i Køkkenet for at lægge Raad op imod Frøken Sofie.

I Forbigaaende sagt troer jeg aldrig, Brühl faaer Mod til at storme Fæstningen; jeg betvivler ogsaa Udfaldet deraf.

Men, som jeg sagde, jeg sad ved det aabne Vindue og røg en Cigar, da jeg med eet hørte nogle Afforder blive slaaede an paa Fortepianoet i Spisestuen.

„Naada,“ tænkte jeg, „skal man nu plages med Musik.“

Jeg var lige ved at lukke mit Vindue; men saa lød det saa nydeligt. Det var rigtig en sød lille Stemme, der sang. Gud veed, hvem det var. Gouvernanten? — Nei, jeg har aldrig hørt, at hun kunde synge.

Jeg glemte reent mig selv; jeg lyttede og lyttede, længe efter at Sangen var ophørt. Det er for-

underligt, hvor en blød Stemme kan virke paa Sjælen. Jeg hører den endnu i Tanken. Sa, naar jeg lukker mine Dine, seer jeg Spisestuen med det opslaaede Instrument og foran det — nu leer Du — min Ube- kjendte i den graa Kjole.

Det er mærkeligt, siden Komfru Johanne har for- ladt os, tænker jeg mere end nogensinde paa min Ubekjendte.

Nu maa jeg hen at pynte mig. Vi vente Gjæster. Undskyld jaalænge. Jeg skal slutte mit Brev iaften og fortælle Dig, hvorledes det er løbet af.

Ah, det var godt, jeg fik min Slaabrok og mine Morgenstoe paa. Det er en Vettelse, naar man hele Aftenen har været indespærret i Kisteklæderne.

Da jeg kom ned i Dagligstuen, var den fuld af unge Damer. Det er længe siden, jeg saae saamange smukke Piger samlede paa et Sted.

Især var der en lille Trolld, som knipsede os Alle paa Næsen; men hun var sød med sin lille Opstumper.

Det er Vandens, hvor fix og opvagt saadan en Stumpnæse kan see ud. Det er vel derfor, man kalder dem Lykkenæser.

Raadinden var meget elskværdig. Hun forstaaer udmærket godt at snoe sig imellem sine Gjæster.

Manden er lidt geneert. Naa, Herregud, det maa man ikke lægge ham til Last; han er ikke født i en

Balsal. Der er dem, som ville paastaae, at han er født i et Deigtrug. Jeg veed ikke, om det er sandt; det er ogsaa ligegyldigt.

Iblandt Andre var der en Frøken Petrine. Hende skulde Du have seet, Du, som sværmer for Kvindelighed. Gouvernanten baade rødmede og blegnede over hende. Men det var ogsaa Pokker til Pige, den Petrine, hun var ikke det Mindste snerpet.

Vi dandsede, som Du nok kan tænke. Det gjorde mig næsten ondt for Gouvernanten. Staffels Lille, der var Ingen, som dandsede med hende. Jo, det er sandt, Vandelew Nummer Syv bød hende op. Hun blev baade bleg og rød og betænkte sig. Du skulde blot see ham. — Men saa smilede hun godmodigt og tog hans Arm.

Jeg dandsede tre Dandse med Frøken Petrine, een med Frøken Sofie og fire med den lille Stumpnæse. Saa kunde jeg ikke mere, men trak mig klogelig tilbage. Man bliver saa inderlig kjed af at dandse. Jeg forstaaer ikke de unge Damer. Hvor er denne Magi, de synes at finde i denne Svaien om? Er det maaskee Nei, jeg vil ikke sige Mere, det vilde være Synd for det smukke Kjøen.

Jeg tog min Hat og gik ud i Haven. Det var et deiligt, stille og maaneklart Veir. Jeg satte mig paa en Bænk under et Lindetræ. Der havde siddet

En nyhlig, En, som havde moret sig med at pille Bladene af en Rose. Det var dog egenlig Synd, der laae de smukke røde Blade spredte paa Jorden.

„Mon det er Raaden, der har været saa grum,“ tænkte jeg. „Nei, Raaden kan det ikke være; han gaaer ikke med Brystsløise. See, hvilken nydelig lille En!“ Den laa paa Jorden ved min Fod. Jeg tog den op for at gemme den til Minde om denne glade Aften.

Den maa have ligget der en Tid, thi den var ganske vaad. „See der, Dugdraaber! Nei, jeg troer sandelig, det er Taarer! Hvem af Damerne skulde græde, de ere jo Alle saa glade. Dands og Graad kunne neppe forenes. Jeg vil gemme Sløisen; min Kjæreste skal have den, hvis jeg faaer en.“

Hvor Damer dog gjøre et skrækkeligt Brøvl, naar de skulle staves i en Vogn! Der var en Snakken frem og tilbage, før vi fik vore Gjæster afsted. Det vil jeg lade min Kone vide, naar jeg engang bliver gift: „Ingen Veninder — Du maa see Alt i mig.“

Jeg hader Veninder, enten det er min Kones eller Frøken Sofies.

Beed Du, hvad Stumpnæsen sagde til mig med det yndigste lille impertinente Ansigt?

„De bliver aldrig gift, Herr Candidat, der er saadan noget Pæbret ved Dem.“

Har Du før hørt Mage?

Christensen er en rigtig Filur, han kneb ud, da første Dands var tilende. Hvor jeg ærgrede mig. Blot jeg vidste, hvor han gaaer hen hver Aften. Han har vist et Stavnemøde med en eller anden Snpige paa Egnen. Dette her er ikke naturligt; jeg vil holde et vaagent Die med ham for stakkels Frøken Sofies Skyld.

„Har De ikke seet, hvor Christensen blev af?“ spurgte hun mig. „Han har engageret mig til anden Dands. Det er underligt saadan at lade sin Dame i Stikken.“ Hun krusede Overlæben og kastede Hovedet lidt tilbage. Det er en nydelig Pige.

Nu skal Du høre, hvorledes jeg blev trunget i Tøiet til almindelig Moro for de Andre.

Iblandt Frøken Sofies Benindesflof var der en Jomfru Fister, en lille tyk Tønde, der trimlede om som en fort Indepotte og tydeligt viste, at hendes Been vare skabte til alt Andet end Dands.

Det fandt formodenlig Flere end jeg, siden hun blev siddende paa sin Plads den hele Aften, som noget af den fæleste Bæggephnyt, jeg nogensinde har seet. Ja, hun var saa grim som Fandens Oldemoder — jeg kan nu ikke tænke mig noget Grimmere end den Madame.

Seg stod netop og hvilede mig opad en Dørstolpe, og hun sad til min Ulykke tæt ved. Dandsen var

lige begyndt; hun sendte længselsfulde Blikke til mig; men jeg følte slet ingen Trang til at tilfredsstille dem.

Bludselig reiser hun sig, vralter hen til mig og siger:

„Seg seer, Candidaten har ingen Dame; saa kan vi To jo dandse sammen, til min Herre kommer. Seg venter ham hvert Dieblif, han gif blot ud for at drikke lidt Vand.“

Seg blev tilmode, saa jeg nær var sunken i Rnærne. Dandse med hende! Seg væmmedes ene ved Tanken!

„Vil De ikke vente lidt; han kunde blive vred,“ forklarede jeg. „Hvem er Deres Herre?“ Saaledes trak jeg Tiden ud, for at hendes Cavaleer muligen kunde komme og frelse mig fra sit skrækkelige Valg. Hvorfor skulde jeg bære de latterlige Følger af hans Smagløshed? „Vil De ikke vente lidt, Frøken? Der er han! Nei. Hvem er Deres Herre?“

Hun rødmede og stammede. Det var tydeligt, hun slet ingen Herre havde. Det Hele var et stammeligt Opspind for at lokke mig i Fælden. Hun tog min modstræbende Arm. Saa, der stod vi da i den bageste Række.

Har Du kjendt Mage til Dyrplageri? . . . Og saa — Rosinen kommer, som Du veed, altid i Enden paa Bølsen — vi maatte ene frem paa Gulvet. Det var et smukt Syn. Som hun hang sig paa mig, som jeg maatte slide og slæbe, for at faae hende affted,

det veed kun jeg og min ulykkelige Arm. Men det veed jeg ogsaa, kommer hun igjen en anden Gang, beder jeg hende reise Fanden i Vold.

Godnat! Jeg har ophidsset mig selv ved at nedskrive denne Scene. Jeg kunde banke Dig, mig selv og den hele Verden, men især Somfru Fister, den lille ufor-
skammede Vampyr.

Hans Lindberg.

Valøllille, den . . .

Du skriver, at jeg er for streng i mine Domme baade over Dit og Dat, over Frøkener og Somfruer, Raad og Forvalter, men dog meest over den stakkels Gouvernante.

Det glæder mig i Sandhed at see, hvorledes Din Retfærdighedsfølelse er voget i min kjære Søster Frides Selskab; men alligevel bliver jeg gnaven. Jeg streng? — jeg uretfærdig? Hvad har jeg da gjort eller sagt, som tyder hen paa noget Saadant?

Jeg kan Fanden — jeg havde nær bandet paa det — ikke fordrage Gouvernanten. Hun gjør Alt, hvad hun kan, for at pine og plage mig.

Nu skal Du blot høre, hvad hun har fundet paa,

formodentlig fordi hun er ligesaa kjed af mit Selstfab, som jeg af hendes.

Da jeg kommer til Middagsbordet igaar, staaer Gouvernantens Plads ledig.

„De seer efter Frøken Holm,“ siger Raadinden. „Hun ønsker herefter at spise med ved Pigebornenes Bord, for at have lidt Opsigt med dem. Det er en meget god Idee. Seg maa sige, Frøken Holm er fuldkommen til min Tilfredshed.“

Forstaaer Du den? Fruen ønskede, at jeg skulde spise med ved Drengenes Bord for ogsaa at blive fuldkommen til hendes Tilfredshed. Nei Tak, jeg er ikke hjemme.

Hvad kalder Du det? Er det ikke mageløst ufor- skammet af Gouvernanten? Har hun ikke ligesvem gjort det for at drille mig og tvinge mig til at følge hendes Exempel. Men jeg gjør det ikke; hun skal ikke hovmesterere mig, den lille Morian.

Du kan nok tænke, at jeg blev rasende, især efter det lille Vink, Raadinden saa betydningsfuldt gav mig. Seg lurede kun paa en Leilighed til at faae fat i Gouvernanten, for at ride hende dngtig til Rings, og den kom da ogsaa. Seg traf hende nemlig henad Aften, som hun sad paa en Bænk og broderede.

Seg bekæmpede min Brede med megen Anstrængelse,

idet jeg satte mig paa Bænken ved Siden af hende og sagde:

„Jeg veed virkelig ikke, Frøken Holm, hvor det kan falde Dem ind at give nye Love med Hensyn til vor Stilling heri Huset. Vi ere tvungne til at ansee hinanden som Collegaer og af den Grund finder jeg det hensigtsmæssigere og klogere, om vi søgte at være Venner og i Mindelighed bleve enige, end at vi staae som Fjender ligeoverfor hinanden, idet De usurperer Dem Ret til at gjøre lige hvad De vil, uden at spørge mig tilraads. Jeg vil ikke nægte, jeg føler mig fornærmet. Jeg gaaer ikke ind paa Deres Idee, nei, ikke paa nogen Maade.“

„Jeg forstaaer Dem virkelig ikke, Hr. Lindberg. Vil De forklare Dem nøiere.“ Hun blev meget rød og saae saa bebreidende paa mig, som om hun var uskyldig som et nyfødt Barn.

Det ærgrede mig, som Du nok kan tænke, jeg sagde derfor, maaskee noget vel heftigt — jeg nægter det ikke, skjøndt Du beskylde mig for at være uretfærdig:

„Forklare mig, jeg troer sandelig, De spiller den Uvidende!“

Jeg maa have seet vred ud. Hun reiste sig og sagde med vel megen Værdighed:

„Jeg vil forlade Dem, Hr. Candidat. Senere,

naar De har faaet mere Herredømme over Dem selv, kunne vi igjen optage dette Thema."

Var det ikke nydeligt? Jeg kunde ikke svare et eneste Ord. Naar Fruentimmerne indhylle sig i den kvindelige Værdighed, saa Gud bevare mig, det er noget forstræffeligt Noget.

Jeg fandt det naturligtvis ikke raadeligt senere at optage dette Thema, som hun udtrykte sig; men jeg og Gouvernanten ere Fjender paa Liv og Død, og vi vexle hverken Ord eller Blikke. Hun spiser til Middag ved Børnernes Bord, jeg holder paa min Værdighed, min Ret og spiser ved de Vognes.

Om Aftenen ere vi endnu nødte til at sidde ved Siden af hinanden. Det er fælt; men nu kommer snart Komfru Johanne hjem, saa faaer jeg dog lidt at more mig med.

Frøken Sofie begynder at gjøre Cour til mig, men jeg er ikke fuldt saa uvidende som hun troer; jeg veed godt, at det er for at sætte Christensen paa Prøve. Derfor besvarer jeg ogsaa hendes fagre Ord med kold Værdighed. Forvalteren gaaer heller ikke i Fælden, han smiler af hendes Krigslist. Den Eneste er stakkels Prah, han gaaer i Tøiet som sædvanlig; han seer paa mig med hadefuldt Blik, og Christensen opmuntrer ham paa det Bedste.

Der kom en Vogn. Jeg vil reise mig og see hvem det er. Undskyld saalænge.

Det var Somfru Johanne i egen lille Person. Hun er bleven dobbelt saa kjon i den Tid, hun har været borte.

Kinderne ere saa røde og Dinene saa blaae,

Som aldrig Kinder og Dine før jeg saae.

Er det ikke morsomt, jeg har før havt saa tungt ved at finde Riim, men siden jeg er kommen herud kan jeg rime næsten paa Alt, undtagen paa „Vogn“, og det Ord skulde jeg saa nødvendigt have et Riim paa.

Igaar da jeg gik igjennem Skoven, fandt jeg et Blad Papir ved Kilden. Jeg tog det som en god Priise. Det var et lille Vers, skrevet med en flydende Damehaand.

Gud veed, om min Ubekjendte har skrevet det. Jeg har ikke seet hende siden den Aften, hun, som jeg formoder, spillede Echo paa Ringhøien. Jeg kan godt lide, at Damer skrive; det viser, at der er noget Mere end A. B. C. i deres nydelige smaa Hoveder. Jeg kan ikke udstaae Gjæs, skjøndt jeg veed, at Mange af vort Kjon foretrække dem for Kvinder, som kunne lidt Mere end deres Katechismus. Nei Tak, maa jeg bede om noget Mere! Rivet er saa langt, jeg vil ikke vandre det Haand i Haand med en Gaas, som kun kan gjække. Jeg maa have en Fugl, der kan synge og

ikke altid vraster henad Jorden, men har Binger og kan løfte sig høit mod Skjen.

Hvor jeg med Eet er bleven poetisk! Du leer i Skjæget, min Ven. Men jeg gjemmer mit fundne Vers ved Siden af den før omtalte Sloife. Min Tilkommende skal faae begge Dele. Jeg bryder mig ikke om at vide, hvem der har skrevet det; det er smukt, det er nok. Og nu til Theebordet for at hilse paa min fortryllende Johanne.

„Johanne, Johanne!

Min Hemmelighed kjender Du.“

Hun er paa Vre saa naiv og saa gruelig ærlig.

„Goddag, Herr Lindberg,“ sagde hun, da jeg traadte ind. „Har De gjort Fremsskridt hos Deres Ubekjendte? Er hun koparet? Det aner mig, at hun er det.“

Til Gouvernanten sagde hun:

„Hvor De er bleg og mager, Frøken Holm. Har De været syg?“

Jeg faae paa min tause Sidemand. Jeg troer neppe, jeg har seet paa hende den sidste Uge. Hun er virkelig bleven meget bleg og mager. Det er vel af Uergrelse. Jeg udstaaer ikke Fruentimmer, som ærgre sig blege og magre. Det er affkøligt, det maa Du dog tilstaae uagtet Din usædvanlige Retsfærdighedsfølelse.

Klarus er gaaet hen og har faaet en Feber paa

Halsen. Mama troer, han har forkølet sig, men jeg har en Anelse om, at han har ædt formange Stikkelsbær. Det er en rigtig lille Slughals.

Imorgen Eftermiddag har jeg besluttet at aflægge min Ven ved Stranden et Besøg i hans Sandhule. Jeg længes efter ham og hans fortræffelige Viin. Jeg har ikke talt til et eneste Menneske her paa Gaarden om mit Møde med ham. Jeg vil have ham ganske for mig selv. Forresten veed jeg nu, hvem han er; han er den gamle Bebersvend, jeg omtalte til Dig i et af mine Breve, nemlig Herr Wogensen.

Tænk, han holder ikke Omgang med et eneste Menneske her paa Egnen, skjøndt Enhver har gjort sit Bedste for at fange ham, som Du nok kan forstaae, siden han er saa rig og saa gammel. Er det ikke underligt, at saadan en menneskesky Særling kan finde Behag i min Ringhed. Nu interesserer han mig dobbelt saameget som før. Der er noget eget Tiltrækkende i at blive foretrukket fremfor Alle.

Paa Søndag skal hele Huset til Alters. Du skal see, at jeg og Gouvernanten komme til at knæle sammen, vi blive vel endogsaa velsignede sammen. Maa jeg spørge, om det ikke er ærgerligt? Men jeg vil ikke have min Altergang ødelagt blot for hendes Skyld, saa vil jeg hellere holde mig ved Siden af Vandelew Nummer Syv.

Jeg fik da ikke fuldendt mit Brev igaar, som Meningen var, men Raaden sendte Bud efter mig, som jeg var bedst ved at skrive, for at spørge mig tilraads i Anledning af Marus' Mave. Den lader ogsaa til at ville blive halstyriff. Det er, som jeg figer: de Stikkelsbær, de Stikkelsbær!

Jeg har gjenseet min Ven ved Stranden, hans deilige Gaard og Frøken Beate. Jeg fandt ham som sidst gravet ned i sit Sandhul. Da han saa mig, raabte han:

„Velkommen! jeg har kun fem Minuter tilbage; saa er jeg færdig og til Tjeneste.“

De fem Minutter forløb snart, og vi vendte Arm i Arm hjem til „Thoras Minde.“

„Søren,“ sagde han til Tjeneren, „siig til Frøkenen, at jeg har en Gæst til Aften. For jeg haaber, at De denne Gang bliver og drikker Thee med. Kom, saa skulde vi gaae ned i Haven.“

Det er en Have! — Jeg har aldrig seet Mage til saadanne Alleer, Grotter og Springvande, som der findes, og de magesløseste Blomsterpartier. Drivhusene interesserede mig dog meest. Der skulde Du see sjældne Planter. At en Mand eier alt det — jeg synes næsten, det er for Meget. Gud veed, om han gjør noget Godt, eller nyder det Alt selv?

Det maa være et frygteligt Ansvar at være Eier

af Saameget. Jeg troer, det vilde berøbe mig al Fred. Meningen er dog, at man skal dele med sin trængende Næste, og dele, ikke iflæng, men fornuftig og med glad Hjerte. Jeg kan aldrig troe, han svælger i al denne Herlighed uden at tænke paa Fattigmand derude. Det bliver ikke min Sag, men jeg maa hele Tiden tænke derpaa. Jeg troer, jeg vil spørge ham næste Gang; Du veed, jeg er vant til at tale fra Leveren. Hvorfor skulde jeg da ikke gjøre det her, hvor det maaskee kan udrette noget Godt. Han kan kun blive vred og vise mig Døren. Naar, hvad gjør det? Saa bliver jeg borte, men efterlader maaskee et lille Frø, der vil spire og bære Frugt, og det er bedre end at drikke Herr Mogensens Viin.

Froken Beate er dog en fortræffelig Pige, saa omhyggelig for sin gamle Ven. Det er Venfkab; saaledes kunde jeg ogsaa ønske mig en Veninde.

Hendes Dine lyse af den inderligste Omhed, naar hun seer paa ham; hendes Stemme bliver blødere, naar hun taler til ham. Saadant et Venfkab paa gamle Dage gaaer næsten over min Forstand; men smukt er det at være Vidne til et saadant Forhold imellem to gamle Folk paa Gravens Rand; thi han besvarer dette Venfkab, om end paa en anden Maade. Der er en Erbødighed, en Agtelse ligeoverfor hende, en næsten veemodig Omhed, som virkelig er rørende.

„Undskyld, Beate, jeg kommer saadan uden Videre med en Gæst,“ sagde han, da Frøkenen traadte ind; „men Du kjender ham. Det er det unge Menneſſe, jeg traf ved Stranden. Jeg har viist ham Haven og Drivhuſene; han synes godt om det Hele, men dog bedſt om det lille Lyſthuus paa Høien. Jeg var naturligviis ſaa ærlig at fortælle ham, at det var Dit eget Arrangement. Jeg tog mig den Frihed at plukke en Roſe af Dit Yndlingſtræ, han var ſaa indtaget i det. See, han bærer den i ſit Anaphul.“

Jeg takkede Frøkenen for Roſen, jeg havde ſaaet imod hendes Billie. Det var hende tvertimod kjært, at hendes Roſer havde fundet en Liebhaber.

Mærkelig nok veed Herr Mogensen nu, hvem jeg er. Formodentlig har en af hans Folk ſeet mig paa Balfølille.

„Naar Sommerferien kommer,“ ſagde han til mig, da vi ſad ved Theebordet, „har De ſaa Lyſt at tilbringe den hos os? Men De ſkal ikke tale om det til Folkene paa Balfølille; jeg holder ikke af ubudne Gæſter, og ſaa kom de vel alle for at ſee til Dem. Folk ere ſaa nyſgjerrige og ſaa nærviſe, de ville med Djævlens Bold og Magt trænge ſig ind til mig. Jeg hader Sladder, og Beate hader den, om muligt, endnu mere, end jeg. Sladder er en Sæd til alt Ondt; Løgn og Bedrageri ere dens ſikre Følgeſvende.“

Jeg modtog Tilbudet med Glæde. Du veed ikke, hvor velsignet her er. Og saa disse to gamle Menneſter, hvor de intereſſere mig! Blot vi forſt havde Ferien, men der er længe til.

Froken Beate viſte mig ſin Bæv idag. Den gode Sjæl væver til de Fattige. Men jeg gad nok vide, om hendes Fætter veed det; hun faſtede et meget ængſteligt Blik til Døren, da hun betroede mig det. Lad blot Ferien komme, ſaa ſkal jeg underſøge den Ting nøiere.

Lad mig ſee, har jeg Mere at fortælle Dig? Nei. Det er nogle Fandens tørre Breve, Du ſaaer; maaskee blive de bedre, naar jeg indkvarterer mig paa Thoras Minde, ſaaledes hedder Herr Mogensens Trylleſlot.

Jaſtes var Somfru Johanne rigtig afſkyelig Jeg Dumrian! jeg Doſmer! har jeg ikke glemt at fortælle Dig det Allervigtigſte! Nu har jeg endelig den Ræv, den Chriſtensſen. Det er meget rigtigt, ſom jeg tænkte, han gaaer til et Stærnemøde. Stakkels Froken Sofie! Gid dog ogſaa det Fjog Brawl vilde ſtorme. Hvem veed, det gav maaskee hendes Tanke en anden Retning.

Seer Du, da jeg jaſtes forlod Thoras Minde, var det blevet lidt ſeent, og jeg fandt det Uleiligheden værd at ſkyde Gjenvei hiſt og her, hvor det lod ſig gjøre. Ved den Leilighed kom jeg tæt forbi Haven

til det omtalte lille Huus ved Ringhøi. Jeg standsede ved et prægtigt Vindetræ. Jeg kunde ikke tage fejl, det var en Nattergal, der slog sine nydelige Triller oppe i dets Top.

Men jeg er ikke Prosaisk nok til at gaa bort uden videre fra saadanne Toner. Lidt Poesi har man dog inde. Jeg lænede mig mod Træstammen, og nu gif det, som der staaer i Visen:

„Jeg stued op i den grønne Krone

Dg suged Liv af hver en Tone.“

Det var en sjelden Nattergal, den blev aldrig træt af at synge, og jeg, underligt nok, blev ikke træt af at lytte.

Med Et hørte jeg:

„Tjist! tjist!“

„Ah,“ tænkte jeg strax, „et elskende Par et Stærnemøde!“

Nattergalen tænkte formodenlig det Samme; den taug øieblikkelig og lyttede ligesaa opmærksomt, som jeg.

„Du kommer igjen imorgen paa samme Tid, ikke sandt?“

Jeg kunde ikke see den Skjønne, som udtalte disse Ord, hun var skjult bag Buskene, men Stemmen fortalte mig, at hun var smuk.

„Naturligvis,“ svarede den Lykkelige iblandt Dødelige. „Men er Du ikke bange for . . .“

Resten kunde jeg ikke høre, det blev hvistet; men Svaret kom høit nok.

„Aa, den Nar, han maa være græsselig fjedelig at see paa Dag ud og Dag ind. Du kommer altsaa?“

Saa var der en lille Afstedsscene, en ganske almindelig blandt Elskende, som min Ratttergal fandt det passende at accompagnere med sine smeltende Toner.

Bums! Der kom Fyren i et Spring over Gjerdet.

„Godnat, Godnat! Imorgen Aften kommer Du igjen.“

Og Gjerdesmatten gjentog:

„Imorgenaften!“

Maanen kom frem netop i det Dieblif, at det hellige Løfte blev givet. Den fastede en af sine milde Straaler paa Giveren, og — jeg foer tilbage, medens Christensen, min Fjende, forsvandt med sit triumferende Ansigt.

Den Lurendreier! Men imorgen kommer Regnskabsdagen, saa skal han lægges paa Pinebænken. Jeg vil ikke skaane ham af Hensyn til Froken Sofie; det er netop for hendes Skyld, han skal pines. Det er min Pligt at aabne hendes Øine, for det er for seent. Hun skal vide, at den Gevinst, hun eftertragter, allerede er vunden af en Anden.

Gud veed, om han egentlig er en Gevinst. Jeg tvivler om det. Men det har jeg lagt Mærke til,

Kvinden er blind i den Retning; hendes Hjerte er troløst mod hende selv og leder hende paa Afvei; den ægte Perle træder hun under Fødder, Glasperlen lægger hun ved sit Hjerte.

Jeg troer Christensen er en Lommel.

Hans Lindberg.

Balsølle, den

Jeg har da mistet min Plageaand for en Tid, men hun kommer destoværre snart igjen.

Gouvernanten er tagen til Kjøbenhavn. Staffel, hendes Moder ligger for Døden. Saa staaer hun ganske ene i Verden uden Frænde eller Ven, fortæller Somsfru Hanne.

Som havde hun ikke den bedste Ven, den bedste Frænde tilbage — Ham, som skabte os Alle og ikke overseer selv den Ringeste iblandt os.

Du skriver, at Tante Hanne begynder at skrante, Det foruroliger mig meget. Tante Hanne er og har været en Moder, Fader for os Sødskende.

Jeg veed det destoværre, sees og stilles er Livets Gang; men lige tungt bliver det.

Staffels gamle Onkel Fritz, hvad siger han?

Stakkels Bebersvend, hun er hans Søster, hans Moder, hans Kone, hans Broder . . . Ja, Tante Hanne er et fortræffeligt Fruentimmer. Jeg har seet mange flinke gamle Piger, men Mage til Tante Hanne — nei, det har jeg aldrig seet. Hun bliver dog vist sat over alle Fruer i Himlen, naar hun engang stævner derind, som, Gud høre, ikke maa blive for de første mange, mange Aar.

Hun har vel taget sig Serines Død grumme nær. At ogsaa Serine skulde gaae hen og døe saadan uden videre. Det var en Skam af hende, det lille, troløse Skarn, at gjøre sin Herskerinde saa stor en Sorg. Nei, det nytter ikke at være god mod Folk, det er en utaknemmelig Race. Saadan en deilig Fugl som Serine! Kan Du huske, hvor smuk hun var, da vi vare Børn og hun var ung?

Det gjorde mig hjertelig ondt, at jeg ikke kunde komme til Dit og Frides Bryllup. Jeg tør sige, Fride har taget sig nydelig ud i den hvide Kjole med det lange Slør. Vel er hun min egen kjædelige Søster; men ligemeget, Du har gjort det godt, Mand, Du har ført en Engel til Din Arne.

Harde jeg først gjort det halvt saa godt. Men jeg har en forunderlig Anelse om, at jeg engang slumper i Noget, uden rigtig selv at vide hvorledes. Vare

det saa maa være Godt. Man figer jo, Lykken er blind; gid det maa vise sig her.

Nu skal Du høre, hvordan jeg lagde Christensen, den Ræv, paa Pinebænken, da vi vare samlede ved Theebordet, Aftenen efter det Stævnemøde, han havde i Haven til det hvide Huus. Jeg benytter nemlig altid Theebordet til mine smaa Udfald. Der tage de dem bedst ud.

„Naa, Christensen,“ sagde jeg, „hvordan har De det efter Maanefkinsridtet, De tog Dem igaarastes? Har De ikke paadraget Dem en Forkølelse?“

„Maanefkinsridtet? Hvad mener De, Herr Lindberg? Jeg forstaaer Dem sandelig ikke; jeg veed ikke, at jeg red igaarastes.“

„Det kalder jeg en Hukommelse! Saa maa jeg nok hjælpe lidt paa den. Lad os for Exempel kalde det et Ridt igjennem Bøskene. Det kan De maaskee bedre huske?“

„Man skulde sandelig troe, De havde gjort et Ridt igjennem Bistrup,“ svarede den modige Herre med sin sædvanlige Uforstømmethed, men dog lidt hed om Drengene. Nu begyndte der nemlig at gaae et Lys op for ham. „Eller ogsaa har De maaskee selv redet igjennem et Ellekrat igaarastes og bilder Dem ind, at det var mig.“

Nu spidsede Frøken Sofie Dren, og Jomfru

Hannes Ansigt viste, hun havde gjættet, at jeg havde en Kærv bag Øret.

„De er sandelig paa Afvei, Christensen,“ sagde jeg roligt. „Jeg red ikke igjennem noget Ellekrat, men stod tværtimod lænet mod et Træ, som staaer paa Landeveien, lige ud for Haven til det lille hvide Huus, der ligger i Nærheden af Ringhøi. Jeg lttede til en Nattergal, der slog sine Triller i Trætoppen, og senere morede jeg mig over to Lærker inde i Haven, som sang Kjærlighedshymer, der begyndte med et Piano og endte med et Forto ud igjennem Buxene.“

Frøken Sofie blev skrækkelig bleg, Komfru Johanne bed sig i Læberne, og Raaden saae ud, som om han havde tabt baade Næse og Mund eller aldrig havt nogen af Delene. Han troede vel, jeg var paa Veien til en eller anden Anstalt.

Raadinden derimod, hun er luun og forstaaer en halvkvædet Vise, og hun seer, som Du veed af nogle Smaabeviser, jeg har givet Dig, paa Søsterens Lær; hun kastede bebreidende Blikke paa den Skyldige, som sad med Dine, der sprudede Naseri mod Din ydmyge Svoger og Ven.

Stakkels Fyr, det gjorde mig næsten ondt for ham, da jeg først havde faaet ham ud i Tidtesfadet. Han har da egentlig Lov til at gjøre Cour eller vælge sig en Hjertenskjær, hvor han vil, uden at spørge mig

eller Frøken Sofie om Tilladelse; men det syntes næsten, som om han ikke havde det, at domme efter de to Søstres Blikke.

Herren bevare mig for nogensinde at falde i to Søstres Hænder! Saa vilde jeg, Gæt af To, hellere binde an med en Gouvernante.

Men lad det nu staae ved sit Værd og hør imidlertid, hvad jeg har luret Prah! af. Saa sandt som jeg hedder Hans Lindberg, vil han storme idag, og hvad Mere er, han har udføgt Tiden imellem Tolv og Gæt til at gjøre Forsøget i. Det er ogsaa den beleiligste Tid, han kunde vælge. Det Raad er Christensens, tør jeg sige, ligesom det nok ogsaa er Christensen, der har opflammet ham til endelig engang at gaae i Tøiet, for om mulig paa denne Maade at blive af med sin udvalgte Elskerinde og faae sin valgte pladseret paa hendes rette Plads.

Nu skal vi see, om jeg ikke har Ret,

So Tak, Prah! har faaet Søndagstøiet paa, skjøndt det er Løverdag. Hvide Flipper — jeg siger hvide, til daglig Brug pleie hans at være forte — Vesten med Floi'striberne samt Frakken med de mærkværdige grønne Knapper.

Raaden og Raadinden pressede bogstavelig tilbage ved Synet af ham, da han med høitidelige Skridt, og en Mine af dyb Værdighed traadte ind i Spisestuen.

Men jeg saae med mit skarpe Lærerblik. Staffels Brahl! Hjertet sad ham i Halsen; han kunde hverken faae det op eller ned.

„Ih Gud, hvad gaaer der af Dem, saa fiin Deer, Brahl?“ spurgte Komfru Johanne, medens Frøken Sofie maalte ham fra Top til Taa med en Dronningmine og sveiede forbi ham som en Svane Gaasen.

„Naa!“ tænkte jeg. Og Christensen tænkte: „Bare det gaaer! Bare han maatte vinde Seier!“

Hvor kan saadan en fiffig Fyr som Christensen være saa dum? Hun, Frøken Sofie, tage ham, Brahl! Saa tager jeg ogsaa Gouvernanten.

Middagen gik af uden nogen Storm; Brahl nøiedes med at storme Suppeterinen. Han aad formodentlig for at faae Mod. Saa kom Diebliffet, Klokken Gæt, den Tid Frøken Sofie altid pleier at sidde ene i Havestuen og drømme om Christensen; den Tid, da alle vi andre jordiske Menneſter, som Ingen have at drømme om, pleie at sove til Middag.

Dag, jeg sov med Sadvane ikke. Hvor kunde jeg sove i saadan en Storm? Jeg listede mig ind i det lille halvmørke Kabinet ved Siden af Havestuen. Der staaer saamange deilige høie Nerier og andre Træer, som kunne give saadan et yndigt By for en staffels Synder, som Din ærede Ven.

Ja, kjære Svoger, jeg vidste, jeg gjorde en Synd,

en stor Skyld. Jeg, Læreren, Opdrageren for Andres Børn, som i Gæt og Alt burde have foregaaet dem med et godt Exempel — jeg paa Luur bag nogle Urtepotter! Men hvad Ganden vil ogsaa Folk med saadanne store Træer i deres Stuer? Reilighed gjør Thy. Vel, jeg blev en Thy, og ikke ene jeg. Nei, neppe havde jeg staaet der et Minut, før Døren knirkede, og ind paa Tærne kom Christensen og skjulte sig bag et andet Træ.

Det var net! Forvalteren og Læreren! Den Ene, der skulde være et Exempel for Folkene, den Anden, der skulde være det for Børnene! Vi havde Intet at lade hinanden høre, mener jeg.

Jeg stod saa stille som en Muus; det Samme gjorde han. Men jeg havde dog een Fordeel over ham; jeg vidste, hvor han staa, han anede derimod ikke, hvor min Høihed staa. Under disse Omstændigheder gik Døren op til Hævestuen, og ind svævede Frøken Sofie.

Hun kastede sig fornemt i Hjørnet af en Sofa. Det var godt; jeg kunde aldrig have seet hende bedre end netop der.

„Saa,“ tænkte jeg, „nu kommer Brawl, netop nu, da hun drømmer om Christensen. Hvor ubeleiligt, han vil snart blive viist Vinterveien. Havde han endda . . .“

Her blev jeg stoppet i videre Betragtning, thi Døren gik op, og Brawl — o, Ven, han samlede, nei, han stormede i Ordets bogstavelige Forstand ind, fastede sig for den Skjønnes Fodder, slog sig for sit brede Bryst og raabte:

„Froken Sofie, jeg elsker Dem; jeg har elsket Dem siden den første Gang jeg kom her og var saa lykkelig at see Dem i den hvide Natkappe og —“

Staffels unge Mand, han fik ikke Tid til at fortsætte sin interessante Beskrivelse; en Tnisen og derefter et skrækkeligt Brag afbrød ham, der laa Christensen, den Døsmer, og sprællede ovenpaa det væltede Træ.

See, det kommer der ud af at lure!

Jeg vil forskaane Dig for en Beskrivelse af den paafølgende Scene og ende Historien med Enden, nemlig en Offenliggjørelse af Herr Brawls og Froken Sofies Forlovelse, der meget høitideligt fandt Sted samme Aften.

Kan Du knække den Nød? Jeg knækkede den strax. Froken Sofie sagde Ja til den ydmyge Brawl for at vise Christensen og mig, hvor lidt hun lagde Vægt paa vor Latter og vor Mening.

Naa, hun har handlet klogt i enhver Henseende, for, naar Sandheden skal frem, fik hun sin Hensigt opfyldt, hvad Christensen og mig angaaer. Vi følte os forbandet flaae begge To, da Forlovelsen blev

deklareret. Det vilde vi da have svoret paa, var ikke blevet Enden paa den Historie. Dernæst fikkede hun sig selv mod at blive gammel Somfru og skaffede sig en sorgfri Fremtid, eftersom Brael er sin rige Faders eneste Arving.

Siig nu ikke, at Fruentimmerne ere uegennyttige. De ere de klogeste egennyttigste smaa Egoister, jeg nogeninde har stødt paa.

Farvel, Frederik! Hils Frøide! Fortæl hende, at jeg vil blive ved at være Pebersvend. Jeg vil ikke ægte en Kvinde. Jeg vil — jeg vil være Herre i mit eget Huus.

Hans Lindberg.

Thoras Minde, den . . .

Hurra og atter Hurra! min Ven, min Svoger, min Broder! Det er Ferie, det er Liv, det er Æns, det er Glæde!

Saa, nu er jeg her mit i mine Onskers Maal. Jeg sidder ved Skrivebordet i mit Værelse, beliggende i den østre Fløi med storartet Udsigt over Haven, Parken og Alt hvad smukt er.

Raaden og Raadinden og deres to elskelige Boder

samt Christensen, den Djævel i menneffelig Skikkelse, og Gouvernanten, we won't speak of her, ere ladte tilbage. Og vi selv, Hans Lindberg, er indstalleret og pladseret paa Thoras Minde.

Gud velsigne Thora og lade hendes Minde leve længe! Amen!

Prægtige Frøken Beate! Der gaaer hun ude i Haven og hjælper Søren at vande Blomsterne. Igaar blev hun færdig med sin Bævl. Jeg var inde at beundre den. Den skal komme Fattigmands Børn tilgode, naar Vinteren indfinder sig med Kulde og Snee.

Jeg holder nok af at være under et saadant Tag. Man trives her, ja, Alt trives paa Thoras Minde — Alt, hvad der er godt!

Jeg har da ikke nødig at minde min Bævl om Rigmands Pligter. Han kender dem bedre, end jeg; det er mig, som nu lærer af ham, hvorledes man bør udøve dem.

Men nok om det! Du holdt aldrig af lange Prædikener i den Smag. Derfor lidt om Livet her, det vil maaskee mere Dig mere.

Ikke fordi, kjære Ven, ærligt talt skriver jeg kun til Dig for at more mig selv, Egoist, som jeg er. Naar jeg har flere Tanker, end der er Rum til i min snevre Hjerne, saa Pennen i Haand og ud med dem til Dig, Du mine overflødige Tankers Tilflugt,

Du . . . Der glemte Frøken Beate at vande min Rose. Jeg maa minde hende. Undskyld.

Imorgen har jeg foresat mig at gjøre en Ronde og tage alle de mange Værelser i Diesbyn, som findes her. Imorgen, naar min kjære Vært gaaer ned til Stranden for at bade sig i Sandet. Han har selv opfordret mig dertil.

Her skal findes mange værdifulde Malerier efter hans Sigende. Han har ogsaa en sjelden Samling af Oldsager og et kostbart Bibliothek.

Hvor jeg skal nyde det Altsammen i Ro og Mag og Ensomhed!

Jeg vil begynde med Taarnværelserne heelt oppe og faa gaae nedad.

Gid Du var her! Jeg veed, Du vilde sætte Priis paa at være med paa denne Vandring gjennem Salene paa et gammelt ærværdigt Herresæde.

Men siden jeg taler om en saadan Vandring — husker Du den Fortælling, vi som Drengene streve, netop om et gammelt Ridderstot, som en Rejsende fandt paa sin Vandring igjennem Thyrol? Kan Du huske, hvorledes han gik fra Sal til Sal og fandt noget Mærkværdigt, hvor han kom? Lad mig see, hvorledes var det nu?

So, vi havde havt den geniale Idee at partere et Menneske i syv Dele og lægge en Deel i hvert Værelse,

og da han kom til det syvende, fandt han Mandens Hoved. Det var en Mand, saavidt jeg mindes. Hovedet begyndte naturligviis at tale til ham, jeg troer saaledes:

„Reisende fra Kjobenhavn, end tynger Vandrestøv under Dine Fodsaaler, end perler Trathedens Sved paa Din modige Pande; men i Dit Ansigts Sved skal Du æde Dit Brød. — Siig, hvi est Du kommen til Andreas Hofers Land?“ Vi læste netop paa den Tid om Andreas Hofer i Skolen.

„Hid est jeg kommen paa min Fodsaal,“ svarede den Reisende, „men ei for at besvare Dine nysgjerrige Spørgsmaal.“

„Kan Du huske, det Svar bleve vi enige om at lade den Reisende give, efter at vi dog først havde haft megen Strid om, hvordan vor Vandrer skulde svare det nysgjerrige Hoved. Men da vi ikke selv vidste, af hvilken Grund Tyren egentlig var kommen til Tyrol, kunde vi efter flere Ugers Debatter og Studering ikke finde noget Bedre end det Skrevne.

Ja, Frederik, efter dette storartede Beviis paa Fantasi og Genialitet er det mig ubegribeligt, at vi ikke ere blevne Danmarks største Digtere; men Verden kjenner ikke vort Værk; kun Du og jeg og „den vildsomme Reisende paa Borgvandring“ — var det ikke Navnet paa vor Fortælling? — kjennde det. —

Na, hvor jeg nu er træt! Jeg kan neppe sidde rolig af Smerte i mine Been og Dine samt hele mit aandrige Kadaver. Men det var ogsaa en Borgvandring. Havde jeg vidst, her var saamange Bærelser, havde jeg i Sandhed ikke paataget mig deres Besfuelse paa een Dag.

Stakkels Frøken Beate! Hun trippede med, saalænge hun kunde; tilsidst blev hun dog saa træt, at hun var nødt til at kaste Anker i en stor, gammeldags Rænestol, som efter hendes Sigende skal have tilhørt Dronning Mathilde. Den havde virkelig ogsaa noget Saadant ved sig.

Na, hvor jeg er træt, men hvor jeg har moret mig! Jeg har lovet mig selv at gjøre denne Reise om en af de første Dage. Den Ting kan ikke gøres for tidt; her er saameget, som er værdt at tage nærmere i Diesyn. Her er Noget at studere og grublisere over. Og saa dette Maleri! Jeg har nok ikke endnu fortalt Dig om det, seendragtige Menneſke, som jeg er.

Seer Du, gjennem dette Maleri har jeg fundet Traaden til et heelt Livs Skuffelse og Smerte. Her, hvor jeg for Diebliffet boer, her paa Thoras Minde, hvor Alt aander Fred og Lykke.

Nei, Livet er dog fuldt af smilende Læber og grædende Hjerter. Hvor jeg vender mig, seer jeg

Haabet, hiin lyse Guddom, som en Skibbruden flygte fra Arne til Arne.

Du tænker jagtens: „Det var en lang Indledning; hvorledes vil saa selve Fortællingen blive?“

Min Ven, meget almindelig, meget kort, men dog ganske ny.

Da jeg nemlig havde gennemseet alle Taarnværelserne med samtligt Indhold, gik jeg ned for at begynde paa den saakaldte venstre Fløi.

Jeg anede naturligviis ikke, at det var min Værts Helligdom, og at han ene beboede denne Deel af Huset. Du kender mig godt nok til at vide, at jeg saa havde skaaet den for mit profane Blik. Men, som sagt, jeg vidste Intet herom, og man havde ikke sat noget Forbud for mit Komme der.

Jeg gik altsaa nok saa trøstig min lovlige Gang. Og det maa jeg tilstaae, min Herr Vært har valgt med en sjelden Smag og en Smule Egoisme. Den venstre Fløi er det Smukkeste, som findes paa Thoras Minde.

Men det var min Fortælling. Jeg tør sige, Du er lige glad, om der er smukt eller stygt.

Efter at jeg var gaaet igjennem flere Værelser, kom jeg endelig til et, som tydeligt nok gav tilkjende, at det var beboet til Dato. Skrivebordet med et ufuldendt Manuskript, en Pen, der nyligt havde været i

Brug, Duften af en Habanacigar, der endnu ikke havde haft Tid til at forsvinde, kort sagt:

„Her boer min Bært,“ sagde jeg til mig selv. „Her har Du Intet at examinere.“ Og beskedent vendte jeg mine Blikke til Høire for at forlade denne Deel af Huset.

Jeg kom ind i et Sovestue. En stor, gammel-dags Seng med grønt Silkeomhæng tiltrak sig min særdeles Opmærksomhed, og paa Bæggen lige overfor den et Maleri, Billedet af en ung Dame i Regemstørrelse.

Jeg kjendte dette Ansigt, men hvorfra?

Jeg kunde ikke huske det, og dog vidste jeg, at jeg havde seet det ofte, ja, det vakte endog saa ligesom en ubehagelig Følelse hos mig.

Jeg vendte Ryggen til Sengen, den havde tabt al Interesse for mig. Jeg nærmede mig Portraitet og blev ved at stirre paa det, for om muligt at komme paa, hvor jeg havde seet dette Ansigt for.

Dette forte, blanke Haar, denne brune Teint, disse store sorte Dine, dette sørgmodige Smil!

Nei, jeg blev utaalmodig. Det lignede og det lignede ikke. Jeg gav tabt, jeg vilde gaae.

Da hørte jeg et undertrykt Suk ved Siden af mig. Jeg vendte mig hurtig. Det var Frøken Beate.

Hun stod med foldede Hænder og Taarer i Dinene og stirrede saa veemodig paa dette Billede.

Hun foer ængstelig sammen, da vi stode Ansigt til Ansigt.

„Hvor han elsker hende!“ hviskede hun med klangløs Stemme og slog Dinene ned.

„Elsker hende?“ gjentog jeg forundret.

Hun rødmede. Ordene vare undslupne hende, uden at hun vidste det.

„Han har elsket hende hele sit Liv,“ svarede hun undvigende, og vi forlode Bærelset i Taushed.

Der har jeg altsaa fundet Nøglen til det selsomme menneskesty Liv, han fører.

Kjærlighed, altid Kjærlighed!

Har hun bedraget ham, eller har hun maaskee aldrig gjenelsket ham.

Jeg tør ikke spørge Frøken Beate. Hun hører ikke til dem, man spørger, naar de ikke ville tale. Jeg maa vente med Taalmodighed, maaskee det kommer engang. Men jeg kan ikke lade være at grunde over det tidligt og sildigt.

Hvorfor, naar han har elsket hende hele sit Liv, hvorfor er han saa bleven Pebersvend? Er hun maaskee død eller . . .

Jeg maa nok selv besvare mig disse taabelige Spørgsmaal. Min Fantasi maa staae mig bi og danne en

smuk Heelhed af disse brudte Traade, til Frøken Beate en Dag kommer og fortæller mig Birkeligheden.

Saa meget veed jeg dog nu: en uløselig Kjærligheds Skygger hviler over disse elskelige Gamle, thi Frøken Beate deler hans Sorg og hans Glæde. De ere som Eet, de To, forenede i det varmeste Venstreb. At Tante Hanne vedbliver at skrante, det holder jeg slet ikke af. Gode gamle Tante Hanne! — Du maa kysse hende fra mig. Kys hendes kjære Haand. Hvor ofte har den ikke hvilet velsignende paa mit halsthyrige Drengenhoved.

Jeg troer næsten, jeg faaer Taarer i Dinene ved det blotte Minde. Naa, jeg skammer mig ikke derfor. Men imidlertid, jeg vil ikke mere tænke paa Dig, Tante Hanne. Mit Hjerte bliver ved denne Tanke saa svagt og blødt som Drengens, paa hvis Hoved Du lagde Din Haand.

Godnat, Broder! Hils Frøide, Din unge blide Hustru. Gid jeg havde en, der var lig hende. Dum Snak! Vil jeg da gifte mig? Nei, ikke for Alverdens Piger! Friheden er min Brud! Hende vier jeg mit Liv og den Smule Værd, der findes hos mig.

Godnat, hvis jeg ikke efter Aftenbordet kommer med en Efterskrift.

So, Efterskriften kommer naturligvis. Jeg fandt nemlig Dit Brev liggende paa mit Skrivebord, da

jeg kom op paa mit Værelse efter at have spist til Aften.

Du skriver, at Tante Hanne er saa syg. Hvor det gjør mig ondt. Havde det ikke været for det strenge Forbud i Dit Brev, havde jeg begivet mig strax til Eder. Men Du kan have Ret i den Forudsætning, at det vilde forstrække hende. Altsaa bliver jeg, hvor jeg er; men derved bringer jeg Tante Hanne et større Offer, end hun og I Alle ane. Du maa huske, hvor kjær Tante Hanne er mig; hun staaer i mit Minde som Solen paa min Barndoms Himmel. Hun bragte kun Glæde, aldrig Sorg til mit Hjerte. Og nu —?

Hils hende fra mig. Siig hende . . . siig hende, hun maa ikke døe; hun maa leve, for at jeg endnu engang kan trykke hende til det Hjerte, der altid ligeoverfor hende, bliver et Barns.

Hans Lindberg.

Thoras Minde, den . . .

Det maa jeg lide! Det kalder jeg at være kjæf paa sine gamle Dage, at slaae Sygdommen paa Flugt i Løbet af nogle Uger. Du maa siige til Tante Hanne,

at jeg altid har havt al Ære og Respekt, for hende; men nu tager jeg min Hat af og ærer og respekterer hende mere end nogensinde.

Dog, bed hende endelig at være forsigtig, at hun ikke gjør mig flere Sorger dennesinde.

Jeg har da havt en ny Overraskelse, maa Du troe; jeg har seet ind i et Hjerte endnu, og det har paa engang voldt mig Sorg og Glæde; Sorg, fordi jeg har seet og følt, hvordan dette stakkels Hjerte har maattet kæmpe og lide de lange Dage og Nætter — Glæde, fordi jeg har seet, hvorledes det har opoffret sig selv og seiret.

Men lad mig ikke, som hiin lille Pygtemand i Mosen, lede Dig vild. Lad mig begynde med Begyndelsen og ikke med Enden, som det næsten synes, jeg har Forkjærlighed for.

I Søndags ved Frokostbordet sagde Frøken Beate til mig:

„De ønskede for nogen Tid siden, at De engang maatte være med paa mine Sygebesøg hos de Fattige. Har De lyst til det idag? Veiret er saa smukt, og det forekommer mig, at der ikke er saa mørkt og afskrækkende i Fattigmands Bolig, naar Vorherres deilige Sol lyser derind.“

Vi gik altsaa, Frøken Beate og jeg — Sommer og Vinter. Hun støttede sig paa min Arm, hun er

kun daarligt tilfods. Men hvor hun maa have været smuk som ung; ja, hun er smuk endnu, smuk paa Alderdommens Viis, thi den Fred, som et heelt Livs gode Handlinger giver, staaer skrevet i hendes Træk.

Hvad skal jeg fortælle Dig om hendes Syge? De ere her som overalt; den Ene ligner den Anden; det vil vist neppe interessere Dig at faae en Beskrivelse over dem.

Kun Een glædede det mig i Sandhed at gjøre Bekjendtskab med, fordi det var noget Nyt, en original Idee, og den hige vi jo Alle mere eller mindre efter, fordi vi ere saa kjede af det evige Gamle.

Vi sluttede nemlig vore Besøg hos en gammel Sømand, som har holdt Sengen de sidste fjorten Aar, da han er lam i Underlivet.

Du kan tænke, jeg ret beredte mig paa et ynkeligt Syn, efter at have faaet denne Forklaring af Frøken Beate lige ved Døren til hans Hytte. Jeg blev derfor ikke lidt overrasket ved at finde et glad og tilfreds Ansigt, da vi traadte ind til vor Syge.

„Goddag,“ sagde han muntert og strakte sin magre Haand ud mod Frøken Beate, der greb den med et mildt og deeltagende Smil. „Der har vi nok den unge Seiler, Frøkenen har omtalt, kan jeg tænke. Værsaagod, unge Herre, gaa kun roligt tilankers; der staaer en Stol henne til Luvart, mener jeg. Ja, Frøkenen

har nu sin egen Rahyt," han pegede paa en gammel Rænestol tæt ved Sengen. „Der har hun fortoiet sig saamangen en god Gang, og vil gjøre det tiere, næst Gud og hendes Been ville give Skabelonen sin Hjælp, tør jeg sige. Ja, det er nu Noget, vi Ulke slet ikke gjøre os noget Regnskab for, saalænge vi kunne sætte alle Seil til og gaae i rum Sø. Nei, naar vi først have faaet en Overhaling, og Roret ikke mere vil lystre Ordre, saa kommer først Erfaringen om, hvad det egentlig er at kunne seile sin egen Sø.“

„Pip, pip, pip, pip!“ hørte jeg idetsamme fra alle mulige Kanter af Sengen. „Pip, pip, pip!“ vedblev det, medens den gamle Sømand uforstyrret vendte sin Skraa og fortsatte sine Betragtninger.

Jeg kastede et spørgende Blik til Frøken Beate. Hun smilede godmodigt, nikkede og sagde til den Gamle:

„Candidaten undrer sig over Livet i din Seng. Du faaer fortælle ham, hvad det er, Morten, medens jeg seer ind til Bedstemoder ved Siden af.“

Hun reiste sig og gik, men Morten vinkede ad mig og sagde med slet dulgt Stolthed:

„Træd nærmere, unge Herre, værfsaaartig, lad Dem blot ikke skræmme. Løft kun op i Røiekladerne og see til, hvad det er, som gjør dem saa levende. Her er grumme fiint Kammeratskab, som De seer,

skjøndt jeg er en gammel Soult og disse her kun smaa Landkrabber."

Hvad troer Du vel, jeg saae, da jeg efter Opdring løstede Dyngen? Tænk Dig, hele Sengen var fuld af smaa, nyhlig udrugede Kyllinger.

Det kalder jeg en original Idee, fra en Ulf at forvandle sig til en Høne. Morten fortjener mange, mange Penge mellem Nax og Dag ved den selvopfundne Industri; han ruger Kyllinger ud for alle de omkringboende Bønder. Ja, der er endogsaa dem, der komme langveis fra, for at faae deres Æg udrugede af den „gamle Høne“, som Egnens unge Folk kalde ham.

„Det er nu mine Unger og min Næringsvei,“ vedblev Morten og gottede sig ret hjerteligt over mit forbausede Hjæs. „Naa, naa, det er da just ikke Noget at tabe Næse og Mund over. Vi maae virke, hver paa sin Viis og efter sin Evne, saalænge vi leve paa denne Stump af en Ferskvands sø, som man kalder Borden. Før pløiede jeg Havet og lo, naar det gererede sig rigtig vredt og truede med at sluge os. Nu ligger jeg i Sengen og er nærved at græde, naar mine Kyllinger ere store nok til at vende mig Ryggen og hoppe ud af Døren. See, saadan gaaer det med os Alle, unge Herre. Tænk paa det, naar Deres Tid kommer til at ruge Kyllinger ud.“

Men det var jo egentlig om Frøken Beate, jeg vilde fortælle Dig, og ikke om hendes Syge.

Da vi havde forladt vor gamle Høne, spadserede vi atter hjem, Arm i Arm. Luften var imidlertid bleven trykkende tung; der var Torden oppe, bleve vi enige om. Frøken Beate gif langsommere og langsommere, og tungere og tungere hvilede hendes Haand paa min Arm.

„De er træt. Skulle vi sidde ned paa Grøstefanten og hvile lidt?“ spurgte jeg ængstelig. Men det vilde hun Intet vide af.

„Jeg holder nok ud,“ meente hun, og vi humpede videre.

Endelig naaede vi hjem.

„Gud være lovet!“ tænkte jeg. Jeg frygtede næsten for at tabe hende.

Hun sank om i en Stol. „Tak for lidt Vand,“ sagde hun med svag Stemme.

Jeg sprang hen til Bordet, hvor det stod, men da jeg kom tilbage, laa hun bekvmet i Stolen.

Jeg har aldrig før seet et bekvmet Menneske, saa jeg blev ganske ængstelig tilmode. Stakkels Frøken Beate! Jeg stod flere Minutter og stirrede paa hende, istedetfor at skaffe hende Hjælp. Tilslidst tog jeg da Mod til mig og bar hende hen til Sofaen, hvor jeg

lagde hende med al mulig Forsigtighed og staf nogle Puder under Hovedet paa hende.

Herr Mogensen var nede ved Stranden; han kunde jeg altsaa ikke kalde til Hjaelp. Jeg skyndte mig derfor hen til Klokkestrengen for at ringe paa en af Pigerne; men neppe var jeg gaaet nogle Skridt, før min Fod stødte mod noget Haardt. Jeg bukkede mig for at tage det op. Det var en lille Medaillon; ved Faldet var den sprunget op, og mit Blik mødte Billedet af en ung Mand. Ja, ung var han, og dog — jeg kunde strax gientjende ham. Det var Hr. Mogensen som ung.

Et heelt Liv laa for mig i dette Dieblif — et heelt Livs Sorger og Rampe. Nu vurderede jeg hende først ret, nu forstod jeg hende, stakkels Frøken Beate!

Dosmer, som jeg var! der stod jeg i mine egne egoistiske Drømme, i mine Gisninger, og glemte reent at tilkalde Hjaelp.

Jeg lukkede forsigtig Medaillonon, hang den sorte Snor om Frøkenens Hals og skjulte den, saa godt jeg kunde i Folderne af hendes Kjole. Jeg er vis paa, hun ønskede ikke, at Nogen skulde see den. Det, at hun troede ene at tjende sin Sorg, var jo netop det, der gav hende Kraft til at bære den.

Jeg trak i Klokkestrengen, og Frøken Beate fik den Hjaelp, hun trængte til.

See, det aner nu Altsammen ikke den haardhjertede gamle Mogensén. Jeg kunde næsten hade ham for denne Blindhed. At vide, at et stakkels Hjerter saa mange Aar har banket for ham, følt for ham, levet for ham saa varmt, saa kjærligt; og han . . .

Men nu er jeg jo uretfærdig imod den Gamle for Frøken Beates Skyld. Har han ikke havt sin egen Sorg at bære — sin egen Kamp at stride!

Det maa være det, der har gjort ham blind, og nu er det for seent. Egen har tabt sine Blade, Rosen har bøiet sit Hoved og er falmet.

Jeg troer, jeg er fra min Samling. Sidder jeg ikke her og romantiserer som en halv Digter, eller det, der er værre, en halv Drømmer. Undskyld, min Ven, det maa være Lusten, der er vist igjen Torden oppe. —

Saa, nu har jeg spist til Aften, det vil sige, jeg har rystet al Romantisk og Drømmeri af mine Skuldre og er igjen bleven den lystige Candidat, din Svoger og gamle Ven, Hans Lindberg.

Og endda Du, jeg kan ikke faae det ud af mit Hoved. Men har jeg det ikke ogsaa hver Dag for Die — disse to rolige Væsner, i hvis Indre den dybeste Videnskab har raset og maaskee raser endnu. Denne altopoffrende Kjærlighed hos Frøken Beate, som han ikke seer, forblindet af sin egen dybe, haab=

løse Kjærlighed. Saaledes ere de Begge blevne gamle og graae.

Seg troer, jeg er besat! Er jeg nu ikke der igjen?

Hils Fride, hils Tante Hanne og Onkel Fritz; hils hver Brosteen i mit kjære gamle Kjøbenhavn. Nu lækker det desto værre slemt mod Enden af min Ferie. Og saa —? saa skal jeg igjen klemmes ind ved Enden af det brune Bord, omgivet af alle mine smaa Raader.

Hans Lindberg.

Thomas Munde, den 22. . .

Nu skal Du faae Mere om det samme Emne som sidst, skjøndt jeg tør sige, Du er baade led og kjed af mit Emne og mig.

Da vi iforgaars sad i Haven — jeg kunde ligesaa godt sige i Paradiset, thi saaledes indbilder jeg mig, der maa have været. Men som sagt, da vi iforgaars, nemlig Frøken Beate og jeg, sad i Haven i det store Lysthuus og talte om Gammelt og Nyt, kommer min kjære Vært pludselig styrkende ind til os og raaber, idet han kaster sig paa en Bænk:

„Seg har seet hende, Beate, jeg har seet hende!“

„Hvem?“ spurgte Frøken Beate skjælvende og lagde sin Haand beroligende paa hans Arm.

„Jeg har seet Thora eller hendes udtrykte Billede; nylig, derude paa Veien. Det maa være hendes Barn, hendes Kjød og Blod. Jeg siger Dig, Beate, det . . .“

Mere fik jeg ikke hørt, thi Frøken Beate havde taget ham under Armen og blidt truffet ham med sig ind i en Sidegang.

Nu skal Du sande mine Ord, nu kommer det frem for Dagens Lys, som har ligget begravet i disse to Hjerter saamange Aar. Nu kommer der et nyt Kapitel til denne Fortælling.

Kjære Ven, jeg troede aldrig, jeg skulde komme til at elske og velsigne det Ord „Sommerferie“ saa høit, som jeg nu elsker det. O, hvilket et Velvære at sidde paa Verandaen og ryge sin Cigar, snart at lade Blikket hvile paa de yndige Trægrupper og Blomsterpartier rundt om, snart paa den blaa Himmel med dens enkelte Solstyer, snart at binde Tanke og Blik til Bogen i min Haand og til Syvende og Sidst tænke paa Balsølle, det lange Bord i Skolestuen og mine smaa Kaalhoveder, tænke paa alt dette Rædsomme og vide og føle, at jeg er paa Thoras Minde; jeg er der, men — frygtelige Tanke — om kort, inden jeg selv forstaaer hvordan, er Tiden omme, Eden forsvinder, den klare Himmel, Trægrupper, Blomsterpartier — og Kaalhoveder, et langt Bord, en snever Skolestue blive tilbage.

Men hvorfor skal jeg plage mig selv med disse Tanter ind i Fremtiden, istedetfor udelukkende at fryde mig over Nutiden. Det er dumt, og dum vil jeg ikke være, endskjøndt jeg paa ingen Maade er kommen saa vidt, at jeg siger med Frøken Sofie:

„Hellere gal end dum.“

Nei, sy! siden det er beviisliggjort, at de Dumme ogsaa kunne blive gale, er der ikke mere den mindste Fordeel ved at være gal.

Min Bært saae lidt bleg og medtagen ud ved Middagsbordet, Frøken Beate ligeledes.

Det var vel efter det lille Optrin i Haven. Begge vare de usædvanlig ordknappe. Men jeg gjorde mit Bedste for at tale for os alle Tre; om det lykkedes, veed jeg ikke; men Villien var god, og som saadan tog jeg selv tiltakke med den.

Nu kaster jeg Pennen og væbner mig med Hat og Stok. Vi Tre ville gaae os en Tour i den lysegrønne Skov. Ja, lysegrøn har den ialtfald været engang i Foraaret, selv om den nu begynder at guulnes.

Farvel saalænge! —

Goddag, kjære gamle Dreng! Nu har jeg været ude at promenere. „Men Fred kan man ikke have længere, end Ens Nabo vil,“ siger et gammelt Ord, og jeg bevidner, at det siger sandt.

„Seg gif nemlig til Skoven for at faae det rigtig hyggeligt i al Gensomhed, og saa?

Gensomheden gif samme Bei som Hyggeligheden, det vil sige de toge Postbefordring, saasnart min ydmøge Person viste sig i Skoven.

Seg gif ned til Rilden. Det er saadant et svalt og nydeligt Sted. Der havde jeg bestemt at sidde en Timestid eller to og læse. Men neppe er jeg gaaet derhen i mine egne skønne Tanker, hverken seende til Høire eller Venstre, før Ja, jeg opdagede det først, da det var for seent, og jeg allerede havde sat mig paa Bænken.

„Goddag, Hr. Rindberg!“

Det var Gouvernanten. Hun havde været der, før jeg, hun havde altsaa første Prioritet; havde jeg blot seet hende itide, skulde jeg vist ikke have faaet anden.

„Ah, Goddag!“ sagde jeg. „Seg faae Dem virkelig ikke. Det gjør mig ondt, at jeg har forstyrret Dem; men jeg gaaer strax. Seg vilde blot hvile et Minut.“

Hun saae alvorlig paa mig med sine store Øine. Du kjender dem jo af min Beskrivelse. „Bliv De fun,“ sagde hun mildt. Uh! denne infame Mildhed! „Seg har siddet nok, jeg gaaer nu.“

Hun rejste sig og gif med en let Hilsen, og hvem der blev glad, det var mig. Dog det være sagt i al

Fortrolighed, forbandet flau blev jeg tillige, jeg veed egentlig ikke selv hvorfor.

Men, det er det Mindste af Historien. Jeg slugede min ubegrundede Skamfuldhed i mig og begyndte at læse.

Bogen var god, Veiret var smukt, Kilden rislede, og køligt var der. Da jeg endelig saae paa mit Uhr, overbevisste jeg mig om, at Tiden i godt Selskab gaaer pr. Telegraf. Jeg havde alt læst to Timer bort i mit grønne Paulun; og jeg, som kun troede, at have læst en halv.

„Du skal gaae til Odderhulen,“ sagde jeg til mig selv. Og til Odderhulen gif jeg.

Du maa ikke indbilde Dig, at Odderhulen er et fælt, mørkt Hul. Iverimod, den er som et nydeligt lille grønt Bærelse, hvor man for Alvor kan sidde og drømme om Dit og Dat. Ja, og læse „Dit og Dat.“ Det er langt at foretrække for sine egne tosfede Drømme.

Jeg gif altsaa til Odderhulen, og som sædvanligt fandt jeg Gouvernanten der.

Hvor er det ogsaa muligt Andet end at hade hende! I Skoven, i Byen, paa Landeveien, i Øst og i Vest, overalt stiller dette Menneske sig paa min Vej. Er det ikke ufordrageligt?

Det syntes, at hun ikke havde lagt Mærke til mit Komme. Hun sad nok saa uforstyrret og læste i en Bog med et meget mistænkeligt Bind.

Uh, det var vist en af Lafontaines Romaner, det tør jeg sværge paa. Det en Bog for saadan en Hængeaast.

„Gid Fanden havde hende!“ undslap mig i Tanken.

Bliv nu ikke vred, min ærede Herr Svoger; vel er jeg Theolog og burde som Følge deraf aldrig bruge slegt grueligt Udbrud i Tanke eller Ord. Men Præst er jeg ikke endnu, og bande maa jeg engang imellem, naar det skal have lidt Kraft.

Jeg vilde liste mig bort, som jeg var kommen, eller idetmindste syntes at være kommen. Men reent ud sagt, den lille Gouvernante saae saa bleg og lidende ud i sin sorte Sørgedragt, at jeg ligesom følte lidt Medlidenhed med hende. Nar, som jeg var!

„Du skal tale til hende,“ sagde jeg til mig selv og traadte nærmere.

„Goddag for anden Gang i Skoven.“ Jeg tog til Hatten. „Det er nok en Taareperse, De har faaet fat i.“ Jeg satte mig ned paa den anden Ende af Bænken, saa langt som muligt fra min Contrapart. „Hvorledes have De det paa Balsølle? Er Somsfru Johanne usforbederlig som sædvanlig? Og Frøken Sofie og hendes Hjertenskjær, komme de godt ud af det. Og Christensen, den Veirhane? Kort sagt, hvordan have De det Alle, Dem selv naturligtviis iberegnet?“

Hun hævede Dinene fra Bogen og saae paa mig for anden Gang med et alvorligt, halvt bebreidende Blik.

„Vi have det Alle godt, hvis det kan interessere Dem, Herr Lindberg,“ svarede hun koldt og begyndte igjen at læse, som om jeg slet ikke var nærværende.

Det var meget høfligt. Den eneste Gang jeg havde overvundet mig selv og bekæmpet den Modbydelighed, jeg føler for dette Pigebarn, for at tale et venligt Ord med hende, blev jeg saaledes belønnet. Det skulde nok opmuntre mig til at vise Høflighed en anden Gang.

Nei Tak! det er sandt, det gamle Ord, som Onkel Fritz bruger ved hver given Leilighed:

„Høflighed koster ingen Penge.“

Men Umage og Uleilighed koster den, det siger jeg, og det er mere end Penge, Onkel Fritz.

Jeg sad en Stund og skottede ærgerlig til min tause Sidemand. Jeg vilde ikke fortrække, thi det var tydeligt nok hendes Ønske at jage mig bort med sin Uhøflighed. Men jeg skulde mene, jeg havde ligesaa god Ret til at sidde paa Bænken, som hun.

Skoven er for Alle. Jeg tog min Bog frem og lod, som om jeg begyndte at læse.

„Du skal dog først komme til at vige Pladsen, Mifs Gouvernante,“ tænkte jeg; „jeg skal nok holde ud til det Sidste, siden Du har sat Dig i Dit lille Hoved denne Gang at jage mig paa Flugt. Nei, løb

Du for mig før ved Kilden, saa skal Du saamæn ogsaa løbe formig her."

Seg saae paa Miss med et udfordrende Blik. Hun læste uforstyrret. Det var tydeligt, jeg var der slet ikke, jeg var allerede gaaet. Men hvem var det dog, hun lignede? Denne Eighed har jeg ikke fundet ud af til Dato.

Der sad vi. Hun gik ikke, jeg gik ikke. Det var klart som Dagen, ingen af os vilde vige Pladsen. Og en af os maatte dog være den Første, eller ogsaa maatte vi gaae paa Afford og reise os paa eengang.

Jeg tog mit Uhr frem.

"Klokken er allerede syv," sagde jeg halv høit, som til mig selv. Jeg vidste jo, Klokken halv otte var Theetiden paa Balsølle. Den havde neppe min skønne Medcollega isinde at overtræde, hun, som skal være et lysende Exempel for sine Elever, baade i Orden og Punctlighed.

"Ja, syv," gjentog jeg, da hun ikke syntes at høre mig. Men lige ubevargelig sad hun, den Steen.

"Syv," gjentog jeg endnn engang høiere. "For ni behøver jeg ikke at begive mig hjem. Altsaa har jeg hele to Timer tilbage at kunne læse i."

Jeg aabnede igjen Bogen og skottede til min tause Sidemand. Hendes Læber bevagede dem frampagtigt; hun gjorde sig Umage for at undertrykke et Smil.

Reent ud sagt, det var klart, hun sad og havde mig til Rar. Jeg vil ikke nægte, det ærgrede mig. Jeg følte Blodet stige mig til Hovedet.

„De behøver saamæn ikke at skjule Deres Vatter,“ udbrød jeg heftigt. „Hvis det er mig, De leer af, saa lee kun af Hjertens Lyst.“

„Er det til mig, Candidat Lindberg taler?“ spurgte hun ligegyldigt, uden at see op fra Bogen. „Jeg vilde netop bede Dem sige mig til, naar Kloffen er ti. Saa vil det være paatide for mig at gaae hjem.“

„Di! Den Uforstammede! Jeg skal melde Dem, naar den er elleve med, ja selv tolv, om De ønsker,“ svarede jeg med undertrykt Brede.

„Ah, see Goddag, Herr Lindberg! Et lille Stævne-møde i det Grønne!“ lød Somfru Johannes solbklare Stemme, efterfulgt af et hjerteligt Udbrud af Vatter.

Jeg Dosmer! Der havde jeg ved min egen Strid-barhed sat mig i en net Stilling. Havde Somfru Johanne nu ikke virkelig Grund til at antage min og Gouvernantens Nærværelse i den eensomme Grotte for et Stævnemøde?

„De behøver saamæn ikke at blive saa rød,“ vedblev min lille Plageaand uforsagt til Gouvernanten, der saae ud som et dryppende Blod. „Jeg skal ikke hvinde om det til en eneste Sjæl; ikke et Ord, ikke et Blik,“ fortsatte hun ubarmhjertigt. „Jeg skal ikke

engang hviste det til Sivene ved Nabredde, de smaa Sladdertasser. Men det maa jeg sige, Herr Lindberg, De har løbet mere luunt af med det end Deres Hjertenskjær. De har formelig spillet en Rolle, som om De ikke kunde udstaae hende. Det er dog sandt, hvad den gamle Vise siger: „D, vogt Dig, mit Barn, for de falske Mandfolk.“

„Jeg maa paa det Bestemteste protestere mod Deres Beskyldninger!“ raabte jeg irriteret, mere af hendes ondskabsfulde Smil end af hendes ikke mindre ondskabsfulde Ord. „Jeg traf Frøken Holm her af en reen Hændelse, og“

„Og jeg vil spare Dem for Resten, høimodig som jeg altid er, min kloge Herre. Jeg er fuldkommen overbevist om, at De fortræffeligt vil vide at rede Dem ud af det Hele,“ afbrød Somfru Johanne mig leende. „Men Dem, Frøken Holm, maa jeg gratulere til saadan i al Stilhed at have erobret Candidatens Steenhjerte. Dog, al Spøg tilside!“

Hun satte sig ved Siden af Gouvernanten, som jeg i Forbigaaende sagt gjerne kunde have slugt, fordi hun sad som En, der baade har tabt Næse og Mund, istedetfor at forsvare sig selv og mig imod Somfru Johannes uforkammede Beskyldning.

Jeg forlovet med Gouvernanten! Jeg kunde blive rasende ved den blotte Tanke,

„Naa, naar bleve De saa egentlig forlovede,“ fortsatte Somfru Hanne nysgjerrigt. Det var tydeligt, hun antog os for Alvor for to Turtelduer. „Bleve De forlovede den Dag, De vare sammen i Byen? De husker nok den Dag, Christensen sagde os til, og vi laae paa Luur, da De kom hjem.“

Nu kunde jeg ikke mere. Min Taalmodighed brast. „Jeg er Pine og Død, nu bandte jeg, ikke mere forlovet med Gouvernanten, end jeg er det med Dem!“ raabte jeg; og efter at have kastet denne Bombe i Fjendens Leir, tog jeg mine Been med mig og overlod til Gouvernanten at klare Resten.

See, saadant Noget kommer der ud af i al Ustydighed at gaae sig en Tour i Skoven. Men det er, naar man har med fladdershyge Fruentimmer at bestille, og fladdershyge ere de Alle, mere eller mindre.

Saa, nu seer Du selv, man kan ikke have Fred længere end Ens Nabo vil.

Hans Lindberg.

Thoras Minde, den . . .

So Tak, nu have vi Spillet gaaende! Der er Nødt at fortælle, maa Du troe.

Først og fremmest, hvordan have I det Alle hjemme? Du skrev sidst, at nu var Tante Hanne fuldkommen rask, men at Onkel Fritz derimod begyndte at sfrante. Dog, naar det skal gaae ned ad Bakke med En af dem, troer jeg, at Onkel Fritz er bedst tjent med at være den, der gaaer først.

Tro blot ikke, kjære Ven, at det er Egoisme, der taler igjennem min Pen. Langtfra! Vel elsker jeg Tante Hanne som to Onkler Fritz, men alligevel kunde det aldrig falde mig ind at lægge mine egne Følelser i Bægttskaalen, naar Tiden er om Adskillelsen og Død. De Dele ere for hellige til at blive berørte af jordiske Hænder.

Nei, det er Onkel Fritz's eget Bedste, jeg har for Die, naar jeg siger til mig selv:

„Godt var det, om Onkels Fritz blev den, som først stævnedes ind i hiin ubekjendte, men saameget eftertragtede Havn.“

Siig mig, hvad vilde Onkel Fritz, den kjære gamle, forvændte, fære Pebersvend gjøre, naar han stod ene i Verden uden en Tante Hanne til at sørge for hans Comfort? Hvordan skulde det gaae? Jeg indseer det i Sandhed ikke.

Dog, Liv og Død ligger i Guds Haand. Det nytter ikke, at vi Mennesker kaster Tårninger om dem. — Nu til de Nyheder, jeg har at fortælle Dig. De

handle naturligviis nu som altid om Gouvernanten. Staffels Vilde! hvor jeg har ondt af hende. Dosmer, som jeg var og altid bliver! Hele Skylden er min; saadan en Steenblof. Ja, hvad hjælper det, bagefter at give mig selv alle disse nydelige Navne? Nu er det for seent; gjort Gjerning staaer ikke til at ændre. Seer Du, nu har jeg fundet Lys i al det Mørke omkring mig. Nu veed jeg, hvem Gouvernanten ligner, hvem Mogensens elsker og har elsket. Kort sagt, jeg veed nok til, at min Hjerne er bleven for fuld, og jeg maa af med Noget til Dig, min egen Frides, jeg tør sige, lykkelige Huusbond.

„Kom og følg med mig ned i Haven,“ sagde Herr Mogensens isøndagsformiddags til mig, „saa skal De see mine Agurker. Jeg kan ikke mindes, vi have havt saadan en Masse paa Thoras Vinde i de sidste ti Aar. Hvad mener Du, Beate, Du saae dem jo imorges.“

„Ja, der er rigtigt nok mange,“ meente Frøken Beate og smilede godmodigt over den Ivrighed, hvormed hendes gamle Ven talte om sine Agurker. „Græskarrene staae ogsaa godt. Ja, nu kan De selv see og bedømme, Herr Lindberg.“

Vi gif altsaa til Agurker og Græskar. Og det maa jeg sige til Bre for min Værts Sandruhed, Agurkerne stode fortræffeligt efter min Mening.

„Naa, skulle vi saa gaae hen i det store Lysthuus og ryge vore Cigarer?“ spurgte han, og efterfølgende det store Lysthuus er det smukkeste i Haven med en fortræffelig Udsigt over Landeveien, havde jeg Intet at indvende herimod, men fulgte villigt Opfordringen.

„Hvem mon der har ladet Havelaagen staae aaben,“ sagde Herr Mogensén gnaven, efter at vi havde siddet der en Tid og røget og passieret. „Det er nok igjen Søren, den Rægt. Hvor ofte skal jeg fortælle ham, at min Have ingen aaben Landevei er?“ Han reiste sig for at slaae Havelaagen i med behørigt Ræld og kom tilbage for at ryge i god Ro og Mag.

„Det glæder mig rigtigt at see Dem saa vel tilpas og hjemme paa Thoras Minde, min unge Ven,“ sagde han med en tilfreds Mine. „Det var nok ikke saa galt, at De traf den gamle Sandbører nede ved Stranden hiin minderværdige Dag, da De med rene Ord lod mig forstaae, at jeg var en gal Mand. Naa, De behøver ikke at blive saa langnæbet. Det var netop Deres Oprigtighed, der gav mig Lyst til at gjøre Deres nærmere Bekjendtskab. Jeg skal sige Dem, jeg hader Dientjenere, af dem kan man finde nok. Men Folk, der sige deres rette Mening og tale fra Beveren, hvad enten det er til Peer eller Poul, de vore ikke paa Trærne. See derfor kom det mig ret tilpas

at plukke en saadan Frugt, naar den endelig engang fandtes paa min Bei."

"Bligemaade," forsikrede jeg. "De smigrende Complimenter, De saa beredvilligt gav mig i Anledning af min Haandtering, vare ret efter mit Hoved, og . . ."

Jeg blev forhindret i at fuldføre Sætningen, thi min Vært havde reist sig og styrtede med et Skrig hen til Havelaagen. I et Nu havde han aabnet den og var forsvundet.

"Saa skulde han maaskee alligevel have sine Raptus'er!" tænkte jeg og reiste mig for at see, hvad der var paa færde. Men det var unødrendigt, thi der kom han tilbage og slæbte den blege, skjælvende Gouvernante med sig. Hun skreg og gjorde al den Modstand, der stod i hendes Magt, men det hjalp Intet, med maatte hun.

"Saa!" Han smækkede Laagen i Laas og sank om paa en Bænk uden at slippe sit Bynthe, der saae sig fortvivlet om til alle Sider for at finde en Udvei til Flugt. Til sidst faldt hendes Blik paa mig, der var traadt nærmere for at see, om mine Dine ikke bedroge mig, om det virkelig ogsaa var Froken Holm.

So, det var virkelig hende i hendes sorte Sørge-dragt. Hun aabnede Kæberne for at bede om Hjælp. Men i det Samme foer Herr Mogensen, der hidtil

havde siddet og stirret paa hende med taus Henrykkelse malet i hvert et Træk op, og raabte:

„Beate, hun er her. Kom, Beate, kom!“

Frøken Beate, som netop var paa Veien ned til os, kom ilende saa hurtigt, som hendes gamle Been vilde tillade det. Men ved at see Gouvernanten, der endnu stod som fastnaglet til Stedet, skjøndt Mogenssen havde givet slip paa hende, udstødte hun et dæmpet Skrig og holdt begge Hænder for Ansigtet, som for ikke at see et affrækkende Syn.

„Beate,“ gjentog Mogenssen med svag Stemme, „det er hende, Thora.“

Hun nærmede sig hurtigt, greb hans Haand og sagde blidt: „Kom, min Ven, kom!“

Han reiste sig langsomt og gik bort med hende, uden at kaste et Blik paa den blege, lynslagne Gouvernante.

Smidlertid syntes Frøken Holm at have tilbagevundet sin Fatning. Hun gik hen til Havelaagen og forsøgte at lukke den op, men den modstod haardnakket hendes Forsøg.

Hun vendte sig til mig med et bedende Blik om Hjælp, men jeg stod som i Drømme og gjorde ikke et Skridt for at efterkomme den tause Opfordring.

Endnu engang forsøgte hun at aabne den gjenstridige Laage — forgjæves! Hun havde ingen anden Udvei,

hun nærmede sig den lave Muur, som omgav Haven, efter at have kastet et ængsteligt Blik til alle Sider, som frygtede hun sin Fjendes Tilbagekomst. Hun besteg den hurtigt. Jeg saa det Altsammen, men med et mekanisk Blik. Jeg vidste, Muren var lav ind til Haven, men at den var høi og gik ned i en dyb Grøft ud til Vanderveien, og dog rørte jeg mig ikke for at advare den stakkels forskrækkede Pige. Min Tanke var ikke hos hende, men hos de Gamle, og jeg fik først Bevissthed om, hvor slet jeg havde handlet, da jeg blev udrevet af mit Drømmeri ved et svagt Skrig.

I et Nu var jeg over Muren, og see! der laa den lille Gouvernante bleg og bevidstløs.

Jeg boiede mig bedrøvet over hende; det var, som om Angeren kom over mig i dette Dieblis, da hun laa der uden mindste Tegn til Liv, og jeg følte, at jeg havde gjort hende Uret mere end denne Gang.

Jeg tog hende i mine Arme og bar hende op i Havestuen. Hvor tung hun var. Jeg lagde hende forsigtig paa Sofaen og sendte en Pige efter Frøken Beate.

Hun kom strax, og vi bære den endnu bevidstløse Pige op paa et Gjæsteværelse.

„Tak for Deres Hjælp,“ sagde Frøken Beate, da vi havde lagt vor blege Byrde, paa en Seng. „Gaa De nu kun, saa skal jeg nok sørge for at faae hende

til Bevisthed igjen. Hun saae paa Gouvernanten med et smerteligt Blik, og jeg forlod Bærelset ikke mindre bedrøvet, end Frøken Beate, det tør jeg sige.

Er det ikke ogsaa mig, ene og alene mig, hun har at takke for denne Ulykke? Staffels Kisse!

Jeg gik ned og satte mig i Dagligstuen. Jeg tog en Bog, men kunde ikke læse. Dinene fulgte vel med, men Tanken var snart ude i Haven ved den lille Baage, snart oppe paa det skumle Gjaesterærelse, og snart hos min Vært, der nok havde besluttet at blive usynlig den Dag.

Jeg kastede Bogen hen — den tosfede Bog, der ikke engang kunde binde min Tanke — og snart var jeg fordybet i en Bunkes Aviser, men uden at læse dem. Min Tanke var ganske andre Steder end ved Dagens Politik.

„Der have vi Eigheden!“ udbrød jeg med Et og slog mig for Panden, forbauset over min egen Blindhed, „Hvor have dog mine Dine været? Hun ligner jo Portraitet deroppe; denne Thora, som han har elsket og aldrig kan glemme, maa være hendes Moder.“

Nu kan Du nok tænke, det var forbi med al videre Ræsoning. Her var nok at grunde paa en heel Dag, hvorfor jeg ogsaa blev halvt kjed af det, da Døren blev aabnet, og Suhre, Huusjomfruen, meldte, at der var serveret.

Det var et behageligt Middagsmaaltid. Suhr og jeg, og jeg og Suhr, Flere var der ikke tilstede. Herr Mogensen lod sig undskyldte formedelst Ildebefindende, og Frøken Beate, fordi hun maatte pleie Gouvernanten, som vel var kommen sig efter Besvimelsen, men havde stærk Feber, hvorfor der var sendt Bud til Byen efter Doktor Birk.

Det var en Dag saa lang, saa lang, som jeg ikke kan mindes. Der gik jeg ene om, snart i Huset, snart i Haven, snart i Parken, ja, tilsidst endog saa ude paa Landeveien, overalt forfulgt af Gouvernantens blege, lidende Ansigt.

Endelig, netop som jeg træt af al min Vandring var kommen til Sæde i en magelig Rænestol, gik Døren op, og Suhr meldte, at Theen var færdig.

Theebordet var ligesaa opmuntrende som Middagsbordet; igjen Suhr og jeg.

„Hvordan er det med Frøken Holm?“ spurgte jeg, meest for dog at sige Noget.

„Na, det seer nok grumme slem ud, Hr. Lindberg, Doktoren er først nylig taget bort,“ sagde hun og rystede betænkelig paa Hovedet. „Den stakkels unge Pige har jo brækket sit Been i det slemme Fald.“

„Brækket sit Been!“ Jeg kastede Kniv og Gaffel. „Det manglede blot, og det Alt for min . . .“

„Birk mener, hun kommer til at holde Sengen

mindst en sex Uger. Hun har stærkt Saarsfeber og fantaserer baade om det Ene og det Andet," vedblev Suhr ufortrødent. „Herren og Frøken ere reent utrøstelige. De gamle Stakler tage sig det saa nær, som om de selv vare Skyld i hendes Ulykke, og hun var deres eget Barn. Den kjære Herre græd, da han saa hende ligge saa bleg og lidende paa Sengen. Men taalmodig er hun ogsaa, det maa man lade hende. Hun gav saamæn ikke et Ryn fra sig, da Doktoren lagde Skinnerne paa, og det var dog rædsomt smerteligt, kunde jeg see paa hendes Dine. Naar ja, Herre Gud! hun er ung og har Kræfter til at staae imod med, det vilde en anden En savne, ja saamæn.“

Seg kan forsikre Dig til, min Ven, at jeg gik fra Bordet, ikke i det bedste Lune. Da jeg kom ind i Havestuen, modtog Frøken Beate mig der med en Opfordring til at overbringe Budskabet om Frøken Holms Uheld til Raaden og Raadinden, da Doktor Birk paa det Bestemteste havde afflaaet hendes Bønner om at blive flyttet til Balsøllille.

Seg maatte altsaa strax afsted. Og det var nok saa godt. Aftenen var herlig, og jeg trængte ret til at faae mit varme Blod afkølet.

„Saa De kunde ikke længere affee hinanden?“ hvistede Zomfru Johanne til mig, da jeg havde overbragt mit Budskab. Men hvad brød jeg mig nu om

det? Havde jeg ikke i mit stille Sind forsonet mig med Gouvernanten og lovet mig selv at blive hende en Ven, naar hun atter kom sig, for at afsbøde lidt paa det, hun nu maatte lide for min Eigegyldighed imod hende.

Jeg besvarede ikke eet af de nysgjerrige Spørgsmaal, man overfaldt mig med i Anledning af min Vært og hans gamle Veninde.

„Jeg har ikke Tid,“ var Alt, hvad de fik ud af mig, og saa skyndte jeg mig bort, fulgt af Somfru Johannes muntre Latter og Gloser.

„Ikke Tid! Nei, det er let at forstaae . . . skynd Dem blot hjem til den gnavne, gamle Mogenssen,“ tilføjede hun smilende, da Raadinden stak sit Hoved ud af Vinduet. „Farvel, hils Gouvernanten og ønsk hende god Bedring. Men glem endelig ikke Odderhulen.“

Hun flappede i Hænderne og hoppede syngende ud i Haven.

Det er en nydelig lille Pige, men en stor Skjælsmeester. Hvem mon der vil tage den Rose af Busken?

„Vi skulle skiftes til at komme og see til Froken Holm,“ lød Raadindens Stemme igjennem Vinduet.

„Velbekomme,“ tænkte jeg. „J ville vist snart faae Robepas, kjender jeg min gamle Ven ret.“

Og hjemad gik det i fuld Fart.

Nu ikke Mere for denne Gang end en venlig Hilsen til Eder Allesammen. Hans Lindberg.

Thoras Minde, den

Det har været en skræffelig Tid. Her har jeg vandret ene om uden at see et eneste Menneſte paa den overmaade kjedelige Somfru Suhr nær. Ja, og ſaa Damerne fra Balfølle, der have overhængt mig hver Dag! Saadan en Plage — ſaadant et Spørgeri i Øſt og Veſt, om Et og Alt.

Nei, hvor jeg dog er kommen til at hade al Nyſgjerrighed. Den burde banlyſes af Verden. Men det er nok en reen Umulighed, det vilde være at banlyſe enhver Kvinde.

Naa, man maa bære over med ſine Medmenneſters Svagheder. Tak være Herr Mogensens Snildhed og Særhed, nu ere vi da endelig bleven af med diſſe beſværlige Gjæſter, hvis utaaelige Plageri jeg maatte bære taalmodigt, ſaalange min kjære Vært fandt for godt at være uſynlig for Alle og Enhver. Men nu, da han igjen langt om længe kommer for Dagens Lys, har han ogſaa vidſt at ſkaffe mig og ſig ſelv af Halsen med diſſe kjedsommelige Lurendreiere, ved nemlig Hvad troer Du vel?

En ſmuk Dag, da det var Raadinden og Froken Sofies Tour at komme og ſpørge til Gouvernantens Sundhed, ſom det hed, men i Virkeligheden for at ſee ſig om baade hiſt og her, hvad møder dem?

En tillaaft Port, prydet med en stor hvid Bulletin, hvorpaa stod skrevet med Herr Mogensens egen forunderlige Skrift:

„Frøken Holms Sundhedstilstand ved det Gamle.“

De ringede, og de ringede; Alt forgjæves. Edens Porte vare for evigt lukkede for disse Evas forførende Døttre. Og nu slaaer min originale Vært, hver Morgen med egen Haand en Bulletin paa Porten.

Men om Damerne fra Balsolille komme for at læse den, skal jeg lade være usagt. Dog tør jeg næsten paastaae, de komme ikke.

Frøken Beate, den gode Sjæl, er endnu bestandig usynlig. Jeg savner hende, maa jeg ærlig talt tilstaae.

Frøken Holm har det ved det Gamle. Men hun skal vare mageløs taalmodig.

Hvem skalde have troet det?

Mogensen sidder flere Timer om Dagen og læser høit for hende. Jeg skalde gjerne afløse ham, men jeg har ikke Mod til at tilbyde mig. Skjøndt Gud veed, jeg vilde gjerne gjøre Vidt for hende.

Da jeg igaarastes sad og røg min Cigar ene ude i det store Værelse, kom med Gæt Frøken Beate og satte sig ved Siden af mig.

„De har vist været meget forundret over den Scene, der fandt Sted her forleden,“ sagde hun lidt forlegen. „Og min Fætter og jeg ere derfor blevene enige om at

give Dem en lille Forklaring. Afbrød mig ikke, min unge Ven. Jeg seer paa Deres Ansigt, at De vil forhindre mig i at give den. Men jeg skal ikke trætte Dem længe, det Hele er gjort med saa Ord."

Hun betænkte sig lidt og vedblev derpaa med en Hast, som om det var hende kjært, saa hurtigt som muligt at komme fra denne Gjenstand.

„Min gamle Fætters Forældre havde en Pleiedatter foruden mig, en lille fattig Pige, som ikke hørte til deres Familie, men som de toge i Huset af Medlidenhed. De har seet hendes Portrait, det er det, der hænger i min Fætters Værelse. Og De maa vist have lagt Mærke til, at Frøken Holm ligner det meget; det er nemlig hendes Moder."

Hun standsede igjen og ligesom samlede sig til at gaa videre. Jeg følte stor Øyst til at bede hende staae sig selv for videre Forklaring, da jeg tydelig saa, hvor tung den faldt hende; men paa den anden Side frygtede jeg, hun skulde antage det for en Slags Eigegyldighed fra min Side og maafee troe, jeg helst vilde være fri for disse Familieforhold.

„Min Broder agtede nemlig min Pleiesøster," begyndte hun endelig igjen, da jeg var lige ved at have tilkæmpet mig det moralske Mod at ville bede hende fritage sig selv for at gjøre denne unødvendige Forklaring, „og dette Ægteskab gav ifølge Forhold, som

det ikke er nødvendigt at omtale her, Anledning til et varigt Brud mellem min Broder og mig, ja, og hele den Mogensenske Familie, min Fætter iberegnet.

„Min Svigerinde døde et Aar senere, efter at have skjænknet min Broder en lille Datter, nemlig Frøken Holm. Vi saa det af Bladene, da han aldrig meldte os dette Tab. Og senere fik vi ogsaa gennem Bladene at see, at han var taget til Amerika, hvor han kort efter sin Ankomst var død af den gule Feber.

„Det var Alt, hvad vi vide om ham. Barnet fik vi aldrig nogen Underretning om. Vi antog, at hun maaskee ogsaa var død, indtil min Fætter, om De mindes, for nogle Dage tilbage kom styrrende ind til os i Væsthuset og sagde, han maatte ganske vist have seet Thoras Barn.

„Jeg maa tilstaae, jeg troede det var en Feiltagelse. Men nu har det viist sig, at han dog havde Ret.

„Min Broder havde nemlig, kort før han reiste, overladt sin lille Datter til en Ven, der ingen Børn havde, og som lovede at tage hende til sig som sit eget Barn.

„I dette Huus er min Niece bleven opdragen. Hendes Pleiefader døde senere, og hendes Pleiemoder er død, som De veed, for kort Tid siden. Man har aldrig omtalt os for hende, saa hun troede sig nu ene i Verden, uden Familie. Men nu er jo Alt, Gud

være lovet, godt. Og det kjære Barn har fundet et Hjem.

„Der har De min Forklaring over det Passerede. Blot det ikke maa have trættet Dem formeget.“

Seg forsikrede Frøken Beate om det Modsatte, hvilket var mit Hjertes Mening. Men jeg maa ærlig tilstaae, at denne Forklaring gjør Alt omkring mig endnu mere uforstaaeligt end før; ligesom den spander min Videlyst eller Nysgjerrighed, som Du naturligtvis vil kalde det, paa det Høieste.

Naar det er Frøken Holms Moders Portrait, som hænger i Hr. Mogensens Bærelse. Hvorfor ... ja, hvorfor?

Det nytter godt at spørge, nu har jeg jo faaet en Forklaring og maa holde mig til den. Den skal tilfredsstille mig, men jeg maa tilstaae, den lokker mig kun dybere ind i mine tomme Gisninger.

Nu har Du faaet den. See nu til, at Du kan komme bedre ud af den, end jeg.

Naar Du faaer Brev igjen — jeg tør næsten ikke tænke derpaa — saa er Ferien, min Frihed, forbi, og jeg har byttet dette mit andet Hjem med Balthus lilles Skolestue.

Naa, Mod, Hans Lindberg, jeg skulde haabe, Du intet Kyllingehjerte har, og dog — det er slemt at gaae paa! Jeg skal jo nu gjøre Nytte for To, jeg skal

paa eengang være Huuslærer og Gouvernante. Ved Du hvad, gamle Dreng, jeg begynder næsten at ønske, at jeg sad paa Heden med Foden under eget Bord, selv om det kun var af Fyr, thi

„Eget Bord er bedst, hvor lidet det end er.
Enhver er Herre hjemme.“

Tak den kjære Fride for hendes lille Epistel, det henflyttede mig til Barndommens lykkelige Dage; det minder mig om, naar Fride og jeg sad ved Tante Hannes Fodder og lyttede med vidt opspilede Dine og aabne Munde til hendes Fortælling om Pandefagehuset og Trollden med de syv Hænder, medens Onkel Fritz spadserede op og ned ad Gulvet og nu og da lo ret af Hjertens Lyst over Historien om Zomfru Metta, der troede, hun ægtede en Prinds og opdagede, at det kun var en Skorsteensfeier.

Ja, det var lykkelige Dage. Mon jeg nogensinde skal føle mig saa let i Sind, saa tilfreds som dengang?

Jeg tror det ikke; med Barndommen flygter Freden, det Bedste, vi eie, fra vore Hjerter; thi have vi først nydt af Verdens Frugter, viger Ustylden fra vort Bryst. En fuldkommen Fred kan kun trives i en fuldkommen Ustylds Solstin.

Farvel, gode gamle Dreng, jeg begynder at blive

kjædelig. Derfor mere end nok for denne Gang, Resten fra Balsøllille. Der trænger jeg dobbelt til dit Selskab.

Din Broder

Lindberg.

Balsøllille, den

Ja, her har Du mig efter Løfte.

Det var en tung Affked maa Du troe. Hr. Mogensen omfavnede mig flere Gange og bad mig tilbringe alle Ferier paa Thoras Minde.

Froken Beate, den gode Sjæl, havde Taarer i Øinene og bad mig komme snart igjen. Gouvernanten saae jeg Intet til. Hun maa endnu stadig holde Sengen.

Her modtog man mig, som Du kan tænke, med tusinde Spørgsmaal. Men da jeg iforveien havde lovet mig selv ikke at besvare et eneste, blev man til Alles Ergrelse høiligen skuffet.

Froken Sofie er bleven en stor Tyran i min Fraværelse. Det er ynkeligt at see, hvorledes Prahl staaer under Tøflen.

Aa, de Fruentimmer, de Fruentimmer! Jeg er kommen til det Resultat, at jeg aldrig vil gifte mig.

Prahl har forresten kjøbt en prægtig stor Gaard i Nærheden af Balsølløse, og Brylluppet skal staae om nogle Uger. Gud naade ham! Der har han faae Ram til sit forpjudskede Haar. Han beholder vist ikke et eneste paa sit stakkels enfoldige Hoved.

Somfru Johanne er sød som altid; men en græsselig Plageaand er hun bleven siden det ulykkelige Møde i Odderhulen. Den lille Djævel, hun har slet ingen Medlidenhed med mig, skjøndt jeg paa det Bestemteste har frabedt mig hendes Udfald.

Christensen gaaer til Stævnemøde hver Aften. Han kan formodentlig ikke udholde Lynene fra Frosen Sofies vrede Dine. Jeg maa tilstaae, de see meget vrede og bebreidende paa ham. Stakkels Prahl, jeg vilde ikke gaae i hans Skoe for meget Godt, skjøndt jeg tør sige, de ere mere end store nok til mig, thi Prahls Fodder minde stærkt om Elefantens.

Mine smaa Raader — hvad skal jeg fortælle Dig om dem? Jeg troer sandelig, de have ædt den sidste Rest af den Smule Forstand, de havde, bort i Stikkelsbær- og Ribsbufterne, medens jeg, deres Argus, var paa Thoras Minde, siden jeg endnu ikke har seet mindste Spor af den.

Hver Aften efter Theetid gaaer jeg mig en Tour

og lægger Veien om af Thoras Minde for at spørge til Gouvernantens Helbredstilstand, skjøndt hun ikke ligger mit Hjerte meget nær; men jeg kan dog ikke lide, at Alle her have glemt hende, og jeg har jo da ogsaa en Skyld at gjøre god ligeoverfor hende.

Der skal være stor Stads til Frøken Sofies Bryllup, efter hvad Somfru Johanne har betroet mig: Fyrværkeri, Dands og Spil, og Herren veed hvad.

Somfru Johanne skal have en klar rød Kjole paa og en Krands af Kornblomster. Det er nydeligt, Blaat og Rødt — Haab og Kjærlighed.

„Mener De ikke, jeg bliver pæn, Hr. Vindberg?“ spurgte hun og lagde Hovedet skjelmst til Siden. „Men jeg skal ogsaa gjøre min Lykke; her kommer saamange, mange Herrer fra Kjøbenhavn.“

„Deilig Lykke, lille Somfru Johanne! Jeg kunde fristes til at misunde den, der løber bort med dit flygtige lille Hjerte. Men jeg har jo sagt det, jeg vil aldrig gifte mig.“

„Herr Vindberg,“ sagde hun forleden og trak mig hen i en Vinduesfordybning, „jeg har faaet en Tvivl. Troer De ikke, at en Krands af Forglemmigei vilde klæde mig bedre en Kornblomster. Sofie kan det saamæn ikke nytte at spørge i denne Tid. Hun tænker kun paa Slør og Myrther. De maa hjælpe mig. Hvad mener De?“

„Seg holder paa Kornblomsterne,“ sagde jeg. „De ville tage sig fortræffeligt ud paa Deres sorte Haar. Men . . . Men . . .“

„Kom kun ud med Sproget, Herr Lindberg.“

„Seg vilde foretrække en hvid Kjole for en rød,“ sagde jeg. Du kjender jo min Smag.

„En hvid Kjole? hm!“ Hun saae lidt forlegen ud. „Men jeg har ingen,“ sagde hun med en flot, men elskværdig Røgfremhed. „Nei, Herr Lindberg, vi saae tage tilsatke med den røde og Kornblomstfrandsen, siden De mener, den vil klæde mig bedst.“

Er hun ikke en velsignet lille Pige?

Senere paa Dagen kom Raaden med en meget vigtig Mine og bad mig indrette Alt saaledes med mine smaa Raader, at jeg kunde tage nogle Dage med ham til Sylland.

Han lider nemlig af Riggfald og reiser aldrig alene.

Det havde jeg, som Du kan tænke, Intet imod. Vi reise imorgen. Det nyttter altsaa ikke, Du venter Brev fra mig i den første Uge. Det skulde da være, der medte mig noget Overordentligt underveis, saa jeg blev nødt til at skaffe mit Hjerte Luft ved en lille Udgydelse. Men det bliver der neppe Noget af.

Imidlertid skal jeg see mig om i de forstjellige Pastorater. Maaskee jeg kan faae Die paa min tilkommende Præstegaard.

Seg maa tænke paa stakkels Bahl. Han har saamæn fundet sin Herregaard og sit tilkommende Tugtens Riis ikke mindre.

Hvor dog en Mand kan være saa blind og gal at kaste sig selv i Armene paa sin onde Skjæbne! Hvergang jeg seer Frøken Sofie naadigt tillade ham at faae et Kys, og det, maa jeg sige, seer grumme sjældent, saa maa jeg tænke paa Barnet, som kysser sit Riis.

Er det ikke underligt, at jeg aldrig mere skal træffe min Ubekjendte. Jeg veed ikke, hvordan det er, men idag længes jeg mere end nogensinde efter hende.

Nu vil jeg gaae hen og snøre min Randsel og saa —

„Naar Bidsten den knalder,

Dg Posthornet skralder

Dg kalder Studenten, din Kjærest herfra.“

Hans Lindberg.

Aarhus, den . . .

Her har Du mig trods min Forsikkring, at jeg neppe skrev, undtagen der håndtes mig et eller andet Mærkeligt undervejs.

Nu er der rigtignok ikke handt mig andet Mærkværdigt herovre blandt vore kjære jydskke Brødre, end at jeg er færdig at kjede mig ihjel. See derfor griber jeg Pennen, for som sædvanlig at bebyrde Dig med mine Sorger.

Min Raad har nemlig under hele Reisen lidt af et meget ondt Lune. Og ikke veed jeg, hvorlænge vort Ophold her vil vare, da vi, som jeg hører, ere her i Anledning af en Arvesag, og den kan jo trække langt ud, før den bliver ordnet, som man veed af Erfaring.

Raaden gaaer nu i den dødeligste Angst for, at det vil staae længere paa, end han havde gjort Regning paa derhjemme. Og det sætter ham i en piinlig Forlegenhed, da Frøken Sofies Bryllup maa opsættes, til vi komme tilbage.

„Og de stakkels Børn,“ sagde han og fløede sig bag Dret, „de have nu hverken Farer eller Gouvernante.“

Jeg tilbød mig naturligviis strax at reise hjem igjen og sørge for Bodernes videre Fremmskridt og Opdragelse. For naar Sandheden skal for Dagens Lys, er jeg allerede kjed af at være her.

„For Ganden!“ raabte Sir, „hvorfor skulde jeg have slabt Dem med herover, naar Deres Nærvarrelse ikke var nødvendigere, end at De kunde forlade mig paa Halvveien. Nei Tak! med Bryllup og Børn

faaer det gaae, som det kan. Arven er meget vigtigere at faae Rede paa."

Altsaa, jeg er og forbliver foreløbig i Aarhus. Jeg gaaer med Svipstok, Hatten paa tre Haar og Porgnet i Diet, for at Alle kunne see, jeg er en Løve fra Kongens Hovedstad.

Det virker Vidundere. Jeg faaer den ene Indbydelse efter den anden fra Folk, jeg slet ikke kjender.

Det er dog velsignet at være en fri Fugl, som Ingen endnu har fanget, men Alle have Lov til at gribe efter. Mon Du, min Ven, med Din tykke glatte Guldring paa Fingeren vilde gjøre den halve Lykke, som jeg?

Nei, nei, nei! Hundrede og atter hundrede Gange nei!

„Farvel, Herr Lindberg, nu lægge vi Sorg an, til De kommer tilbage," sagde Somsfru Johanne, da Raaden og jeg vel vare blevne pladserede i Bognen, som skulde bringe os til Dampbaaden. „Kan De see, jeg har allerede begyndt." Hun stak mig sin rosenrøde Kjole i Næsen.

Christensen, den Hallunk, lo mig lige op i Dinene og sagde paa sin sædvanlige høflige Maade:

„Hvor her vil blive tomt og trist og eensomt i Deres Fraværelse, Herr Lindberg. De er jo et af Balsølilles Øys. Naar De reiser, have vi ikke eet

tilbage, siden Somfru Hoppe igaar meldte, at hun havde brugt den sidste Praas."

Forstod Du den? Jeg er en Praas. Jeg hader Christensen, den Muldvarp! Var ikke Somfru Johanne i det Samme kommen til, troer jeg sandelig, jeg havde udfordret ham paa . . . paa Gulerødder, dem kan han ikke udstaae.

Imorgen skal jeg paa Skovbal. Jeg veed endnu ikke rigtig, om jeg tager med, skjøndt jeg vel egentlig bliver nødt til at lystre Ordre. Opfordringen skete nemlig paa denne Maade:

"Skal De med til Skovballet?" spurgte Frøken Vine Steen mig. Det er Assessorens Datter.

"Det har jeg slet ikke tænkt paa," svarede jeg. "Jeg hører nok, Alverden tale om det Skovbal. Men det er jo for Alle og Enhver, saa Selskabet bliver sagtens grumme blandet."

"Nei, at høre en Herre tale saaledes! Naar vi Damer kunne gaae, maa Herrerne sagtens vore at følge Exemplet. Eller regner De Dem maaskee for bedre end os, fordi De er en Kjøbenhavnner? O, jeg vilde saa gjerne med til dette Bal! Men Papa er reist bort, som De nok veed, og Mama kan ikke tage ene med mig, desuden skal man have en Herre med, og vi kjende ikke En, uden han allerede har en Overflødighed af Damer. Der er nu Lieutenant Bang,

han har to Søstre og tre Cousiner; Candidat Nielsen har fire Søstre, og Capitain Holst har Kone og to Døtre. Sa, saadan ere alle de Herrer, vi kjende, beslaaede med Damer. — Nei, jeg havde sandelig halvt om halvt haabet, at faae Dem til at tage os med. Jeg vidste jo ikke, De var for fiin til at vise Dem i et saa blandet Selskab. Men nu maa jeg nok lade den Fugl flyve.“

See paa den Maade kommer man paa Skovbal mod sin Villie. Og jeg, som troede, jeg var saa klog og kjendte Verden saa godt. Gud naade mig, jeg er langt, langt tilbage i Erfaringens Skole, det føler jeg nu. —

Jeg kommer da fra Ballet, det blandede, meget frygtede Skovbal.

Frøken Vine hang paa min ene Arm, Assessorinden paa den anden. Og to Burrer vare de i Ordets bogstavelige Forstand.

Assessorinden slap aldrig min Arm, undtagen naar hun gav mig et Vink om, at jeg burde dandse lidt med Frøken Vine, der i Forbigaaende sagt ikke blev fristet til at dandse med Andre end Din stakkels plagede Ven og Svoger.

„De maa dandse,“ sagde Fruen hvertandet Avar-teer. Dands er for unge Mennecker. Geneer Dem ikke, dands De kun med min Vine; hun forbarmer

fig nok over Dem, da hun veed, De nødig vil dandse med Andre end Damer, De kjender i dette blandede Selskab. Min Datter og jeg dele fuldkommen denne Følelse med Dem, Herr Lindberg. Derfor har jeg ogsaa forbudt hende at dandse med Andre end med Dem paa dette Bal."

Altsaa frem maatte jeg med Froken Vine, og aldrig saasnart kom vi tilbage, før Assessorinden greb min Arm, som om hun var bange for, at jeg skulde flygte fra dem.

Og sandelig, jeg maa tilstaae, jeg lurede kun paa en given Leilighed til at smutte ubemærket fra dem og og lade, som det var af Vanvare, jeg havde mistet dem.

Men det vilde ikke gaae; de vare klogere, end jeg. I en Trængsel kunde jeg paa ingen mulig Maade faae dem, min Arm slap de ikke, undtagen, som sagt, naar jeg blev jaget ud for at svinge Somfru Vine.

Saa, jeg maa kalde hende Somfru Vine, thi jeg kan ikke udstaae hende fra denne Aften at regne.

Nu er jeg endelig bleven af med mine Plageaander. De holdt længe nok paa mig, det maa man lade dem; til Kloffen to maatte jeg løbe rundt med dem; nu er den tre.

Træt og kjedsommelig og vred er jeg bleven. Mine Fødder ere ophovnede af at dandse og trave om med

mine to Plageaander. Mine Arme ere som knækkede, og mit Lunes Barometer staaer paa Regn og Storm. Det er Udbyttet af at være to Damers tvungne Fører paa et Skovbal for Alle og Enhver. O, havde jeg endda maattet danske med Alle og Enhver. Hvilken Betsignelse!

Nei, saa priser jeg min søde Jomfru Johanne. Hendes lille Finger er mere værd end hele Haanden paa Jomfru Vine. Gid jeg blot igjen var paa Balsø= lille og kunde fordybe mit Blik i Jomfru Johannes deilige, skjælske Dine.

Hans Lindberg.

Aarhus den

„Kan De være færdig imorgen Klokken sex?“ spurgte Raaden. „Jeg har ifinde at aflægge et Besøg hos en gammel Barndomsven, som jeg igaar til min store Forundring hørte, skal boe nogle Mil udenfor Byen. Det har jeg ikke haft den ringeste Anelse om, ellers skulde vi strax taget derud. Jeg har gjort Aftale med en Mand om at kjøre os derud. Han kommer og henter os Klokken halv syv. Hvad var det nu Gaarden hed? Skomlemølle? Nei, Tromlemølle troer jeg det var.“

Jeg meente jo naturligviis, at der Intet var iveien fra min Side, naar blot min ældre Herr Reisesælle saa tidligt kunde ryste Sønnen af sine trætte Dienlaage. Han er forresten i den senere Tid i et ypperligt Lune. Alt gaaer, som det synes, godt med Arvesagen; hans Podagra har forladt ham, og hans Asthma er klogelig bleven hjemme paa Balsølle tillige med hans ærede Dominant, eller hvad jeg vilde sige, Hustru. Derfor spiller han nu Frikskyr, som i sin ubundne Ungdom, og det klæder ham fortræffeligt.

„Jeg tænker, vi skal have os en rigtig munter Dag,“ sagde han og gned sine Hænder med en tilfreds Mine. „Kniber det, finder vor Herr Bært nok en Seng eller to til os. Jeg mener, hvis vi skulde komme til Skade at see for dybt ned paa Glaskebunden. Jeg indbilder mig nemlig, at min Ben maa være i Besiddelse af en fortræffelig Viinkjelder, da han var en stor Kjender af Druesaften i vor Ungdom, og saadant Noget pleier sjældent at tage af med Aarene.“

Næste Morgen var jeg tidligt paa Benene. Kloffen var neppe halv sex, og Raaden sov naturligviis saa sødt som et nyfødt Barn. Jeg kunde ikke bære over mit ømme Hjerte at vække ham, før den var tre Kvarteer til syv. Om et Kvarteer vilde Vognen komme, altsaa maatte han op og op kom han paa Hovedet.

„Naa, saa det var Dem, der maatte vække mig?

Og jeg, som havde glædet mig til, at give Dem en Kande Vand over Hovedet," sagde han og pjadskede sig dygtigt over med det Vand, som var tiltænkt mig. „Hvad Fanden, troer jeg ikke, Vognen allerede er der? Jeg Sthimper, der neppe er halv færdig! Man maa da see menneskelig ud. Jeg hørte igaar fortælle, at min Ven har to nydelige Døttre og en meget elskværdig Kone. Til den Sidste vil jeg holde mig, saa kan De gjøre Hanebeen til Døttrene. Man maa dog have lidt Fornøielse, naar man engang hvert Aarhundrede slaaer sig løs og gjør en Reise uden sin Kone — Var det Vognen? — Saa kan jeg dog gjøre mig færdig i god Ro og Mag. — Skulde jeg tage min brune Frakke paa? Na, maaskee denne kan være nok saa god. Det minder mig om den Dag, da jeg skulde frie til min Kone, eller rettere sagt, til min Kones Søster. Ja, den Fortælling skal De faae undervejs."

Du seer, det mangler langt fra min Raad paa Tungefærdighed, naar han er i det Lune, og især naar han er udenfor sin Kones Skudvide.

Endelig kom Vognen og i et af de meest velsignede Veir, jeg kan mindes, vi have haft i denne Sommer, kjørte vi ud af Aarhus By, svingede af til Venstre til fælles Glæde for os Begge, der sad nok saa magerligt slængte tilbage i Sædet, hver med en rygende Cigar og et rygende Lune.

„Saadan en Dag faaer Hjertet til at udvide sig,“ sagde Raaden og tog et dygtigt Drag. „Men det var Fortællingen om mit Frieri, De skulde have. Den er underlig, maa De troe; jeg har flere Gange tænkt paa at skrive den ned og give den i Trykken til Glæde og Advarsel for mine friende Medbrødre; men det vil Mathilde Intet vide af.

„Seer De, jeg var paa den Tid en ung Springfyr, et Sidespyl til den Rolle, jeg for Diebliffet spiller.

„Ja, for De maa vide, det gaaer ikke Altsammen i denne Verden, som De indbilder Dem. De troede formodentlig forleden, at jeg sad hjemme og kuffelurede, medens De svingede om paa Skovballet. Nei Tak, jeg havde valgt mig en Dame, saa godt som De, og det en, der var smukkere og yngre end Deres, og saa havde jeg nok ikke været saa gal at hænge en tyk Mama paa min anden Arm. Nei, min lille Ven, det var dumt gjort af Dem; for jeg saae Dem jo nok, baade med Deres tynde og tykke Beninde paa Slæbetouget. Jo, jeg var der saamæn ogsaa, men det behøver De, i Forbigaaende sagt, ikke at fortælle min Kone. Hun er ikke fri for at være lidt skinsyg. Dog, det var om Frieriet vi skulde tale.

„Seer De, min Kone har endnu en Søster foruden Sofie derhjemme. Hun hedder Rose og er kun

fire Aar yngre end min Mathilde, men meget, meget smukkere.

„Nu kom jeg, som jeg sagde før, som en ung Springskyt over til Inland for at see paa en Gaard, der var tilsalgs; og saa veed De jo nok — det har De vel selv prøvet i denne Tid — en ung, uforlovet Mand, som er ved at kjøbe en Gaard og seer en Smule maneerlig ud, er ikke saa ganske uvelkommen Føde for de unge, gifteskædsige Piger.

„Jeg blev strax inviteret til Ereti og Pleti, overalt hvor der var voksne Døttre og dito Nieceer. Det gik. Jeg var utrættelig, og Folk syntes aldrig at blive trætte.

„Naa, saa kom der tilsidst et af disse velsignede Skovballer, som vi vare til forleden, og hvem træffer jeg der? — Min nuværende Kone og hendes Søster Rose.

„De boede nogle Miil fra Aarhus paa en stor Gaard, som Deres Fader eiede, saa jeg havde ikke seet dem før, hvilket derimod var Tilfældet med alle Byens Damer. Men jeg lagde strax særdeles Mærke til dem blandt de mange unge Piger, som vare tilstede, baade fordi deres Ansigter vare mig fremmede, som og fordi de vare de to smukkeste unge Piger, jeg nogensinde havde seet.

„Jeg fik snart at vide, hvem de vare og nølede, som De kan tænke, ikke med at gjøre deres Bekjendtskab. Ja, jeg maa tilstaae, jeg var saa forgabet i dem,

at jeg kun dandsede med dem den hele Aften, til megen Forargelse og Ergrelse for mine andre Damebekjendtskaber.

„Det var nu den første Aften. Senere traf jeg dem to Gange til paa forskjellige Steder, uden nogenfinde at faae Anledning til at gjøre dem min personlige Opvartning i deres eget Hjem, skjøndt det laa mig tungt paa Sinde, og jeg Dag og Nat grundede paa, hvorledes det vel lod sig gjøre.

„Der strandede mit ellers saa fliffige Hoved, og jeg maatte ene og alene stole paa, at min gode Lykke nok engang igjen vilde føre mig sammen med mine Gudinder, eller rettere sagt, min Gudinde; thi det var da kun den ene af disse to Englepiger, der havde vundet mit Hjerte, nemlig den yngste.

„Langt om længe traf jeg dem igjen ganske uventet paa et Bal, hvor jeg allermindst havde troet at finde dem, hvorfor jeg ogsaa havde været lige ved at afflaae Indbydelsen.

„Jeg dandsede som sædvanligt vekselsviis med mine to udvalgte Damer og gav Pokker i Resten. Jeg blev som Følge heraf tilsidst saa forelsket over begge Dren, at jeg besluttede paa staaende Fod at frie til mit Hjertes Udvalgte.

„Jeg havde netop dandset med Søsteren og faae mig nu spørgende om i Salen efter den Skjønne; men

forbunden var hun, og da jeg vilde tye hen til Søsteren for at gjøre Efterspørgsel om min Flygtning, var heller ikke hun nogetsteds at see.

„Jeg maatte altsaa finde mig i at gaae hjem med mit fulde, ja, oversfyldte Hjerte, uden Haab om for det Første at blive af med noget af dets rige Indhold. Dog, jeg fik en god Idee! Jeg ilede hjem, greb Blæk, Pen og Papir og satte mig ned for mere end den halve Nat at udøse al min Rigdom.

„Flere Ark bleve fyldte fra øverst til nederst, og efter at være gjennemlæste og drøftede en halv Snees Gange, bleve de forseglede. Nu skulde der skrives udenpaa; der kom den gordiske Knude. Hvorledes skulde jeg løse den?

„Mathilde? — Rose?“ spurgte jeg mig selv over hundrede Gange. Hvem af dem var Mathilde, hvem var Rose. Jeg pleiede kun at kalde dem Frøken, og havde af en reen Hændelse hørt, at de hed Mathilde og Rose.

„Hun maa hedde Rose,“ sagde jeg til mig selv, „for hun er saa yndig som en Rose. Men
 Noenting er, som man troer i denne Verden, det har jeg ofte lagt Mærke til,“ vedblev jeg efter at have betænkt mig en Tid. „Netop fordi jeg troer, hun maa hedde Rose, hedder hun sagtens Mathilde. Mon jeg ikke kan skrive:

„Til den yngste Frøken Lange.“

„Nei, det gaaer ikke, det vil see altfor latterligt ud. Altsaa Rose eller Mathilde?“

„Mathilde!“ udbrød jeg med Et, fast i min Tro; thi netop som jeg udtalte Navnet Mathilde, slog Stueuhret fem klare, tydelige Slag. Var det ikke et talende Beviis?

„Til Frøken Mathilde Lange,“ skrev jeg med sikker Haand, og nogle Timer senere vidste jeg, mit Brev var paa Veien til sit Bestemmelsested.

„De kan troe, mit Hjerte bankede hele den lange Formiddag. Jeg lovede ikke at gaae udenfor en Dør af Frygt for, at Svaret, det med Tvivl og Længsel ventede Svar, skulde komme, mens jeg var borte.“

„Naa, Klokken fire om Eftermiddagen modtog jeg med bankende Hjerte og skjælvende Hænder en lille rosenrød Billet, der lød saaledes:

„Da Mama og Papa Intet har imod vor Forening, og jeg foretrækker Dem for alle Andre, venter Mama og Papa Dem iaften ud til os, for selv at tale med Dem.“

Deres

„Mathilde Lange.“

„Jeg troede, jeg skulde være bleven gal af Glæde.“

Jeg styrtede øieblikkelig hen til Speilet og begyndte at strabe og børste mig, saa det var en Gru. Det ene Par Buxer efter det andet og Frakke paa Frakke bleve prøvede, indtil jeg endelig efter al den Examineren og Studeren var pyntet netop med de Klæder, som klædte mig mindst fordeelagtigt af alle."

"Snart sad jeg paa Ryggen af en Hest og foer affted i strygende Carriere til mine Onskers Maal. Jeg befandt mig i en sand Lykkeruus, som jeg først vaagnede op af, da jeg igjen var kommen vel af Hesten og med to Spring stod ved Forstuedøren og bredte Armene ud for at favne min Elskede, der stod og modtog mig i den aabne Dør. Dog nei, jeg havde taget feil, jeg lod forlegent Armene synke — det var ikke Mathilde, det var Rose, den Ældste, der modtog mig."

"Hun saae forundret paa mig. Jeg saae forundret paa hende. Tilslidst kastede hun sig til mit Bryst, skjulte sit Ansigt ved min Skulder, og jeg —

"O Rædsel, jeg begyndte at ane den Afgrund, der havde aabnet sig ved mine Fødder."

"Velkommen, kjære Engel!" stammede hun.

"Maaskee det kun er en Svigerindes Modtagelse," sagde jeg til mig selv og fattede nyt Haab. "Det maa det vist være. Jeg har jo aldrig før haft en Svigerinde og kjender ikke deres Lader."

"Efter at have givet mig selv denne velkomne Trøst,

føgte jeg forsigtigt at ryste hendes Hoved fra min Skulder samt frigjøre mit Bryst, idet jeg i samme hvissende Tone svarede:

„Tak min kjære Rose. Men hvor er Mathilde.“

„Mathilde?“ Hun saae spørgende paa mig. „Du mener min Søster Rose. Fader har sendt hende til Byen, for at vi uforstyrrede kunne tale sammen om Fremtiden.“

„Død og Helvede!“ Jeg sagde det kun sagte til mig selv; thi i det Samme blev en Dør aabnet, og ud traadte Svigerpapa og Svigermama. Den Ene efter den Anden trykkede mig i sine Arme, og saa kom jeg igjen i Mathildes Favn.

„O, Rose, Rose! Hvor kunde jeg ogsaa troe, Du hed Mathilde!“

„Naa, hvad skal man sige? Jeg maatte finde mig i min mørke Skjæbne. Jeg manglede nemlig Mod til at sige den stolte Mathilde og hendes endnu stolttere Forældre Sandheden. I Stilhed begræd jeg Tabet af mit Ideal, og tre Maaneder efter var Mathilde Lønge min Kone.“

„Ja, det veed De jo nok, vore Koner ere sjældent vore Idealer.“

„Der har De min Frierhistorie. Gjør De det nu bedre, end jeg, min unge Ven, skjøndt jeg ingen Grund har til at beklage mig. Jeg er bleven en

lykkelig Egtemand og en ikke mindre lykkelig Fader, som De selv daglig har Leilighed til at overbevise Dem om."

"Ja, Alting gaaer bedre i denne Verden, end vi tænke os. Jeg havde neppe ventet, at den Dag skulde komme, da jeg af mit ganske Hjerte vilde sige:

"Gud være lovet, at det var Mathilde Lange, som blev Din Kone!"

"Rose, maa De vide, blev senere gift med en Capitain og er nu paa Bistrup. Min Kone derimod, har De jagtens mærket, er i Besiddelse baade af en god og en sund Forstand."

"Naa, min unge Ven, lad Moralen i denne Fortælling lære Dem, at Lykken er blind som en Muldvarp."

Jeg har meddeelt Dig Historien, som jeg fik den, uden at spørge mig selv, om den ogsaa kunde interessere Dig. Jeg er og bliver en Egoist, som Du seer. Resten af Beskrivelsen af vort Besøg hos Raadens Barndomsven faaer Du næste Gang. Nu er jeg træt.

Din Ven

Hans Lindberg.

Aarhus, den

Jeg lovede Dig jo en Beskrivelse af vort Besøg hos Barndomsvennen. Her er den.

„Det var jo til Tromlemølle, Herren sagde, vi skulde kjøre?“ spurgte vor rød næsede Kudsk, da vi vare komne en god Fjerdingvei fra Aarhus.

„Savist, javist,“ svarede Raaden, fortrædelig over at blive afbrudt i sin interessante Frierhistorie.

„Godt!“ Og Kudskten dreiede om til Venstre.

Veiret var prægtigt, som jeg alt har sagt, og Tiden fløi under min Reisesælles Fortælling.

Da han havde endt den, og vi endda havde passieret en god halv Time, trak han sit Uhr frem, og see! Klokken var allerede elleve.

„Hvad Pokker, elleve, og vi ere der ikke endnu!“ udbød han forundret. „Det var som Fanden! Jeg synes dog, vi have kjørt i et temmeligt jævnt Trav hele Tiden.“

„Nu have vi da ogsaa kun en Times Bei tilbage.“ meente Kudskten og strøg Huen fra det høire Dre over til det venstre. Og dermed maatte vi lade os nøie.

„Jeg havde beregnet, vi maatte være der Klokken ti,“ sagde Raaden. „Men det er, som jeg sagde, Intet gaaer i denne Verden, som vi troer. Paa den Maade er det nok bedst, at vi faae os en ny Cigar.“

Og saa begyndte Passiaren forfra.

Tilfidsst vendte Rudsken sit Hoved om og sagde, idet han pegede med Pidsken mod en hvid Gaard, der laa mellem en Gruppe Træer. „See, der ligger Tromlemølle. Nu have vi kun en god Fjerdingvei tilbage.“

Det var altsaa Tromlemølle. Vi figede og figede, som om vi af det Ydre kunde bedømme, hvad der fandtes i det Indre. Og nærmere og nærmere kom vi, indtil vi endte vor Reise med en fornem Rumlen igjennem den store Gaard, hvor en vældig Mølle bød os et venligt Velkommen.

„Ah!“ sagde Engel og strakte sine Been med synligt Velbehag. „Det skal gjøre godt at faae sig en Dram oven paa denne hede Tour.“

En net lille Bondepige viste sig i den aabne Forstuedør.

„Er Din Herre hjemme, min lille Ven?“ spurgte Raaden. „Kom, Lindberg, jeg længes efter at see min gamle Ven og de Forandringer, der rimeligviis ere foregaaede med ham.“

Pigen aabnede en Dør og viste os ind i en rummelig Sal, og strax efter viste vor Vært, en høj, trivelig Mand med et godmodigt Ansigt, sig for os.

„Søren! nei, er det virkelig Dig?“ raabte min Raad og foer ind paa den Fremmede. „Nei, hvor

Du er bleven fed! Kom, lad mig kysste Dig til mit Hjerte. At jeg skulde leve den Dag at see min magre Søren saa fed! Ja, der kan man see, hvad Tiden er for en Mand; den formaaer mere end dette Stykke Arbeide. Naa, hvor er saa Din Kone og Dine Døttre? Frem med dem, jeg længes efter at omfavne dem."

"Aah!" pustede stakkels Søren, da han endelig slap ud af Naadens stærke Arme. "Aah!" Saa stirrede han paa min muntre Rejsefælle med vidt-opspilede Dine, som vilde han rigtig indprænte sig Træk for Træk af dette smilende Ansigt.

Han stirrede og stirrede; men det var, som al hans Stirren var forgjæves, som om han ikke kunde finde Nys i det Mørke, han famlede i.

"Naa, for Fanden! synes Du, jeg er saa meget forandret, siden Du stirrer paa mig med en Mine, som om Du havde tabt Næse og Mund. Gjør Dig bare ingen Skrupler i Anledning af de Forandringer, Du finder hos mig. Gaa nu blot op efter Kone og Børn. Jeg skal fortælle Dig, jeg har besluttet at blive her hele Dagen for gammel Venstabs Skyld. Nei, stop lidt! Lad mig præsentere Herr Lindberg for Dig. Saa, nu kan Du gaae efter Fruentimmerne."

Søren saae mere og mere betuttet og forlegen ud. Hans runde, godmodige Ansigt blev længere og længere, ikke mælede han et Ord til Svar paa den lange

Skvalder, Raaden gav ham. Men det lagde denne slet ikke Mærke til; han havde nok med at give sine egne Tanker Ord.

„Naa, gaae nu og hent dem, Søren,“ vedblev Engel, da Søren endnu stod ligesom i Tvivl om, han skulde gaae eller blive. „Afsted med Dig, eller jeg gaaer selv og henter dem. Du er sagtens bange, jeg skal løbe bort med dem, hvad?“

Søren forsvandt med nølende Skridt, og min glade Raad, der syntes at leve alle sine Ungdomsminder om, spankede op og ned ad Gulvet, idet han gned sine Hænder med en tilfreds Mine.

„Skulde De vel troe,“ spurgte han pludselig, idet han standsede foran mig med Fingeren paa Næsen . . . „skulde De vel troe, at Søren har været en af de største Udhalere, der i min Ungdom var i Kjøbenhavn. Ja, han var næsten værre, end jeg, og det vil sige Noget. Og saa havde han et Hoved — naa, det maa han vel have endnu, skjøndt han synes at være bamsat forandret. Jeg kunde sgu næsten ikke gjenkjende ham, hvad det Ydre angaaer, naar jeg skal tilstaae Sandheden. Havde jeg ikke vidst, det var ham, vilde jeg have bandt paa, det var Vogn.

„Der er ogsaa gaaet mange Aar, siden vi vare unge, det maa man ikke forglemme. Naar Alt kommer til Alt, er jeg vel ligesaa forandret i hans Dine. Han

stirrede jo paa mig, som jeg var Manden fra Maanen, istedetfor hans gamle Ungdomsven Peter Engel. Saa, der have vi dem." Raaden skyndte sig hen til Speilet for at purre op i sin Paryk.

Døren blev aabnet og ind traadte en meget tyk og rødmusset Dame med et halvt godmodigt, halvt Rappenskralde Ansigt. Bag hendes brede Ryg kom to ligesaa tykke og rødmusfede Ansigter til Synne, hvis Dine syntes at være i en taus Strid om, hvem af dem der først skulde træde ind bag Moderens skjærmende Ryg. Endelig vandt den Lyshaarede Seir over den Sorthaarede, der først maatte gjøre sin Indtrædelse.

Efter disse tre Gratier kom Søren med sit godmodige, forundrede, ja, næsten forskrækkede Bliks. Og saa blev Døren igjen lukket.

„Min kjære, kjære Frue, hvor jeg er glad ved at see Dem og gjøre Deres ærede Bekjendtskab som Hustru til min kjæreste Ungdomsven." Raaden styrtede frem, greb begge den Skjønnes buttede Bæson-Hænder og trykkede dem til sine Læber.

„Kan Du huske, Søren, naar vi som unge Mennesker talte om, hvordan vor Tilkommende skulde see ud? Din skulde altid have gule Loffer, og det troer jeg, hun i Virkeligheden har. Kan Du huske det, Søren?"

Søren aabnede sine tykke Læber, og et bredt „Nei" undslap dem. Det var det første Ord, han endnu

havde yttret. Men det blev ikke vel optaget af hans fagre Halvdeel. Hun greb ham, som det lod til, temmelig haardt i Armen og hviskede, saa at kun jeg og Søren hørte det:

„Er det et Svar, din Døsmer. Hvis Du reent har tabt Huskommelsen, saa lad ikke Andre faae det at lee af.“

Søren lukkede Munden igjen med en betuttet Mine, og Raaden gik hen og omfavnede de to landlige Skjønheder, der ængsteligt havde holdt dem bag Moderen.

„To rigtig funde og friske Piger!“ raabte han og svingede dem rundt; „rigtige Kjernebørn som Deres Moder. Saadanne Roser paa Kinderne! Det maa jeg lide. Kom nu og sæt Dem ved Siden af mig i Sofaen, saa skal vi have os en lille Pasziar. Ja, Søren, det nytter ikke, Du maa ud med en lille Dram til Lindberg og mig. Vi kunne umulig vente til Middag. Det er nemlig Kandidat Lindberg, min Huuslærer. Seer De, min gode Frue, De slipper ikke af med os saa let. For det Første have vi bestemt at blive her til Middag, og hvem veed, om vi ikke blive her til Aften med. Det er ikke saadan, naar man gjør Bekjendtskab med sin Mands Venner. Det maa De sande idag.“

„Det er jeg saamæn nok saa glad i,“ svarede Fruen med en temmelig jydsk Dialekt. Det Hele saae mig,

maa jeg tilstaae, temmelig simpelt ud. Fruen og Døttrene, der, om muligt talte endnu mere jydsk end Moderen, samt Herr Søren selv, saa næsten mere ud som fine Bønder, der vare kjøbstadflødte, end som Proprietairfolk.

Og Søren, som havde været en af Kjøbenhavns første Udhalere? Hvad formaaer ikke Tiden!

„Rikke kom herhen og fortæl Din Faders Ven, hvor gammel Du er, mens jeg gaaer ud og skaffer en Bid Brød og en Dram tilveie,“ sagde Fruen til den lyshaarede Datter. „Det er min Ældste. Kom herhid, Sofse, Du behøver ikke at see saa forstrækket ud. Det er min Yngste. Saa, nu vil jeg gaae ud i Fædeburet. Værsgod, sid ned, Herr Candidat. De maa gjerne see Dem om paa Skilderierne; der er flere, som ere rigtig smukke. Søren, Gaardskarlen vilde tale med Dig. Du faaer vist gaae ned i Læden, saa skal jeg og Pigerne tage os af Dine Venner imens.“

Fruen og Søren forsvandt. Min Raad tog begge Pigerne paa sin Samvittighed, og jeg Fruens Skilderier paa min.

De vare rigtignok, som hun sagde, meget smukke. Hu ha! Det var Zule- og Nytaarsvers, skrevne, tør jeg sige, af Poeten i Abenraa. Og saa de strækeligste Karrikaturer af Fotografier, formodentlig Familie og Venner. Hvor simple og grimme de Alle saa ud

Kogle havde endog saa sorte Handsker paa. Møblerne vare derimod moderne og kostbare, men smagløst ordnede. Der hang ogsaa en Bogreol med smukt indbundne Bøger. Jeg ilede derhen; men, o Rædsel! „Rinaldo Rinaldini“ var Titlen paa den første Bog, jeg greb. „Køvercapitainen eller den smukke Pige i Skoven“, det var Nummer to, og Nummer tre manglede jeg Mod til at læse Titlen paa, som Du nok kan tænke.

Nu kom ogsaa Fruen ind og satte en Vasse paa Bordet med nhjærnet Smør, god Ost, friskt Brød og en hyppelig Dram, det maa man lade hende.

Raaden og jeg lode os ikke to Gange bede om at tage for os af Netterne. Vi vare Begge, naar Sandheden skal frem, skrupsultne og aad for Fyre, til Trods for de tre Gratiers Nærværelse, der dog ellers pleier at lægge Baand, idetmindste paa en ung Mands Appetit.

Da vi langt om længe havde faaet Nof, gav Fruen Rikke et Vink om at bære Vassen med Levningerne ud. Selv satte hun sig i Positur paa en Stol, og nu begyndte Conversationen.

„De er saamæn den første Ven, der nogenfinde har besøgt min Mand. Er det ikke mærkeligt? Søren er saadan en godmodig Tørvetriller, der ikke har forstaaet at skaffe sig mange Venner.“

„Ikke mange Venner!“ udbrød Raaden forundret. „Hvor vil De hen, Frue? Søren havde Venner i

tusindviis i vore unge Dage. Han var en rigtig Udhaler og saadanne Folk have altid nok af Venner."

"Søren en Udhaler! — Du milde Gud! hører I det, Pigebørn? Næ, hvem skulde nu have tænkt sig det! Han, som gaaer her og er saa ærlig og saa pæn som en Tofillingepraas! Og saa har han været saadan En, som, som . . . som De, saa fiin, saa pæn!"

"Som jeg! Nei, meget finere og pænere. Jeg var en Sinker imod ham. Vi kaldte ham altid den flotte Søren."

"Aa, Herregud! Hvem skulde nu have troet det. Jeg begynder at blive ganske stolt paa Fatters Vegne. Men det er, som jeg har sagt: „Stille Vand har dybest Grund.“ — Saa, Rikke og Sofse, nu maae I gaae med Fatters gamle gode Ven ned i Stalden, der træffer I Fatter selv. Siig ham fra mig, at han skal vise sine Venner baade Stald, Lo og Lade og Alt, hvad findes paa Gaarden, Saa skal jeg imidlertid sørge for Middagsmaden."

Fruen forsvandt med et Knix. Raaden bød den blussende og skjælvende Frøken Rikke Armen, og jeg maatte følge Exemplet og byde den blegnende og famlende Frøken Sofse min.

"Har De mange Køer?" begyndte Samtalen.

"Har I mange Heste?" hørte jeg Raaden begynde sin.

Ingen af os kunde høre det Svar vi fik, og saa-

ledes kom vi til Stalden, hvor vi meget rigtig, som Fruen havde forudsat, fandt Fatter isærd med at strigle en Hest.

Her lod det næsten til, han var i sit Element. Her fandt han sin tabte Mund og fortalte os vidt og bredt om sine Røer og Heste, men især om den, han var isærd med at strigle. Det var hans egen fjære Ridehest, og den fik Ingen uden han selv Lov til at røre ved.

Vi bleve slæbte omkring i Ro og Rade, Stald og Hønsesgaard, til vi vare saa trætte, at vi neppe kunde fryde. Saa kom endelig en Pige og meldte, at Maden ventede.

Hvor jeg glædede mig, og hvor Raadens noget forlængede Ansigt blev mildt som en nysslagen To=skilling. Men det var der ogsaa Grund til. Jeg maa give Fruen hendes fulde Ret. Et lækkere Middagsbord har jeg ikke seet. Den deiligste Rjødsuppe, baade med Meel= og Rjødboller paa, en prægtig Ret Karper og den hypperligste Kalvesteg med brunede Kartofler. Dernæst udmærket god Viin og bagefter Rødgrød med Fløde.

Søren gif reentud af sit gode Skind. Han var ikke til at gjenkjende, siden vi havde faaet Historien om hans Heste og Røer. Han lo og gned sine Hænder til hvertandet Ord, Raaden sagde, og overdussede ham,

samt spiste og drak omkaps med os Begge. Og det vilde sige Noget.

Fruen lo, saa Taarerne trillede hende ned af Kinderne. Hun var flere Gange lige ved at falde under Bordet af Latter over hendes Halvdeels og Raadens Bittigheder; og det havde været uheldigt, da jeg som den Yngste havde maattet tage hende op igjen.

Froknerne turde ikke lee høit, det var saa simpelt; men saa sniste de i Servietterne, og det gik lige op.

Jo, det var et lystigt Middagsbord, maa Du troe.

Saa blev der druffet Skaaler, den ene efter den anden — for Fruen, for Froknerne, for det hele Huus. Selv Yndlingshesten blev ikke forglemt.

„Drik ud, Søren!“ gjentog Raaden hvergang. „Du er mig en luun Fyr, vil Du narre mig og kun nippe til Glasset.“

„Na, pas Du bare paa Dig selv,“ sagde Søren. „Jeg sparer jo ikke paa Dig. Du skal faae ligesaa mange Flasker, Du kan tømme.“

Saadan gik det med de gamle Dusbødre, indtil endelig min Raad reiste sig med Glas i Haand og sagde:

„Nu til Shvende og sidst en Skaal for Kjøbenhavn og de mange, mange glade Dage, Du og jeg have tilbragt der, min kjære Søren, Skaal for Kjøben-

havn, der er Aarsag i, at Du og jeg have gjort hinandens
Bekjendtskab og blev Venner."

Her antog Søren's glade Ansigt sit første forundrede
halvt tvivlende Udtryk, og han gjentog med mindre
høirøstet Stemme end hidtil:

"Kjøbenhavn?"

"Ja, Kjøbenhavn!" raabte Raaden og svingede sit
Glas. "Stik ud til sidste Draabe."

Men ingen af de Fire, hverken Husbond, Hustru
eller Døttre stak ud.

"Kjøbenhavn?" gjentog Fruen med forundret Lang-
trukkenhed.

"Kjøbenhavn?" hvisttede Døttrene spørgende, og
Glasene forbleve urørte.

"For Fanden, ja! Skaal for Kjøbenhavn!" raabte
Raaden.

"Det kan jeg ikke, jeg har aldrig været i Kjøben-
havn," sagde Søren forsagt.

"Han har aldrig været i Kjøbenhavn!" raabte Kone
og Døttre i Chor.

"Na Snak, er Du bleven gal, Søren Winter?"
udbrød Raaden leende.

"Jeg hedder ikke Søren Winter," sagde Søren med
fløynkende Indignation.

"Han hedder ikke Søren Winter," gjentog Choret.
Jeg troede, jeg skulde lee mig ihjel. Der havde

Raaden nok igjen begaaet en Feiltagelse, som dengang ved sit Frieri.

„Hedder Du ikke Søren Winter? Hvad er det for Snak Maa jeg spørge, hvad Du da hedder?“

„Jeg hedder Søren Hansen,“ sagde Søren næsten grædende.

„Han hedder Søren Hansen,“ gjentog Choret.

„Søren Hansen? — For Fanden!“ Raaden fløede sig forlegent bag Øret. Men det varede ikke længe, før han satte sit Glas fra sig og næsten faldt om paa Stolen af Latter.

„Ha, ha, ha! Lindberg! Det Hele er altsaa en Feiltagelse. Han er slet ikke min Ven Søren Winter! Syntes jeg ikke nok, en saadan Forvandling næsten var en Umulighed. Nei, det holder jeg ikke ud. Ha, ha, ha!“

Vi loe Begge, som vi skulde kvæles, medens den bestyrkede Familie stirrede paa hverandre med aabne Munde.

Tilfidsst fik, nu ikke mere vor, Søren fremført disse meget betydningsfulde Ord til sin Halvdeel:

„Sagde jeg Dig ikke nok, Mutter, at jeg aldrig havde seet ham før; jeg kjender ham ikke. Men Du vilde jo ikke troe mig, men sa'e, jeg var en blind Døsmer, der havde mistet sin Huskommelse; at jeg

nok kunde vide, saadan en fiin Herre ikke vilde narre mig og kalde sig min Ven, naar han ikke var det."

Fruen aabnede Munden for at svare, med skarp Bld tør jeg sige, at domme efter hendes Dine. Men nu var Raaden kommen sig efter sit hjertelige Fatterudbrud, hvorfor han reiste sig, tog Glas i Haand og begyndte saaledes, henvendt til den naadige Frue:

„Kjære Frue, jeg og min unge Ven maae i Sandhed takke Skjæbnen eller denne lykkelige Feiltagelse, der er Skyld i, at vi have gjort saa elskværdige Mennefters Bekjendtskab, som Deres, Deres Mands og Deres elskværdige Frøken Døttres. Jeg kan forsikre Dem, at vi altid vilde mindes denne Dag med inderligt Velbehag, hvorfor vi bede Dem endelig ikke angre den mageløse Gjæstfrihed, De har viist to Fremmede, som dog nu, før de forlade Deres Huus, ere Deres oprigtige Venner, og beder Dem, hvis De ligesledes skulde have fattet lidt Godhed for os, da som et talende Beviis herfor, Alle at tømme Deres Glas til sidste Draabe, som jeg nu tømmer mit."

I et Nu vare alle Glassene tømte, selv de smaa Frøkners. Bordet blev hævet, og mange hjertelige Haandtryk givne, især Frøken Soffes.

Vi bleve efter Opfordring og drak en fortræffelig Kop Kaffe. De vilde ogsaa overtale os til at blive og spise til Aften efter vor første Bestemmelse; men

Raaden havde ligesom faaet Qvikkølv i Benene, efter at have opdaget sin store Feiltagelse. Og det takkede jeg Gud for.

Snart vare vi igjen paa Bognen, og hjemad gik det efter mange venlige Opfordringer fra vor gjæstfri Vært og Værtinde, om at gjentage vort Besøg før vor Afreise fra Island.

„Beed De hvad, Lindberg, sandt at sige, er jeg egentlig glad over, at det ikke er min Ven og hans Familie. Jeg havde tænkt mig den noget anderledes, maa jeg tilstaae. Og det vilde i Grunden have været mig et sorgeligt Beviis paa Tidens Magt, naar den virkelig havde frembragt saa uhyggelige Forandringer hos min virkelige Søren.

„Men at han netop ogsaa skulde hedde Søren til Fornavn, denne Hansen! Og at jeg skulde tage feil af Skamlemølle, som Søren Winter eier, og troe, det var Tromlemølle.“

Saa, det var rigtignok en slem Feiltagelse. Men Møden og Vinen vare fortræffelige, Summa Summarum havde vi ikke Grund til at beklage os.

Folkene? — Naa de kunde da ikke gjøre for, at de ikke lignede vore Folk.

Nu er jeg træt af at skrive til Dig. Derfor Mere en anden Gang.

Din Ven

Hans Lindberg.

Narhuns, den

Siden Du har faaet Historien om vort Besøg paa Tromlemølle, maa Du vel ogsaa have den om vort Besøg paa Skamlemølle.

Vi toge først derhen næste Dag efter at have spist til Middag, da det viste sig, at vi kunde kjøre derud paa en Time.

„Nu vil jeg da haabe, at vi ikke igjen kjøre en Feiltagelse imøde,“ sagde Raaden leende. „Jeg fik sgu nok af den sidste. Saadan en Smerte, som jeg har havt i min store Taa hele den sidste Nat. Jeg troer saa min Sandten, det er Følgerne af alle de Glas, jeg tømte hos min nye Ven paa Tromle — der er noget Fandens Behageligt i at drikke, især naar man veed, det ikke gaaer paa Ens egen Kjælders Bekostning.“

„Stakkels Søren,“ sagde jeg. „Det var ikke nok, at han mistede sin Ven i samme Dieblis, han havde fundet ham, men han mistede paa samme Tid en god Slump af sin fineste Viin, thi jeg maa tilstaae, jeg drak ogsaa efter bedste Evne. Det var et kort, men et dyrt Venskab.“

„Ha, ha, ha! tal ikke derom, Vindberg; jeg kan ikke lade være at lee, og det gjør saa Pokkers ondt i min store Taa. Og saa Mutter Søren og de to

jørenske Brindsesser. Nei, Søren Winter, saadan kan umuligt dine Døttre see ud, din Kone endnu mindre. At jeg ogsaa kunde troe, det var min Søren, naar jeg saae paa det godmodige, dumme Ansigt. Jeg har reent været slaaet med Blindhed. Jeg var længselsfuld efter at finde, og saa fandt jeg min Tro."

Bognen rullede ind af en høi, mørk Port, ud i en rummelig, lys Gaard med et nydeligt Dueflag i Midten.

"Hold lige for Forstuedøren!" raabte Raaden til Rudsken. "Nu gad jeg nok vide, om det ogsaa er min Søren. Jeg er beredt paa Alt."

Aldrig saasnart var Bognen standset, før flere nysgjerrige Ansigter kom tilsynne ved Vinduerne, hvoriblandt to fortryllende Piger.

"Her maa det være," sagde Raaden; "saadan har jeg netop tænkt mig Sørens Døttre."

Forstuedøren gik op, og ud traadte en høi, mager Herre med et fiint, klogt Ansigt.

Hvor var det dog muligt, at Raaden kunde have taget feil af disse to Sørenere? — Det er tydeligt, han maa være et Feiltagelsesernes Barn.

"Søren!" raabte Raaden med Tordenstemme. "Fanden tage mig, nu bandte jeg paa det, denne Gang er jeg vis paa, at det er Dig. Du er jo næsten slet ikke forandret."

„Og min lille tykke Engel hang om Halsen paa sin høie, magre Ven.

Det varede ikke længe, før vi vare pladsfærdige i magelige Sæder i den hyggelige Dagligstue under en almindelig Latter ved Fortællingen om vor Feiltagelse Dagen tilforn.

„Naa, saa Du kunde virkelig antage Søren Hansen for mig?“ sagde vor elskværdige Bært. „Tak skal Du have. Jeg føler mig meget smigret, men faaer just ikke den bedste Tanke om Din Hukommelse eller Dit Bliks Skarphed. Kom herhen, Marie! Lad Engel see Dig nærmere. Hvad synes Du om hende? Hvem ligner hun?“

Den yngste af de unge Piger, jeg har omtalt, traadte undseeligt, men dog ugeneert frem.

Det var et Ansigt! Jeg følte Blodet rulle hurtigere i mine Årer. Hvor saadant et Ansigt kan gaae til Hjertet. —

„Hvem hun ligner? — Ih, det er jo Dig selv op af Dage!“ udbrød Raaden og trak den rødmande Pige hen til sig. „Naa, saa Du hedder Marie? Ja, jeg kan see i Dine fromme blaae Dine, at Du har en Marias Sind.“

Gid jeg blot havde været Raaden i det Dieblis! Hvor jeg misundte ham, den gamle Tykkert, hendes

lille hvide Haand, som han vedblev at holde i sin fede, næsten et Kvarteer, troer jeg.

Ah! det gif næsten som et Stik igjennem mit Hjerte. Jeg tog ikke feil; en bred glat Guldring sad paa en af disse slanke Fingre og lo haant af mig og min Beundring.

„Og Du, Viola, Du skal da ikke være Stedbarn. Kom herhen. Saa kan maaskee min kloge Ven ogsaa fortælle, hvem Du ligner.“

Den ældste Datter, der hidtil havde holdt sig tilbage i en Vinduesfordybning, traadte nu bestemt frem og lod mig øieblikkelig glemme Marie. Det var et Ansigt saa blidt, saa ydmygt og fredelig, som om aldrig en Storm kunde knuse denne rolige, milde Glade.

Viola og Marie. Marie og Viola. Den, jeg saae sidst, fandt jeg yndigst af de to elskelige Søstre.

„Det er jo Din Kones udtrykte Billede!“ udbød Raaden og gjorde samme Manøvre med hende som med den anden til min store Urgrelse. „Sandelig, min Vilde, Du seer ligesaa yndig og besteden ud som Blomsten, hvis Navn Du bærer.“

Hvor grum Skjæbnen var mod mig paa denne Dag! Dito glat Ring paa hendes Finger. Jeg ønskede, jeg var langt borte, at jeg var paa Balsølle. Somfru Johanne, gaaer Du nu maaskee ogsaa med Ring?

„Der kommer min Dreng ridende,“ sagde Herr

Winter og pegede mod Vinduet. „Nu skulde vi høre, hvad Du mener om ham. Jeg troer, han er bleven en Blanding af Fader og Moder, baade i Sind og i Skind. Han vilde ikke nøies med at ligne en af os, den ubeskedne Krabat! — en god og brav Dreng er det imidlertid, sine Forældres Stoltthed og Glæde. Men han er bleven mig noget stille paa det sidste Aar. Vidste jeg ikke bedre, vilde jeg troe, han var forelsket.“

„Ariel forelsket!“ lo Fruen.

„Ja, netop, forelsket, min Kjære. Men læg Mærke til, jeg siger, vidste jeg ikke bedre. Men jeg veed jo, der er ikke en Pige i vort Bekjendtskab, han kunde blive forelsket i, den kjære Dreng. Men lige vist er det, at han siden sit sidste Besøg hos Morbroder paa Langeland, nu og da har hængt med Hovedet og været mere ordknapp, end han pleier.“

Nu traadte den Dmtalte ind og afbrød ved sin Nærværelse denne Samtale om ham selv.

Det var, maa jeg tilstaae, en ualmindelig vakker Fyr med et elstværdigt, belevent Væsen. Vi bleve snart Perlevenner. Han tog mig med sig ind i Staldene, Noget, jeg neppe var gaaet ind paa, hvis ikke de to søle Ringe havde forskrækket mig og nedslaaet mit Sind.

„Hvorlænge agter De at blive her?“ spurgte han, efter at vi havde beseet Alt, hvad han fandt værd at

vise mig, hvorpaa han havde fulgt mig hen til en prægtig stæggefuld Bænk i Haven, at vi kunde lade Hvile falde paa os.

„Seg tænker, vi reise tilbage til Balfølille om nogle Dage,“ svarede jeg ligegyldigt.

„Balfølille!“ Han greb mig haardt om Armen, medens en let Rødme farvede hans brune Kinder. „Nævne de ikke Balfølille?“

„Jo,“ svarede jeg, endnu temmelig ligegyldigt. „Det er Navnet paa Kammerraad Engels Eiendom. Den ligger en halv Snees Miil eller saa fra Kjøbenhavn.“

Han syntes ikke at høre min sidste Forklaring, men stirrede tankesfuldt hen for sig.

„Det er altsaa Kammerraad Engel til Balfølille,“ sagde han halvt sagte, som for sig selv. „Der er vel meget trist?“ spurgte han ligegyldigt efter nogen Tids Forløb. „Hvor kan De finde Dem i at leve ude paa Landet, De, som hidtil har været vant til Kjøbenhavns Selskabelighed? Og nu ikke anden Omgang end Kammerraaden, hans Kone og hans Børn! Det maa være en kjedelig Forandring for Dem.“

„Tværtimod, jeg føler mig saa tilfreds paa Balfølille, som Blommen i et Æg. Desuden er jeg ikke ene overladt til Kammerraadens og hans Kones Omgang. Vi ere Mennesker nok paa Gaarden; to Forvaltere, syv Landelever og tilsidst de to meest fortryllende

unge Damer, man vil tænke sig. Ja, jeg har endog saa en Gouvernante til at drille og plage mig. Jeg skulde kjede mig! Hvor er det muligt at kjede sig i den livsglade, yndige Somfru Johan—"

"Johanne!" Han foer op. "Saa har jeg dog ikke taget feil. Det er det Balfsolille, hvor Johanne . . ." Han standsede og saae forlegent paa mig. "De troer sagnet, jeg er bleven gal," sagde han smilende og indtog atter sin Plads paa Bænken. "Hør, jeg kunde næsten have lyst til at spørge Deres Kammerraad, om han vil huse mig nogle Dage paa Balfsolille. Jeg er ganske længselsfuld efter at see det, jeg har nemlig hørt, der skal være saa smukt. Troer De, han vil have Noget imod, at jeg følger med Dem tilbage, blot for nogle Dage?"

Hvor gjerne havde jeg ikke svaret: "Jo, jeg troer;" thi en Mistanke begyndte at vaagne hos mig. Han havde været paa Langeland; han var forelsket; denne Rødmen og underlige Opførsel, da jeg nævnedes Somfru Johannes Navn, hun, der netop hvert Aar opholder sig nogle Maanedere paa Langeland! Og nu fik han pludselig den Idee at ville følge med os til Balfsolille.

At jeg ogsaa skulde gaae hen og nævne det Navn, Dumrian, som jeg er og altid har været. Maaskee han nu skal gaae hen og tage hende lige for Næsen af mig.

„Jeg er bange for,“ sagde jeg gnavent, „at det neppe vil være Kammerraaden beleiligt at faae en reent Fremmed, som De jo er, hjem med, netop paa denne Tid. Frøken Sofie skal nemlig have Bryllup; dernæst er der denne Arvesag og mange andre Ting, som støde sammen og foranledige en Deel Forstyrrelse i vor ellers saa rolige Huusholdning. Saa jeg troer næsten, det vilde være Kammerraaden mere velkomment, om De valgte at aflægge Deres første Besøg paa Balsøllille til en mere beleilig Tid. — Men De bliver da ikke vred paa mig, fordi jeg giver Dem et Raad stik imod Deres Ønske? Da De har spurgt mig, finder jeg, det er Ret, at svare Dem ærligt. Paa en Maade er jeg jo selv fremmed paa Balsøllille, saa det kan ikke fornærme Dem at høre min Mening.“

„Taf, jeg indseer, De har fuldkommen Ret,“ svarede han forsagt og saae ned paa Gruset ved sin Fod. „Jeg anede ikke, der skulde være Bryllup; saa havde jeg aldrig tænkt derpaa.“

„Desuden er Balsøllille slet ikke smukt,“ sagde jeg falske Ræv beroligende, skjøndt jeg godt vidste, han var lige glad, enten det var smukt eller sthygt. „De taber sandelig Intet; der er mere sthygt end vakfert.“

Han taug og blev ved at stirre ned paa Gruset. Tilslidst reiste han sig og sagde:

„Jeg tænker, vi blive savnede. Skulle vi gaae ind?“

Seg gif som paa Gløder. Jeg følte, jeg havde baaret mig ad som en falsk Hund. Haad Ret havde jeg til at forhindre hans Besøg paa Balsølille? Hvad Ret havde jeg til at stille Somfru Johanne, selv blot for en kort Tid, fra den, der elskede hende, og som hun rimeligviis elskede igjen? Var hun i Virkeligheden ikke bleven mere stille og tankesuld paa den senere Tid? Hvad Ret havde jeg til at stille Kammerraaden fra en Gæst, som jeg vidste, det vilde have været ham en sand Glæde at modtage? Elskede jeg Somfru Johanne? Vilde jeg have hende?"

Alle disse Spørgsmaal gjorde jeg mig selv og kom tilsidst til den Erkjendelse, at det kun var den rene Misundelse og Skinshge. Selv vilde jeg ikke have Pigen, og endda kunde jeg ikke taale, at en Anden tog hende.

O, Mandfolk, Mandfolk, hvad I dog ere nogle skrøbelige, egoistiske Skabninger!

Bed Theebordet gjenvandt jeg mit gode Lune, som Beviis paa en noget for let Samvittighed. Jeg tilstaaer det gjerne; men Alle omkring mig vare saa muntre, den unge Winter naturligviis undtagen; han saa meget stille og tankesuld ud.

„Vi ere saamæn ifærd med at holde Bryllup derhjemme paa Balsølille,“ sagde med Et min erkedumme Raad. Jeg havde stor Lyst til at pusse til ham. Men

værre blev det. „I den Anledning har jeg et Forslag at gjøre Jer, mine Venner. Følg Alle, baade Mand og Muus og det hele Huus med til Balsøllølle for at overvære min Svigerindes Bryllup. I behøve ikke at være bange for, at vi mangle Plads til Saamange; der skal nok blive Plads. Et gammelt Ordsprog siger jo, „hvor der er Hjertelum, er der ogsaa Huusrum.“ Naa slaae I saa til?”

O, den Kammerraad, at volde mig saamegen Sorg og Uro. Stor var min Glæde, da den gamle Winter afflog sin Bens Indbydelse paa en hjertelig, men bestemt Maade. Der var ikke Tale for Kammerraaden om at gjøre videre Brøvl. Jeg følte Trang til at omfavne den prægtige Winter. Men Glæden er, som Du veed af Erfaring, en letfindig Fugl. Jeg har faaet Foragt for den. Aldrig saasnart troede jeg den hellige Grav vel forvaret, før Raaden, det gamle Snøvl, kastede mig i en ny Afgrund.

„Naa, der hjælper vel ingen Snak, siden Du taler saa bestemt,“ sagde han. „Men fordi Du og Kone og Døttre ikke kunne komme, saa veed jeg min Sjæl ikke, det er Grund nok til at afholde Din vakkre Søn fra at følge med. Hvad mener Du selv, min gode Arel? Ja, jeg siger Du til Dig som til Pigebørnene, siden I ere min bedste Bens Røllinger. Naa, følger

Du med til Balsøllølle? Har Du Mod til at være sammen med os Sjællændere for en Uge eller to?"

"Ja, for et Aar, om det skulde være!" raabte den unge Mand med Glædens Rødme paa Kinderne. "Jeg er Deres Mand, Herr Kammerraad, saafremt mine Forældre ikke have Noget at indvende derimod."

De have Noget at indvende? — Nei, saa kunde jeg jo ikke blive ærgret ihjel. Og det hører nok til Dagens Orden, kan jeg mærke.

Der har Du Udbyttet af min Syllandsreise. Det er den Arv, jeg er reist over for at hente, en Galdefeber af bare Ergrelse.

Om to Dage reise vi igjen hjem til Balsøllølle, og den lange Væmmel følger naturligviis med. Gid blot Somfru Johanne maatte være reist til Langeland. Det er mit høieste Ønske.

Farvel, jeg er i et umaadeligt ondt Lune. Du skal ikke hilse Noget fra mig.

Hans Lindberg.

Balsøllille, den

Det var en deilig Reise og en endnu deiligere Modtagelse.

Vi gik fra Byen til Balsøllille, og den Første vi mødte, da vi ubemærkede traadte ind i Forstuen, var naturligtviis Jomfru Johanne.

Hun bar en stor Vase, fyldt med Blomster, men da hun saa os, eller rettere sagt, da hun saa den Vase, Winter, udstødte hun et Skrig.

Der laa Vasen paa Gulvet, og hun — i Fjrens udbredte Arme.

Sag saa, jeg hørte ikke Mere. Jeg kastede min Vadsæk fra mig og sthyrtede ud i Haven. Jeg vilde ikke see eller høre Mere af den Scene.

En Sorg veed Du, kommer aldrig ene. I Haven ventede mig det, som var tusinde Gange værre.

Sag sthyrede mine Fjed i Retning af det eensomste Rysthuus. Der vilde jeg skjule mig selv og min Uergrelse. Der . . . skjulte jeg mig ikke; thi Christensen sad der allerede.

At jeg ikke knuste ham, den Ræv, det begriber jeg ikke. Der sad han med sin dristige Arm slynget om Livet — paa hvem? Hvem uden mit Hjertes Udkaarrede, min Drom, mit Ideal, min skjønne Ubekjendte.

Swigtede mine Dine mig ikke? Saa jeg ikke feil?

Gjenkjendte jeg virkelig, eller troede jeg kun at gjenkjende denne slanke Figur, denne simple graa Kjole, dette lille nydelige Loffehoved!

Seg stirrede og stirrede, og Gud maa vide, hvorlænge jeg vilde have stirret, hvis ikke en klar, velbekjendt Stemme, der netop i dette Dieblis og under disse Omstændigheder gik stikkende igjennem mit Hjerte, havde sagt lige bagved mig med en munter livsglad Patter:

„De kommer for seent, Hr. Candidat, Forvalteren har fanget Fuglen.“

Det var Somfru Sohanne, Arm i Arm med den fæle Winter.

De gik hen til det lykkelige Par. Seg fulgte dem mekanisk. Du skulde ikke troe, ikke ane, hvad jeg led.

Det var, som jeg hele Tiden havde tænkt; hun havde et fortryllende lille Ansigt, min Ubekjendte.

„Der er han!“ sagde hun, da hun havde faaet Die paa mig. „Det er ham fra Ringhøi.“ Hun vendte sig smilende til sin Forlovede — at jeg maa kalde ham saaledes, den Christensen!

„Ja, det er ham, mit smukke Echo,“ sagde jeg med tvungen Munterhed. Og maa jeg nu gratulere Dem til endelig at have gjenfundet Deres Narcis.“

Det kalder jeg moralsk Mod; det kalder jeg, med Anstand at bide i det sureste Æble, nogen Candidat har bidt i.

Hvorledes jeg naaede mit Bærelse, veed jeg ikke. Men at jeg er her, seer Du Beviis paa igjennem mine Kragetæer.

Din forurettede Ven

Hans Lindberg.

Balsølløse, den

Paa Regn følger Solskin, veed Du ikke nok det, gamle Dreng?

See, det har regnet dygtig paa mig i den senere Tid; men nu troer jeg, Gud skee Lov, det er paaveie til at blive Solskin.

Det er Pokkers saa hurtigt, man glemmer det Slags Sorger. Er det maaskee, fordi de ikke have slaaet Rødde i vort Hjerteblod? Jeg veed det ikke, men vist er det, jeg har modigen rystet min Krænkelse, min Sorg, min Skuffelse af mine Skuldre; thi, som sagt, jeg troer ikke, de have været i mit Hjerte, siden de saa hurtigt kunde forsvinde.

Saa, hvem skulde have troet det, nu kan jeg med et Smil om Læben og Latter i Hjertet sidde i det samme Væsthus, hvor Christensen og Winter sidde med Johanne og min Ubekjendte paa Skjødets. Saa, ugeneerte

ere de; de have sagtens ikke læst Erik Bøghs Forelæsning om Forlovede; men de kunde have forbandet godt deraf.

See, det kalder jeg stor Selvbeherfskelse eller — stort Vetsind. Jeg er endnu ikke rigtig kommen paa det Rene med mig selv om, under hvilken af disse to Kategorier jeg skal henregne min Opførsel.

Brylluppet skal staae paa Torsdag. Jeg troer nok, Frøken Sofie vil blive en smuk Brud, men langtfra en yndig. Der er kommet noget grumme Strengt, Skarpt og Alvorligt i hendes Træk, siden min Skjønne, nu ikke mere Ubekjendte, der bærer Navnet Frøken Torp, har gjort sit Indtog her paa Gaarden i Skikkelse af Christensens Udvalgte. Jeg vilde ryste, gik jeg i Prahls Skoe, ved Synet af de Uveirsskyer, der taarne sig tættere og tættere op paa hans Fremtidshimmel.

Men han?

Stakkels Taabe, han er i den syvende Himmel. Han seer og hører Intet uden sin Elskedes Skjønhed og den nye hvide Atlaskes Vest, han har kjøbt til at staae Bryllup i.

Det kalder jeg at lege paa Randen af en Afgrund. Nu er jeg endelig langt om længe kommen paa det Rene med mig selv om, at Christensen i Grunden er en prægtig Fyr, tjenstvillig, morsom og paalidelig; ret en Perle af en Mand.

Winter er ogsaa en rar Fyr, men Christensen stikker ham.

Du mener nok, jeg er bleven noget vægelsindet i den senere Tid. Men jeg seer kun Livet og Folk i et andet Lys end tilforn.

Engang bliver det dog paatide, at der gaaer et Lys op for os. Denne Gang er kommen til mig.

Seg gjør hver Dag et Svip til Thoras Minde for at høre til Gouvernanten, den Stakkel; hun er ikke kommen op endnu. Det varer vist en Uge eller saa, før hun tør røre sig for Benet.

Det har været en lang Sygdom.

Siden jeg taler om Gouvernanten, saa minder det mig om, hvor behageligt, hvor muntert her vil blive, naar nu Frøken Sofie og Brael — ja, ham skal jeg saamæn ikke savne, det sølle Skrog — men naar først Frøken Sofie tager bort, og nogle Dage senere Bomsfru Johanne, der er inviteret over til sine Svigerforældre, de gamle Winters.

Saa er det mig og Gouvernanten, der skulde holde Spillet gaaende og suge Næring af hinandens Elskværdighed. Jeg troer, jeg freperer af Bede. Det er Ild og Vand, der skulde opmuntre hinanden. Gid jeg saa maa være Vandet, for at jeg kan slukke Ilden.

Du maa nemlig vide, at selv Christensen, den rare

Fyr, forlader os i Løbet af næste Maaned, da han nu ogsaa vil kjøbe sig en Gaard og holde Bryllup.

Alle kjøbe de Gaarde, Alle holde de Bryllup. Kun jeg -- ?

Jeg vilde ønske, jeg var langt, langt borte i Præstegaarden mellem Thylands Klitter og Heder.

Din

Hans.

Valfjølille, den

Det var et Bryllup!

Somfru Johanne havde til Trods for Pungen anskaffet sig en hvid Kjole til Ære for sin Winter.

Sofie var meget smuk; men saa bleg og saa gruelig alvorlig. Kirken var et Hav af Blomster, og de ti smaa pyntede Raader og Raadinder toge sig nydeligt ud, de fem som Brudekarle i Brudgommens Hale, og de fem som Brudepiger i Brudens.

Det gik Alt efter Formerne, som Du seer. Men Klarus, den ædende Vampyr, brød paa en flammelig Maade disse Formers Strengthed ved med Gæt, idet Præsten lagde de Elskendes Hænder sammen, at trække en stor Bære op af Lommen og begynde at gnaske paa den.

Det saae godt ud, opstillet som han var bag Brudgommens hellige Ryg. Dertil havde det den slemme Følge, at Kjernehuset, som han fastede foran sig paa Gulvet, da Maaltidet var endt, forarsagde, at Brudgommen, den ulykkelige, salige, henrykte Prahl, snublede, idet han skulde byde sin høie Brud Armen og føre hende ud af Kirken.

Og det saae nu slet ikke smukt ud.

Vi fik saamange Stege og Buddinger, at jeg ikke mindes eller veed at nævne de Halve.

Jeg holdt mig naturligviis udelukkende til Mad og Drikke. Jeg havde jo ikke, som Winter eller Christensen, en Johanne eller Emma at holde mig til. De sad og nippede til Maden, som om de vare steenmætte. Jeg spiste med en sulten Mands hele Appetit. Og det vil ikke sige lidt.

Længere ud paa Aftenen blev der en Renden, Hvijsen og Engstelse omkring mig. Det var tydeligt, der maatte være skeet noget Slemt.

Tilslidst blev jeg kaldt ud. Der laa Alaric, det lille Skarn, bleg og gispende, og ved Siden af ham, paa Gulvet, det betydelige Indhold af hans altfor stoppede, oprørske Mave, der fornærmet havde givet det tilbage til Dagens Lys.

Han havde, som sædvanlig, forædt sig.

Med Halvmørket kom Dands ude i Haven paa en

stor Plaine samt Fyrværkeri, der bestod af smaa Raketter, som fløi omkring i Luften, og noget større Hjul, der snurrede rundt med en hvislende Lyd, som endte med et Fut. Saa var det forbi, og Alt var igjen mørkt.

Jeg behøver blot at fortælle Dig, jeg dandsede, saa Sveden haglede ned ad mig, lige glad med hvem. Ja, trods mit engang givne Løfte i et Brev til Dig, undsaar jeg mig ikke for at svinge Fister, den ækle Sydepotte, til hun aandeløs sank om i Græsset, hvor jeg lod hende ligge og snappe efter Veiret som en Fisk paa Fastlandet. Jeg tænker, jeg har dandsset hende af Dandsen. Hun fik vist nok bemeldte Aften.

Saa høstes en fornem Rumlen over Steenbroen. Alle forlode Haven og løb til Gaarden. Der holdt den lykkelige Brudgoms, eller, det er vist ligesaa godt strax at sige, Bruds Ekvipage. Jeg tør dog love for, Alt i Huset vil om kort Tid blive hendes, selv Prahls ynkelige Villie.

Nu blev der en Kysken og en Omfavnen, saa at jeg i mit stille Sind takkede Vorherre, at der ikke ogsaa skulde lægges Beslag paa mine Arme og Læber.

Altter rumlede det over Steenbroen, og Bognen forsvandt. Kommetørklæder og Hatte bleve svingede, og et „Leve Brud og Brudgom!“ rungede gennem den stille, herlige Aften.

Mon jeg nogenfinde skal holde Bryllup? — Mon jeg . . . mon jeg ikke kommer paa Bidstrup under Mærket Nr. 2 eller Nr. 4?

Lyfene i Huset bleve slukkede. Alt blev stille. Kort efter slukkede ogsaa Vorherre sine Lys. Jeg sad ved det aabne Vindue og stirrede paa Himlen. Den blev fulsort. Jeg hørte, hvor Regnen pjadskede mod Steenbroen.

Stakkels Prahl, det er Lyfene, som blive slukkede paa din Himmel. Nu trækker Uveiret op.

Hans Lindberg.

Balsøllille, den . . .

„Hun sov hen, rolig og blidt sam et Barn,“ siger Du. Har Du seet hendes indre Kamp? Veed Du, hvad hun led?

At Du er død, Tante Hanne, at Du ikke mere er iblandt de Levendes Tal, at jeg maa søge Dig dernede i den sorte Jord!

Nei, deroppe i den deilige blaa Himmel maa jeg søge Dig; thi dit Hjerte var et Barns, og Christus siger: „Lader Børnene komme til mig.“

Det var et Slag saa tungt, som kun Døden giver.

For mig er hele Verden som uddøet. Med hende fløi min Barnesjæl bort. Nu er der mørk Alvor i Hjertet.

Hun pleiede Barnet hos alle dem, hun elskede. Men nu? — Jeg kunde græde ved Tanken om, hvad der skal blive af Barnet i mit Hjerte, nu da Tante Hanne er gaaet bort og ikke mere kan pleie det. Vil det ikke dø? Vil ikke med det Røglen til Himlen være tabt for mig?

Jeg vidste, at Døden bragte Gru og Rædsel til Hjertet; men jeg anede ikke, at den bragte saamegen Anger, saamegen Frygt, saa dyb en Alvor og Haabløshed.

Jeg føler mig som et Barn, der hidtil er blevet ledet Skridt for Skridt, men nu pludselig skal gaa ene. Vil jeg ikke snuble? — Hvor er saa den, til hvis trofaste Hjerte jeg tør kaste mig og bede om Hjælp og Trøst og vide, at jeg ikke beder forgjæves.

Hils Fride og Onkel Fritz. Gud være med Eder Alle og med mig.

Din

Hans Lindberg.

Balsøllise, den

Tak for Dit Brev, min Fride, min egen lille Søster, min Skjætsengel, der engang, det føler jeg, vil indtage den Plads i mit Hjerte, som hun har forladt, men givet Dig i Arv. Du gaaer i hendes Fodspor, Du har arvet hendes Sind, hendes barnlige Tro, hendes hjærlige Hjerte, hendes klare Forstand.

Du vil blive den Skibbrudnes Anker, men ikke strax, der maa Tid til; man skifter ikke Skjætsengel som Konger, uden Kamp, uden Taarer. Der skal megen Kamp til, inden mit bedrøvede Hjerte kan bære at see Dig der, hvor Tante Hanne har været, siden jeg blev født, skjøndt Du veed, hvor høit jeg elsker Dig.

Jeg kan ikke troe, det er sandt, hvad en Digter har sagt:

„Seet igjennem Tiden

Den største Sorg bli'er liden.“

Hvor er det muligt, at min Sorg over Tabet af Tante Hanne skulde blive mindre i Tidens Løb? Det er ikke sandt, det er umuligt. Han maa aldrig have følt, hvad sand Sorg vil sige. Mildere kan den blive, alt som Hjertet mere og mere nærmer sig Himlen — mindre kan den aldrig blive.

Stakkels gamle Onkel Fritz, hvordan gaaer det ham? Kan han overleve hende, sit andet Jeg?

Kjære Frøide, mit Hjerte er blevet saa forunderligt blødt siden Tante Hannes Bortgang. Er det muligt, kan Døden, denne grumme, kolde Gæst, have en saadan Virkning paa Sjælen? Jeg troede altid, den maatte forstene og lukke Hjertet. Først nu forstaaer jeg ret, at den er en Bro til det evige Liv; først nu opstaaer der en Tvivl i min Sjæl om, hvorvidt jeg ogsaa er værdig til at forkynde Guds Ord, om jeg hører til de Raldede; thi hvorledes skal jeg ellers kunde lære Andre?

Nei, jeg føler det, jeg er langt fra den Bei, jeg burde betræde for at blive en af Herrens Udsendte. Det vil vare længe, før jeg bliver værdig dertil, før jeg med en reen Samvittighed tør forkynde Guds Ord, før jeg kan blive Hyrden, en sand Hyrde for den Flok, han engang vil betroe mig.

Det er en skræffelig Tanke, en skræffelig Følelse, min kjære lille Søster. Det er Døden, den velsignede, grusomme Død, der har revet Bindet fra mine Dine og nu viser mig, hvor ringe, hvor uværdig jeg er til at være en af Ordets Forkyndere.

Jeg kan hverken finde No Dag eller Nat. Er hele min Stræben spildt? Skal jeg aldrig naae Maalet?

Nei, jeg føler det, jeg kan aldrig selv blive, hvad jeg forlanger, den skal være, der har Mod til at for-

kynde Guds Ord for hans Folk, det Ord, hans egne Læber have udtalt.

Alt har været forgjæves. Her staaer jeg, en staffels Skibbruden, som har mistet al sin Eiendom, en staffels Sædemand, der har pløiet og saaet i sit Ansigts Sved og nu, da Høsttiden kommer — hvor er Sæden, han skulde høste? Han seer den, men han tør ikke høste den, thi han føler, den er ikke hans. Den er en anden Mands Eiendom. Han saaede, hvad han ikke havde Ret til at høste.

Og dog har jeg Noget. Er jeg end bleven berøvet en Fremtid, er end det Huus styrtet sammen, jeg byggede med Anstrængelse — Noget har jeg tilbage; en reen Samvittighed, Bevidstheden om, at jeg ikke har revet det Helligste ned fra dets Høide, for at bruge det som Skalkeskjul og gennem det vinde en sorgfri Fremtid; Bevidstheden om, at jeg ikke er den Stilling værdig, jeg trakter efter, og med denne Bevidsthed Længslen efter at blive den værdig.

Kjære Fride, gid jeg var hos Dig, gid jeg kunde lægge Dit Hoved ved mit Hjerte og see Dig ind i de trofaste, ærlige Dine. Det vilde være en virkelig Trøst.

Din hengivne Broder

Hans Lindberg.

Balsøllille, den

Somfru Johanne er reist og med hende det sidste Solglimt. Nu er her mørkt, trist og eensomt. O, saa eensomt! Gid jeg kunde pakke sammen, som de Andre, og komme hjem til Eder, mine Kjære.

Jeg har bestemt at holde ud her endnu et Aar, saa kommer jeg igjen til Kjøbenhavn og begynder at studere Jura.

Tak Frøide for hendes kjærlige Brev, det gjorde mig godt. Jeg har gennemlæst det flere Gange og altid hentet Trøst og Fred af dets Indhold.

Nu ringer det tilbords, og da jeg veed, Raadsginden ikke holder af at vente, vil jeg skynde mig ind. Hvilket trist Middagsbord! —

Naa, man maa finde sig i Alt, det er kun Smaa-ting imod de andre Stød, Livet giver. Farvel saa længe, jeg fuldender mit Brev, naar jeg kommer tilbage! —

Saa, nu er her min Tro Røre i Huset, og det for Alvor. Der er ikke mere Tale om at sidde for Enden af Skolebordet og læse med Smaaungerne paa lang Tid. Hele Familien forlader endnu den Dag imorgen Balsøllille og tager til Langeland, da Kopperne ere udbrudte her paa Gaarden. To af Landeleverne samt en af Karlene have dem i en temmelig høi Grad.

Der er en Kenden og Indpakken, saa det er forstrækkeligt. Børnene ere siebliffelig sendte over til Præstens, og Raaden og Raadinden tage derover iasten, naar de have faaet samlet deres Tøi, for ikke at tilbringe en Nat i denne Pestens Rede, som de nu kalde deres ellers saa kjære Valsölille.

Jeg troer heller ikke, jeg vil blive her ret længe, Notabene ikke af Angst for Smitten, men for at benytte min uventede Frihed. Hvorfor skulde jeg blive her inden fire Vægge, naar Friheden kalder mig ud i Guds skjønne Natur? Jeg har nemlig betænkt at gjøre en lille Fodreise, da jeg ikke har Raad til at komme hjem til Kjøbenhavn, og jeg ikke har andre Steder at gaae.

Men jeg maa først udkafe min Reiseplan, da jeg ikke ønsker at gaae reent hen i Veir og Vind. Mine Forberedelser ere ikke mange. Min Kandsel med nogle Klædningsstykker, min Botaniiseerkasse, og saa afsted. Friheden vinker.

Jeg har ingen Samvittighedsstrupler ved at forlade Valsölille i dets Nød, da min Nærværelse ikke kan være Nogen her til mindste Nytte, eftersom Ingen uden Baagekonen og Lægen maa komme Patienterne nær, for saameget som muligt at forhindre Smittens Udbredelse.

Altsaa afsted!

Efter Theetid vil jeg gjøre en Svip tour til Thoras

Minde for at fortælle dem, hvor jeg bliver af, da jeg nok tør sige, de ville savne mig. Desuden længes jeg efter at faae en Passiar med gamle Mogensen og et venligt Smil af Frøken Beate. Jeg har forøvrigt lovet at bringe hende en Bog til at læse høit af for Gouvernanten.

Jeg vil ikke slutte mit Brev til Dig, før jeg kommer tilbage. Der kan i den Tid falde mig Noget ind, jeg ønsker at meddele Dig.

Harde jeg ikke Ret? Her har Du mig igjen. Min Fodvandningsplan er fuldkastet, da gamle Mogensen har inviteret mig til at gjæste Thoras Minde, indtil Alt igjen bliver klart indenborde paa Balsolille.

Jeg modtog naturligviis Tilbudet med oprigtig Glæde, eftersom det kun var af Mangel paa et Sted at tage hen, at jeg havde besluttet mig til en Fodtour.

Altfaa endnu den Dag imorgen indkvarterer jeg mig i mit hjæ, kjendte Værelse paa Thoras Minde, hvorfra Du skal faae nærmere Underretning om

Din Ven

Hans Rindberg.

Thoras Minde, den . . .

Godaften, min Ven, her har Du mig som en betydelig forbedret Udgave, som Følge af mit Ophold hos mine kjære, prægtige gamle Venner.

Det har rigtig været otte velsignede Dage, jeg har tilbragt her, siden jeg sidst skrev til Dig fra Balsølle. Otte Dage! — Det er næsten utroligt. De ere gaaede som en eneste smuk Sommerdag.

Imorges ventede der mig en stor Overraskelse. Hvem troer Du, jeg fandt, da jeg traadte ind i Havestuen? — Gouvernanten!

Hun var for første Gang oppe og sad i en stor Kænestol, omgivet af bløde Puder, med det syge Been hvilende paa en Gyngeffammel. Hendes Dine vare blevene paafaldende store, og hun saae meget bleg ud, stakkels Lille.

Det var virkelig rørende at see, hvorledes de gode Gamle havde omgivet hende med Blomster og Kjærlighed. Frøken Beate gik og syslede om hende den hele Tid, og Mogensen kom hvert Dieblis løbende ind fra Haven, snart med den ene, snart med den anden Blomst.

„See,“ raabte han hvergang triumferende, „denne, troer jeg er endnu smukkere.“

Stakkels lille Gouvernante, hun var ikke vant til

saamegen Kjærlighed og Omhu; hun brast pludselig i Graad og skjulte Ansigtet i sine Hænder.

De Gamle ilede forstrækkede hen til hende.

„Hvad have vi gjort Børnet?“

„Hvad gaader der af hende?“ spurgte de klagende.

Jeg traadte nærmere; jeg forstod hende saa godt.

„De har Intet gjort hende,“ sagde jeg, bevæget ved deres Sorg. „Det er Deres Kjærlighed, Deres Omhu, der har rørt hende saa dybt.“

Hun tog Hænderne fra Ansigtet og saae paa mig med et glad, forundret Blik.

„De forstaaer mig?“ sagde hun halvt spørgende, som om hun ikke kunde troe sig selv.

Mogensen bukkede sig ned og kyskede hendes Pande, hendes Hænder og tilsidst hendes Mund. Frøken Beate klappede hende paa kinden, og jeg sjadskede ud paa Verandaen som en vaad Hund, der Intet havde i Stuen at bestille.

Senere hen ad Middag fik vi en Rænestol pladseret i det store Væsthuus, og jeg tilbød mig at bære Gouvernanten ned.

Jeg gyste næsten, da jeg skulde til at tage hende. Jeg huffede endnu, hvor tung hun var, da jeg efter Faldet bar hende op i Havestuen. Desto mere forundret blev jeg ved at finde, at hun nu var saa let

som et Barn. Jeg kunde gjerne have baaret hende Haven rundt uden at føle det.

„Tak for Deres Omhu,“ sagde hun og rakte mig Haanden, da jeg havde sat hende ned.

Hun har et yndigt Smil, det saa jeg nu for første Gang. Men jeg har heller ikke seet hende smile før. Nu derimod gør hun det fra Morgen til Aften.

Det er underligt, man saaer virkelig Lyst til at vise den samme Omhu og Kjærlighed, som man seer alle Andre vise. Jeg fik formelig Lyst til at pleie den lille Gouvernante, blot fordi jeg saa de Andre gjøre det.

Naar man seer rigtig til, har hun i Grunden et yndigt lille Ansigt. Hendes Stemme er saa klar og blød, den minder mig om Frøken Beates. Saaledes maa hendes have været, da hun var ung. Men det er da heller ikke saa underligt, at de have Noget tilfælles, siden de ere Tante og Niece. Hun har ogsaa Frøken Beates nydelige Figur og sagtmodige, kvindelige Bæsen.

Åh, min kjære Ven, hvor her er velsignet; lutter Solskin og venlige Ansigter. Jeg mindes ikke at have følt mig saa tilfreds, saa lykkelig siden min Barn-dom, og det tiltrods for det store Tab, jeg nylig har lidt. Der er kommen en Fred i min Sjæl, som jeg ikke kan forklare Dig, da jeg ikke selv forstaaer den.

Det maa være den fredelige Omgivelse her, der virker tilbage paa mig.

Hans Lindberg.

Thoras Minde, den

Nu er jeg plumpet i det. Nu er jeg bunden, og til hvem?

Tør jeg troe mig selv? Er det muligt? Jeg Gouvernantens Slave!

Det var om Morgenens. Jeg traf hende uventet i det store Lysthuus. Hun var ikke som sædvanligt iført den sørgelige sorte Kjole. Hun bar en smuk hvid Morgendragt og havde en lille Blondekappe paa Hovedet. Hvor den klædte hende godt, hvor det sorte Haar tog sig smukt ud, hvor Figuren

Hun sad paa Bænken og stirrede drømmende hen for sig. Jeg havde nærmet mig ubemærket; jeg saae, hun havde Taarer i Øinene.

Det gik mig til Hjertet. Alt var saa smilende i Naturen, og hun græd.

Jeg satte mig ved hendes Side. Hun foer sammen, hun vilde skjule sine Taarer, hun vendte Ansigtet bort.

Jeg bøiede mig forover og saae paa hende. Hun rødmede. Hvor smuk hun var!

„De græder. De tænker paa Deres Fortid,” sagde jeg med en Stemme, der gik mig selv til Hjertet, saa blød og deeltagende var den. Hvad gik der af mig? Jeg forstod ikke mig selv.

Hun vendte sig om imod mig og saa overrasket paa mig med sine store milde Dine. Hun smilede næsten.

„Hvor godt De nu forstaaer mig,” sagde hun.

Det var Diebliffet. Jeg greb hendes Haand, jeg holdt saa fast; det var jo for Tid og Evighed. Jeg sagde ikke et Ord, jeg, der altid havde troet, jeg vilde have en Strøm af Ord, naar Diebliffet kom; at jeg vilde vælte Stole og Borde, rive Alt om, som stod mig i Veien, vende op og ned paa hele Verden. Jeg stirrede kun paa hende i Taushed; jeg præntede hendes kjære lille Ansigt i mit Hjerte, Træk for Træk, og der vil det blive for Livet.

Hvor jeg har været blind. Men Kjærligheden har aabnet mine Dine. Nu seer jeg denne aabne, floge Pande, dette velsignede Smil, disse smukke, milde, talende Dine.

Jeg stirrede og stirrede. Jeg holdt hendes Haand fastere og fastere i min, som om jeg frygtede, hun skulde rive den fra mig. Havde hun gjort det — jeg var aldrig bleven glad, det føler jeg.

Hun rødmede og saa forundret og spørgende paa

mig. Hvor ubarmhjertig jeg var. Hun blev ængstelig og slog sine Dine sty ned. Det hjalp ikke. Hun blev for Alvor bange og søgte at tage Haanden til sig. Jeg holdt fastere. Hun vilde reise sig og saae sig ængstelig om for at tage Flugten.

Da slap jeg endelig den skjælvende Haand og sagde, idet jeg førte den frigidne Fugl til mine Læber:

„Vær ikke bange, fra nu af ere vi Et.“

Ja, jeg vidste det, jeg havde læst det i hendes ærlige Dine.

Hvor de Gamle bleve overraskede.

„De har der opfyldt mit kjæreste Ønske,“ sagde min Vært, „endstjøndt jeg ikke har tænkt derpaa, naar jeg skal være ærlig. Men nu føler jeg, at det er mit kjæreste Ønske.“

Frøken Beate klappede mig paa Skulderen. Hun havde Taarer i Dinene. Saa kysjede hun Thora Er det ikke et yndigt Navn? Jeg kan næsten ikke troe, at hun virkelig tilhører mig, selv naar jeg sidder med hendes lille Haand i min, med min Arm om hendes slanke Liv, og hun seer paa mig med sine kjærlige, brune Dine. „Er det muligt,“ tænker jeg, „er hun Din?“

Dette er det sidste Brev, Du modtager fra din Svoger Candidaten. Fra næste Uge af at regne underskriver jeg mig Landvæsenselev Hans Lindberg. Det er

nemlig de kjære Gamles Villie, at Thora og jeg skulde arve „Thoras Minde,“ naar de engang, som vi haabe, der er længe til, gaae til Hvile. Indtil den Tid skal jeg overtage hele Bestyrelsen af Eiendommen, saa Du seer, det er nødvendigt, at jeg fra Candidaten daler ned til Vandvæsenseleven. Men nok om det; for Thoras og de Gamles Skyld kan jeg gjøre Alt. Præst vilde jeg dog ikke være, og Jurist? — Nei, Vandvæsenselev!

See, det er Enden paa Candidaten.

Hans Lindberg.

Thoras Minde, den

Kjære Frederik!

Efter ti Aars lykkeligt Ægteskab har endelig den første Sorgens Sky formørket vor hidtil saa klare Himmel, idet nemlig vor kjære gamle Onkel Mogensen og Tante Beate have forladt os for at gaae til et bedre Land, hvor der kun er Smil og ingen Taarer.

Min elskede Thora og jeg have altid forudseet, at de kjære Gamle vilde følges ad i Døden, som de havde vandret Haand i Haand sammen igjennem Livet. Hvor var det muligt, at de kunde skilles?

Onkel Christian hensov blidt i Søndagsmorges mellem ni og ti uden noget foregaaende Aldebefindende. Sa, nu kan jeg saa godt forstaae Dine Ord om Tante Hanne:

„Hun sov hen, blidt som et Barn.“

Det synes i Virkeligheden, som om den grumme Død nu og da kan vise sig i saa smuk en Skikkelse.

Men Tante Beates omme Hjerte kunde ikke bære at see Døden selv i denne milde Skikkelse hos den, hendes Hjerte var lanket til for Tid og Evighed. Jeg saa det paa hende, da hun stod ved sin elskede gamle Vens jordiske Levninger. Da brast det fromme Hjerte, og hun talte ikke mere til Nogen, ikke engang til lille Christian, som Du dog veed, var hendes Yndlingsbarn.

Næste Morgen, da vi savnede Tante Beate ved Theebordet, hvor hun altid pleiede at indfinde sig paa Klokkeslettet, og Thora og jeg gik til hendes Bærelse, ængstelige for, at hun maaskee var bleven syg, fandt vi ogsaa hende hensovet, blidt som et Barn.

Det var tunge Slag. Og dog, om det stod i vor Magt at omgjøre Herrens Villie, som Gud forbyder, vi vilde ikke have holdt Tante Beate tilbage paa denne Jord, efterat mere end hendes halve Hjerte var draget bort. Som det er, er det bedst. Vi vide det jo, det er altid bedst, som Gud gjør det.

Medfølgende Noticer fandt vi iblandt Tante Beates

efterladte Papirer. Jeg har gennemlæst dem med megen Beemod og Interesse. Her finder jeg jo Be-
kræftelse paa, hvad der hidtil kun har været en Gissning
i mit stille Sind.

Du forstaaer vist, at jeg ikke kan bære over mit
Hjerte at tilintetgjøre disse Blade, som hendes kjære
Haand har nedskrevet, jeg tør sige under Suk og
Taarer. Men paa den anden Side kan jeg umulig
ønske, at de nogensinde skulde falde i min elskede Thoras
Hænder, da hendes forlængst hedengangne Moder, som
hun aldrig har seet, men om hvem hun har dannet
sig et idealt Billede i sit Hjerte, her er skildret paa
en Maade af de sanddrueste Læber, det er jeg over-
beviist om, der for bestandig maa tilintetgjøre Idealet
i min Thoras Hjerte.

Den Sorg maa jeg vide hende beskyttet imod. Vil
Du derfor, kjære Ven, naar Du har læst disse Blade,
love mig at brænde dem, for at jeg kan blive befriet
for den Angst, at de engang efter min Død kunne
falde i min Thoras Hænder.

Thora beder Dig og Frider være hjertelig velkomne
til Thoras Minde i Sommerferien.

Siig til Frider, at jeg i Sandhed har fundet hendes
andet Jeg i min tro Thora. Siig hende, at hun ikke
maa bredes, naar jeg er egoistisk nok til at finde, om

muligt, endnu flere Dyder end hos min Barndoms bedste Veninde.

Dog, det tør jeg sige, Fride bliver ikke vred, jeg kjender hende. Skal jeg vente en Udfordring fra Nogen, bliver det vel fra Dig, kjære Svoger og Ven.

Din

Hans Lindberg.

Tante Beates Noticer.

Jeg er ikke det eneste Barn, mine Forældre efterlode sig. Jeg havde en Broder, der kom i Huset hos en Fætter af min Fader, Capitain Holm, som boede i Kjøbenhavn. Men hver Sommerferie kom han ud paa Thoras Minde eller Mariedal, som Gaarden dengang hed; thi baade min Fætter Mogensen og jeg elskede min Broder Otto af ganske Hjerter. Med ham kom der Liv i Huset. Han forstod at fornøie baade Unge og Gamle. Ja, jeg troer, at Onkel var nærved at holde mere af ham end af sin egen Søn.

Saaledes gik nogle Aar i Fred og Glæde. Jeg veed aldrig, jeg har været saa lykkelig. Men saa . . . Det var en Dag i den lykkelige Ferie. Otto var som sædvanligt hos os. Vi vare alle Tre nede i Haven

og stode i den aabne Laage for at passe paa Onkel, der var i Samtale ude paa Landeveien med en fattig Kone, der holdt en lille Pige ved Haanden.

Vi kunde ikke høre, hvad Onkel sagde til hende; men efter hans heftige Bevægelser med Armene at dømme, vare vi enige om, at han maatte skjænde paa hende for en eller anden Forseelse. Snart skiltes de dog ad, og han kom op mod os, som det syntes, forsonet ved hendes Svar.

Vi havde kun Dine for den kjære, gode Onkel og saae derfor hverken efter Konen eller Barnet, før et høit Skrig fra den Retning, i hvilken de vare gaaede, vakte vor Opmærksomhed. Og nu saae vi en Hest og Vogn, som kom i fuldt Tiirspring imod os, medens Konen laa paa Landeveien, og den lille Pige stod et Stykke derafra og udstødte skærende Skrig.

Vognen var tom. Min Onkel fik standset Hestene ved Hjælp af en tilslende Karl, medens vi Børn ilede hen til Konen og Barnet, for om muligt at være dem til nogen Nytte.

Det var for seent. Vognhjulet var gaaet over hendes Hals og havde kvælt hende.

Det var et skrækkeligt Syn. Jeg taaler neppe nu efter saamange Aars Forløb at tænke paa det. Det prægede sig ind i mit glade Barnehjerte, og om det var en Forudanelse om den Sorg, denne Begivenhed

vilde bringe, idetmindste over to af os, veed jeg ikke; men fra det Dieblif kunde jeg ikke mere føle den inderlige Glæde og Tilfredshed, som synes at være Børns udelukkende Eiendom.

Hele den paafølgende Nat, husker jeg godt, lukkede jeg ikke et Øie, men laa og lyttede til Stormen, der slog Regndraaberne imod Ruderne i mit Værelse. Mit Værelse! — Nei, det tilhørte ikke længere udelukkende mig. Jeg kastede et skyt Blik til Væggen ligeoverfor den, ved hvilken min Seng stod; der stod en anden Seng, og jeg kunde ved Hjælp af Maanen, der netop tittede igjennem en brudt Sky, see et lille sort Hoved, som stak frem imellem de hvide Puder.

Det var, som om der gik et Stik igjennem mit Hjerte ved dette Syn. Det var den lille Pige, hvis Moder var bleven fjørt over om Aftenen. Hendes Fader var død kort iforveien, og Onkel og Tante havde derfor beholdt hende med det Samme. De vare saa gode, de havde Hjerte for Alle, som lede og vare trængende.

Jeg derimod skjulte Ansigtet i Puderne og græd bitterlig ved dette Syn. Det var for mig, som om mit Paradiis var forsvundet fra denne Stund. Og saaledes var det i Virkeligheden.

Jeg maa vist have været et meget skinsygt Barn, det har jeg ofte tænkt, siden saadanne Følelser kunde

opstaae i mit Bryst. Bist er det, at den lille fremmede Pige syntes at ville indtage min Plads i alle Hjerter, ja, selv i min Broders.

Hidtil havde jeg været Alles Yndling. Nu pludselig saae jeg mig forladt, reent forglemt.

Dog nei, jeg er uretsfærdig. Christian glemte mig aldrig, og dog — jeg var ikke mere den Samme for ham, som jeg havde været, det følte jeg, og jeg troer, det var det, som saarede Barnehjertet meest; thi ham elskede jeg over dem Alle. For at vinde et Smil fra ham, havde jeg gjerne kastet mig i den dybeste Afgrund. Han var mit Ideal. Han var i mine Dine Alt, hvad der var stort og skjønt; til ham saae jeg op som til en Guddom. Og nu —?

Jeg blev stille og indesluttet. Ingen kunde gjenkjende mig. Jeg kunde jo ikke gjenkjende mig selv. Hvad Under, at man ikke holdt af mig, som før, jeg var jo ikke den Samme.

Men det tænkte jeg ikke paa dengang. Det er først kommet senere med Tid og Erfaring. Dengang saae jeg, følte jeg blot, at jeg blev skammelig forurettet. Og hvem var Skyld deri? — Hun, den lille Fremmede.

Jeg begreb ikke dengang, at hun var uskyldig heri. Hun kunde jo ikke gjøre for, at hun var elskværdigere, end jeg, at de Andre holdt mere af hende end af mig.

Men, som sagt, det begreb jeg ikke, og derfor hadede jeg Thora — det hed min lille Pleiesøster.

Jeg kan ikke beskrive, med hvilken bitter og smertelig Følelse, jeg saa hende indtage min Plads paa Fætter Christians Skjød, naar han om Vinterastenerne fortalte os Eventyr. Der havde jeg altid før siddet med Hovedet støttet imod hans Bryst og min brune Barnehaand skjult i hans.

Nu var det derimod hendes Plads, medens jeg sad paa en lille Træstkammel i den mørke Kaffelovns-krog, hvor den ene stride Taare rullede ned over mine Kinder efter den anden.

Og dog var det ikke Christians Skyld, at jeg blev tilfidsesat for den lille Fremmede; det var netop min egen forandrede Opførsel, der forarsagede det.

Naar vi gik ud, pleiede han altid i de gode gamle Dage, som jeg saa inderlig begræd, at holde mig i Haanden og give mig Forklaringer om Blomster, Fugle, Træer og Alt, hvad vi saa.

Nu var det hende, som fik disse kjære smaa Oplysninger, og som gik ved hans Haand. Jeg kom et langt Stykke bagefter med sænket Blik og bøiet Hoved, som om jeg søgte Noget, jeg ikke kunde finde. Eller ogsaa stod jeg ved Raagen og saa dem med længselsfulde Blikke forsvinde imellem Træerne. Da trængte sig et Suk fra mit forpiinte Bryst, jeg satte mig ned

i Græsset, skjulte Ansigtet i mine Hænder og hulkede, som om jeg havde mistet Alt, hvad der gjorde mig lykkelig i denne Verden.

Seg huster godt, min Onkel kom engang under et saadant Udbrud.

„Hvad gaaer der af Barnet?“ sagde han og kom hen til mig for at udspørge og trøste mig; men jeg fløi ind imellem Bustene som en skræmmet Raa.

„Seg maa give Christian Ret,“ hørte jeg ham sige til Tante, der netop kom til. „Beate har ikke forandret sig til sin Fordeel.“

Fra den Dag var jeg mere menneskesky end nogen-
sinde, og desto værre mere hadesfuld paa min Pleiesøster.

„Du er ikke mere den gode lille Beate fra forrige Tider,“ sagde Christian bebreidende til mig, en Dag jeg sad i Haven og morede mig med at flette smaa Kurve af nogle Vidiekviste, en af Karlene havde givet mig.

Thora havde nemlig taget en af Kurvene og holdt den fremfor sig, for at hun ret kunde betragte den.

„Hvor den er smuk,“ sagde hun beundrende. „Vil Du give mig den, Beate?“

Seg rev heftig Kurven fra hende og skjulte den i mit Forklæde.

„Du er ikke mere den gode lille Beate fra gamle

Dage. Kom, lille Thora, jeg skal nok give Dig Noget, der er langt bedre."

De gik Haand i Haand, jeg blev tilbage. Jeg stirrede efter dem, saalænge jeg kunde see dem. Saa tog jeg igjen min Kurv frem, kysede den og listede hen til Blomsterbrønden. Jeg betænkte mig, jeg kunde ikke faae det rigtigt over mit Hjerte. Idetsamme kom Tante. Jeg slap Kurven og lod den falde ned i Brønden.

"Kom, Beate," sagde hun opmuntrende. "Bortkast dog for engangs Skyld det fæle mutte Væsen, Du i den senere Tid har paataget Dig. Kom og hjælp mig at plukke nogle Jordbær."

Jeg sprang hen til Tante. Jeg syntes, hun saae saa mildt paa mig, ret som i fordums Dage.

"Tante!" raabte jeg, "kjære, kjære Tante!" Jeg klyngede mig kjærligt til hende.

"Det kan jeg lide, Du slemme Barn," sagde hun ømt og kysede mig paa Panden. "See, der kommer lille Søster Thora." Hun tog den tililende Pige i sine Arme og kysede hende paa Dine, Mund og Pande.

Jeg sagde intet Mere; jeg listede sagte bort og skjulte mig i en Afkrog.

Om Aftenen, da jeg kom op paa Thoras og mit Værelse, laa hun allerede og sov trygt. Jeg havde

ikke været inde og druffet Thee; men Ingen lod til at have savnet mig.

Jeg gif hen til Sengen og saae længe og veemodigt paa den lille Pige. Hvor hun var smuk; var det til at undres over, at Alle foretrak hende for mig.

Jeg gif hen til Speilet og saae paa mig selv. Det var en sørgelig Sammenligning.

Sommerferien kom igjen og med den Broder Otto. Han og Christian vare nu fjorten Aar, Thora og jeg ti.

Et dybt Had var groet op imellem os to Pige-børn. Hun hadede mig, jeg hende. Men hun havde Baaben nok til at saare mig med; jeg havde ingen, idetmindste ingen, som jeg vidste af.

En Dag vare vi ene i Haven. Vi vare oppe at trættes, som vi pleiede. Thora havde nemlig gjort Nar af Tante og sagt, hun var en lunefuld Kvinde, og at Christian var en forkjælet Sufferunge. Tilslidst bleve vi saa heftige, at det gif til Yderlighed.

„Der Du grimme Ugle!“ raabte Thora og slog mig i Ansigtet.

Jeg vidste ikke mere af mig selv at sige. Som en Rasende foer jeg ind paa hende, flamrede mig fast til hende og bed hende i kinden.

Hun skreg frygtelig. Jeg hørte tilslende Skridt; jeg slap mit Bytte, og hun faldt bevidstløs til Jorden.

Den Scene, der nu paafulgte, er en af de smerteligste i mit Liv. Senere har jeg lært at lide og forsage, dengang havde Hjertet endnu ikke vendt sig dertil.

„Er Du nu igjen paa Spil?“ hørte jeg en Stemme raabe, der skjælvede af Bredde og Bevægelse, og jeg fik et Skub, saa jeg fløi langt hen i Græsset.

Det var Fætter Christian.

Han ændsede ikke, hvad der blev af mig, skjøndt jeg var styrtet om; han løb lige hen til Thora, tog hende i sine Arme og bar hende ind.

Jeg prøvede paa at reise mig, jeg kunde næsten ikke for Smerte. Jeg havde en Følelse ligesom af, at Noget var knækket inde i mig, og den har aldrig senere forladt mig. Tilslidst kom jeg dog op, og nu listede jeg ud ad Laagen, henad Landeveien og ind i Skoven. Der stod et stort huult Træ; i dette skjulte jeg mig og faldt snart efter i Søvn.

Om man har været meget urolig for mig, skal jeg ikke kunne sige. Maaskee jeg slet ikke engang er bleven savnet, thi da jeg næste Morgen vaagnede i mit Skjul og, ængstelig for, hvorledes jeg vilde blive modtaget, listede hjem, var der Ingen, der talte til mig, hverken om at have savnet mig eller at være vred paa mig for min Udeblivelse den hele Nat. De talte slet

ikke til mig, og det frænkede og saarede mig meest af Alt.

Senere hen paa Dagen tog Tante mig med en streng Mine ved Haanden og førte mig ind i et af Gjaesteværelserne.

Det var halvt mørkt, Gardinerne vare rullede ned, og en af Pigerne sad og nikkede ved et lille Bord, der stod foran en stor gammeldags Seng.

„See her Følgen af Dit onde Sind,“ sagde Tante og gik hen til Sengen med mig.

Mit Blik mødte Thoras blege Ansigt. Hun havde faaet Nervesfeber af Skræk, og jeg opdagede med stille Gru, at Sporene af mine Tænder endnu sade i hendes Hud.

Tante havde forladt Værelset. Jeg sank paa Knæ foran Sengen, og det Løfte, jeg der gav i mit stille Sind, tør jeg med god Samvittighed sige, jeg har holdt ærligt; thi jeg lovede, aldrig oftere i mit Liv at forurette Thora eller noget andet Menneske med min gode Villie, men før selv at bære og lide al Forurettelse.

Jeg reiste mig beroliget og trøstet, bøiede mig over den sovende lille Pige og kyskede Arret paa hendes Kind. Derpaa listede jeg mig sagte ud af Værelset; men paa Gangen mødte jeg Christian og Otto.

„Vi ville lade Dig vide, at vi hade og foragtede Dig, vi ville ikke mere kjendes ved Dig!“ raabte Otto

heftigt. „Du Hund, Du bider! Du er ikke mere min Søster.“

„Men saae Du, hvad der gik for sig, før jeg bed?“ spurgte jeg i saa rolig og mild en Tone, at det forbausede mig selv. „Hun slog mig først i Ansigtet, men jeg er derfor ligegodt bedrøvet, fordi jeg har bidt hende.“

„Det er ikke sandt, hun har ikke flaaet Dig!“ raabte Otto opfarende. „Du lyver ligesaa flink, som Du bider. Du er ikke min Søster.“

Han vendte mig Ryggen og gik. Christian gik ogsaa. Han havde ikke sagt et Ord til mig, men jeg havde læst Foragt i hans Blik, og det gjorde mig mere ondt end alle Ottos hidtige Ord.

Det varede længe, før Thora kom sig. Og jeg tør sige, jeg led mere, end hun under hendes Sygdom. Anger og Skamfuldhed gnavede i mit Hjerte. Det nyttede lidet, at jeg vel thve Gange om Dagen trøstede mig selv med: „Hun slog først.“ Der var ingen Trøst i de Ord. Skulde jeg da bide, fordi hun slog?

Ingen af Drengene talte til mig, heller ikke Onkel og Tante, undtagen det var høist nødvendigt; og saa var det altid i en streng, bebreidende Tone.

Det var Meget at bære for et Barnehjerte, og jeg

troer ogsaa, jeg var bukket under, naar ikke den faste Beslutning, det Løfte, jeg havde givet mig selv ved Thoras Seng, havde opretholdt mig. Derfra hentede jeg al min Trøst, min Kraft i disse tunge sørgelige Dage.

Endelig viste Thora sig igjen for Verden, vor lille Verden. Hun blev naturligviis baaren paa Hænderne og forgudet af dem Alle som et stakkels Offer for mit onde Sind, medens jeg blev behandlet med Kulde, Strengheid, næsten Foragt.

Tante, hvem hun havde kaldt en lunefuld Kvinde, vidste ikke al den Kjærlighed, hun vilde vise hende; og Christian, som hun havde kaldt en forskælet Sukkerunge, bar hende op og ned ad Trapperne for at spare paa hendes Kræfter.

Naar jeg saa det, kunde jeg ikke Andet, nu og da opstod nogle af de gamle bittre Følelser imod hende i mit Hjerte. Men jeg bekæmpede dem af al Magt. Dog, det sølte jeg, komme til at holde af hende, kunde jeg aldrig.

„Goddag, Din glubende Hund,“ sagde hun spottende, da hun saa mig. „Har Du ikke endnu faaet Mundkurv paa?“

Jeg bekæmpede min opblussende Brede og gif hen til hende med udstrakt Haand.

„Vær ikke vred paa mig,“ sagde jeg med An-

strengelse. „Seg har angret det.“ Hun skubbede min Haand fra sig.

„Bort, Slange!“ raabte hun og løb ned i Haven, hvor Otto og Christian gik.

Seg stod i den aabne Dør og stirrede efter hende.

„Er Du nu igjen gaaet ned ad Trappen?“ spurgte Christian og løb hende imøde. „Seg har jo bedet Dig kalde paa mig, for at jeg kan bære Dig.“

„Seg var nok nødt til at flygte, for Hunden begyndte igjen at vise Tænder,“ svarede hun leende.

„Seg skal snart springe op og lære hende at holde sine Tænder hos sig selv!“ raabte Otto og truede ad mig. Men Christian holdt ham tilbage og sagde roligt:

„Lad hende seile sin egen Sø. Det Slags Folk skal man røre saa lidt ved som muligt.“

De vendte mig Ryggen og gik bort alle Tre. Alle Tre — ogsaa min Broder. Seg blev ganske ene tilbage. Seg kastede mig ned paa Dørtærskelen med Ansigtet mod Gulvet. Seg græd ikke. Det var længe siden, jeg havde grædt; jeg kunde ikke mere græde.

Da de kom tilbage, laa jeg der endnu, thi jeg var tilfældigst falden i Søvn. Otto kom springende foran de Andre. Han var altid saa let paa Foden.

„Naa, hvad er det?“ Han havde ikke seet mig i sin Svrigthed og var kommen til at træde paa mig.

Seg kunde ikke undertrykke et Skrig.

„Åa, det er kun Hunden,“ raabte han efter at have opdaget, hvad det var. „Tag Veres Been til Ver der bag ved, ellers bider den.“

Thora gav mig et lille Spark, før jeg kunde faae reist mig.

„Fy, Thora!“ sagde Christian og bukkede sig for at hjælpe mig op. „Hvor er nu Dit fromme Hjerte?“

Fromme Hjerte!

Det gjenlød i mit Hjerte. O, han kjendte hende ikke. Han saae ikke, hvorledes hun bed og kradsede Pigen, der hjalp os at klæde os af og paa; hvor hun sparkede til Rænehunden, naar kun jeg saae det, og klappede den i næste Nu, naar Andre kom til; hvor hun slog store Steen efter Høns og Wender og som oftest knækkede et Been eller en Vinge paa dem. Hvem havde saa gjort det?

Hunden. Altid den stakkels Hund.

Det var jo det Navn, Otto og Thora havde givet mig, siden den Dag jeg bed hende.

„Hvorfor ligger Du der paa Dørtærskelen. Det er ogsaa en Idee!“ sagde Christian halv vred, halv medlidende. „Gaa for ud i Haven og træk frisk Luft.“

Beg gif. Hans Billie var min Lov.

„Kan Du hente Rænestolen med Puderne i, som Thora har havt at sidde paa i Væsthuset. Der er vist

ogfaa en Skammel!" raabte han efter mig. „Seg troer, det bliver Regn."

Seg ilede afsted, som om jeg havde Vinger. Seg var i den skyvende Himmel. Det var længe siden, Christian havde værdiget at tale saamange Ord til mig, og endnu længere siden, han havde henvendt en Bøn eller rettere en Befaling til mig.

Seg kom til Væsthuset. Der stod den store Rænestol med Puder. Den saae tung ud. Seg løftede paa den; jeg kunde kun bære den med Anstrengelse, og den Tanke trængte sig paa mig trods min Glæde:

„Mon han kunde nænne at lade Thora bære denne svære Stol, selv om hun var fuldkommen rask?"

Seg følte Blodet stige til mine Kinder.

„Nei, han kunde ikke."

Seg satte atter Stolen ned; men kun et Dieblis, og mit bedre Seg vandt Seir. Selv om han ikke vilde lade hende bære den, hvad gjorde det? Havde han ikke talt til mig? Havde han ikke bedet mig hente den?

Seg naaede med Besvær Havetrappen, længere kunde jeg ikke magte den. Han stod i Døren.

„Den er nok tung," sagde han og kom ned til mig.

„Seg skal bære den op." Han tog den. „Du burde ikke have baaret den," sagde han forstræffet, „den er for tung for Dig. Du kan have Skade af det. Seg

havde ikke bedet Dig tage den, havde jeg vidst, hvor tung den er."

Hvor glad, hvor taknemmelig jeg følte mig. Jeg fik Taarer i Øinene. Det var længe siden, jeg havde følt Taarer.

"Det er ogsaa Noget at gjøre saameget Brøvl af," sagde Otto. "Ukrudt forgaaer ikke saa let."

Jeg hørte det neppe; det var mig ligegyldigt. Jeg var saa glad. Men Christian sagde bebreidende:

"Fy, Otto, Du glemmer reent, det er Din Søster."

Saa, i Sandhed, Otto forglemte, jeg var hans Søster — Otto, som jeg havde elsket fra det Dødelik, jeg kunde gjøre mig selv Røde for en saadan Følelse — Otto, der engang havde været saa kjærlig imod mig. Og nu — hvor var al den Kjærlighed bleven af? Hun, den Fremmede havde ranet den. Han elskede hende, kun hende. Mig hadede han, fordi hun hadede mig.

Hun undergravede mig, hvor og naar hun kunde; dog ikke aabenlyst og ærligt, men i Stilhed og Mørke, uden at nogen af mine Kjære mærkede det.

Med et godmodigt, uskyldigt Smil, som om hun ikke anede, hvad Ondt hun gjorde, fortalte hun den ene Usandhed efter den anden og gjorde mig ussel og

lav i deres Dine, hvis Kjærlighed jeg vilde have givet Alt for at vinde tilbage.

„Kom, Beate,“ sagde hun en Dag til mig, „lad os gaae ned i Haven og rykke alle Roserne op, som Jens har plantet om. Det kan han have godt af, den gamle Snurrepotte, han vilde ingen Pærer give mig igaar.“

Jeg nægtede naturligviis at hjælpe hende med denne Hævni; men om Aftenen hørte jeg hende sige til Tante, som gik med hende ved Haanden og besaae de omplantede Roser:

„Hvor jeg er glad, lille Tante, at jeg forhindrede Beate i at rykke Roserne op. See, hvor friske og deilige de staae.“

„Rykke Roserne op?“ spurgte Tante forfærdet. „Vilde Beate virkelig rykke mine Roser op, det uartige Barn?“

„Hun meente vist intet Ondt med det, det er jeg overtydet om,“ sagde Thora og saa paa Tante med en betuttet Mine, som om hun nu først følte, at hun havde forraadt mig og angrede det. „Det var kun for at hævne sig paa Jens; hun har vist slet ikke tænkt, det vilde gjøre Dig ondt. Du maa ikke skjænde paa hende, hører Du, Tante. Hun vil blive vred paa mig, og jeg er saa bange for hende, siden hun bed mig.“

Jeg traadte frem fra Sidegangen, der havde skjult

mig, og saae bebreidende paa Thora, idet jeg gif forbi. Hun slog ikke sine Dine ned, men stirrede mig lige i Ansigtet med et triumferende Smil. Hun stode i Sandhed paa min Langmodighed og paa min Families Blindhed; thi selv om jeg var traadt frem og havde erklæret hendes Fortælling for Usandsfærdighed og havde sagt, at det var hende selv, som havde foreslaaet mig at rykke Roserne op, vilde Tante ikke have troet mig, men hende, og jeg vilde være bleven anseet endnu værre end før.

Saaledes underminerede hun mig langsomt, men sikkert, til al den Kjærlighed, min Familie havde baaret til mig, var forvandlet til Bredde og Frygt. Jeg troer, hendes Tanke var den, at gjøre mig saa forhadet af mine Omgivelser, at de skulde sende mig ud af Huset. Men det lykkedes hende ikke, skjøndt det maaskee havde været bedre for mig og sparet mig mange Taarer og Krænkelse, naar den første Sorg ved Adskillelsen var sluttet. Men saaledes skulde det ikke være.

Det er neppe til at undres over, at jeg med et saadant Indblik i Thoras Charakter maatte foragte hende af mit ganske Hjerte. Det nyttede lidet, jeg søgte at bekæmpe denne Følelse; den tiltog trods alle mine Bestræbelser hver Dag, og jeg kunde neppe befremme mig til at sidde ved Siden af hende under

Maaltiderne, hvilket ikke undgik min Families Opmærksomhed, men som de, uvidende om det rette Sammenhæng, udlagde som et nyt Beviis paa Had og Misundelse fra min Side.

Der var kun En, der forstod at dømme mellem mig og Thora, En, der tydelig viste, hvem han troede, der var bedst af os, og denne Ene var et umælende Dyr, nemlig Moor, vor Rænehund. Alle de Andre, hvem Gud havde forlehnet med Forstand og Dømmekraft, vare slagne med Blindhed, men Moor kunde see; han hadede Thora, gjøede og rasede med sin Ræne som en Besat, naar hun viste sig langt borte, medens han sliffede min Haand og lagde sin store Pote i mit Skjød, naar jeg kom for at hente Trøst hos min eneste Ven. Hvor veemodigt og medlidende kunde ikke hans floge, brune Dine see paa mig!

Trods al den Kulde, min Familie viste mig, var min Kjærlighed til den lige varm, ja, jeg elskede den høiere end nogenfinde, netop fordi man vilde skille os ad. Men nu skjulte jeg denne Følelse, eller rettere, nu trængte deres Kulde den tilbage, medens deres Venlighed tidligere havde loffet den frem.

Harde de blot seet i mit Indre; hvor forandret Alt da var blevet. Men Hjertet er en lukket Bog, som kun Kjærlighed formaaer at aabne, og derfor blev

Bogen lukket for dem, fra det Dieblif deres Kjærlighed havde forvandlet sig til Kulde.

Det er næsten ubegribeligt, at et Barnehjerte kan være saa udtænkt som Thoras, hvilket jeg har opdaget nu, da jeg har Forstand til at bedømme hendes Fremtræden og udfinde Planen deri. Enhver af hendes Handlinger, enhver Ondskab mod mig fra hendes Side var udtænkt for at komme nærmere og nærmere til Maalet og faae sin Plan til at gaae i Opfyldelse.

Men hvad er Menneſkets Magt her paa Jorden? Der er En, som raader over Alt, paa hvis Vink den stærkeſte Bygning ſynker i Gruus. Saaledes gif det ogsaa her. Efter at have naaet Maalet og udført sin Plan, var det hende ſelv, hendes eget Hjerte, der nedrev den Bygning, hendes Forſtand havde brugt ſaamange Aar til at bygge. Thi Han, ſom herſker over al Forſtand og alle Hjerter, ſendte Kjærligheden ned i det Brøſt, hvor hidtil kun Had og Ondskab og Beregning havde boet.

Den ſamme Haand, der havde bygget, rev ned; men mere end eet Hjerte knuſtes i Faldet.

Hun havde vundet alle Hjerter i vor Familiefreds undtagen mit, Moors og Folkenes. Folkene hadede

hende, ligesom Huusjomfruen til den lille Gaasepige; thi imod dem var hun stolt, kold og ondskabsfuld.

Onkel og Tante elskede hende derimod; Otto tilbad hende, og Christian forgudede hende. I disse to Drenges Hjerter fremspirede den dybeste, inderligste Kjærlighed til den lille fremmede Pige. En Kjærlighed, der udviklede sig Dag for Dag, der voksede med Drengene og stod i sit skønneste Flor, da Mandens Følelser og Mandens Kraft for første Gang vaagnede i deres Sjæle.

Sag saa det, de elskede hende Begge. Og hun? — hun vilde være rig, hun vilde herske, hun bød Kjærligheden Trods. Hjertet sagde Otto, Forstanden Christian: hun vendte Hjertet Ryggen og rakte Forstanden Haanden. Jeg følte det, thi ogsaa jeg havde et Hjerte, der elskede som Barn, der elskede som Kvinde trofast samme Gjenstand. For ham kunde jeg ofre al min egen Lykke. Havde hun elsket ham, havde hun gjort ham lykkelig, jeg skulde have baaret min Skjæbne uden Knurren. Men nu? — Jeg havde ingen Trøst i min Smerte; jeg var ulykkelig, og han, det vidste jeg, vilde blive det. Hans Kjærlighed, denne ædle, dybe Følelse var hans Undergang, den, der ellers bringer Velsignelse til Menneskets Hjerte, var Forræderen, der førte ham til en Afgrund.

Børnene vare blevene voksne. Videnskaberne vare

vogede med dem. Alt stod i fuldt Flor. Glæden smiilte, men Sorgen stod i Baggrunden med et vee- modigt Blik.

Folkene elskede mig, hos min Familie blev jeg fun- taalt. Det var det Mødsatte af Thoras Skjæbne.

Det er forunderligt at lægge Mærke til, hvor den simple Mand og Kvinde have faaet et klart Blik til at see ind i Menneskehjertet; eller er det instinktmæssigt, dem selv uafvidende, at de trække dem tilbage der, hvor intet Godt er at finde.

Gamle Bøns, vor Gartner, holdt af mig, som om jeg var hans eget Barn. Jeg fik de bedste Frugter og de smukkeste Blomster, Haven eiede, til Thoras store Ergrelse, skjøndt jeg ærligt deelte disse Kjærlig- heds-gaver med hende og altid, det tør jeg sige, gav hende det Bedste af dem.

Men nu vare vi voksne. Børnenes smaa Drillerier og smaa Sorger gjorde Plads for større Ergrelser og større Sorger — Sorger, som ikke selve Tiden havde Magt til at udslette.

Hadde Thora været smuk som Barn og elskværdig i Alles Dine, for hvem hun ønskede at være det, var hun det ikke mindre nu som Voksen. Jeg mindes aldrig at have seet deiligere, mere veltalende Dine end

hendes; men hvor onde kunde de ikke tillige see ud. Dog, det vidste kun jeg. Hun var lutter Solskin, Glæde og Velvillie ligeoverfor Andre. Aldrig oprandt den Dag, da min Familie saae en utilfreds Sky paa hendes klare Pande, medens jeg derimod altid var stille og alvorlig, skjøndt mild og eftergivende, det veed jeg forvist.

Hun havde tillige en fortryllende Stemme, blød og følelsesfuld, som jeg aldrig har hørt senere; den trængte lige til Hjertet, ja selv til mit, der dog var koldt som Is imod hende. Men naar jeg hørte hende synge, da var det, som al Kulde smeltede, og et venligt Ord fra hende vilde have ladet mig glemme alle disse lange Dages og Aars Forurettelser.

Dog, Ordet kom aldrig, og Hjertet forblev koldt.

Hvor kunde jeg da undres over de Andre, som hun gjorde Alt for at vinde? Hvor kunde jeg undres over, at hun vandt dem og bandt dem, naar selv jeg, som kjendte hende i Bund og Grund, var villig til at lade mig blænde blot ved et venligt Ord? Hvor kunde jeg undres over, at Otto og Christian med Glæde vare gaaede i Døden, om hun havde forlangt det? Christian — Nu er det forbi. Jeg er gammel, og Ungdommens brændende Kjærlighed har forvandlet sig til Alderdommens varme, trofaste Vensteb.

Hvor velsignet det er at blive gammel — nei, at

være det. Thi tung og tornefuld er Veien, der fører til dette Maal. Men er det først naaet, da være det evigt velsignet; thi Fred kommer til Hjertet og Liden-
 skaberne døe; der er ingen Kamp mere, men Fred og et forunderligt veemodigt Tilbageblik paa den stormende Ungdom.

Saa, jeg er gammel, det føler jeg; hvor kunde jeg ellers saa rolig sidde og nedskrive min Ungdoms Sorger og Kampe?

Det var Eftermiddag. Jeg sad nede i Haven paa en lille Bænk bag det store Væsthus, ufeet af Alle, som jeg helst ønskede at være. Jeg havde mine egne Tanker til Selskab, de vare ikke rosenrøde.

Thora sad ene inde i Væsthuset. Hun kunde ikke see mig og vidste vist neppe, jeg var saa nær, medens jeg derimod ret kunde betragte hendes deilige Ansigt.

Hun saae mod Sædbane mørk og sorgfuld ud. Det glade Smil var forsvundet, et smerteligt Træk beskyggede de smukke, halvaabne Læber. Dinene, der ellers vare lutter Liv og Sjæl, stirrede tankesuldt, næsten veemodig i Rummet. Jeg havde længe seet det; der foregik en Kamp i hendes Indre. Hjertet stred for sin Ret, Forstanden for sin. Hvem af dem vilde seire?

Jeg hørte Trin nærme sig. Jeg kjendte dem saa godt; de gave altid den samme Gjenslang i mit Bryst.

Christian traadte ind i Kysthuset. Han satte sig ved hendes Side, greb hendes Haand, og de hjærligste, meest indtrængende Ord gled over hans Læber. Hvor kan et Hjerte rumme saamegen Kjærlighed og finde Ord for den? — Jeg har aldrig fundet Ord for min Kjærlighed.

Jeg reiste mig. Her var ikke min Plads. Men jeg kunde ikke komme af Pletten, Venene nægtede mig deres Hjælp, og jeg sank atter tilbage paa Bænken.

Svad der blev sagt, formaaer jeg ikke at gjentage, det løb Alt rundt for mig. Jeg saae kun Eet, forstod kun Eet, og dette Ene var, at de nu horte sammen for Tid og Evighed. Skridtet var taget, jeg var for dømt til Gensomhed. Altid ene!

Christian forlod hende for at tale med sine Forældre. Da døde det fremtvungne Smil paa hendes Læber. Hun skjulte Ansigtet i sine Hænder og hulkede høit.

„Otto!“ raabte hun halvkvalt, „Otto, jeg har forraadt Dig!“

Jeg hørte ikke mere. Jeg reiste mig og famlede væk. Stakkels Otto! ullykkelige Christian!

Der var Glæde, Liv og Lyst, Dands og Musik. Det var jo Christians og Thoras Forlovelsesdag, som blev høitideligholdt.

Onkel og Tante vare som forhyngede af Glæde, medens Christian saae ud, som om Fred og Lykke for bestandig vare komne til hans Hjerte. Hans Sjæl havde kun een Tanke, hans Dine kun eet Maal.

Otto var der ogsaa, bleg, stille og ordknapp. En Vulkan brændte i hans Dine; hans Læber dirrede, hans Hænder vare knyttede. Jeg følte mig gennem-
iisnet ved dette Syn.

Jeg kunde ikke udholde denne tomme Glæde, jeg kjendte bedst den vakkende Grund, den var bygget paa. Jeg listede mig bort fra al denne Herlighed, der forekom mig som lutter Gjøgleri. Ingen savnede mig, det vidste jeg.

Banken bag Lysthuset var som sædvanlig mit Tilflugtssted. Ingen søgte den, uden jeg, det var jeg sikker paa. Jeg satte mig ned, skjulte Ansigtet i Hænderne og græd. Ja, jeg veed aldrig, jeg har grædt saaledes.

Men jeg forblev ikke længe alene. Otto traadte ind i Lysthuset. Han havde Thora ved Haanden; det saae ud, som om han med Magt havde trukket hende med sig. Hun var bleg og skjælvede, medens store Taarer randt ned over hendes Kinder.

„Du har forraadt mig!“ raabte Otto, bleg af Raseri og Smerte. „Du har forraadt Din Kjærlighed for Penge. Du elsker mig Thora, over alle Andre,

og dog har Du valgt ham for Penge, Penge, Penge; forstaaer Du det, Penge! Jeg seer Judasmærket paa Din Pande."

Hun aabnede Læberne for at svare, men intet Ord kom over dem. Han greb hende haardt om Armen og raabte, rystende af undertrykt Lidenskab:

"Jeg hader Dig, jeg foragter Dig, Du er ingen Kvinde, men en Slange. Gaa, nu har jeg revet Dit Billed ud af mit Hjerte."

Gid han i Virkeligheden havde gjort det.

Hun gik langsomt og vaklende. Hun saae sig om flere Gange, som kæmpede hun, som følte hun Trang til at kaste sig i hans Arme og glemme Alt for ham. Men han saae det ikke. Han havde kastet sig paa Bænken og skjult Ansigtet i Hænderne.

Thora kom ikke tilbage.

Nu fulgte Dage, Uger og Maaneder, som jeg aldrig vil glemme; thi de vare fulde af Kamp og Lidelser for os Alle.

Thora var pludselig bleven heelt forandret. Hendes glade, muntre Væsen var forsvundet; man hørte sjældent hendes friske Latter. Det ene Dieblif skædede hun Christians Selvfab med største Haardnakkethed og bragte ham til Fortvivlelse; i næste søgte hun det og gjorde

Alt for at bringe ham til at glemme hendes tidligere Modvillie.

Han var det meest beklagelsesværdige Menneske, man kunde tænke sig. Mit Hjerte blødte for ham. Den ene Dag gjorde hun Alt for at gjøre ham lykkelig, den næste Alt for at gjøre ham ullykkelig.

Ikke ene jeg, men vi Alle lede med ham. Onkel og Tante, der vare gamle og svage, begyndte at stjælve for deres elskede Sønns Fremtid; thi først nu, da Kjærligheden til Otto kæmpede i Thoras Hjerte for at vinde Seir over det, og lod hendes sande Segt deels fremtræde, om end ikke i fuldt saa stærkt et Ogs, som jeg altid havde seet det i, først nu begyndte de at ane, hvem hun egentlig var, og hvor høilig de havde taget fejl af hende.

Dog intet af alt dette formaaede at røkke Christians blinde Tro paa hende eller kjølne hans Kjærlighed. Ivertimod bleve Begge stærkere med hver Dag, trods alle de haarde Ildprøver, hun satte dem paa.

Det nyttede ikke, at Onkel og Tante advarede ham, naar Thora havde en af sine mørke Dage og neppe tillod ham at nærme sig hende. Han vilde Intet høre; havde de ikke selv for kort tilbage været saa lykkelige over denne Forbindelse og givet deres Velsignelse til den? Hvor kunde han sætte Tillid til deres Advarsel. Jeg vil ikke gjenkalde i mit Sind Alt, hvad jeg

led. Jeg led jo for To, for Christian og for mig selv. Jeg kan endnu efter saamange Aars Forløb ikke taale at tænke paa disse Sorger, end sige beskrive dem. Jeg vil derfor forbigaae dem.

Tiden gik, og Dagen, der var fastsat for Christians og Thoras Bryllup nærmede sig mere og mere, indtil den var der, gruet for af Saamange, imødeset med Bængsel kun af Een.

Otto kom en Uge før den berammede Dag. Hans Brede syntes at have lagt sig, hans Kjærlighed var derimod voxet. Jeg læste det i hvert Ord, hvert Blik.

Det var en Søndag. Regnen styrtede ned i Strømme.

„Det regner Guld ned i Brudens Skjød,“ sagde Christian i sin Vhffe. Men naar man betragtede Bruden, skulde man før troe, Naturen græd for hende, saa bleg og lidende saa hun ud.

Otto var lutter Liv og Vhst. Tante og Onkel saa kummerfulde og bevægede ud. De thede til mig i deres store Nød, og jeg gav dem al den Trøst, der stod i min Magt. Det var, som om de havde fundet mig igjen i al deres Tvivl og Beshymring. Gud veed, at jeg Intet havde gjort for at berøve Thora deres Kjærlighed; det var hendes eget Vark, eller maaskee Retfærdighedens.

Klokken sex om Estermiddagen skulde de vies hjemme i den store Malerisal, som var festlig smykket i den

Anledning. Tante havde nemlig været syg i længere Tid — jeg troer af Sorg — og var ikke stærk nok til at vove sig i Kirke.

Jeg veed ikke, hvorledes det var, men en underlig Aelse om en sig nærmende Storm var kommet over mig. Jeg kunde ikke finde No nogetsteds, men gik rastløs omkring i Huset. Var det maaskee de hemmelighedsfulde Diefast, jeg havde seet Thora og Otto veksle den hele Dag, der fremkaldte denne Følelse af en uventet Ulykke?

Kloffen tre Kvarteer til sex var Alt i Orden i Malerisalen. Gæsterne vare alle samlede, Præsten var kommen, vi ventede kun paa Bruden. Tante gik for at hente hende. Onkel havde allerede hentet Brudgommen. Han saa ikke saa lykkelig ud, som jeg havde ventet. Det var, som en bange Aelse ogsaa havde stjaalet sig til hans Hjerte. Han saa bleg og bekymret ud.

Tante blev borte. Kloffen slog sex. Alles Bine vare vendte mod Døren, gennem hvilken Bruden skulde komme. Jeg saa mig angstelig om blandt de Tilstedeværende. Hvor var Otto? Jeg savnede ham.

Jeg veed ikke hvorfor, men jeg kom til at stjalpe ved denne Opdagelse. Idetsamme gik Døren op, og Tante traadte ene ind. Hun var bleg, men unaturlig rolig. Hvad hun sagde, veed jeg ikke at gjengive, jeg

forstod kun Eet. Bruden var forsvunden. De havde ledt overalt i Huset og i Haven, men der var intet Spor af hende.

Inten tænkte i dette Dieblif paa Otto eller savnede ham. Først da alle de bestyrkede Gæster havde forladt os, kom Stuepigen ind med et Brev, som hun havde fundet paa Bordet i Thoras Værelse, hvor Tante i sin Angst havde overseet det. Det var til Christian. Hun fortalte ham deri, at hun elskede Otto, og at hun nu, da hun var ved at frasige sig ham for hele Livet, følte, det var hende umuligt, hvorfor hun fulgte hans Opfordring og flygtede bort med ham, for at undgaae al Overtalelse og Bebreidelse fra Christians og hans Forældres Side. De vilde tage til Kjøbenhavn for strax at blive viede.

Hun bad ikke om Tilgivelse for al den store Uret, hun havde gjort, ikke blot Christian, men os Alle. Ikke et angrende, ikke et forsonende Ord.

Det var hendes virkelige Character, der traadte frem i dette Brev.

Og Christian? —

Hun havde berøvet ham Haabet, Freden og Troen; men Kjærligheden kunde hun ikke berøve ham; den blev i hans trofaste Hjerte. Hade kunde han ikke, og derfor elskede og tilgav han hende, skjøndt hun ikke havde forlangt Tilgivelse.

Thoras og Ottos Navne bleve aldrig mere nævne-
de paa Mariedal, ligesom vi heller aldrig hørte eller saa-
et Noget til dem.

Onkel og Tante havde været gamle og svage ifor-
veien; dette uventede Slag knuste dem fuldkommen.
De faldt sammen og tabte al Lyst til Livet. Det
varede ikke længe, før Christian og jeg stode ved deres
Grav, og der var det, at jeg atter fandt min elskede
Barndomsven; der rakte han mig for første Gang
Haanden efter atten Aars Forløb og sagde med bevæget
Stemme:

„Jeg har miskjendt Dig, i mange Aar, Beate.
Kan Du tilgive mig?“

Om jeg kunde tilgive ham!

Jeg veed ikke, hvad jeg svarede; men det veed jeg,
havde det været muligt, at jeg kunde have elsket ham
høiere, end jeg alt i Forveien gjorde, saa elskede jeg
ham høiere fra denne Stund. Denne Kjærlighed er
det, der har opretholdt mig igjennem Livet. Fra den
har jeg hentet al den ydre og indre Glæde i denne
Verden. Jeg har seet med hans Dine, følt med hans
Hjerte, og hvad har mine smaa Ungdomsforger været
i Sammenligning med den Betsignelse, den Enkelt, jeg
har følt i min modnere Alder og senere som gammel,
ved altid at være sammen med ham og vide: Du er
den Eneste, der forstaaer at mildne hans Sorg og

Savn. I din Haand er det lagt at sprede Stjerne paa hans Pande, at forjage Mørket, der omgiver hans Hjerte.

Han var for stærk til at lade sig bøie af et jordiff Slag, selv om det berørte hans Hjerterod. Ingen kunde see nogen Forandring i hans Ydre. Han var og blev den Samme. Men jeg saae med Kjærlighedens Blik, og det naaer lige til Hjertet. Der, saae jeg, havde Slaget rammet dødeligt, og bestemt, skjøndt langsomt svandt det hen; thi Sorg er, som vi vide, en seen Død.

Vilde han aldrig glemme hende?

Nei, han besvarede mig dette Spørgsmaal, sig selv uafvidende; thi kort efter sine Forældres Død kom han hjem og fortalte mig, at han havde løst nye Skjoder paa Gaarden. Den hed nu ikke længer Marie-dal, men Thoras Minde.

Han vilde altsaa pleie Thoras Minde. Han følte vel, det vilde leve evigt i hans Hjerte.

Og jeg?

Jeg takkede Gud, at vi engang vilde blive gamle, at Ungdommens Storme vilde gaae til Hvile i vore Hjerter, at Venfabet, de Gamles bedste Ven, vilde forene os og give os Kraft til at see tilbage paa det stormende Ungdomsliv, om end ei med Smil, saa med Fred.

Ende.

Jeppa.

000000

Det var Aften. Stormen hylede og Regnen pidskede paa Ruderne. Træerne, der omgave Præstegaarden, vuggede hid og did som svage Rør, og Uglen tudede. Det var ret et Gudsveir.

Inde i sit Studereværelse sad Præsten, en ung Mand med et smukt og roligt Ansigt. Den ene Haand hvilede paa Biblen, i hvilken han læste, den anden støttede den høie Pande, bag hvis glatte Flade en dyb Gransken syntes at ruge.

Af og til hævede han Hovedet som for at lytte, men sænkede det atter med en betænksom Rysten, som var der Noget, der var ham uforklarligt.

Endelig, da Kloffen slog ti i Værelset ved Siden af, lukkede han omhyggeligt Bogen, gik hen til Vinduet og rullede Gardinet op for at see ud i Mørket; men der syntes han ingen Oplysninger at hente, hvorfor det atter blev sænket, og han gik ind i Værelset ved Siden af, hvor et hyggeligt Theebord stod dækket, medens en stor Astrarlampe udsprede sine milde Straaler og oplyste selv den mørkeste Krog af Værelset.

Han gif hen og følte paa Theepotten, om den ogsaa var rigtig varm endnu, kastede Blikket mønstrende over Bordet og trak derpaa i Klokkestrengen.

En gammel Pige traadte ind og blev staaende taus ved Døren.

„De blive længe borte,“ sagde Præsten og saae spørgende paa hende; „mon der skulde være hærdt dem et Uheld? Veien er næsten ufremkommelig af den megen Regn, og mørkt er det som i en Grav. Jeg burde selv være taget derhen.“

„Og hvem skulde saa have skrevet Deres Tale? Husk blot paa, det er Søndag imorgen. Nei, det har ingen Nød, de komme nok; men man kan jo ikke fjøre saa hurtig i saadant et Veir, som naar det er Maane-
skin, og Veien er som et Stuegulv.“

„Men Klokken gaaer til elleve,“ sagde Præsten og saae ængstelig til det gammeldags Stuenhr. „Var jeg blot selv taget med; men jeg troede, det vilde være hende behageligere at blive modtaget af et kvindeligt Vasen, efter at have gjort saa lang en Reise. Hørte Du ikke Noget, Else? Var det ikke en Vogn, der rullede ind i Gaarden?“

„Nei, det var Snaps Lænke, der raslede henad Steenbroen. Er der noget Andet, Herren ønsker?“

„Nei; er Du blot sikker paa, at Theen holder

fig hed. De ere vist meget forkomne og trænge til lidt Barmt."

"Theen har ingen Nød de første Timer, naar blot Herren kunde slaae sig lidt tiltaals og lade den Uro fare. Der er saamæn ikke det Bitterste i Veien, Alt er nok i Orden, og nu skal jeg endnu engang gaae op paa Gjæstefamret og see, om der Intet er glemt."

Og Else gled atter ud af Døren, medens Præsten med en resigneret Mine satte sig i den gamle Pænestol ved Kaffelovnen.

Og Kloffen slog halv elleve.

"Endelig!" udbrød Præsten og skyndte sig ud for at aabne Forstuedøren, netop som en Vogn gjorde Holdt ved Foden af Steentrappen.

"Godaften! De har nok været urolig for os; men Alt staaer sig Gud være lovet godt; kun meente Søren, det var ikke raadeligt at kjøre for hurtigt i saadant et Mørke, og saa luntede vi da af som Bonden, der kjørte til Markedet med den lamme Hoppe. Har Du Kufferten, Søren? Gaae den endelig under Tag saa hurtig som muligt. Ak, Herre Gud, hvor De er vaad, lille Stakkel! Vil De løfte hende af Vognen, Hr. Pastor. Saadan, nu kommer jeg bagefter. Giv Hestene dobbelt Havre, hører Du, Søren? Det have de ærligt fortjent."

Og Madam Andersen fulgte det øvrige Selskab ind

i Dagligstuen, hvor Else stod beredt til at tage det vaade Tøi af dem.

„Hjælp Du Madam Andersen,“ sagde Præsten, „saa skal jeg selv hjælpe min lille Niece.“ Og han nærmede sig den ranke, spinkle Skikkelse, der taus og bleg stod ved Døren, og begyndte med venlig Haand at fikle hende af med de vaade Klædningsstykker. „Saadan, nu er Hylsteret kastet, og jeg kan rigtig see, hvordan Du egentlig tager Dig ud. Kom, kjære Zeppa, lad mig see Dig ved Hjælp af Lampen. Maaskee Du ligner min dyrebare, uforglemmelige Søster. Hun har ogsaa engang været en Moder for mig, ligesom hun var Din Moder, og derfor er jeg ikke blot Din Onkel, det er et dobbelt Baand, der forener os, thi jeg er ogsaa Din Broder. Ja, Du ligner hende; det er hendes deilige blonde Lokker. Zeppa, min Søster, mit Barn, Gud velsigne Din Indtrædelse i dette Huus!“

Han sluttede hende kjærligt i sine Arme og lagde sin Haand velsignende paa hendes Hoved.

„Saa,“ sagde Madame Andersen og rystede sine sammenknugede Skjorter. „Nu er jeg igjen paa Landjorden, for derude paa Landeveien vare vi tilføes; Bognen gif saamæn op og ned som et Skib i Havsnød. Bærfaagod at komme tilbords; en god, varm Kop Thee skal gjøre Underværker efter saadan en Reise. Lad endelig Søren bringe Frøknens Tøi op paa Gæste-

famret, hører Du, Else. Naa, Hr. Pastor, Theen venter."

"Tak, lille Madam Andersen, saa skal den saaman ikke vente forgjæves. Kom, kjære Zeppa, sæt Dig her for Enden af Bordet; der skal herefter Din Plads være ved Siden af min. Ikke sandt, Du vil snart føle Dig hjemme her — ganske hjemme? Hun ligner ogsaa sin Fader lidt, synes De ikke, Madam Andersen? Det er hans tænksomme Smil, hans stærk tegnede Dienbryn og hans Hage; men det er Mathildes Dine, det er det."

"So vist ligner hun sin Fader, det er ganske rigtigt; hun ligner baade Fader og Moder, Gud velsigne de salige Sjæle. Jeg holdt inderligt af dem, og jeg har aldrig en Dag glemt at tænke paa dem, skjøndt det nu er sexten Aar siden jeg saa dem sidst. Ja, det huede mig slet ikke denne hele Rejse over til Afrika som Missionair, og det kunde den gamle salig Pastor og Frue da heller slet ikke forsones dem med; men det skulde nu være saadan, og saa veed man nok, det nytter ikke at stampe imod Braaden. Godt gif det da ogsaa i lang Tid, men saa kom jo Stødet tilsidst. At de ogsaa saadan skulde døe Begge paa engang og lade det lille Bæsen ene tilbage i fremmed Land! Herregud, ja! Livet er saa forunderlig; hvem skulde have drømt om det for et Par Aar tilbage, da den

gamle salig Pastor og True endnu levede, at de Begge saa snart skulde døe, og at deres Søn i saa ung en Alder skulde faae Kaldet, og jeg og Else og Søren alligevel blive, hvor vi nu har været i saamange Aar, og det hos den kjære unge Herre; og at saa den lille Mathilde og hendes Mand saa hurtigt ovenpaa ogsaa skulde gaae bort, og dette lille Bæsen komme reisende saa langt fra fremmed Land for at søge et Hjem i den Præstegaard, hvor hendes Moder er født og hendes Bedsteforældre døde. Sa, det er som Degnen siger, Livet er en Reglebane, og vi Menneſter ere Reglerne, Skjæbnen er Ruglen, og Vorherre er den, som kaster den ud. Men velsignet er det, at det lille Bæsen taler Dansk som sit Modersmaal; det havde jeg aldrig troet, at Afrikanerne havde Sprog sammen med os; jeg meente, de havde deres eget Kaudervelfst, som Ingen kunde forstaae uden de selv. Maa jeg skænke Dem en lille Kop Thee til, og saa skal De saamæn i Deres Seng, for det er Midnat."

Solen tittede ind bag Kullegardinet; en Straale gled henad Bæggen og sænkede sig paa den hvide Trækkepude, legede med de gyldne Koffer, der havde listet sig frem af deres Skjul, og lyſte op under de

sfænkede Dienfryndser, til de hævede dem og lode to klare, mørkeblaae Stjerner titte frem.

Nede i Haven gif Præsten og fyslede med Blomsterbedene. Af og til søgte hans Blikke mod det tilhyllede Vindue i Gavlen, som længtes han efter, at Dækket skulde rullés op; og inde i Dagligstuen puslede Madam Andersen med Theebordet, medens Else næsten sled sig fordærvet paa Bordplader, Stolerygge og Vindueskarne.

„Nu er det godt, Else,“ forsikrede Madam Andersen. „Serg nu blot for, at vi faae Søsterfagen vel ud af Formen. — Hvad jeg vilde sige, jeg traf Kirstin Bedemand's Datter i Byen igaar, og hvad troer Du vel? Hun var blot taget ind for at see paa Dyrstuet. Den tykke Lars Peersens Ko fik da Præmie, og . . . nu skal Du høre! Line Sympige er bleven forlovet med Ole Peersens ældste Søn, Du veed nok, Lars Peersen. Hvad siger Du om det?“

„Na, hvad skal jeg vel sige, der er jo intet mere Nyt under Solen; men det veed jeg, at Line Sympige skulde skamme sig over en Syning, hun har sat op paa min pæne Hvergarnskjole. Det veed Gud, at hun ikke fortjener godt Veir paa sin Bryllupsdag; for skal jeg gjøre Gryder rene, saa skal jeg ogsaa gjøre Gryder rene, saa jeg kan forsvare det for Gud og Mennesker, og skal jeg sje, saa skal jeg ogsaa sje, saa jeg kan gjøre det Samme, men Line Sympige stjæler

Pengene lige ud afommen paa Følk, og det vil jeg sige hende lige i hendes trefantede Dine."

"Naa, naa, lille Else, Du behøver ikke at tage saadan paa Veie, især da Historien er fem Aar gammel. Lad os nu blot faae Søsterfagen ud, saa er Alt i Orden."

"Fem Aar gammel? Jeg troer saamæn, Madam Andersen, at De drømmer. Fem Aar gammel, og det er min nyeste Kjole, den Hvergarns."

"Ja, og Din nyeste Kjole er fem Aar gammel, ganske rigtig. Men hent nu blot Søsterfagen, ellers er Præsten og Frøkenen istand til at komme ind, før Du faaer betænkt Dig paa den forslidte Historie."

"Fem Aar gammel! Ja, jeg veed nu nok, De vil altid have Deres Krig igjennem, fordi De er Madam og jeg kun en stakkels Pige; men det vil jeg sige Dem, Madam Andersen, jeg gaaer siden op i min Kiste, for der skal ligge et Papir, hvorpaa Datoen staaer, da jeg fik Kjolen, og saa skal vi see, hvem der har Ret."

"Ja, gør det; men gaa nu blot ud efter Søsterfagen."

"Ja, det gør jeg bestemt, Madam Andersen, og saa skal vi see, om det er Madamen eller Pigen, der har Ret."

"Nu er hun vaagen," sagde Præsten og faae op til det aabne Vindue. „Kloffen er fyv; jeg kan affurat

faae druffet Thee og sagt Godmorgen til hende, før jeg bereder mig til Gudstjenesten. Hun er vist for træt efter Rejsen til at gaae i Kirke. Jeg vil plukke en lille Boufet til hende, skjøndt hun maaskee foretrækker selv at gjøre det. Denne Rose, den skal hun have, og disse Stedmoderblomster, de ere saa smukke. Mon hun holder af Reseda? Jeg vil tage nogle saa iblandt. Saadan, hvor har jeg min Pennenkniv? Disse Roser have meget skarpe Torne, jeg vil tage dem af, saa ere de vaabenløse. Kunde man saa let rydde alle Torne af sine Medmenneskers Bei — kunde man blot selv ret for Alvor vogte sig for selv at faae Torne for Andre! Men Kjødet er skrøbeligt og Tristelserne saa store. Jeg vil give disse Blomster til Madam Andersen, for at hun kan sætte dem i en smuk Vase."

Nu kunde Solen ret spille om derinde; den behøvede ikke mere at titte ind bag Gardinet; den enkelte Straale behøvede ikke mere at snige sig henad Bæggen; nei, tusinde Solstraaler dandsede derinde paa Loftet, paa Bæggen, paa Gulvet; paa hendes hvide Hænder, i hendes Loffer, over hendes blege Ansigt. En Fugl satte sig paa Kanten af det aabne Vindue og slog sine glade Triller, som om den vilde sige Godmorgen, og Vinden viftede og bar Blomsterduften op i det lille Kammer, som vilde den sige: „Velkommen til Dit Hjem, velkommen!"

Og hun nærmede sig Vinduet, saae ned i Haven og smilede halvt sorgfuldt, halvt tilfreds, aftarrede en forræderisk Taare og ilede ned i Dagligstuen.

Pastor Undal stod netop beskæftiget med selv at ordne Blomsterne i Vasen, da Zeppa traadte ind.

„Godmorgen, lille Zeppa,“ sagde han og saae paa den unge Pige med et mildt Blik. „Du maa lære mig at ordne smukke Bouletter; jeg er en Fusser i det Haandværk, men idag maa Du tage tiltakke med mit mislykkede Forsøg.“

„Og herefter skal jeg, hvis Du ønsker det, paatage mig Blomsterarrangementet. Jeg er vant til det derhjemme fra. Vi havde deilige Blomster, og jeg vil snart lære Blomsterne her at kjende. Mama og Papa har fortalt mig Saameget om dem, og derfor vil jeg ogsaa holde af dem og af Dig og af Madam Andersen, ja, og af Else og Søren. Jeg kjender dem Alle saa godt fra Mama.“

„Nei, ogsaa mig?“ spurgte Else, som netop var traadt tidsnok ind til at høre sit Navn. „Naa, saa Mathilde var ikke for stolt til at omtale en stakkels Pige som mig. Seer De det, Madam Andersen. Ja, jeg skal ogsaa nok fortælle til Søren, at han ikke blev glemt. Det er sandt, Snaps har revet sin Lænke itu; vi faaer vist have Bud til Smeden.“

„Det har Du allerede eengang fortalt mig,“ sagde

Madam Andersen. „See blot efter, at Mads passer ordenlig paa Kalkunerne. Det er en forfærdelig Dreng, den, han gjør ikke Andet end spise og drikke den hele Dag. Og saa skulde Kirsten Pot have Skam, som hun holder sin Dreng; med Respect at melde ere hans Permissioner fulde af Luger, baade hist og her; og jeg har dog en tre, fire Gange ladet hende sige, at hvis Mads atter indfandt sig, uden at Lugerne vare blevne lukkede, skulde han pr. Telegraf sendes tilbage. Det er skammeligt, især da hun har en Datter, som er Sypige. Men det er, som Degnen siger, Uorden faaer altid Uorden, og hvor der er Hul inde, der kommer ogsaa Hul ud. — Naa, saa Præsten gaaer nu, De vil ikke have mere at drikke? Ja, ja, Alt er i Orden; Ornatet er lagt frem tillige med Bibekraven, og Degnen venter inde i Studereværelset.“

„Farvel, lille Zeppa. Vil Du læse i en gudelig Bog, kan Du tage Dig en i min Keol. Madam Andersen viser Dig nok Vei. Farvel, Madam Andersen.“

„Farvel, og Gud være med Dem. Naa, skal De nu ikke have lidt Mere at drikke?“

„Nei Tak, Madam Andersen, jeg vil ogsaa i Kirke. Maaskee Søren kan vise mig Vei, naar jeg har faaet min Hat og mit Shawl paa.“

„Det mangler det ikke paa; jeg skal nok selv følge Dem til Laagen i Haven. Vi behøve nemlig blot at

gaae ud i Haven og ad Gangen til Benstre, saa fører en lille Gaage op til Kirkegaarden. So, i den Retning have vi det grumme nemt. — Naa, hun er alt gaaet op for at klæde sig paa, det lille fine Been, for fiin er hun som et Kaalblad. — Naa, sikken en yndig lille Hat, og et Shawl! Ih, Du gode Gud, det er jo som lutter Spindelvær! Sa, skulde vi saa gaae? Det vil glæde Præsten, at De kommer i Kirken. Han er saa velsignet god. Sa, det vil De selv bedst faae at mærke. Men Else kan undertiden være dygtig obster-nasig; men det er jeg saa vant til, og det bærer jeg taalmodigt for Præstens og gammel Vanes Skyld. Sa see, nu er det blot at gaae ligefrem og ind igjennem Kirkedøren, saa er Præstens Stol den sidste paa høire Haand. Farvel, Farvel! — Na ja, det er et fiint lille Bæsen. Hvad mon Degnen vil sige om hende? Det faae vi da at høre til Middag. Mads, Mads dog! er Du nu der i Grterne istedetfor at passe paa Kalkunerne? Det siger jeg Dig, Du faaer min Sandten ingen Middagsmad imorgen — for idag er det Søndag — hvis Du ikke bedre passer paa det, Du er sat til. Dernæst efter formere Grterne sig ikke ved, at Du daglig gaaer og formindster dem. Vorherre bevares, har Din Moder ikke lært Dig, at Du ikke skal stjæle, eller er Du maaskee blot kommen herop for at lære det af mig. Ih skamme Dig Noget; det

var bedre Du skjulte Dig i Haven for at lappe Dine Buxer end for at stjæle Præstens Urter. — Det er forfærdeligt, hvor Fasten tager til! Var det ikke, fordi Degnen har bedet mig at beholde Mads, saa veed den søde Gud, at han skulde bort og det paa Minutet; men Degnen er en høist respektabel Mand, og jeg vil nødig støde ham for Hovedet; han er altid saa høflig og insinuant imod mig" — et tilfreds Smil krusede Madam Andersens Læber — „og det er et propert Huus, han fører, høist propert, ganske efter mit Hoved. Der mangler blot en Kone, og hun kan vel nok findes." — Madam Andersen trak i sin Rappesløise. — „Det er da ikke umuligt, skulde jeg mene, hvis Sørensen ellers vil. Ah! et deiligt Veir! Men Du Fredsens Gud, gaae ikke Kalkunerne og haffe her i Haven, Mads, Mads, Din dorne Slyngel, Mads, Mads!"

Og Madam Andersen løftede lidt i Skjorterne for ikke at blive forhindret i sit hurtige Løb.

„Ja, det nytter godt at løbe og raabe paa Mads," sagde Else, som netop viste sig med nogle Suppeurter i Forklædet. „Var det nu ikke meget nemmere, om hun selv havde jaget Kalkunerne ud af Haven, istedetfor at sfrige paa den tossede Dreng? Men saadan er det; trods alt det Madameskab har hun ikke saameget Omløb i Hovedet, som en slet og ret Pige, og dog spinder hun baade Nat og Dag paa at blive Madam engang

endnu. Sa, jeg er ikke saa tosset endda, jeg er hverken døv eller blind, jeg mærker nok, hvad her gaaer for sig; det er nok ikke for Ingenting, at vi hver Søndag skal tage af de fine Kartofler, som ellers ere en Helligdom. So Tak! og altid Sukkerærter! Gud bevares, mindre kan det ikke være til den hjulbenede Degn. So, det er en rigtig Enfernes Sens; for Bordemoderen bakker nok ogsaa op for ham i samme Mening; efter hvad Folf sige; og jeg troer nu engang paa, hvad Folf sige, for det er der gjerne Mening i. Derfor er de jo ogsaa som to kalkunste Høns, naar de mødes; de er færdige at fradse Dinene ud paa hinanden, og det for Sørensen. Sa, Vorherre veed, jeg vilde ikke have ham, om han saa vilde forgylde mig fra Top til Taa, som man siger; nei, jeg vilde ikke, hvis han ikke havde det pene fire Fags Huus. Men det er rigtignok ogsaa pent, og han har ogsaa en rigtig rar Mallesko. Jeg kan ogsaa nok lide hans Høns og Wender, for de ere saa fede og saa spraglede. So ærgre mig skulde det, om en af disse Madamer Søren, Søren!"

„Naa, hvad Fanden er der nu i Beien?"

„Gaae Du ikke, Kirsten Pots Datter, Nille Synpige, gaae i Kirke?"

„Na, hvad Fanden bryder jeg mig om Nille Pot? Jeg er jo intet Fruentimmer. Men jeg kan fortælle

Dig, at Din Kat har stjålet Degnens blaa Due. Velbekomme! Men jeg vilde nok ikke være i Mons Sted, for Degnen svoer helligt og dyrt sidst, da den aad hans ene Turteldue, at han næste Gang vilde tage sig den Frihed at skyde Tyven, og det lige paa Pelsen. Naa, Du rige Gott! Der vil blive en Miauen! Seg fæder, naar jeg tænker derpaa."

"Naa, saa det gjør Du; men det gjør nu ikke jeg; for jeg skal lære ham, det kan han troe. Rører han et Haar paa min Kat, saa skal han ikke for Intet hedde Sørensen, det kan han troe. At skyde et Dyr, der ikke har Forstand som et Menneſke — har man hørt Mage! Nei, det kan kun ligne en Degn og det en hjulbenet, og det skal jeg sige ham lige i hans Dine. Seer Du det, det kan Du fortælle ham."

"Seg? Næ, Else, den Tjeneste kan jeg ikke gjøre Dig; det maa Du selv om. Haand skal Haand svare. Der er Madam Andersen, og jeg har endnu ikke hugget Skorsteensbrænde. See, det er, hvad man kalder at være i Baghaanden. Mons, er jeg derimod hange for, er i Forhaanden, det vil sige, han staaer for Skud. — Ja, Madam Andersen, Brændet er strax hugget. Nu kommer jeg, nu kommer jeg!"

Bordet stod dækket i Dagligstuen, Madam Andersen havde gjort sit Bedste.

Præsten var paa sit Studereværelse. Zeppa sad i

det luffede Vindhuus, der laa i den modsatte Ende af Haven. Hun arbeidede; hun var aldrig ledig. Af og til kunde Hænderne vel synke i Skjødets, medens Blikket drømmende stirrede mod Havet, hvis klare Glade hun havde Udsigt over fra sit Skjulested. Det var et veemodigt, længselsfuldt Blik; men det varede kun et Dieblis, og hun arbeidede atter med forøget Iver.

Fuglene sang i Trætoppene over hendes Hoved
 „Synng, I smaa Fugle,“ sagde hun og nikkede op til dem, „snart er Sangens Tid forbi.“ Og det var, som om de forstode hende; de jublede med fornyet Kraft, som vilde de ret nyde Diebliffet.

Degnen var kommen; det vilde sige saameget som, at Madam Andersen var parat til at rette Maden an.

„Min Niece, Frøken Lind — Hr. Sørensen,“ sagde Præsten; og Frøkenen neiede, Degnen bukkede, og Madam Andersen sagde Amen, thi hun trak sin Stol fra Bordet og bød det øvrige Selskab følge Exemplet.

„Frøkenen har gjort en lang og besværlig Reise,“ sagde Degnen, der havde taget Plads ved Seppas venstre Side. „Ja, det er nu en egen Sag at gjøre desse Reiser. Krukken gaaer saalænge tilvands, til den kommer hankeløs hjem. Men det gjælder nu ikke om Dem; det er blot for at vise Meningen. Har Præsten nylig været paa Herregaarden; der skal være kommet en Deel

Fremmede til — Tak, Madam Andersen, kun en halv Skeefuld. Tak, tak, De mener mig det saa godt."

"En lille Gulerod til, Hr. Sørensen?"

"Nei Tak, ikke en Smule mere. Næ, hvad det var, jeg vilde sige, der er nok Sygdom hos Skipperens; jeg saae, Bognen kom efter Bordemoderen igaareftermiddags, og saa sendte jeg Mette over imorges for at spørge, om hun var kommen hjem igjen. — Jo, det er Skipperens Datter, hende den Fjollede, der er bleven stanget af en Ko. Hun skal være rigtig slemt medtaget."

"Maria! Na, det stakkels Menneſke! ſkulde hun nu ogſaa have den Ulykke. Hun er da rigtignok til at beklage, ſtakkels Skind. Hvad ſige Forældrene om det?" ſpurgte Madam Andersen. "De vilde vel ſagtens være glade, om hun kreperte med det Samme."

"Na jo, det er nu ikke ſaadan lige at gaae til at ſee indeni Folk," meente Degnen; "men der kan jo ſiges en heel Deel om den Ting, for der er jo baade uden om og inden om Meget at obſervere. Naa Otilen er en Havorm! Jeg vil ikke trænge mig ind i Andres lukkede Gjemmer. — Prægtige Kartofler, ere de fra Sandbanken eller fra Haven?"

"Ja, det maa Madam Andersen om," ſagde Præſten, der hidtil havde overladt Konverſationen til Madamen og Degnen. "Hun er den, der raader for de Dele.

„Naa, Zeppa, jeg synes ikke, Du har megen Appetit. Er det maaskee paa Afrikansk?“

„Ja, det kan nok være; for jeg har engang læst om en Afrikaner, der ene og alene levede af Duggen. Men det forstaaer sig, der kan jo være Næringsstoffer i den afrikanske Dug, som udmærke den fremfor vor og gjøre, at den kan bruges som et Næringsmiddel. Jeg prøvede saamæn en Tid paa at sliffe Dug, efterat jeg havde læst denne Bog; men jeg var og blev rigtig nok lige sulten, det maa jeg sige. Men som sagt, det maa jo ligge i de forffjellige Næringsstoffer,“ sagde Sørensen, og Madam Andersen kørte sig over hans Lærdom.

Duggen laa paa Græs og Blade. Solen stinnede paa dens klare Perler, saa de funkede og glimrede som de prægtigste Stene. Hst og her skød en Fugl jublende igjennem Luften. Søen laa som et Speil, klar, gjennemsigtig og rolig, som ingen Storm skjulte sig under dens glatte Blade.

Kornet bølgede i Morgenvinden; Marklærken havede sig fra dets vuggende Skove med sit korte, bævende Vingeslag; Triller i tusindvis opfyldte Luften, fra Mark, fra Eng, fra Skov. Det var et Chor, herligt for Øret, beroligende for Hjertet.

Kirken laa hvid og skinnende paa en Bakke. Løv-
rige Træer omgave den, fremhævende med deres grønne
Skrud dens hvide Mure, der tittede frem, snart her,
snart der, medens Spiret kneisede stolt ubeskygget i dets
blændende Sne.

Under Bakken, lænende sig op mod dens østlige
Skraant, stod Præstegaarden, hvis hvide Vægge syntes
at ville tilkjendegive dens nære Slægtskab med det
kneisende Kirkespiir. Storken havde bygget sin Rede
paa dens Tag. Netop nu slog Storkefaderen med sine
Vinger, strakte betænksomt de lange Been og roede op,
høit op under den blaa Himmel med sine store Vinge-
slag, medens Storkemoderen knebbrede et Farvel til
den bortilende Mage og et Godmorgen til de Smaa,
der halvt i Drømme staf Hovederne fra det lune Skjul
under de moderlige Vinger.

Hanefatter spankede i Gaarden med sine spraglede
Høns; han var stoltere og modigere end Kalifen i sit
Harem. Han saae medlidende ned paa de snaddrende
Kender, der vraltede om med Besvær, lykkelikhede ad
de kurrende Duer og gjorde ellers, hvad han kunde,
for hist og her at finde Korn til sine Madamer.

I Haven omme paa den anden Side af Præste-
gaarden stode Roser, Levkøier, Nelliker og andre af
Blomsternes Ypperste, nikkende, viftende, vinkende.
Sneglene krøbe langsomt hen ad Jorden, mødende

travle Myreflokke, medens Sommerfugle og Bier sværmede om, de Første zephyrlette, tause og svævende, de Andre summende, brummende og hvirvlende.

Nu blev Havestuedøren aabnet.

Hvor herligt!

Et guulloffet Hoved tittede frem, en hvid Kjole viftede i Morgenvinden, og Blomsternes og Sommerfuglenes Søster svævede ud for at sige Godmorgen til de Bentende.

„Godmorgen!“ jubledes det derude i Haven med tusinde Stemmer. „Godmorgen! Godmorgen!“

„Godmorgen!“ lød det fra de rødmenende, halvt-aabne Kæber, der forskjønnedes af et glad Smil.

„Godmorgen, lille Sommerfugl, Godmorgen!“ raabte Præsten, der allerede var i fuldt Arbejde. „Skal det nu igjen gaae ud over de smaa Fingre? Lad Roserne sidde, jeg skal nok skære dem af for Dig, naar jeg er færdig med dette Bed. Det lader til, vi skulle faae rigtig Glæde af vore Levkoier. See, hvor dobbelte de ere, og saa disse rene Farver.“

„Ja, hvor de ere smukke. Men har Du seet Mosrosen? Jeg har talt tredive Knopper, der ere lige ved at udfolde dem: Na, det er en deilig Blomst.“

„Ja, Alt er smukt i Naturen, selv den simpleste lille Blomst, naar man ret betragter den. Jeg har et Stykke Jord hifsthenne, hvori jeg har omplantet en

Deel vilde Blomster. Kom skal Du see, de trives godt i den høiere Dannelsesanstalt. Sæg Mærke til denne Stedmoderblomst, hvor frodig den er, og disse hvide Stjerneblomster, hvilken Størrelse de have opnaaet. Det er ret en Fornøielse at følge enhver Plantes Udvikling; see, hvorledes den langsomt Time for Time stræber frem, kæmper for at bryde sit Hylster, for ret af Hjertens Lyst at kunne indaande den friske Luft, bade sig i Solstraalerne og opfange den forfriskende Dug. Holder Du af Naturen, af Landlivet? Den Fred, der omgiver En, elsker Du den, Zeppa, eller finder Du Dig kun i den af Nødvendighed?"

"Jeg holder af det Altsammen, kan Du da ikke see det? Jeg elsker denne Ensomhed, og derfor kan jeg ikke begribe, da Du selv siger, at Du ogsaa holder af det, hvorfor Du vil, at jeg skal tage ud til fremmede Mennesker. Have vi da ikke nok i os selv? Er her ikke en heel lille Verden at leve for? Og naar det nu engang er saaledes, at Du maa tage ud, saa lad mig blive hjemme. Hører Du, tag ene til Herregaarden; jeg vil ordne Blomstervaserne, til Du kommer hjem, og der er ogsaa meget Andet, jeg kan gjøre."

"Min lille Zeppa, man maa fremfor Alt i denne Verden see Livet i dets rette Lys. Det er ikke godt at føre et Eremitliv; paa den ene Side er det egoistisk og medfører mange Særheder, som lidt efter lidt kvæle

den ædleste Spire, Gud har nedlagt i vore Hjerter. Kjærligheden til vore Medmennesker, medens Egenkjærligheden derimod skyder dybere og dybere Rødder; paa den anden Side er det lærerigt at see sig om i Livet og at studere Medmenneskene; thi derved lærer man at maale Dybderne i sit eget Hjerte. See derfor skal Du gaae ind og klæde Dig paa, at Du kan være færdig til Klokken ti, saa gaae vi, siden Du foretrækker denne Befordringsmaade, til Byngbygaard, og jeg tænker, Du vil ikke være mindre tilfreds med Dit Hjem, naar vi komme tilbage; thi selv det Udbytte har man af at see og omgaaes Andre, at Hjemmet bliver En dobbelt kjært, naar man har været derude, hvor der er Saameget, som ikke altid tiltaler os; da er det dobbelt velsignet at have et lille Hjem, om end nok saa ringe. O, Zeppa, det er en herlig Følelse, som tusinde Gange opveier den Dpoffrelse, som det undertiden er os at forlade det."

"Ja, Du har Ret! Ja, jeg vil ud, jeg vil følge med Dig overalt, naar Du vil have mig med. O, Du veed ikke, hvor jeg elskede mit Hjem, nei, Du veed det ikke, og jeg vil heller ikke sige Dig det, for Du kunde troe, at jeg ikke er glad for det Hjem, Du har givet mig. Men seer Du, det er Virkeligheden, det andet staaer for mig som en skøn Drøm, der neppe kan tænkes. Nei, Du, jeg har ikke rigtig Mod til at

tænke den, for saa er det, som alt det Nuværende
 svinder hen og kun det Forbigangne lever; og det vilde
 være uretfærdigt og utafnemmeligt imod Gud og mod
 Dig, og Du maa ikke troe, at det er paa en Uværdig,
 at Du ødsler al Din Kjærlighed. Nei, det er det i
 Sandhed ikke; jeg seer og forstaaer Dine ringeste
 Handlinger; jeg føler, hvor godt Du mener mig det,
 og derfor er jeg ogsaa saa lykkelig, som et Menneske,
 der har lidt saa stort et Tab, som jeg, kan være; det
 vil jeg sige Dig, og det maa Du troe. Og nu vil
 jeg ikke tale Mere om det Tabte; jeg vil gjøre, som
 Du vil, jeg vil klæde mig paa, for at Du ikke skal
 faae Grund til at vredes paa mig."

"Hun havde Taarer i Øinene, men hun skjulte dem
 under et Smil. Hun længes, men hun bekæmper
 sine Følelser af Frygt for at være utafnemmelig. Der
 er en frodig Jordbund, og der er lagt en god Sæd i
 den. Nu hedder det blot at frede den," sagde Undal
 og saae drømmende efter hende.

"Naa, saa Hr. Pastoren og den lille Frøken ville
 gaae over til Lyngbygaard? Na ja, Venene følge nok
 med, sagde den Lamme. Det vil more Frøken Seppa
 at gjøre Herremandens Bekjendtskab. Vi Folk her paa
 Sjælland ere meget gjæstfrie. Frøkenen skulde ogsaa
 engang over at see til Degnen. Han er rigtignok Ung-
 karl, men der er saa net og propert, at det er en

Fornøielse. Det maa man lade Mette, den Gravso, holder hun ikke sig selv reen, saa holder hun Huset som en lakeret Gryde. Hvis Præsten Intet har derimod, ønskede jeg nok, Somfru Petersen maatte komme herved et Par Dage. Jeg vilde gjerne have syet mig en ulden Kjole; nu stunder jo snart Vinteren til, og man har Snul, før man ret selv aner det."

"Snul! Nei, hør, lille Madam Anderssen, lad os først naae ind i September. Men ligemeget, lad De kun Somfru Petersen komme, naar hun blot ikke bringer Gladder med; det veed De, jeg ikke holder af. See, see, lille Zeppa, hvor straalende! Sa, skal vi saa begive os paa Veien?"

Lyngbygaard hørte til disse solide, gammeldags Bygninger, som see hyggelige og indbydende ud for Enhver, og gjorde det Hdre et behageligt Indtryk, saa svarede det Hdre fuldkommen dertil. Justitsraad Bang, Eieren, var en af disse rolige, milde gamle Mænd, hvis Fremtræden vækker Tillid, paa samme Tid som den indgyder Respekt. Hans Kone lignede ham, hvorfor de ogsaa vare afholdte af den hele Egn. Saa var der endnu et Medlem af Familien, nemlig en Broder til Fruen, en gammel Bebersvend, der led af et stille Vanvid, som dog aldrig generede Noget. Han talte med Ungen, men sad gjerne ved et lille Bord i en Vinduesfordybning og lagde Kabaler. Det

Æneste, der forraadte hans Tilstand, var den uhyggelige Lutter, der af og til stjal sig over de ellers tætsammenpressede Læber. Men naar saa Fruen lagde sin Haand beroligende paa hans Skulder, blev han strax igjen taus og beskæftigede sig med sine Kort.

„Jeg venter mig ret megen Glæde af Deres Komme her til Egnen,“ sagde Fruen til Zeppa. „Pastor Undal er vor nærmeste Nabo, og vi Gamle trænge engang imellem til at tale med unge Mennesker. Jeg haaber derfor, at De ikke vil glemme os, men af og til, naar De har lidt Tid tilovers, offre den paa os. Vi have rigtignok ikke megen Morskab at byde vore Gæster, men Egnens Beboere ere saa venlige at komme for at sffjænke os lidt Adspredelse.“

„Tak! det vil være mig kjært undertiden at turde profitere af det behagelige Naboskab,“ svarede Zeppa, der virkelig folte sig tiltrukken af den gamle Dames milde Varsen. „Jeg havde Saameget imod at komme herop, og var det ikke, fordi Onkel udtrykkelig ønskede det, havde jeg bestemt undslaaet mig og derved, uden selv at vide det, berøvet mig den Glæde, som det har været mig at gjøre Deres og Deres Wands Bekjendtskab. Jeg har ligesom et Slags Angst for at see nye Ansigter, det er, som om jeg først ret da savner det Tabte; men ligeoverfor Dem føler jeg intet Saadant; det er for mig, som om jeg havde kjendt Dem længe.

Er det ikke underligt? Og saa er der igjen andre Mennesker, som man har kjendt i mange Aar, og som dog altid blive En fremmede."

„Veed De ikke, at der ofte synes at være et Slægtskab mellem Sjælene, som vi jordiske Mennesker ikke kunne forklare os. Ofte, naar vi første Gang see et Menneske, er der Noget inden i os, der siger: „Jeg kjender Dig, jeg har seet Dig før, Du er mig langt fra fremmed.“ Og vi grunde og grunde paa, hvorfra dette Bekjendtskab stammer, hvor vi mødtes sidst, indtil vi endelig komme til den Slutning: „Nei, jeg har ikke truffet det Menneske i Virkeligheden, det maa altsaa være i en Drøm.“ Det er dette sjælelige Slægtskab, som er os uforklarligt, men for hvilket vi dog ikke kunne frigjøre os. Men jeg sidder her og fylder Dem med dette forslidte Thema, istedetfor at følge Dem ud i Haven. Tag Deres Hat paa, min kjære Pige. Solen stikker, det er vist mod Regn. Saadan, vil De nu give mig Deres Arm; det er Synd at forstyrre Herrerne; jeg seer, de ere komne i en varm Passiar, det har Bang saa godt af. Hvor gjerne jeg end vil, kan jeg ikke altid være ham til det Selskab, som En af hans eget Kjøn, og han hører ikke til dem, der holde af at søge Udspredelse udenfor sit Huus. Nu er han jo ogsaa en ældre Mand, og saa veed man nok, med Aarene taber Hyften sig til at tage ud. Det

kan jeg bedst see paa mig selv. Det høieste jeg forlader mit Huus for at besøge gode Venner er een à to Gange om Aaret, og saa er det endda, som om jeg skulde gjøre en Reise til Rusland, og ligedan gaaer det Bang. I denne Tid have vi forresten havt det godt; vi have af og til havt flere Gæster liggende her, men igaar reiste den Sidste, nemlig min Neveu, Capitain Bang, et prægtigt Menneske, som vi savne i hver en Krog, naar han har været her om Sommeren og saa igjen tager bort. — Vil De ikke plukke Dem nogle Blomster. See denne mørkerøde Rose, kan den ikke friste Dem? Det er min Neveys Yndlingsblomst. Nei, tag ikke den, der er udsprungen. Her sidder derimod et lille Exemplar, som kunde vække en Malers Beundring; maa jeg give Dem det? Her paa Landet bruge vore unge Piger hele Sommeren igjennem at smykke deres Haar med Blomster. Jeg kan godt huske, jeg havde en Krands af hvide og røde Rosenknopper paa Haaret, den Dag da jeg saae min Mand første Gang. Ja, hvor Mindet dog er deiligt; naar man bliver gammel og graa, saa er der ingen skønnere Blomster end Mindet, alt det Andet er forfængeligt. Men kom nu med op paa Høien, for det kan De endnu ikke ret forstaae, og det vilde heller ikke være godt, om Ungdommen saae med Alderdommens Blik. Hvad siger De om denne Udsigt, er den ikke smuk?"

„O, saa deiligt! Nei, hvormange Seilere, der dog er ude paa Havet! See, nogle ere saa smaa som Maager, og andre kneise igjen som stolte Svaner. Og saa al den Skov her er, hvor det tager sig godt ud, og hvor det maatte være morsomt at eie alle de Træer, disse store, ranke Stammer, der ere meget ældre, end man selv nogensinde bliver.“

„Ja, de høre alle til Lynghygaard. Det er en prægtig Eiendom, men her er desto værre ingen Børn at efterlade al den Herlighed til. Dog, vi maae ikke være utaknemmelige mod Gud, der har givet os saa kjærlig og god en Neven, at vi elske ham, som om han var vor egen Søn. Ja, jeg kan med Glæde tænke mig denne kjære Eiendom i hans Hænder, og det er en stor Velsignelse, mit Barn, som ikke Mange kunne glæde sig ved. Jeg veed, han vil Intet foretage sig med vort gamle Lynghygaard, som han veed kunde være os Gamle imod. Han vil elske hver Plet og holde den i Hævd, som et Minde om os, den gode Dreng.“

Senere hen paa Eftermiddagen kom en Proprietair Hasle med to Døttre, Marie og Louise.

„Hvad synes De om vort deilige Sjælland, er det ikke mageløst? Jeg forsikrer Dem til, Alle synes det. Og kan De saa tænke Dem, at Maria ikke føler sig tilfreds her. Hun vil ud og see sig om i Verden,

figer hun, har De hørt Mage? I Verden! — for mig er Sjælland Verden; Alt, hvad der er udenfor, bryder jeg mig ikke om."

"Det skulde Du slet ikke rose Dig af, lille Louise; det viser ingen god Smag, og jeg er nu ikke eenfidiig. Hvad siger De, Frøken Lind, som er kommen saa langveis fra, er det ikke deiligt at reise? Jeg føler formelig mit Hjerte udvide sig, naar jeg tænker paa at flyve bort fra den hjemlige Kede. Og vil De vide, naar den Reiselyst er kommen over mig, for jeg har saamæn ikke havt den altid? Den kom først, efter at jeg havde læst Arien af Bjørnstjerna Bjørnson, „Over de høie Fjelde." Da kunde jeg ikke længere, da følte jeg, at jeg maatte ud „over de flade Sletter."

Frøken Maria standsede for at trække Veiret, og Zeppa benyttede Leiligheden til at flygte hen til den gamle Onkel ved Spillebordet.

"Maa jeg lære Dem nogle Rabaler?" spurgte hun med blød Stemme.

"Rabaler!" Han saa ligegyldig op. „Jeg lægger selv Rabaler."

"Ja, men jeg troede, det maaskee kunde more Dem at lære nogle nye."

Han overlod hende med en halv vranten, halv ligegyldig Mine de blandede Kort, og efter at have taget

fig en Stol og sat sig ved hans Side, begyndte hun at lægge dem op for ham.

„Det er ikke saa let endda at faae den til at gaae op; men nu skal De see, maaskee har vi Held med os. Ja, det seer ikke saa godt ud, den Konge kommer lidt for tidlig; men vi har Lov til at lægge tre Gange om. Den er lidt indviklet, men det er netop derfor, at den er morsom; det er kjedeligt, naar det ere for lette. Den gik op og det i to Gange, det kan man kalde Held. Saa, nu maa De selv prøve paa at lægge den, jeg skal nok hjælpe Dem, og naar jeg kommer næste Gang, skal jeg lære Dem en ny. Jeg kan faa mange, og man bliver kjed af altid at lægge de samme.“

Det gik godt, og det syntes endog tilsidst at more den stakkels Gamle, der saae heelt utilfreds ud, da Zeppa blev kaldt tilbords.

„Jeg skal nok skynde mig at komme igjen,“ sagde hun venligt, og hun holdt ogsaa Ord og blev ved at sidde hos ham den hele Aften, til Justitsraadens og Fruens store Tilfredshed. De sagde vel Intet, men deres Blikke søgte med Taknemmelighed hen til de To i Vinduesfordybningen, og da Pastor Undal og Zeppa toge Afsked, sagde Fruen til den Sidste:

„Tak, mit kjære Barn, De har skaffet baade ham og os en glad Aften. De Andre skye ham Alle og ere bange for ham, skjøndt han ikke fornærmer Noget.“

Der er kun Een foruden Dem, der tager sig lidt af ham, og det er Capitain Bang; han lægger ogsaa Kabaler for ham og spadserer med ham, og derfor elsker min stakkels Broder ham over Alt og sørger, hvergang han tager bort."

Vinteren kom.

Haven stod forladt og trist som et Theater uden Dekorationer og Skuespillere. Enhver trak sig tilbage til sin egen Hule, og vovede man sig engang imellem ud, saa skete det med Forsigtighed, som om Pivet stod paa Spil; der blev en Indpakning, der næsten lod til aldrig at ville faae Ende, og en Delibereren frem og tilbage, før man besluttede, om man ogsaa skulde vove at gjøre det forfærdelige Skridt, at stifte Næsen udenfor Døren; thi Andet kom der sjældent tilsyne af den hele Person; Resten var saa garderet, at det ikke var let at sige, hvoraf den bestod.

Men i denne Tid havde man dog bortkastet de sædvanlige Betænkeligheder, eller de vare dog idetmindste blevne fortrængte og bragte til Taushed ved — et Val.

Et Val, et rigtigt Val, stort og glimrende.

Det vil sige Noget paa Landet.

Der var en Kjøren med Slæder frem og tilbage, Alle skulde til Byen for at købe Bynt. En manglede Handsker, en Anden Skoe, og en Tredie begge Dese.

Og saa denne Uro, denne Spænding!

„Hvem kommer der? Hvor ville de skaffe Herrer fra? Hvad skal den og den have paa? Hvormange blive vi? Hvad faae vi at spise?“ og „Mon vi mere os?“

Ja, det var det vigtigste Spørgsmaal, og det var det, de mindst kunde faae besvaret. Der strandede de Alle ved Fremtidens uigjennemsigtige Forhæng.

Pastor Undal og Zeppa sad ene i Dagligstuen. Den Ene læste høit, den Anden sydede.

Kloffen halv ti luskede Pastoren Bogen, tog Sytøiet ud af Hænderne paa Zeppa og rykkede to Stole hen foran Kaffelovnen.

Uden knyttrede derinde, Flammerne lyste henad Gulvet og syntes at ville indbyde dem til at tage Plads i dens Nærhed.

Og det gjorde de ogsaa. Zeppas Haand hvilede i hans, Begge stirrede taus ind i Lyshavet, som var det een og samme Tanke, der beskæftigede dem, og hvor langt fra var det dog ikke Tilfældet? Den Ene drømte om Fortiden og dens Minder, den Anden om Nutid og Fremtid.

Tilsidst var det ham, der brød Tausheden.

„Dg hvad skal saa lille Zeppa have paa til dette Bal?“

„O, det er mig ganske ligegyldigt, jeg har endnu ikke offret det en Tanke. Vilde Du derimod tage med, skulde jeg rigtig pynte mig, for at Du kunde faae Ære af mig; men nu er det mig ligegyldigt, ganske ligegyldigt,“ svarede hun og stirrede atter drømmende ind i Flammerne.

„Sa, men det skal ikke være Dig ligegyldigt,“ sagde han med et glad og taknemmeligt Blik og tog atter hendes Haand. „Jeg vil netop have Ære af min lille Niece. Dg da jeg nok har mærket, at Du glemte at tænke paa Din Dragt, saa har jeg gjort det for Dig. Kom med, saa skal Du see.“

Han førte hende ind i sit Studereværelse og aabnede en Kasse, der stod paa Bordet foran Sofaen.

„See her, min egen Zeppa, kan Du lide dette Tøi? Jeg bad Madam Krøier sende noget, der var rigtig flart og hvidt. Ikke sandt, Du har engang sagt til mig, at Du holdt meest af en hvid Kjole til Bal? Dg her er Blonder og Krands til Haaret; jeg bad hende sende en af Lilliekonvaller, de see næsten ud, som de vare levende. Dg imorgen kommer Zomfru Petersen og syer Kjolen. Er Du saa tilfreds, eller har jeg glemt Noget? Det er ikke for seent endnu at gjøre det godt, naar Du blot siger mig det.“

„Om Du har glemt Noget! Hvor kan Du spørge saadan! Du, som husker Alt, Alt. — O, jeg veed ikke, hvorledes jeg skal takke Dig; jeg veed kun, at Du er saa god, saa god imod mig, og at jeg elsker Dig over alt Andet i denne Verden.“

Han sluttede hende i sine Arme, han var saa glad, saa lykkelig, det var, som om han favnede den hele Jord.

„Vil Du saa tage med?“ spurgte hun bedende.

„Det kan jeg ikke. Nei, lille Zeppa, jeg kan ikke tage paa Val, jeg har aldrig været der. Men jeg vil selv kjøre Dig op til Lyngbygaard, ja, det lover jeg Dig, og saa maa Du til Gjengjæld love mig at iføre Dig hele Din Baldragt Aftenen før Ballet, blot et Dieblif, for at jeg ogsaa kan see min Lille Sylfide. Skulle vi love hinanden det? Saa, og nu skal Du gaae til Ro, Dine Dine see saa matte ud; Du maa spare paa dem, de ere jo mine kjæreste Stjerner. Godnat, drøm, men ikke mere om Fortiden; lad ogsaa Nutiden faae en lille Plads i Dine Drømme.“

„Det skal den; jeg vil tænke paa den, lige til mine Dine lukke sig; jeg vil drømme om Dig.“

Klokken slog tolv.

Madam Andersen havde længe sovet og drømt, at Else rakte hende en Lap Papir, hvorpaa Datoen, da den Hvergarns Kjole blev syet, stod skreven.

Else sov ligeledes, og hun drømte, at Jordemoderen fik Degnen, og at Madam Andersen fik en lang Næse.

Zeppa syntes ogsaa at drømme; et blidt Smil spillede om hendes Mund, og Læberne bevægede sig sagte.

Men inde i sit Studereværelse sad Pastor Undal. Han sov ikke, og dog drømte han, drømte Ihsvaagen om en Fremtid.

Aftenen før Ballet kom.

Zeppa havde iført sig den hvide Kjole og sat Krandsen paa sine smukke, gyldne Løkker. Madam Andersen havde, foruden den store Astrallampe tændt to Voxlys, et paa hver Consol.

Else stod ved Døren, Degnen havde indtaget Lænestolen ved Kaffelovnen, og Madam Andersen stod tæt ved hans Side. Pastor Undal gik op og ned af Gulvet; Forventning stod at læse i Alles Træk.

Nu aabnede Somfru Petersen Døren, og ind traadte Zeppa.

„Nei, hvor deiligt!“ udbrød paa eengang Degnen, Madam Andersen og Else.

Undal var standset. Han sagde Intet; men hans Blik hvilede med stille Velbehag paa den smukke Pige.

„Er Du tilfreds med mig?“ spurgte hun, ængstelig over hans Tausshed.

Han nikkede, gik et Par Skridt hen imod hende og aabnede Bæberne, som om han vilde sige Noget, men standsede pludseligt, og efter endnu et Dieblig at have betragtet hende med et ømt Blik forlod han Bærelset.

„Næ, hvor det er deiligt!“ gjentog de Andre. Men hun hørte det ikke. Hun listede sig sagte ind i Studereværelset; der sad han tankesuld bøiet over en Bog. Det var Biblen. Hun slyngede sine Arme om hans Hals, saae ham spørgende ind i Diet og sagde blidt:

„Er Du vred paa mig?“ Har jeg fornærmet Dig?“

„Du fornærmet mig? Hvor kan Du troe det? Og selv om Du havde gjort det, kunde jeg da være vred paa Dig? Nei, Zeppa, det kunde jeg ikke.“

„Men hvad er der da i Veien? Siig mig det, jeg beder Dig. Hører Du, Du skal sige mig det, jeg vil det!“

„Ikke iaften, men snart, meget snart, det lover jeg Dig.“

„Og hvorfor ikke iaften?“

„Fordi Du ikke iaften vilde være oplagt til at høre paa det, jeg har at sige Dig.“

„Det er Altsaa noget meget Alvorligt.“

„Ja, meget alvorligt.“

„Vil Du sige mig det imorgen?“

„Nei, heller ikke imorgen. Du faaer det ikke at

vide, før dette Bal med dets Uro og dets Minder er forbi. Saa vil jeg tale."

"O, jeg beder Dig, siig det strax. Du gjør Uret i at opfatte det. Jeg vil vide det strax, ellers kan jeg ikke glæde mig imorgen; jeg vil troe, at Du er vred paa mig, og at Du har Noget, Du vil bebreide mig."

"Bebreide Dig! Er jeg da vant til det?"

"Du! Hvor kan Du dog spørge derom, Du, som er saa god! Nei, jeg vil ikke høre det, selv om Du nu vilde sige mig det. Jeg vil være rolig og glad, thi jeg veed jo, fra Dig kan der ikke komme Andet end Glæde til mig. Og dog er det for mig, som om det var noget Vigtigt, Du havde at sige mig, og som det var bedst, at jeg nu, netop nu, fik at vide."

Han reiste sig urolig, det var, som om han skjulte en indre Kamp, som om han var tvivlsraadig. Men pludselig vendte han sig om imod hende.

"Nei, nei, ikke endnu. Gaa, lille Zeppa, lad mig være ene. Snart, maaskee iovermorgen skal Du faae at vide, hvad jeg tænker paa. Men gaa nu, jeg trænger til Gensomhed."

Han kysfede hende paa Panden og luffede selv Døren efter hende. Et Dieblif blev hun staaende, som om hun grundede over Noget, derpaa gik hun langsomt op paa sit Bærelse, astog atter den hvide Kjole og

Krandsen, som hun havde taget paa med saamegen Glæde, og græd stille; hun vidste ikke selv hvorfor; hun følte kun, at der var Noget, som tyngede paa hendes Sind.

Balastenen kom.

Hele Egnen var i Røre. Der var en Pafften ind og en Pafften ud, baade i Kasser og i Kurve.

Paa Herregaarden var der lutter Travlhed. Flere store Sale vare satte istand til Toiletværelser for Damerne, der naturligviis ikke kunde klæde sig paa hjemme, da Enhver mindst havde en Wiil at kjøre, og det tillige sneede og blæste, saa det var en Gru.

Jeppas Tøi havde allerede længe været pakked ind. Det havde Madam Andersen og Else sørget for, og nu var netop Søren ilav med at spænde for Glæden, medens Madam Andersen svøbte Jeppa i den ene Kaabe efter den anden.

„Det gaaer ikke, Madam Andersen, det kvæler mig, og det vilde dog blive altfor sørgelig en Ende paa et Bal,“ sagde Jeppa.

Men Madam Andersen lod sig ikke forstrække af en saadan Bagatel. Hun kom med Mere og Mere,

indtil Zeppa tilsidst paa det Bestemteste maatte frabede sig al videre Emballering.

Præsten bar hende selv ud i Slæden og svøbte hende ind i Tæppet. Bidsten knaldede og afsted foer Slæden, medens Degnen, Madam Andersen, Else og Søren raabte:

„God Fornøielse, god Fornøielse, lille Frøken!“

Blæsten hvirvlede Sneen om Dreene paa dem. Veien var næsten usynlig; den ene Sneefane taarnede sig op efter den anden.

„Har Du det godt, fryser Du ikke?“ spurgte Undal omhyggeligt.

„Tak, jeg er saa indpakket, at jeg kunde modstaae Ruslands strengeste Vinter. Men Du? Din Reiseskappe er saa tynd; jeg er bange for, Du har tænkt for lidt paa Dig selv. See her, tag et af mine varme Tæpper; vil Du ikke svøbe Dig ind i det?“

„Nei Tak, jeg behøver ikke et saadant Surrogat for at holde mig varm; jeg kunde maaske trænge til lidt mere Kulde. Vil Du blive paa Lyngbygaard inat, eller skal jeg hente Dig?“

„Nei, paa ingen Maade; det er allerede formeget, at Du kjører mig derhen. Men vil Du derimod lade Søren hente mig, saa foretrækker jeg at komme hjem; det er saa underligt at vaagne i et fremmed Huus.“

„Hvad Tid skal han hente Dig?“

„Kloffen eet, før kan jeg vist ikke godt tage bort, efterfom Ballet først er forbi Kloffen fire; men troer Du, det gaaer an, saa vil jeg hellere end gjerne.“

„Nei, det er ikke værd. Altsaa Kloffen eet.“

Sladen kjørte ind i Gaarden og holdt udenfor den stærkt oplyste Trappe. En Tjener kom ned for at løfte Zeppa af, men Undal skjød ham blidt tilbage og bar selv sin dyrebare Skat opad Trapperne og ud i Forstuen.

„Farvel, lille Zeppa, mor Dig godt og tænk engang imellem paa mig, hvis Du kan.“

„Det kan jeg, og det skal jeg, skjøndt Du egenlig slet ikke fortjener det, efterfom Du forlader mig, istedetfor at blive og dandse første Dands med mig.“

„Er Du bange for ikke at faae den besat?“

„Det tænkte jeg slet ikke paa; det er mig heller ikke ligegyldigt, som Du maaskee troer, med hvem jeg faaer første Dands; den, synes jeg, ligesom tilhører Dig og ingen Anden.“

„Tak, Zeppa, Tak! Nu tager jeg med Glæde bort.“

Sladen gled atter hen over Sneen; men denne Gang var der ingen lille Haand, der strakte sig ud for at føle, om dens tause Eier var garderet mod Snee og Storme. Zeppa stod oppe i den store Sal, hvor Tjenerne havde ført hende hen, omgiven af Kurve og Kasser, af pyntede og upyntede Damer. Det var

en Støi og en Summen uden al Rige. En raabte her, og En raabte der. En havde glemt sin Haarpynt, en Anden sine Handsker, en Tredie sine Skoe. Hiin manglede Haarnaale. Den manglede Knappe-naale, og saa loe og talte de i Munden paa hverandre, saa man skulde troe, det var et Galehuus og ikke et Toiletværelse for Damer.

Staffels Seppa, hun kjendte ikke En af den hele Flok, Alle mønstrede de hende fra Top til Taa med strenge, nysgjerrige Blikke. Hun følte sig alt Andet end behageligt tilmode. Men det nyttede lidt, at hun stod og betænkte sig, Klokken var mange, den Ene blev færdig efter den Anden og forsvandt; hun vilde snart blive ganske alene tilbage, og med fornøjet Mod, om end ikke med Glæde, tog hun fat paa sit Toilette.

„Maa jeg hjælpe Dem?“ sagde en blid Stemme.

Hun vendte sig forundret om. Var der Noget, der var venligt stemt mod hende i denne støiende Kreds, hvor hver kun syntes at elske sig selv?

„Tak, vil De være saa god. Jeg behøver blot Hjælp til min Kjole; Resten kan jeg godt selv gjøre.“

„Men jeg er færdig, jeg har Intet at forsømme med det. Vil De vende Dem om, saa kan jeg bedre see.“

„Tak, De er saa venlig.“

„Na nei, jeg veed blot, hvad det er at være fremmed blandt Saamange.“

„Er De maaskee ogsaa for nylig kommen til Egnen?“

„Jeg? — Nei, jeg er født her, men jeg bliver dog altid lige fremmed. Skylden ligger maaskee hos mig selv.“

„Det troer jeg ikke; De kommer mig jo saa venligt imøde.“

„Dem! Ja, det er, fordi De i dette Dieblif har nogen Lighed med mig selv; De er jo ogsaa fremmed her.“

Nu blev den sidste Haand lagt paa Bærket. Brandsen blev befæstet paa de modstridende Rokker, og Zeppa var færdig.

„Tak! er der nu Intet, jeg kan hjælpe Dem med? Lad mig see, sidder Deres Løi, som det skal?“

Zeppa mønstrede omhyggeligt den unge Pige fra Top til Taa.

Hun var lille, spinkel og bleg. Et smerteligt Smil spillede om hendes Læber, der var mere end tilstrækkeligt til at forjage den livsglade Ungdom fra hendes Nærhed.

„Skal vi saa gaae?“ spurgte hun med et Udtryk, der syntes at sige:

„Det er det Samme, hvorledes jeg seer ud, der er dog Ingen, som lægger Mærke til mig.“

Balsalen var glimrende oplyst, og man kunde ikke

tænke sig en skjønnere Dekoration, end de glade, ungdomsfriske Ansigter, der mødte Diet, hvor det faldt hen.

Da Zeppa traadte ind med sin nye Bekjendt, kom Fru Bang dem strax imøde og lettede dem saaledes det Ubehagelige ved at skulde træde ene ind i saa stor en Kreds, der tildeels er En ganske fremmed.

„Maa, mine kjære Piger, jeg haaber ret, I skulde more Eder. Ingen bedrøvet Mine, lille Frøken Bjerg, den hører ikke til i en Balsal. Nei, Alle skulde være glade og lade Sorgerne blive hjemme. Kom ind og faae en Kop Thee; Dandsen begynder snart.“

Og Fru Bang førte dem til et Kabinet, hvor en Deel Eldre havde samlet sig for at tale om gamle Ting.

Der var ogsaa Onkel Tom i Spidskjoie; han sad som sædvanlig i en mørk Krog ved et lille Bord og lagde sine Kabaler; men da han hørte Zeppas Stemme, løftede han Hovedet og saae hen til hende, som om han vilde sige:

„Kommer Du og lægger Kabaler for mig?“

Og hun lod ikke denne tausé Opfordring gaae upaaagtet hen, men satte sig ned hos ham og lagde et Par af dem, hun vidste, han holdt meget af.

„Ja, lille Tom, det gjør mig ondt; men nu maa jeg berøve Dig Din Veninde; Dandsen skal til at tage sin Begyndelse. Maa jeg præsentere Dem, min

Nereu, Capitain Bang. Han udbeder sig den Ære at aabne Ballen med Dem."

Og Justitsraad Bang overlod Resten til Capitainen og Zeppa, idet han satte sig ned ved Siden af en ældre Dame, for at spørge til hendes Mand, der nok, efter hvad det lod til, var Patient.

"Jeg har ikke seet Frøken Lind før, og dog tør jeg sige, jeg kender Dem bedre end mange af de andre Damer, her ere tilstede, og som jeg har seet temmelig ofte under mine Ophold paa Vynghngaard. Det forundrer Dem, men det er igjennem min Tantes Breve. Hun har jevnlig omtalt Dem i sin Glæde over, at De var kommet her til Egnen; og Onkel Tom har ikke talt om Andet end Dem, siden jeg kom. Og jeg føler Trang til at takke Dem for Deres Venlighed mod ham, den gode Gamle. Han trænger til Solskin, men der er Faa, som hde ham det eller tænke derpaa."

"Capitain Bang er heller ikke ganske fremmed for mig," sagde Zeppa, for at undgaae at svare paa hans Tak i Anledning af Onkel Tom. "Deres Tante har ofte omtalt Dem til mig og det med megen Varme; De er hendes Yndling."

"Ja, den gode Tante, hun betragter mig med Kjærlighedens Bine, og de, veed De nok, forskjønne og berige selv den fattigste Gjenstand. — Maa jeg føre Dem til Balsalen? Det gjør mig ondt at skulle

berøbe Kabinettet dets Prydelser, men Terpsichore gjør fine Fordringer gjældende."

Capitain Bang var en høj, statelig Figur. Han var ikke, hvad man kalder regelmæssig smuk; men der var noget saa Abent og Mandigt i hans Ydre, at Enhver følte sig tiltrukken deraf.

Han var alle Damernes Helt, saavel de Gamles som de Unges, men han lod ikke til selv at vide det. Der var noget saa Vigefremt og Fordringsløst i hans Fremtræden, at man strax følte, han ikke tænkte paa Erobringer.

Zeppa kunde heller ikke modstaae denne Tiltrækningskraft; hun følte sig saa tillidsfuld, saa tilfreds i hans Nærhed; hans Maade at konversere paa, var saa let, saa behagelig, at Tiden svandt hurtig og ubemærket hen, og hun blev meget forundret over at høre, at Dandsen allerede var forbi.

"Hvad synes De om min Neveu?" spurgte Fru Bang og satte sig ved Siden af Zeppa. "Er det ikke et prægtigt Menneske? Ja, De skulde blot kjende ham, saa skulde De see, at det ikke er Blodets Røst alene, der taler i mig. Han er virkelig et sjældent Menneske."

"Det troer jeg gjerne, idetmindste efter det første Indtryk at dømme," sagde Zeppa, "og man vil jo sige, at det er det rigtige, og at vi altid, selv om vi en Tid kunne faae en anden Anskuelse, vende tilbage til

det. Men der er Frøken Bjerg, var det ikke saaledes De kaldte hende? Hvem er hun en Datter af?"

„Frøken Bjergs Fader er Deres Nabopræst. Stakkels Pige, hun har havt megen Sorg, og jeg troer ogsaa, hun hører til dem, der ikke forstaae at stride imod. Hun er mageløs taalmodig, det var Synd at sige Andet; men hun er svag, hun lader sig beseire istedetfor at beseire. Men hende ville vi ikke tale om paa denne glade Aften. Det undrer mig ellers, at Deres Onkel ikke har gjort Visit med Dem hos Bjergs.“

„Jeg skal erindre ham om det; jeg har lyst til at lære den unge Pige at kjende.“

„Hvorfor reiser De Dem, kjære Barn, hvor vil De hen?“

„Jeg vil ind og lægge Kabaler for Onkel Tom.“

„Men, kjære Pige, nu begynder jo strax en ny Dands. Bliv nu smukt siddende. Jeg har seet Kammerjunker B...s Dine fæstede paa Dem, han har vist udseet Dem til sin Dame i denne Dands; De maa ikke stusse hans Forventning.“

„Tak, jeg foretrækker at sidde over. Naar jeg skal tilstaae Sandheden, er jeg ingen passioneret Danser; jeg holder af at hvile mindst hver anden Dands, og saa kan jeg ikke benytte Tiden bedre end hos Onkel Tom. Sa, tilgiv mig, at jeg kalder ham saaledes, men det hører jeg alle andre Mennesker her paa Egnen

fige, og saa smitter det. Nei, jeg maa gaae ind til ham, det veed jeg morer baade ham og mig."

"Ja, saa gaa, mit gode Barn, og kald ham kun altid Onkel Tom. I Deres Mund er det mig kjærst og ogsaa ham, det tør jeg nok love. Men kun denne Dands, hører De, saa kommer jeg ind og henter min lille Flugtning."

Zeppa følte stor Ænst til atter at fjerne sig, da hun saa Capitain Bang sidde ved Siden af Onkel Tom og lægge Kabaler for ham; men det var for seent, han havde allerede seet hende og rejst sig for at sætte en Stol til hende ved det lille Bord.

"De vil heller ikke dandse denne Dands, kan jeg see. Det bliver nok til Fordeel for Onkel. Vil De have Kortene, det, troer jeg næsten, morer ham meest. Og saa kan jeg maaskee med det Samme lære nogle nye Kabaler."

Da Retraiten var Zeppa afstaaen, fandt hun det klogest at gaae ind paa Forslaget; men det var ikke uden Forlegenhed, at hun indtog den hende tiltænkte Plads og begyndte at blande Kortene.

Det varede ikke længe, før ogsaa Fru Bang indfandt sig som fjerde Makker ved det lille Bord. Et tilfreds Smil spillede om hendes Læber, da hun fandt sin Neveu siddende ved Siden af Zeppa, og hun sagde, klappende ham venligt paa Skulderen:

„Naa, min Dreng, Du veed at vælge det Bedste. See, saaledes sidder vor kjære Pige, hver Gang hun kommer til Lyngbygaard. — Er det en ny Kabale? Nei, det er jo Viften. Ja, den har jeg ogsaa lagt i min Ungdom, hver Gang jeg vilde see, om Bang tænkte paa mig; og gif den saa ikke op, ja, saa var der en Sorg paafærde, som kun den ufornuftige Ungdom kan føle. Men jeg troer næsten, jeg vil hente Frøken Bjerg herind; hun sidder, Stakkell, og faaer slet ikke dandset. Der er saamæn Ingen, der har Mod til at engagere hende, naar de see paa hendes svagelige, sorgfulde Ydre; hun seer ud, som om hun skulde døe i Hænderne paa dem. Stakkell, det vil vist være hende en Glæde at finde dette Fristed.“

„Jeg skal hente hende, lille Tante,“ sagde Capitain Bang og reiste sig hurtigt.

„Den gode Dreng,“ sagde Fru Bang, da han var gaaet, „jeg er vis paa, at han gif ud for at engagere hende.“

Og det var nok saaledes, eftersom baade hun og han bleve borte.

„Saa, nu skal De sandelig ind i Balsalen igjen,“ sagde Fru Bang, da anden Dands var forbi, og man pauserede. „Kom nu, det nytter ikke, De undslaaer Dem; Herrerne have staaet i Døren og figget paa

Dem med længselsfulde Blikke, og som en god Værtinde er det min Pligt at stille deres Længsel."

Og Zeppa maatte ind, enten hun vilde eller ikke.

Det var en brat Overgang fra det stille, halvmørke Kabinet til den larmende, klart oplyste Balsal.

Zeppas Blik blev blandet i det første Dieblis, men derpaa søgte det rundt og standsede først ved Frøken Bjerg og Capitain Bang, der syntes at være i en ivrig Konversation, hvilket dog ikke forhindrede den Sidste i at opfange Zeppas Blik.

Hun rødmede let og vendte sig hurtig om mod Fru Bang, der netop talte med den før omtalte Kammerjunker.

"Kjære Frøken Lind, maa jeg præsentere Kammerjunker B . . . for Dem."

Zeppa bøiede Hovedet. Kammerjunkereren bukkede og indtog den ledige Plads ved Zeppas anden Side.

"Frøken Lind er for nylig kommen til Egnen? Jeg har ikke haft den Fornøielse at see Dem før."

"Jeg kom i Slutningen af Sommeren."

"Ah! — Har Egnen gjort et behageligt Indtryk paa Dem?"

"Ja, det jeg hidtil har seet af den."

"Her er mange smukke Damer. Synes De ikke? Herrerne ere mere tilbage, de trænge baade til Skjønhed og Slibning. Ja, vi kjøbenhavnske Herrer gjøre nu

temmelig store Fordringer til vort eget Kjøen. Damerne ere som oftest mere beskedne, da de jo ere prydede med alle Dyder fremfor os."

Nu blev der klappet til Dands, og Kammerjunkerens reiste sig og bukkede for Zeppa.

Klokken var halv eet.

Zeppa forsvandt fra Ballsalen, men ikke ubemærket, som hun havde troet og haabet.

Hun skyndte sig op paa Toiletværelset for at skifte Dragt.

Hvor der var uhyggeligt.

Paa Gulvet, paa Borde og Stole, overalt laa der Klædningsstykker spredte omkring. Rykene vare brændte langt ned i Stagerne, Ilden var slukket i Kaminen, og enkelte blege, søvnige Skikkelser, der for-gjæves havde ventet paa Engagement, havde søgt Tilflugt paa dette uhyggelige Opholdssted, der dog idetmindste frelst dem for Baldronningens haanlige Blikke.

Efter at have skiftet Dragt og pakket den forsigtig i en Kuro, samt faaet en Pige til at bære den ned i Forstuen, begav Zeppa sig ogsaa derned for at iføre sig sit Reisetoi.

Klokken var først tre Kvarteer til eet, og Slæden var ikke kommen endnu.

"Maa jeg hjælpe Dem?" sagde Capitain Bang, som Zeppa slet ikke havde seet, da hun kom ned ad

Trappen. „De berøver os tidligt Deres Nærværelse, og som De seer, kan De ikke forsvinde ubemærket.“

„Der er Slæden,“ sagde Zeppa, der følte sig mere forvirret, end der var Anledning til. „Seg kjender Klangen af Klokkerne, det slaaer ikke feil.“

Slæden kjørte op for Døren. Raskt Skridt, der heller ikke vare hende ubekjendte, kom op af Trappen, og Undal stod i Døren.

„Goddag, Capitain Bang. — Naa, lille Zeppa, det kalder jeg at være præcis. Klokkerne mangler fem Minutter i eet, og Du staaer allerede fix og færdig.“

„Ja, til Fordeel for Dem, men paa vor Bekostning. Maa jeg række Dem, min Arm, Frøken. Naar Pastor Undal har den Fornøjelse at kjøre Dem hjem, er det da det Mindste, han kan overlade til mig.“

Sneen var ophørt, og Blæsten havde lagt sig. Blaa og klar hvælvede Himlen sig over deres Hoveder. Stjernerne tindrede, Maanen fastede sine gyldne Straaler over Sneen.

Slæden gled lynsnart hen over Veien, Sneen knirkede under den, som vilde den fortælle, hvor det frøs.

„Naa, har Du moret Dig godt?“ spurgte Undal og bøiede sig omhyggeligt ned for at see, om hun var rigtig indpakket. „Med hvem havde Du saa første Dands, om man tør spørge?“

„Med Capitain Bang.“

„Ei, ei, saa aabnede vi Ballet. Naa, det kan lade sig høre. Det var noget Andet end at komme med den lille Præst, vor Onkel.“

„Fy! — Men hvorfor kom Du selv og hentede mig? Jeg havde jo bedet Dig sende Søren.“

„Søren! — Vidste Du ikke nok, at jeg ikke vilde betro Dig til Søren? Hvad synes Du om Bang, er det ikke en prægtig Fyr?“

„Jeg kjenner ham jo saa godt som slet ikke.“

„Nei, Du har Ret; naar man seer et Menneſte første Gang paa et Val, har man ikke godt ved at lære hans Karakter næiere at kende. Og dog — der er smaa Træk, der kunne give En et langt dybere Indblik i en Karakter, end Nogen skulde troe.“

„Ja, det er sandt, jeg . . .“

Hun tang pludselig og hyllede sig tættere ind i sin Raabe.

„Du?“

„Jeg fryser.“

Slæden gjorde Holdt.

„Godaften,“ sagde paa eengang Madam Andersen, Elſe og Søren.

„Nu skal en god, varm Kop Kaffe smage. Kom her, lille Froken! Ja, jeg veed det nok, hvad der hører til efter et Val og saadan en Kjørsel i Sne og Slud. Elſe da, hjælp Herren Frakken af. Ja, jeg har for

været med til det Gilde. Deres salig Moder . . . Du gode Gud, troer jeg ikke Kaffen koger over! Sa, saa maa De undskyldes. „Eren fremfor Alt,“ sagde Dansten, da han styrtede sig mod Tjenden. Vær=saagod, sæt Dem ned. Else, ryk Stolene fra Bordet.“

„Det, synes jeg, Madamen godt kunde gjøre selv,“ mumlede Else mellem Tænderne. „Saa tidt hun har mit Navn i Munden denne Aften: Man skulde næsten troe, jeg var Degnen selv.“

„Godmorgen, Zeppa! Alt opstanden; Klokken er først ti.“

„Ti! Na, det forstærker jeg Dig, det vidste jeg ikke. Jeg var saa træt; det er saalænge siden, jeg har danset, og saa sov jeg saa godt. Du er da ikke vred?“

„Kjære Barn, som om jeg ikke undte Dig al den Søvn, Du kan faae!“

„Hvor skulle vi hen paa Søndag?“

„Paa Søndag! — Men ligner det Zeppa at gjøre mig et saadant Spørgsmaal? Du, som ellers aldrig før har havt Lykt til at tage ud, og nu pludselig tænker Du allerede om Torsdagen paa, hvor vi skulle tage hen paa Søndag. Er det Ballets Undskyldelse, der gjør sig gjældende?“

„Ja, Du maa nok spørge, og jeg har Grund til at svare baade Ja og Nei. Paa en Maade er det Ballet, der har givet mig Anledning til at gjøre dette Spørgsmaal. Jeg lærte nemlig Frøken Bjerg at kjende der, og det er med Hensyn til hende, at jeg spørger Dig, hvor vi skulde hen paa Søndag; for hvis Du ikke har nogen anden Bestemmelse, vil jeg bede Dig tage over til Pastor Bjergs.“

„Naa, saaledes, der kom det ud! Med andre Ord, Du føler Interesje for Frøken Bjerg; Du synes, hun seer ud, som om hun trængte til Opmuntring, og saa vil min lille Seppa forsøge at give hende den. Jeg skal kjøre Dig derover, vær Du ganske rolig.“

„Tak!“

„Ah; see, der have vi saamæn Capitain Bang,“ raabte Madam Andersen, og Seppa rødmede og søgte efter Noget i sin Skaffe.

„Han kommer sagtens for at høre til vor lille Baldames Befindende,“ sagde Undal og reiste sig for at tage imod ham.

„Det er vel bedst, jeg dækker Frokostbordet,“ meente Madam Andersen. „Han kan nok trænge til lidt efter at have redet saa langt. Det er saadan et rart Menneske, selv Else, den Klaptunge, har Intet at udsette paa ham.“

„Godmorgen, Frøken! Jeg hører, at De er i bedste

Befindende, Mere end man vidst kan sige om Størstedelen af de andre Damer og Herrer. Vi holdt ud til Klokken halv sex. Ja, jeg maa tilstaae med Skam, jeg er træt, meget træt, men jeg har aldrig været synnderlig stærk i at dandse. Naar det ikke var, fordi det glæder Onkel og Tante, saa trak jeg mig virkelig tilbage, idetmindste fra Alt, hvad der hedder Bal. De er lykkelig, Undal, De kan skyde Dem ind under den sorte Kjole; men Uniformen er intet By for dem, som søge Ro; den skyder dem tvertimod midt ind i den larmende Brimmel. — Godmorgen, Madam Andersen, jeg seer, De tænker paa mig med lidt Frokost, og jeg siger ikke Nei, for oprigtig talt, jeg trænger til den. Det er alvorlig koldt idag, og dernæst troer jeg, det er Tilfældet med Alle, idetmindste med Herrer, at de Dagen efter et Bal trænge mere til Frokost end paa almindelige Dage. Hvad siger De, Undal? Det er sandt, De har ingen Mening om den Ting."

"Nei, men jeg veed, at den skal smage mig godt, skjøndt jeg ikke har dandset."

"Jeg har mange Hilsener fra Tante — ja, Onkel ikke at forglemme — jeg skulde spørge, om De vilde gjøre os den Fornøielse at spise til Middag paa Lyngbygaard førstkommende Søndag. — Det er en fortræffelig Kop Kaffe, Madam Andersen. — Ja, jeg

haaber da, De kommer, ellers bliver jeg ikke velkommen derhjemme."

"Tak, vi skulle have den Fornøjelse. Saa tænker jeg, vi tage istedetfor til Bjergs iestermiddag. Veiret er jo godt, og det holder sig nok. Hvad siger Du om det, Zeppa?"

"Jeg er naturligviis villig til Alt," sagde Zeppa smilende.

"Det er mere, end Damerne pleie at være. Jeg synes, de sædvanlig have en lille Billie i Baghaanden, som de gjøre gjældende ved visse, om end ikke ved enhver Leilighed," sagde Capitainen godmodigt.

"De har meget gode Tanker om Damerne. Men troer De ikke, som oftest det kan være nødvendigt, at Kvinderne have en egen Billie? Troer De aldrig, at Mændene kunne feile og trænge til en Andens Billie?"

"Jo, jo, jo! Jeg overgiver mig paa Naade og Unaade. Der er ingen Tvivl om det, naar blot Kvinden ikke misbruger sit Herredømme; men det seer man destoværre dagligt Beviis paa i det huuslige Liv. Hvor sørgeligt er det ikke at give sig ud paa at studere det i alle dets Forgreninger; en glimrende Yderside og et mørkt, uhyggeligt Indre. Jeg har det af Erfaring, jeg har seet Saameget af det Slags. Og paa Gre, Frøken, jeg gjør det ikke for at nedsætte Kvinden og hæve Manden paa hendes Bekostning, men i alle

de Huse, hvor jeg hidtil er kommet, har det været Konen, der var Fredsforstyrrelsen. Det kan være en Hændelse, men De maa indrømme, det er en underlig Hændelse, at jeg skal træffe det Samme, hvor jeg kommer."

"Men seer De ikke med et partist Blik? Er det ikke Deres Benne's Koner, og er det ikke som Følge deraf Benne's, der forblinder Dem og lader Dem see den ene Parts Mangler, medens den Andens undgaae Dem."

"Paa Ver, nei, Frøken, jeg har været retfærdig, det tør jeg rolig sige, der er Ingen mere villig, end jeg, til at hævde Kvindens Ret, naar hun fortjener det."

"Ja, men De kan troe, Capitain, at Mændene ogsaa kunne være flemme, det veed Gud. Jeg har kjendt Mænd, der næsten gjorde deres Koner gale. Men paa den anden Side maa jeg ogsaa holde med Dem i, at Konerne kunne være flemme. For hvorledes vilde det nu for Exempel gaae, hvis Else blev gift? — Det veed jeg ikke; men Pandoras Æske gjemte mange Plager, som Degnen siger, og det siger jeg med."

Og Madam Andersen forlod Børsestuen med en tilfreds Mine.

Om Eftermiddagen fik Søren Ordre til at spænde for den dobbelte Slæde, da Madam Andersen havde

yttret Ønske om at tage med, for at aflægge sin Veninde, Degnekonen, et Besøg.

Det var et prægtigt Kænestø, og da Pastor Bjerg kun boede en Miil fra Undal, vare de ikke meget længe om Touren.

Præstegaarden laa ikke meget hyggeligt; den saae trist og ubekvem ud. Men da Slæden holdt for Døren, kom Frøken Bjerg selv for at modtage de uventede Gæster med saamegen Venlighed, at det ganske udslettede det mindre behagelige Indtryk, de ydre Omgivelser havde gjort paa Zeppa.

„Det var smukt, De kom,“ sagde Rosa Bjerg og førte dem ind i Dagligstuen. „Fader er inde i sit Studereværelse, men nu skal jeg kalde paa ham; jeg er vis paa, han vil blive rigtig glad. Maa jeg forestille Dem mine smaa Sødsfende: Marie, Louise, Frederik, Peter og Hans. Her er min Bedstemoder, Madam Olsen.“

Hun førte Zeppa, der endnu var heelt forvirret over alle de lange og runde Ansigter, som hun paa eengang havde gjort Bekjendtskab med, hen i en Krog, hvor en sammenkrummet Skikkelse næsten sad skjult i en gammeldags Kænestol og rokkede uden Ophør som en Slørugle.

„Jeg kan maaskee gaae ind til Deres Fader, jeg

kjender jo Veien," sagde Undal, som ikke trængte til at præsenteres for Familien.

"Tak, vil De det, saa kan jeg imidlertid gjøre Deres Niece bekendt med mine Sødsfende."

"Er her endnu flere?" spurgte Zeppa ængsteligt.

"Ja, her er tre til," svarede Rosa med et sørgmodigt Smil. "Vi ere ti i det Hele. Jeg er den Næstældste. Jeg har nemlig en Broder, der er Student og opholder sig i Kjøbenhavn; han er den Ældste, saa kommer jeg og saa min Søster Ellen. Hun er for Diebliffet ovre i Bryggerhuset; hun besørger nemlig Huusvasenet. Jeg informerer derimod mine yngre Søfsfende. Der kommer Mille, hende har De endnu ikke seet. Kom, lille Mille, kan Du række den fremmede Dame Haanden?"

"Ja," sagde den lille Pige, der netop var traadt ind. "Her er min Haand." Hun strakte den ud, men i modsat Retning af, hvor Zeppa stod.

"Nei, her, lille Mille," sagde Rose og førte hende hen til Zeppa.

"Goddag, hvad hedder Du? Du har en rød Kjole paa. Maa jeg sidde paa Dit Skjød?"

"Nei, Mille, nu skal Du smukt gaae hen og sætte Dig i Din lille Stol. Saadan der har Du et Kys, gaa saa, min lille Ven."

„Er hun blind?“ spurgte Zeppa deeltagende, da den lille Pige var gaaet.

„Ja, hun har været blind i tre Aar; men til Sommer vil Fader tage til Kjøbenhavn med hende. Han har corresponderet med en af Professorerne der; men han meente, at det ikke kunde nytte, at Fader kom før. Der er Ellen. — Ellen, det er Frøken Lind, som jeg har talt til Dig om.“

„Velkommen!“ sagde Ellen, en tyk, rødmosset Pige med et Par kraftige Arme og store Hænder, der havde Udseende af ikke at blive sparede.

„Ja, De maa ikke see paa mig; jeg har gjort Bryggerpigens Arbejde idag; det vil med andre Ord sige, vi holde ingen Bryggerpige. Her er Folk nok i Huset iforveien. Sæt Dem ned, nu skal jeg snart faae lidt Kaffe frem. Frederikke, spring ud i Kjøkkenet og siig til Ane, at hun skal male Bønner, eller lad før Mikkel male dem, saa kan Ane skjænke paa Maskinen; Vandet koger alt hvad det kan. Ja, jeg skal sige Dem, Ane er det eneste kvindelige Dyende, vi har, og det vil ikke sige Meget i saa stort et Huus. Derfor maa jeg tænke over hver Smule, jeg giver hende at bestille, og det Samme er Tilfældet med Mikkel, for han er den eneste Karl, vi har. Na, det er slet ikke saa galt endda, maa De troe, saa lærer man selv at tage fat, og det er godt baade for Heldbredet og Humøret.

Kunde jeg blot faae Rosa til det Samme, saa skulde De see, hvor raff hun blev, og hvor munter, istedetfor hun nu seer ud som en Driuhuusplante, der hverken faaer Lys eller Luft. Træk i Dugen, lille Maria, den ligger skjævt. Nei, dette Sidde og lære Børn, det kan jeg for min Død ikke lide. Lad dem om det, som ere opdragede til det. Naar jeg blot kunde faae Rosa til at forstaae det; men det er umuligt. Hun mener, at det er godt at spare Lærerindens Løn; men det er kun en fix Idee, som gaaer ud over hendes Helbred; for i det Dieblig hun vilde hjælpe mig i Huset, lod jeg strax Ane gaae, og saa kunde Lærerinden faae hendes Løn."

"Lad os ikke tale om det, lille Ellen; Du veed, det bliver dog ikke anderledes, eftersom Fader ikke ønsker det," sagde Rosa mildt, da hun endelig kunde faae flettet et Ord ind i Ellens Malstrøm.

"Louise, gaa ud i Blikformen, den staaer paa Bunden af Krydderisfabet, og hent nogle Kringler ind. Du kan lægge dem paa den grønne Skaal, der staaer tilhøire paa nederste Hylde i Glasfabet. Skynd Dig lidt, ellers kommer Dine Been bagefter Din Næse. Naa, hvad synes De ellers om Eggen — er her ikke velsignet? Jeg er født her og alle mine Sødskende med, saa det er egentlig ikke saa underligt, at vi holde af den. Er Pastor Undal ikke med, jeg har slet ikke seet

ham? — Naa, lille Bedstemoder, bliver Du aldrig kjed af at rokke? Ja, Herregud, Tiden skal jo gaae med Noget, og det er ikke saa let endda, naar man først er bleven Femogfiirs. Gud veed, hvorledes jeg vil see ud i en saadan Alder? Na, jeg oplever den neppe, en Plovhest bliver tidlig udslidt. Kom med Din Snustobaksdaase, saa skal jeg fylde den med deilig frisk Tobak, som jeg købte igaar i Byen. Der, lille Mille, har Du en Kringle; Du sidder saa rolig og stille i Din Krog. Der, lille Barn, som ikke kan see Solen; er Du Søster Ellens egen lille Kjaeledægge?"

Da Kaffen var færdig, kom Pastor Bjerg og Pastor Undal ogsaa ind for at gjøre dem tilgode med den brune Nektar, og Ellen fik travlt med at sende Kopper baade til Høire og Venstre. Hun forglemte Ingen, ikke engang Bedstemoder og Mille, der sad stille, hver i sin Krog; de fik allerførst; Ellen gik efter Hjertet, hun brød sig ikke om de kolde Former.

„See saa, nu maa De have mig undskyldt," sagde hun, da man havde reist sig fra Kaffebordet. „Nu faae De mig ikke at see, før vi skulde spise til Aften. Der er Et og Andet ude i Kjøkkenet, som staaer og striger paa mig. Naa, Unger, lad nu see, hvad I due til. Kom her, Frederikke, Du er den Ældste, Dig tør jeg nok betroee at vaske Kopperne af.

Marie bærer Bakkerne og Dugen ud, og Louise følger med mig og pidsker nogle Eggehvider."

"Og jeg?" raabte lille Wille i Krogen. "Hvad skal jeg gjøre, Søster Ellen?"

"Du, Dit lille Skind, Du skal male Resten af Kaffebonnerne, og Peter skal komme ud med og fylde Møllen for Dig, hvergang den er tom, og tømme Skuffen for Dig, hvergang den er fuld. Kom saa, Børn, og lad det gaae som en Hvirvelvind."

Senere hen paa Aftenen kom ogsaa Madam Andersen, da hun havde faaet nok af sin Veninde, Degnekone's Fortælling om al den Stads, hun havde i Vente til næste Barsel. Det er saa trættende at høre for den, som Intet faaer af Herligheden uden Beskrivelsen.

"Naa, hvor Frederikke er voget, det velsignede Barn! Ja, Frøken Zeppa, jeg har saamæn staaet Fadder til hende — Og gamle Bedstemoder, hvordan gaaer det med Gigten? Regerer den endnu over hele Kroppen! Ja, det er en slem Gæst. Jeg har eengang ligget af Gigtfeber, saa jeg veed nok, hvad det vil sige."

"Aa, ja, ja! den knuger hvert Led paa min syndige Prop!" sukkede Bedstemoder og standsede for et Dieblik i sin Rokken. "Aa, ja, ja!" Og hun begyndte igjen at sætte sig i den vante Bevægelse.

"Gid De rigtig tidt vilde besøge os, Frøken Vind," sagde Rosa og tog Zeppas Haand inden i begge fine.

„Det er saa rart at tale med Dem; jeg har sletingen
 Jeernaldrende. Ellen er altid i Kjøkkenet, og Børnene
 lege indbyrdes, naar de ere fri. Bedstemoder holder
 ikke af at tale; hun lever i Fortiden; og Fader studerer
 fra Morgen til Aften. Saa har jeg kun mine Bøger
 at holde mig til, og det, føler jeg godt selv, er ikke
 nogen sund Næring.“

„Saa skulde De tage lidt mere ud. Naar De nu
 for Exempel vilde besøge mig engang imellem?“

„Det kan jeg jo ikke. Hvem skulde saa passe
 Bedstemoder og Børnene? Ellen har ikke Tid, Staf-
 fel; hun maa slide nok i Kjøkkenet. Nei, jeg kan
 ikke faae anden Omgang, end den, man vil skjænke mig
 ved at komme her.“

„Seg skal ganske sikkert komme af og til,“ sagde
 Zeppa bestemt. „Det er ogsaa sørgeligt, at Deres
 Moder skulde døe fra saamange Børn, der trænge til
 hendes Omhu. Er det længe siden?“

„Moder er ikke død; hun er i en Sindsfygeanstalt.“

„Har De hørt, at Deres Degnekone skal til Kjøben-
 havn?“ spurgte Madam Andersen. „Seg synes næsten,
 hun er bleven mig noget forlystelsessyg. Naar jeg
 tænker paa, det er over ti Aar siden, jeg var i Kjøben-
 havn, og jeg er dog født og baaren der. Men saadan
 gaaer det i denne Verden. — Har Frederikke begyndt
 at filere?“

„Ja, hun har et lille Arbejde under Hænder til Dem; men De faaer det ikke før til Julen.“

„Heida, Frøken Lind, har De lyst til at see, hvordan man laver en russisk Pandekage, saa kom lidt ud til mig i Kjøkkenet,“ raabte Ellen ind af Døren. „Det er Noget, som De maaskee ikke før har seet i Deres Praxis.“

Det var en Opfordring, som Seppa hellere end gjerne efterkom. Det morede hende meget mere at tale med den glade Ellen end med den sørgmodige Rosa. Dertil kom, at Kjøkkenet var saa reent, saa rummeligt og hyggeligt, at man ret med Velbehag kunde opholde sig der.

Et prægtigt Baal flammede i Comfuren og udbredte en behagelig Varme, medens en Blanding af Karde-momme og Kaneel kryddrede Luften.

Ane stod med et skinnende hvidt Forklæde for og rørte i et Fad Deig. Lille Mille sad paa en Skammel i Nærheden af Comfuren og malede Bønner, og Ellen selv stod foran Ilden med et dito hvidt Forklæde og brasede Noget, der saae meget indbydende ud, op paa en Pande.

„Saa, Ane,“ sagde hun tilfreds og heldte Pandens Indhold op i et Fad, „nu overlader jeg Comfuren til Dig. Sørg nu for, at den russiske Kronprinds bliver god, og lad Frøken Lind see, hvorledes Du bærer Dig

ad med den. Eller foretrækker De maaskee at følge med mig ind i Fædeburet? Kom, lad mig give Dem dette strikkede Tørklæde om, for der er koldere end i Rjølkenet. Saadan, er det ikke læffert blødt? Glem ikke, Ane, at beholde lidt af Deigen tilbage i Fædet til en lille Kage til Wille; den har jeg lovet hende, fordi hun saa flittigt maler Bønner for mig. Holder De af sprængt Gaas? Det skal vi have iasten og russisk Pandekage ovenpaa; for det er lille Mariæ Fødselsdag, og saa har hun selv valgt, hvad hun vil have til Aften. Frederik valgte sin sidste Fødselsdag Bollemælk, Æblestiver, Pandekager og Kleiner; og saa græd det lille Skind, fordi han ikke maatte faae det. Men det havde da været at forgive hans Mave og vore Andres med. — See, her er Fædeburet. Er det ikke prægtig stort? Det er egentlig min Dagligstue; Rjølkenet er mit Sovestue, for der faaer jeg mig undertiden, naar jeg er rigtig træt, en lille Luur. Mælkeshjælderen er min Stadsfestue. Er der slet Intet, De vil have? Værsgod, tag, hvad De har Lyst til, det er Dem velundt, og der er Tid nok, til vi skulle spise til Aften."

Og Alt var saa propert og frisk i Fædeburet, at Zeppa ikke kunde modstaae sin Lyst til at nyde lidt af dets Herligheder, skjøndt hun slet ikke var sulten. Hun sølte sig i det Hele taget saa vel i Ellens Selskab, at

hun langt hellere foretrak at blive i Kjøkkenet hos hende, end atter søge ind i den kvalme Stue, hvad hun dog for Høfligheds Skyld tilsidst maatte.

Søndagen kom.

Jeppa var tidligere oppe end nogensinde. Der var en Uro over hende, som jagede al Søvn paa Flugt.

Efter at man var kommet fra Kirken og havde indtaget en let Frokost, blev Slæden spændt for, og Pastor Undal og Jeppa førte til Lynghygaard.

Veiret var smukt. Solen lyste henad Sneen og gav den et gyldent Skær, der formildede dens ellers saa kolde Ydre. Himlen var klar, kun hist og her gled en Soløfth langsomt henad dens drømmende Blaa.

„Hvor Vinteren er smuk herovre,“ sagde Jeppa og saa sig om med et henrykt Blik. „Hvad gjør den Smule Kulde, man kan jo gardere sig mod dens Angreb. Jeg føler dog godt, jeg er et Nordens Barn, hvor lille jeg end var, da jeg forlod mit Fødeland.“

„Det maa jeg troe, siden Kulden ikke generer Dig mere, end at Du sidder og lader baade Raaber og Tæpper glide fra Dig uden at mærke det, ret som om vi vare midt i Juni Maaned. Min lille Jeppa, det gaaer ikke an, den nordiske Kulde er lumsk, man maa tage sig iagt for den nordiske Kulde. Det vil Du

med Tiden lære at indsee, og indtil da er det min kjære Pligt at sørge for, Du bliver væbnet paa bedste Maade mod denne Din ubekjendte Fjende. Kom, lad mig hjælpe Dig disse forsmaaede Tæpper paa. Vi have Tiden for os; et lille Holdt paa Vanderveien gjør intet Skaar i Zeppas Søndagsglæde, vil jeg haabe."

Glæden standsede. Raaben og Tæpperne bleve svøbte tættere om den unge Pige, hvis ellers saa rolige Ansigt udtrykte en utaalmodig Fremadhigen, som Pastor Undal dog ikke lagde Mærke til i sin Ivrighed for at beskytte hende mod Kulden.

"Saa, min lille uforsigtige Pige," sagde han kjærligt, „nu har vi lukket Kulden ude og kan atter roligt fortsætte Reisen. Hvor det er en Belsignelse at have Dig at sørge for. Blot jeg kunde blive rigtig uundværlig for Dig, kjære Zeppa."

"Som om Du ikke var det!" udbrod Zeppa og saae taknemmeligt paa ham. „Var jeg blot selv saa uundværlig for Dig; men jeg gjør Dig kun Besvær, tankeløs og ufornuftig som jeg er. Det var mig, der skulde være omhyggelig for Dig, læse Dine Bøger i Dine Dine og gjøre mig uundværlig for Dig i enhver Retning. Men Du er kommen mig i Forkjøbet. Du giver Alt, medens jeg kun modtager."

"Stille Barn! hvor Du tager fejl. Du giver Mere, end Du aner."

Slæden gjorde Holdt foran den bekjendte Forstuedør. Zeppa stod inde i Lyngbygaards varme Spise-stue, før hun ret vidste, hun havde forladt Slæden. Fru Bang hjalp hende selv Reisetøiet af, medens Capitain Bang gif sin Tante tilhaande som den flinkeste Kammerpige.

„Jeg er inde i den Bestjæftigelse, maa De troe, Frøken Lind,“ sagde han leende, da Zeppa ikke kunde lade være at forundre sig over den Færdighed, han lagde for Dagen med Hensyn til dette Arbeide. „Man er ikke for Ingenting eneste Neveu paa en stor Herregaard. Her er en Frue med fem Kaaber, der en Frøken med tre og her en dito med fire, Alle skulle de af med disse Gjenstande, og saa faaer Neveuen udmærket Dvølse. Skynd Dem at komme herind, Pastor Undal; her er varmt og godt. Saa, lille Tante, nu gaaer jeg ud med Kaaberne.“

„Kom nu ind i Dagligstuen, Frøken Lind,“ sagde Fru Bang og tog sin lille Yndling under Armen. „Onkel Tom, tør jeg sige, længes efter Dem. Han har allerede lagt Kortene frem, og skjøndt min Neveu flere Gange beghndte at lægge Kabaler for ham, sagde han: „Nei, bliv nu, hun kommer vist strax.“

De gif ind i Dagligstuen. Onkel Tom sad som sædvanlig ved sit lille Bord i Krogen. Et Smil opklarede hans Ansigt, da han saa Zeppa, og han greb

hurtigt Kortene og begyndte at blande dem, som var han overbevist om, at hun strax vilde komme hen og lægge Kabaler for ham.

Zeppa adlød naturligtviis denne stumme Opfordring, og da Capitain Bang og Pastor Undal kort efter kom ind, var hun allerede i fuld Betsjæftigelse med Kortene, medens Fru Bang havde sat sig ved Siden af hende med sit Strikketoi.

„Vi ere ganske ene, som De seer, Pastor Undal,“ sagde hun, „da vi bleve enige om at ville have rigtig godt af Deres og Deres Nieces Selstfab, og det faaer man ikke, naar der er Flere tilstede.“

„Der har De paa engang forekommet Deres eget saavel som Zeppas og mit Onske,“ sagde Pastor Undal. „Hos saa gode Venner er det hyggeligt at være ene, kjære Fru Bang. Men De har vel Intet imod, at vi tage lidt tidligt hjem, da jeg har nødvendige Forretninger, som fordre min Nærvarrelse.“

„Jo, det har jeg rigtignok, Hr. Pastor. Men naar det ikke kan være Andet, ere vi virkelig nødte til at give slip paa Deres kjære Selstfab, saa maa De sandelig ikke paa samme Tid forlange, at vi skulle opgive lille Zeppas. Nei, hun faaer ikke Lov til at tage bort før til sædvanlig Tid. Bryd Dem ikke om det, vi skulle nok sørge for, hun kommer godt hjem.“

„Tak, det er jeg vis paa. Og dog er det mit

Duſte at tage hende med mig. Hvad ſiger Du, Zeppa? Jeg ſaaer vel overlade Valget til Dig, for at ikke vore kjære Venner ſkulde troe, at jeg er en Huuſthran."

Zeppa rødmede og ſaae noget forlegen ud. Men Capitain Bang kom hende hurtig til Hjælp. „Der kan ikke være Tale om at lade Frøken Lind vælge," ſagde han ſpøgende. „Paa den ene Side ſtaaer Høfligheden mod os, paa den anden Side Kjærligheden til Dem. Det er et vanſkeligt Valg. Nei, jeg proponerer, at vi ſtemme over den Sag, ſaa er den med det Samme afgjort, efterſom vi have tre Stemmer mod een. Tantes, Onkel Toms og min mod Paſtor Undals. Summa ſummarum bliver Frøken Lind inat paa Lyngbygaard, og bliver engang imorgen, helſt henad Aften, kjørt hjem i Kane af Capitain Bang, Livkudſt paa Lyngbygaard."

„Ja, ſaa ſaaer jeg vel bøie mig for Overmagten; det er jo gjerne den Svages Lod," ſagde Paſtor Undal ſpøgende, men kaſtede et halvt ſørgmodigt Blik til den rødmande og ſmilende Zeppa. „Saa ſaae vi altsaa ingen Solopgang paa Præſtegaarden imorgen."

„Nei, men deſto ſjønnere bliver den paa Lyngbygaard, lad det trøſte Dem, Hr. Paſtor. Og nu et Parti Skaf, hvis De behager."

Kort efter man havde ſpiift til Middag, tog Paſtor Undal hjem. Kulden var ſkarp, og en bidende

Blæst hjalp ikke til at formilde den. Mørkt var det, og den tæt tilhængende Himmel saae truende ned fra sit høie Sæde.

Slæden fjørte langsomt ud af Gaarden, endnu engang saae han tilbage til de klart oplyste Vinduer i Lynghygaards Dagligstue. Zeppa stod indenfor et af dem; hun vinkede med Haanden til Afsted. Han løstede paa sin Hue, gav Hesten et Smæk med Pidsken, og afsted foer den, glad over atter at skulle hjem. Men dens Herre trak et dybt Suk, der ikke talte om Glæde.

Zeppa forlod Vinduet, hun følte sig heelt veemodig; hun vidste ikke selv hvorfor.

„Kom,“ sagde Fru Bang, „lad os leire os om det runde Bord. Onkel Tom kan godt tage sine Kort herhen. Saa tænker jeg, at min kjære Alexander læser lidt høit for os. Holder De ikke nok af at høre Op= læsning, lille Zeppa? Alexander læser saa godt. Ja, Bang, Du bliver sagtens ikke herinde. Min Mand tager sig gjerne en lille Kuur efter Bordet. Saa, sæt Dig her, lille Tom, her er god Plads til Dine Kort.“

Capitain Bang begyndte at læse høit; Fru Bang strikkede; Onkel Tom og Zeppa lagde Kabaler. Ilden knittede i Kaminen. Det var saa hyggeligt.

Zeppa lyttede til den dybe, klangfulde Stemme; det var, som om hvert Ord prentede sig ind i hendes unge Hjerte. Var det Ordene eller var det Stemmen?

Jeppa vidste det ikke; hun vidste kun, at hun var lykkelig, fuldkommen lykkelig. Hun havde gjerne siddet og lyttet hele sit Liv; hun havde kun een Frygt, og det var Tanken om, at Tiden ilede, at Aftenen snart vilde være forbi, at Stemmen snart vilde tie, og saa — saa vilde al den Lykke forsvinde som en Drøm, en flygtig Drøm.

Dog Tiden gik. Stemmen taug. Aftenen var forbi. Jeppa stod oppe i sit Værelse; langsomt klædte hun sig af, tusinde Tanker syntes at forvirre hendes Hoved, tusinde Følelser hendes Hjerte, og dog var der kun een Tanke, een Følelse.

Endelig slukkede hun Lampen, endelig prøvede hun paa at sove. Men sov hun? — Nei, hun drømte om en Fremtid.

Capitain Bang sad foran sit Skrivebord med et Ark Papir foran sig og en dyppet Pen i Haanden. Saaledes havde han siddet længe, men endnu havde han ikke skrevet et Ord.

„Det bliver ikke til Noget!“ udbød han tilsidst halv utaalmodigt, halv spøgende. „Maaskee en anden Gang.“

Han kastede Pennen, reiste sig, tændte sin Cigar og kastede sig paa Sofaen. Efterhaanden som den ene Røgsky efter den anden fyldte Værelset, opklaredes hans Ansigt mere og mere; et tilfreds, nei, et glad Smil

omspillede hans Mund, og Dinene bleve klarere og klarere. Der var Fred og Glæde og Haab i dette Hjerte og fuld Fortrøstning til Fremtiden; thi det var tydeligt, det var mere Fremtiden end Nutiden, han drømte om.

Alle, Alle drømme vi om Fremtiden. Vi troe, vi holde den i vor Haand og glemme, at det er Gud, i hvis Hænder Fremtiden hviler.

I Præstegaarden sad Pastor Undal. Drømte ogsaa han om en Fremtid, eller var han maaskee allerede vaagnet op af sin Drøm?

En Skj hvilede over hans smukke, alvorlige Ansigt. Klokken slog tolv, han lukkede Biblen, i hvilken han havde læst, reiste sig og tog sin Lampe. Et roligt Smil opklarede hans Træk. „Fremtiden hviler i Guds Haand,” sagde han med et tillidsfuld Blik og forlod Værelset.

„Godmorgen, Frøken Lind,” sadde Capitain Bang. „Saa skulde vi To altsaa være de Første ved Theebordet. Hvorledes har De sovet, om man tør spørge? Huskede De at tælle Ruderne i Deres Værelse? Det er en gammel Skif, man ikke bør overtræde. Tager jeg ikke feil, er der sexogtredive Ruder. Hvad drømte De altsaa?”

„Ikke det Mindste, Capitain Bang, for jeg kunde ikke falde isøvn. Jeg har ligget vaagen hele Tiden. Jeg kan ikke sove i et fremmed Værelse.“

„Ikke sove! Nei, vil man bare see! Hører Du det, Tante, Froken Lind har ikke luffet et Die, fordi Værelset var hende fremmed. Saa er det sandelig vor Pligt at sørge for, at det ikke længere bliver fremmed for Dem. Under disse Omstændigheder kan De ikke faae Lov at reise hjem idag. De maa bestemt blive her, til Værelset er blevet Dem bekjendt og De kan sove der. Er Du ikke af samme Mening, Tante?“

„Jo, ganske vist. De maa blive her, kjære Zeppa, mindst en Uges Tid. Vi kunne ikke saaledes give slip paa Dem, nu da vi eengang have Dem. Bang og jeg har netop talt om det. Jeg sender Bud over til Præstegaarden, og saa flaaer De Dem til Ro hos os endnu en Tid.“

„Tak for Deres hjærlige Tilbud, men jeg kan ikke modtage det, hvor fristende det end er,“ sagde Zeppa med venlig Bestemthed. „Skjøndt jeg ikke er saa indbilsk at troe mig uundværlig i Præstegaarden, saa tør jeg dog nok sige, at min Onkel vilde føle sig baade utilfreds og skuffet, hvis jeg ikke kom hjem idag, som jeg har lovet. Men hvis De tillader det, vil jeg en anden Gang benytte mig af Deres venlige Indbydelse.“

Derved blev det. Zeppa var bestemt paa at tage

hjem efter Frokost, og præcis Klokken elleve holdt Kanen udenfor Døren.

„Farvel, slemme Barn,“ sagde Fru Bang. „Naa, jeg vil ikke jige Mere, men næste Gang tager jeg ikke imod Undskyldninger. Ja, jeg stoler paa, Du pakker Frøken Vind godt ind, Alexander. Skjøndt Solen skinner idag, er det dog meget koldt.“

„Der skal saamæn ikke en Vind faae Lov at blæse paa Dem,“ sagde Capitain Bang og hjalp Zeppa op i Kanen. „Det er da det Mindste, jeg kan sørge for. Et Tæppe til, Ane Kirstine. Saadan, nu troer jeg, vi ingen Nød har. Ja, jeg vilde endogfaa paatage mig at kjøre Dem til Island i denne Indpakning; jeg troer ikke, De skulde tage nogen Skade. Og nu Bidsken, Mads. Saadan!“

Bidsken knaldede og afsted gik det.

„Hvorfor dreier De af til Venstre, Capitain? Den Bei er jeg aldrig kommen,“ sagde Zeppa forundret. „Onkel kjører altid til Høire, naar vi tage hjem.“

„Saa faaer jeg vel gaae til Beskjendelse, saa nødig jeg end gjør det,“ sagde Capitain Bang leende. „Deres Onkel kjører til Høire, fordi det er den korteste Bei hjem, og da han altid har Dem om sig, kan det jo være det Samme, enten det er i Præstegaarden eller paa Vanderveien; medens jeg Stakkel derimod saa hjeldent har Velilighed til at drage Fordeel af Deres Selskab,

at det er mig om at gjøre at udfinde den længste Wei til Præstegaarden. Er De vred paa mig derfor?"

Han bøiede sig ned og søgte at opfange hendes Blik, men hun vendte hurtig Hovedet bort for at skjule den dybe Rødme og det glade Smil, som hans Ord havde fremkaldt mod hendes Willie.

„Kjære Zeppa, De er da ikke for Alvor vred paa mig?" sagde han i en ængstelig, bedende Tone. „De siger ikke et Ord. Jeg forsikkrer Dem, denne Wei er kun lidt længere, og saa har De Fordelen af at see noget Nyt. Man bliver saa kjed af det evige Gamle. See saa, nu fik jeg da opfanget et lille Blik, det er Alt, hvad jeg forlanger."

Og Capitain Bang gav Hesten et Nap med Bidsken, som for at opfylde sit Løfte om at kjøre hurtigt til, skjøndt Kjørslen i Virkeligheden ikke blev det mindste forstærket.

Og dog syntes Zeppa, at Kanen foer med Lynets Hurtighed henad Veien. „Kjære Zeppa!" lød det i hendes Hjerte. Han havde aldrig før kaldt hende ved dette Navn. „Kjære Zeppa!" Mon han nogensinde vilde sige det igjen?

De kom igjennem Skovene til Lynghygaard. Hvor herligt toge de dem ikke ud med de høie, hvidklædte Træer, over hvilke Solen kastede sit gyldne Skær.

„Hvor det maa være deiligt at være Herre over

saadanne Skove," sagde Zeppa og saae op i de hvide Kroner. „Jeg vilde elske hvert eneste Træ, ikke et skulde fældes. Jeg troer, at ethvert af dem har sin egen lille Historie at fortælle."

„Hvem veed, om De ikke kan blive Gierinde af Skove, naar De selv vil," sagde Capitain Bang og saae skjelmst paa hende, „og en Herregaard oven i Rjøbet og . . .?"

„Nei," sagde Zeppa hurtigt, „jeg bryder mig kun om Træerne og ikke engang om dem. Nei, hvad skulde jeg med Træer? Jeg kan jo gaae i Skoven, saameget jeg lyfter, og Ingen kan forbyde mig at drømme, at den tilhører mig. Onkel siger, at de, der have lidt, ere allerlykkeligst, thi de have Saameget tilbage at ønske og der ligger mere Lykke i at have Noget tilbage at ønske end i selve Ønskets Opfyldelse. Jeg troer, Onkel har Ret. Han har næsten altid Ret."

„Ja vist. Deres Onkel er en fornuftig Mand. Det er Mere, end man kan sige om mig. Jeg hører nu til dem, der holde af at faae deres Ønsker opfyldte. Derfor har jeg for Diebliffet meget travlt med at lægge en Plan, for at faae et af mine meest brændende Ønsker opfyldte. Vil De hjælpe mig dermed, Frøken Zeppa, vil De?"

Han saae saa skjelmst paa sin smukke Sidemand, at hun baade blev rød og bleg; tilsidst fik hun med megen Anstrengelse fremstammet:

„Nei, jeg vil hjem.“

„Ja, ganske vist, det skal De ogsaa komme. Jeg længes ogsaa efter at komme hjem, men ikke til det Hjem, jeg for Diebliffet har i Kjøbenhavn. Kan De tænke Dem noget Tristere end en Ungkarls Hjem? Uh, jeg veed intet Værre paa Jorden. Jeg vilde før være Brændehugger og boe i den usleste Hytte med min Kone, end være Pebersvend og boe i et Slot med min Gensomhed. Hvad siger De, Zeppa?“

Stakkels Zeppa rødmede og blegnede vexelviis; det ene Dieblif rystede hun af Kulde, det andet brændte hun, som om hun havde Feber. Saaledes havde hun aldrig følt sig tilmode før, og saa turde hun neppe see op af Frygt for at møde disse aabne, skjæffe Dine, der med saameget Skjelmeri og Venlighed vare fæstede paa hende. Hun gjorde sig al mulig Umage for at tale, men hun kunde ikke. Det var, som om Ord og Stemme paa engang svigtede hende. Og mere og mere forlegen blev hun.

„See saa, nu kan vi da ikke komme et Skridt videre. Der gif den ene Gænge itu. Hvad skal vi nu gjøre? Det kalder jeg Held. Det er endda godt, vi ere komne ud paa Landeveien. Derovre ligger et lille Huus. Maaskee vi kan faae Hjælp der. Har De Mod til at blive ene tilbage, eller vil De springe ud og gaae med. Jeg er bange for, jeg ikke kan komme

faa hurtigt tilbage. Det ligger længere borte, end det seer ud til."

Han hjalp hende forsigtig ud, svøbte Kaaben tættere om hende og lagde hendes Haand i sin Arm. Hun lod ham gjøre, som han vilde, ret som et hjælpeløst Barn. Det var, som om al Kraft til at tænke og handle havde forladt hende.

"Nu kommer det an paa, om de gode Folk derovre have en gammel Slæde at laane os. Hvis ikke, maae vi see at faae Bud til Byngbysgaard. Lad mig see; vi ere omtrent halveis. Det bliver lige nær, enten vi sende Bud til Præstegaarden eller hjem. Men det er dog bedst at sende Bud hjem, ellers har jeg ingen Befordring tilbage. De frhser, lille Staffel, De skjælver. Seg haaber da idetmindste, de gode Folk derovre have en varm Stue at byde os. Frisk Mod, kjære Zeppa! De seer saa forfagt ud; er De vred over det lille Uheld, der skjænker mig den Lykke at være nogle Timer længere i Deres Selskab?"

"Seg vilde ønske, jeg var hjemme," sagde Zeppa forfagt. "Seg er ikke rask. Seg har Hovedpine."

"Det er, fordi De er bleven kold. Seg maa sørge for at faae Dem varm igjen. Lad os gaae lidt hurtigere, hvis De kan. Støt Dem mere paa min Arm. Seg kan jo slet ikke føle, jeg har Dem."

Endelig naaede de det faldefærdige Huus. De

traadte ind i et usfælt lille Bærelse, der paa engang syntes at være Kjøkken, Sovestue og Dagligstue.

Ved den ene Væg stod en stor, gammeldags Seng med mørkt Omhæng, der var truffet tilside, for at den gamle Bedstemoder, der laa i Sengen, kunde see sig om i Bærelset, og paa en Stol ved Kaffelovnen sad en fjortenaars Dreng og stoppede paa en ulden Strømpe.

„Har De ikke en gammel Slæde at laane os?“ spurgte Capitain Bang, medens han løste Jeppas Hat og skilte hende ved Kaaben. „Den ene Gænge er gaaet istykker paa min Kane. Kom, sæt Dem ned her ved Ilden, Frøken Lind, De er ganske forkommen. Hvor bleg De er! Deres Kinder see ud, som om de aldrig havde været røde.“

Det var, som om den blege unge Piges Kinder vilde gjøre hans Ord tilskamme, thi en livlig Rødme dækkede dem i samme Dieblis, han havde udtalt. „Saa, har De det nu godt? Lad mig rykke Stolen lidt nærmere til Ilden. Naa, min gode Ven, har I saa en Slæde at laane os?“

„En Slæde? Ih, Du Fredsens! hører Du Bedstemoder, en Slæde?“

„En Slæde! Na, Herregud, kjære Herre, der har aldrig været en saadan under dette fattige Tag. Na, det veed Gud. Nu er jeg syvoghalvfjers, men en

Slæde, den er endnu aldrig falden i min Lod. Næ, det er vist, ingen Slæde. Hvad mener Du, Peter?"

"Kunde saa ikke Du, min Ven, ride op til Lynghygaard og hilse fra Capitain Vang og spørge, om de ikke vilde sende en anden Kane herved, da vor er gaaet itu. Jeg kan skrive et Par Linier, saa har Du kun at overbringe dem og komme tilbage med Kanen saa hurtigt som muligt."

"Aa Jesus! gode Herre. Gud velsigne Dem, hvordan skulde Peter vel ride derop? Vi har saa min Sandten ingen Hest."

"Han kan spænde min Hest fra Kanen. Han vil finde den lige herved paa Vandveien. Jeg kunde jo ogsaa ride selv; det var vel hurtigere og sikkrere." Han saae spørgende paa Zeppa. Men hun kastede et ængsteligt Blik omkring sig og saae bedende paa ham, som om hun frygtede for at blive ene tilbage i dette fremmede, uhyggelige Huus.

"Nei, det er bedre, Du tager Hesten og rider, saa hurtig Du kan, til Herregaarden. Lad mig see, hvor flinkt Du kan være tilbage; Du skal ikke fortryde det."

Peter greb sin laadne Hue og var ude af Stuen med et Spring. Han havde Intet imod at saae sig en Ridetour.

"Peter! Peter!" raabte gamle Bedstemoder fra Sengen.

Men Peter hørte Intet, han var allerede langt borte.

„Her er koldt. I har vel ikke lidt Brænde et eller andet Sted?“ spurgte Capitainen og saa sig om.
„Ilden er gaaet ud, og den unge Dame trænger til Varme. Hun er reent forkommen.“

„Jo, ude i det lille Huus er der Brænde; men jeg troer ikke, Peter har hugget noget idag, for der var saa koldt, og saa nøiedes vi, med hvad vi havde. Værsgod, gaae Herren kun ud og tag, hvad De vil.“

„Nei, De maa ikke gaae ud og hente Brænde for min Skyld,“ sagde Jeppa og reiste sig for at forhindre ham i at gaae. „Jeg fryser ikke mere. Jeg forsikkrer Dem, nu har jeg det fuldkommen godt.“

„Ja, det kan jeg see, De er jo ganske blaa af Kulde. Sæt Dem nu smukt lydigt ned. Er det Noget at tale om? Det er vel det Mindste, en Ridder kan gjøre for sin Dame, hente lidt Brænde.“

I Skuret var der rigtignok Brænde nok, men kun Favnestykker, og som en Følge heraf maatte Hr. Capitainen for første Gang i sit Liv til at hugge Brænde. Det var snart gjort, thi det blev gjort med en god Billie og et glad Ansigt.

„See, det var nu det,“ sagde han fornøiet, da han kom flabende med en Kurv fuld af hugget Brænde.
„Nu er det om at gjøre at faae Ild. Lad mig see,

jeg har vistnok Svovlstikker iommen. So, rigtig, Alt er i Orden."

"Jeg skal gjøre Ild paa," sagde Zeppa, glad over ogsaa at kunne gjøre sig nyttig. „Nei, det hjælper ikke, jeg vil have min Billie denne Gang, nu har De hele Tiden havt Deres."

"Naa, er det saa ikke sandt, hvad jeg sagde forleden, Damerne have altid en lille Billie i Baghaanden, som de gjøre gjældende ved given Heilighed. Jeg faaar vel altsaa lade mig nøie med at være Tilskuere. Nei, jeg kan skære Fyrrepinde. Nu skal De see, det maa sagtens gaae, naar vi ere To om det."

"Mange Koffe give daarlig Mad," mumlede gamle Bedstemoder. Smidlertid knittede snart en venlig Ild paa Arnestedet, til Trods for Bedstemoders Spaadom, og Zeppa kastede et triumferende Blik til sin Ridder, som om hun vilde sige: „Kan Du see, jeg kan ogsaa gjøre Nytte."

"Ja vist er det godt gjort," sagde han smilende. „Men see mig til de smaa hvide Fingre, hvor sorte de ere blevne. Nu, det forringer ikke Deres Skjønhed. Sæt Dem ned her tæt ved Ilden. Hænderne ere jo ligesaa kolde som Is. Kom, saa skal jeg varme dem."

Og den tjenstvillige Capitain tog Zeppas Hænder inden i sine og begyndte at rulle dem, til de igjen vare varme og bløde.

„Ja, det er nu,“ mumlede gamle Bedstemoder i Sengen og saae paa sine egne magre Hænder, der ogsaa vare blaae af Kulde. „Det gjør Ingen siden. Ung er ung, og gammel er gammel, det er Tidens Gang.“

„Saa, nu ere de varme igjen. Hvad troer De jeg tænker paa i dette Dieblif, Zeppa?“

Han trak Bænken hen, som Peter havde fiddet paa og tog Plads lige overfor den unge Pige og saae hende spørgende i Ansigtet.

„De ønsker vel, at De var godt og vel hjemme paa Lyngbygaard og aldrig havde paataget Dem at kjøre mig til Præstegaarden,“ svarede hun halvt spøgende, halvt alvorligt.

„Fy!“ sagde han bebreidende, „er det Zeppa, der taler? Nu skal De til Straf ogsaa vide, hvad jeg tænkte paa. Jeg ønskede, at jeg var Brændehugger, at dette var min Hytte, og at . . .“

„Ti stille, jeg vil ikke høre Mere,“ sagde Zeppa. „Jeg bliver vred, hvis De siger et Ord til.“

„Jeg vover det dog. Jeg seer, De kæmper for at undertrykke et Smil. Altsaa, dette er min Hytte og . . .“

„Og gamle Bedstemoder Deres Kone. Et bestemt Ønske, Hr. Capitain. Jeg skal bede Nat og Dag for dets Opfyldelse.“

„Hvor De er god. Og naar det saa endelig gaaer

i Opfyldelse paa Deres varme Forbøn, saa vil De nok komme herved og maale min Lykke."

Nu slog det gamle Stueuhr i Krogen tre.

"Tre!"

Zeppa foer op.

"Tre! hørte De det, og han er endnu ikke kommen med Kanen. Hvor dog Tiden er løben. Jeg troede dog neppe, han havde været borte en Time."

"En Time! Jeg troede kun, han havde været borte nogle Minutter."

"Det sneer. Har De seet det, Capitain, medens vi have siddet og passiareet, er Solen gaaet bort. Himlen er næsten sort, og Sneen hvirvler saa tæt, at man Intet kan see uden Snee. Hvad skal det blive til?"

"Sneer det? Ja, virkelig, og det for Alvor. Man kan ikke længere see Veien, der fører til Huset. Jeg vil da haabe, vi ikke blive indsnæede i denne usle Hytte."

"Indsnæede? Hvad mener De med det?"

"Naa, saa det har Frøken Zeppa aldrig hørt for, at man bliver indsnæet paa Landet? Ja, da maa jeg tilstaae, at domme efter den graa Himmel og den tætte Snee, er jeg bange for, min lille Frøken er stærkt paaveie til at skulle lære, hvad det vil sige. Naar dog blot den Dreng kom! Der maa jo være tilstødt ham et Uheld."

„Et Uheld! Ih, Du Fredsens, siig dog ikke det, gode Herre!“ raabte Bedstemoder. „Næ, det er nok rimeligt, at det stakkels Barn er fjørt feil af Veien. Det har jo sneet i flere Timer. Jeg undres over, at De ikke har seet det før. Jeg tænkte saamæn hele Tiden paa, at hvis det blev saadan ved, vilde snart baade Bei og Sti forsvinde. Og saa blæser det jo en heel Sneestorm. Der vil blive Faner til imorgen. Gud naade os, hvordan skal det gaae! Og saa min Peter og stakkels Vene, hans Moder, der netop er gaaet til Byen idag.“

Kloffen blev fire; Peter kom ikke. Tøttere og tøttere blev Sneen; Stormen tudede; store Sneefaner hobede sig allerede op omkring Huset.

„Hvad skulle vi gribe til?“ sagde Zeppa urolig. „Vi kunne da ikke blive her. Mon jeg ikke kan gaae hjem?“

„Gaa hjem, kjære Barn! Det er godt at mærke, at De ikke kjender en Sneestorm. Her er ikke mere Tale om at komme hjem iaften. Lad os være glade, hvis Sneen holder op inat og tillader os at forlade Huset imorgen; men jeg frygter for, vi ikke slippe saa let. Naa, grød ikke, Gud velsigne Dem. Jeg skal gjøre Alt, hvad et Menneſte kan, for at bringe Dem hjem inden Aften; men jeg kan dog umuligt udsætte Dem for at blive indsneet midt paa Landeveien.“

„Næ, det lader sig inte gjøre. Staffels Lene, hun kan da heller ikke komme hjem, og Peter, hvad bliver der af ham, staffels Dreng?“ sagde Bedstemoder. „Og saa Huset fuldt af fine Folk! Jo, der er saamæn Noget at tænke paa, og jeg ligger i Sengen og lader Gjaesten husere. Næ, det er Tider!“

„Her skulde da ikke findes nogle Kaffebonner i Huset?“ spurgte Capitain Bang. „I kan være rolig, gode Gamle, I skal intet Tab lide ved vort Ophold her. Hvad vi nyde, skal rigeligt blive erstattet, saavel som den Uro og Besvær, I har af os.“

„Kaffebonner! Gud naade os, gode Herre! Lene er jo netop gaaet til Byen for at gjøre Indkjøb, da det Sidste var sluppet op. Og hvad skal der nu blive af Mette derude, staffels Væst. Hun er jo inte blevet malket imiddags. Saadan Behandling er hun ikke vant til.“

„Naa, saa I har en Ro! Det var et Gode. Saa kan man da idetmindste faae et Glas Mælk, naar man blot forstod at malke den gode Mette. Altsaa ingen Kaffebonner!“

„Næ, men der staaer et Fad af Morgenmalken paa Hylde, og Brød og Ost ligger nede i Skabet. Hvad Huset har, staaer til Tjeneste. Men det er kun simpelt og smaat.“

„Tak, det er ikke saa galt endda. Er Frøken Lind

ligesaa sulten, som jeg, vil Mælk og Brød og Ost være et velkomment Maaltid. Altsaa, hvad mener De, Zeppa? Skal jeg varme Mælken, eller foretrækker De at drikke den kold?"

"Nei, lad mig varme den," sagde Zeppa smilende. "Det, maa De dog tilstaae, hører ind under mit Departement. Jeg troer, vi trænge til at faae lidt Varmt. Jeg er endnu ganske stiv af Kulde."

"Det var netop ogsaa min Mening. Nu var det at faae fat i en Gryde. Gaa, her staaer en paa tre Been, og den er reen endda. Nei, lad mig tage Mælkfadedet ned; det staaer for høit og er for tungt for Dem. De skulde heste Deres smukke Kjole op, det har jeg seet Tante gjøre. See, her hænger Noget, som ligner et Forklæde. Kom, lad mig binde det om Dem, min lille Kjøkkenfrøken. Saadan, nu kan vor Kjole ingen Skade tage."

"Nei, jeg vil selv passe mine Forretninger. Nu skal De være den lydige Slave, som jeg før var. Nu sætter De Dem strax ned og passer ikke paa mig, for saa kan jeg slet Intet udrette," sagde Zeppa gestjæftig. "Tal med gamle Bedstemoder, saa skal jeg nok besørge Mælken kogt og Bordet dækket."

"Saa, nu sidder jeg, strenge Herskerinde. Jeg kan ikke modstaae at lade Dem have Deres Villie. Det er saa nydeligt at see Dem bestjæftiget med disse

huuslige Syssler. Det havde jeg rigtignok ikke ventet at see Dem som Huusmoder idag."

"Na, her er ikke alene Brød og Ost, her er ogsaa en Kruffe med Smør," raabte Zeppa glad, da hun tog Skabets Herligheder i Syne. "Nu mangle vi blot en Dug; men den faae vi at undvære. Bordet er reent, jeg har tørt det godt af."

"Nei, Brød maa De ikke skære, det tilkommer mig," sagde Bang, da Zeppa gjorde et frugtesløst Forsøg paa at file i det store Brød. "Kom med Kniven. Jeg gjør den Stærkes Ret gjældende."

"Nu koger Mælken. Skynd Dem med Brødet, saa skal jeg smøre et Par Stykker til Bedstemoder og give hende en Spølkum Mælk. Hvor jeg glæder mig til lidt Varmt."

Bedstemoder fik først og fremmest Sit. Og efter at Zeppa havde tændt en lille Messinglampe, som den Gamle gav Anvisning paa, da det nu var blevet aldeles mørkt i den lille Stue, satte Capitain Bang og den unge Pige dem ned ved Bordet, for at indtage deres tarvelige Maaletid. Men neppe havde Zeppa sat Spølkummen for sin Mund, før hun atter hurtigt satte den ned og sprang op.

"Der kommer Nogen. Hører De, Hr. Capitain?"

Døren gif op, før Capitainen kunde faae Tid til at svare, og ind traadte en Skikkelse, hvid af Snee.

„Nei, rykt dog Sneen af Dem i Forstuen,“ raabte Capitain Bang. „Vi faae jo en Oversvømmelse herinde, før vi vide et Ord af det.“

„Ah, see Goddag, Capitain Bang. Vil De have Sneen af mig, faaer De selv tage den. Jeg er halv død af Kulde. Jeg troede aldrig, jeg skulde have naaet noget Huus. Saadan en Sneestorm! Vi vare lige ved at snee inde paa Landeveien. Er her ikke en Stald, hvor vi kunne faae den stakkels Hest sat ind, for jeg er bange, den har faaet sit Banesaar paa denne uhyggelige Tour. Gud veed, hvad der skulde være blevet af os, naar ikke Jens havde opdaget Skinnen af Lampen herinde, for man kunde da ikke see Huset for bare Hvidt, det faae ud som en Sneefane. Men kjender De mig da ikke, Capitain? Det var godt, De fik den fæle tunge Raabe af mig. O, nu maa jeg hen til Blden for at varme mig.“

„Det er jo Frøken Nærgaard. Hvor i Alverden kommer De paa Landeveien i et saadant Veir?“ spurgte Capitainen forundret.

„Det samme Spørgsmaal maa jeg nok gjøre Dem. De glemmer reent, at Veiret var smukt imorges. Jeg har været i Byen for at afslægge nogle Visiter. Jens skulde nemlig gjøre Indkjøb for Moder, og saa benyttede jeg Leiligheden. Ah, see Goddag, det er jo Frøken Lind; jeg havde nær ikke gjenkjendt Dem i

dette landlige Costume. Hvordan kommer De her, og det med Rjokkenforflæde for?"

„Jeg har ligget paa Lyngbygaard inat, og saa fjørte Capitain Bang mig hjem; men Slæden gif istykker, og inden vi kunde faae fat paa en anden, kom Sneestormen.“

„Det kalder jeg Held. Saa skal jeg da ikke være ene i dette rædsomme Huus.“

Den unge Dame saa sig om med et foragteligt Blik, uden at tage den mindste Notice af den gamle Kone i Sengen.

„Gud veed, hvormange Dage vi skulle blive her. Jeg er endda glad over, at Jens netop har gjort Indkjøb. Der er da baade Bønner og Sukker, som jeg nok tør sige ellers ikke var til at finde her i Huset.“

„Kom nu og drik Mælken, medens den er varm,“ sagde Zeppa. „Vi To faae drikke af samme Kop, da her kun er tre, og Capitainen har den ene og den gamle Kone den anden. Kom nu og betænk Dem ikke saa længe. Det er ikke værd at kaste Brag paa den varme Mælk. Men den stakkels Karl, han maa da ogsaa have lidt.“

„Jens, aa, han har ingen Nød. Sørg først for Hesten, Jens. Du finder vel nok et gammelt Skuur til den. Saa kan Du bringe Kassen med Dit Indkjøb ind til os. Men glem ikke at ryste Sneen godt

af Dig, inden Du kommer ind igjen; for Du faaer vel være her, der er vel intet andet Sted til Dig. Nei, at jeg skal opleve et saadant Eventyr! Saadan et Hul, en Kop Mælk, et Stykke Brød. Nei, Anna Nærgaard, det havde jeg aldrig troet."

"Gud være lovet for Mælken, Brødet og den varme Stue! Det var da ikke det Værste, der kunde hænde En," sagde Capitain Bang godmodigt. "Saa, der, tør jeg vædde, er Peter med Hesten. Jeg kan kjende hans Stemme, han taler derude med Jens. Det var kun fem Timer for sildig, han kom."

"Det mangler blot," sagde Bedstemoder; "to Heste, to Fruentimmer og to Mandfolk. Gud veed, hvor Føden skal komme fra til Saamange, for jeg veed det ikke."

"Hvad er det, den Gamle mumler om der henne i Sengen. Hvor det er uhyggeligt," sagde Frøken Nærgaard. "Jeg kan ikke udstaae gamle Folk, og allermindst naar de ligge."

"Og dog vil De selv engang blive gammel," sagde Capitain Bang smilende. "Naa, der har vi Peter. Hvad Nyt fra Lynghygaard? Fik Du Kanen?"

"So da," sagde Peter og fløede sig betænksomt bag Øret. "Men jeg havde et lille Uheld underveis. Den nye Kane gik ogsaa i Hundene, da jeg var kommen et godt Stykke frem. Og saa vilde jeg inte vende til-

bage igjen, det var saa flaut. Saa forsøgte jeg selv at ordne den Ting, men det vilde ikke rigtig lade sig gjøre. Saa gif der nok et Par Timers Tid med, og da jeg mærkede, at det ikke nyttede mig Noget, spændte jeg fra og slæbte den ind mellem nogle Træer i Skoven. Saa vendte jeg jo tilbage noget forsagt og fik en anden en; men saa kom jo denne Sne og Storm, saa jeg ikke kunde see en Haand for mig. Det var nu det Allerværste, thi fiden jeg ikke kunde see, saa kunde jeg heller inte kjøre, og saa fjørte jeg galt af Veien og kunde slet inte hitte rede i det, indtil jeg, efter at have fjørt omkring, jeg veed ikke hvor længe, med Et opdagede et Lys og tænkte, jeg vilde gaae efter det og høre, hvor jeg var. Og saa var det da her. Du Fredsens, jeg havde aldrig troet, jeg var kommen hjem for saadan et hvidt Spøgelse, der var efter mig den hele Wei."

"Et Spøgelse! Na, nu lyver Du, Peter. Præsten siger jo, der er ingen Spøgelse," sagde Bedstemoder forskrækket.

"Siger han det? Ja, saa lyver han, det gjør han. Du Fredsens, jeg saae det jo selv."

"Men Du sagde nylig, Du kunde ikke see en Haand for Dig," smaalet Capitainen.

"Ja, en Haand," meente Peter, "det er nu noget

andet Noget. Men et Spøgelse kan man altid see, for det er hvidt."

"Naa, saaledes! Ja, ja, da Peter, godt Ord igjen."

Efter at de havde spist dem mætte, sørgede Zeppa for, at Jens og Peter ogsaa fik Noget; thi det lod næsten til, at Frøken Margaard havde ifinde at ansee Zeppa for Bærtinde og overlade alle dennes Pligter til hende, medens hun selv satte sig i en magelig Stilling ved Ildstedet og raabte til Capitainen, der hjalp Zeppa med at rydde af Bordet:

"Kom nu, Capitain Bang, sæt Dem her og lad os faae en Pasjar. Frøken Lind bryder sig vist ikke om Deres Hjalp; jeg derimod kjeder mig og trænger til Selskab."

"De skulde komme og tage fat med, saa kjedede De Dem mindre," svarede Bang. "Kom, det er jo ikke mere Frøken Linds Pligt at være Huusmoder end Deres."

"Der tager De høiligen Feil. Frøken Lind var her, før jeg. Vil De nægte, at hun var i fuld Akti- vitet og hjemme i Huset, da jeg traadte ind som en stakkels, forkommen Fremmed. Nei, jeg regner mig kun som Gæst. Seg hjælper ikke det Mindste til, om vi saa maae blive her i fjorten Dage. Seg hader Huus- væsenet. Frøken Lind tager sig meget bedre ud i den

Forretning, end jeg. Mama siger, jeg er født feitet, hvad Huusvæsnet angaaer."

"Gratulerer Deres vordende Egtemand; det er gode Udsigter for ham, saa kommer han altsaa selv til at paatage sig Deres Pligter."

"Deri tager De Feil. Seg gifter mig ikke for at blive min Mands Huusholderske, det kan han holde Andre til end mig."

"Men naar han nu ikke har Raad til at holde et saadant Individ?"

"Saa tager jeg ham ikke. Min Mand skal være rig. Seg hader Fattigdom."

"De hader nok i det Hele taget mere, end De elsker," sagde Zeppa, der nu var bleven færdig og kom for at sætte sig ved den fordringsfulde Frøken.

"Seg hader Alt, hvad der er ubehageligt, elsker Alt, hvad der er behageligt; det er det Hele."

"De hører nok til dem," sagde Capitain Bang, der nu ogsaa kom for at sætte sig ved Ilden — "De hører nok til Dem, der tage Alt og give Intet."

"Men De, fordi jeg vil tage min Mands Kjærlighed, men ikke til Gjengæld være hans Huusholderske? Det er nok tværtimod Dem, der hører til de Fordringsfulde. Taler De ikke, som om det var Konens Pligt at være sin Mands Slave. Gud naade den Stakkel, som bliver Deres Kone."

„Ja, Gud naade hende, hvis hun ikke giver mig Alt," sagde Bang og saae skjelmst over til Zeppa. „Alt eller Intet, det er mit Valgsprog."

„Og hvad giver De saa selv, om man tør spørge?"

„Alt, hvad en Mand kan give og en Kvinde kan forlange, skal den Frøken faae, som bliver min Kone," svarede Capitainen spøgende.

„Uhyggelige Frøken," svarede Frøken Nærgaard spottende. „Tro mig, De vil gjøre Fordringer til hende for al den Kjærlighed, De giver."

„Sag vil forlange blind Tillid, blind Ændighed, med eet Ord, blind Kjærlighed."

„Blind Kjærlighed! Ja, den maa nok ogsaa være stoß blind for at falde paa saa herstefyg en Herre. Nei, Frøken Lind, vi To ville forlange lidt Mere og yde lidt Mindre, naar vi engang gjøre et Valg, tør jeg sige."

Zeppa slog Dinene ned og rødmede, men svarede Intet.

„For Dem selv kan De svare; men Frøken Lind kjender De for lidt til at lægge hende Ord i Munden. Maaskee er hun af en ganske anden Mening, end De."

„Saa var hun ingen sand Kvinde. En Kvinde lader sig ikke træde paa."

„Og jeg vil sige det Omvendte. En sand Kvinde elsker blindt og giver Mere, end der fordres. Hun

hder altid Mere, end hun faaer. Hvad mener De, Zeppa?"

Zeppa saae frøgtstomt paa den Spørgende.

„Seg kan ikke svare derpaa med min bedste Villie. Seg forstaaer det ikke.“

„Der kan De see, Frøken Pind er af min Mening.“

„Nei, det er jeg ikke. Rig eller fattig, det vilde jeg aldrig offere en Tanke.“

„Men dog vilde De ikke gaae som en simpel Huusjomfru i Deres Huus.“

„Naar Nødvendigheden bød det, vilde jeg med Glæde gjøre det.“

„Saa er De enten en lille Hykler eller ingen sand Kvinde.“

„En Hykler er jeg ikke. En sand Kvinde — det veed jeg ikke. Der er vist Faa iblandt os, der ere sande Kvinder,“ sagde Zeppa, godmodigt smilende.

„Seg troer dog at kjende een,“ sagde Bang og saae venligt paa Zeppa. „Den sande Kvinde forraader sig selv i Blik og Ord og Gjerning, skjøndt Kvindens Brangbillede forgjæves søger at paatage sig hendes Skikkelse. — Hør blot, hvor de snørke. Det er et heelt lille Chor.“

Det var Søs, Peter og gamle Bedstemoder, der vare faldne isøvn og snørkede af Hjertens Lyst.

Uhret slog ti.

„Mon vi skulle sidde her hele Natten?“ spurgte Frøken Margaard gnavent.

„Nu skal jeg vække Drengen og see, hvad han har at sige. Peter, Peter! kan Du ikke vaagne op?“

Bang rystede Drengen dngtigt i Skulderen, men det nyttede ikke, han sov kun desto fastere.

„Lad ham sove, gode Herre. Hvad ønsker De?“ spurgte den Gamle i Sengen, der var vaagnet istedetfor Peter.

„Kan Damerne ikke komme til Ro, og har De ikke et eller andet Hul, hvor vi Andre kunne være?“

„Damerne? Jo, det veed Gud, de kan saamæn ligge i Seng med mig. Sengen er bred nok. Mens Mette var hjemme, laae altid hun og Sette og jeg sammen. Saa det gaaer nok endnu. Men de Andre veed jeg ikke, hvor vi skal gjøre af, for vi har saamæn ikke et Hul undtagen Skuret, og der bliver det sagtens for koldt. Næ, De maa saamæn blive her.“

„Naa, det manglede blot. Jeg vilde før sidde paa en Stol hele Natten, end jeg vilde i den ækle Seng, hvor det gamle Menneſke ligger,“ sagde Frøken Margaard. „Nei, det er dog endnu det Galeſte af Alt, hvad jeg har hørt.“

„Har De ikke før nogle Klæder, saa at vi kunne rede paa Gulvet, til Damerne?“ spurgte Capitainen.

„Det var bedre; saa behøvede de ikke at genere Dem, der er syg.“

„Na, det gjør saamæn Intet til Sagen. Men De kan ogsaa faae nogle Klæ'er der henne i Kisten, naar De før vil ha'e det for Dem selv. Værsgod, i Kisten er der Klæ'er.“

„Men saa vi, min gode Kone, Drengen, Karlen og jeg? Hvor skulle vi hen?“

„Det veed jeg for Gud ikke. Kan De ikke være her, saa veed jeg intet andet Sted end Loftet. Men jeg har ikke flere Klæ'er end dem i Kisten.“

„Bryd Dem aldrig om det. Vi har Hestedækkener og Reisetøi nok for ti. Vidt Halm findes der maastee ogsaa. Er der en Løgte, jeg kan tænde? Det er ikke saa let at finde sig tilrette, hvor man aldrig har været.“

„Peter! Peter! vaagn dog op!“ raabte den Gamle. „Tag Løgten ned, som staaer paa Hylden og tænd den. Saadan, viis nu Herren op paa Loftet.“

Da Peter endelig var vaagnet og havde tændt Løgten, sørgede han for at vække Jens, og efter at de havde samlet alt Reisetøiet og Hestedækkenerne, beredte Capitain Bang sig til at overlade Stuen til Damerne og selv at retirere op paa Loftet.

„Kan Døren lukkes af?“ spurgte Froken Nærgaard. „Jeg døer da af Skræk inat. Hvad skal der blive af os?“

„Næ, Døren kan ikke slaaes af,“ sagde Peter.
 „Det behøves heller ikke, her kommer Ingen, som ikke skal.“

„Gud, hører De, hvad han siger, Capitain Bang?
 Paa den Maade kunde vi jo ligesaa godt være ude paa
 Landeveien.“

„Ikke saa ganske, jeg troer dog, De foretrækker den
 varme Stue,“ sagde Bang leende. „Men vær De
 ganske rolig. Her kommer saamæn Ingen i dette Veir.
 Desuden lover jeg Dem at holde Vagt. Jeg ligger
 jo heroppe paa Loftet. Ingen kan røre ved Rinken
 paa Døren, uden at jeg hører det.“

„Naar De jober? So vift! Nei, jeg holder det
 aldrig ud.“

„Er De ogsaa bange, Zeppa? Troer De ikke, at
 jeg vil passe paa min lille Myndling? For Diebliffet
 er De min Myndling og staaer under min specielle
 Vefkyttelse, til jeg lykkelig og vel har overgivet Dem
 i Deres Onkels Varetægt. Vær De rolig, Barn,
 Ingen skal krumme et Haar paa Deres Hoved.“

„Det er jeg heller ikke bange for. Men hvordan
 vil det gaae Dem paa det kolde Loft? Har De Tøi
 nok? Vil De ikke have vore Raaber med?“ spurgte
 Zeppa deeltagende.

„Jeg trænger ikke til dem; men da Tilbudet kommer
 fra saa venligt et lille Hjerte, tager jeg imod det. En
 Venlighed skal man aldrig afflaae. Kom med Raaberne.

Tak, nu fik jeg et lille Smil til for min Eftergivenhed. Saa, nu vil jeg lægge et Par Stykker Brænde paa Ilden, at her ikke skal blive for koldt. Godnat, Zeppa, vær blot ikke bange. Godnat, Frøken Nærgaard. Deres tilkommende Gemals Aand beskytte Dem, siden De ikke har Tillid til mig."

Derpaa gik Capitainen med sine to Følgesvende. Den brøstfældige gamle Trappe knagede under deres tunge Trin.

"Staffels Capitain Bang," sagde Zeppa, "der er vist meget koldt deroppe."

"Aa, beklag blot ikke ham. Tænk før paa os to staffels Fruentimmer. At ligge her for aaben Dør i denne fremmede Kønne, midt paa Vandeveien. Har De Mod til at ligge i de Klæder? Jeg troer aldrig, jeg faaer Mod til det, og jeg er dog saa træt og saa søvnig."

"Jeg tør godt lægge mig i dem," sagde Zeppa og begyndte at tage Sengklæderne frem af Kisten, uden at Frøken Nærgaard viste mindste Tegn til at hjælpe hende. "Alting er meget reenligt her. See blot paa den gamle Kone, som ligger i Sengen, hvor net og reen hun seer ud. Og disse Klæder er der heller Intet at udsætte paa. Saavidt jeg troer, ere de ganske nye."

"Nye! Ja, Gud naade os! De ere vel saa grove som Sækketøi. Vi slukke ikke Lampen, ellers tør jeg ikke lægge mig, og jeg beholder mit halve Tøi paa." —

Hele Huset sov. Stormen tudede derude, Sneen hvirvlede om, Fanerne bleve høiere og høiere.

„Hvad er det?“ raabte Frøken Margaard og foer op af Søvne. „Hører De ikke, her er Lyde i Huset?“

Lampen var gaaet ud for lange siden, Alt var mørkt omkring dem. Zeppa reiste sig søvndruffen. Hun hørte en forfærdelig Støi, en umenneskelig Tuden og Spektakkel. Hvad kunde det være? Lyde vilde dog neppe gjøre en saadan Larm.

Nu knagede Trappen, og tunge Trin lode sig høre.

„Der ere de!“ hvisttede Frøken Margaard, halvdød af Skræk. „Hvem har slukket Lampen? Hør, hvor den Gamle snorker. Er det ikke rædsomt, at hun kan sove under saadan en Støi? Hvor skal vi skjule os?“

„Sover De? Vær blot ikke bange. Jeg skal see, hvad der er paa færde.“

„Jeg skjuler mig!“ raabte den forskrækkede Pige, og sprang op. „Hvor skal jeg skjule mig?“

„Bliv før roligt liggende. Nu er jo Capitain Bang kommen ned. Hvad er der saa at frygte for. Blot De ikke gjør ham Noget. Gud, hvad er det!“

Et heit Knald og et gennemtrængende Skrig fik Zeppa til at springe op og stürte mod Døren.

„De have myrdet ham!“ raabte hun, fortvivlet.

„O, de have myrdet ham!“

„Alting i Orden!“ sagde en velbekjendt Stemme.

„Det var ikke Andet end Hestene, der havde revet sig løse og vrinskende og prustende spadserede om, mens Rænehunden gjæde af fuld Hals. Nu har jeg luffet dem inde igjen. Godnat, sov vel, jeg haaber ikke, at De er bleven forskrækket.“

Capitain Bang gif igjen op paa Kostet. Zeppa stod et Dieblif og lyttede efter hans Trin.

„Gud være lovet!“ hviskede hun.

Neppe havde hun lagt sig, før hun savnede Frøken Mærgaard.

„Nu kan De rolig komme frem fra Deres Skjul,“ sagde hun, men fik intet Svar, hvorimod hun hørte en underlig dæmpet Banken fra den anden Side af Værelset. Hun kom til at tænke paa Knaldet og Skriget, hun havde hørt. Hvad kunde det bethde? Hun stod op igjen, søgte paa Ildstedet efter en Svovlstik, strøg den og tændte Lampen. Den vilde neppe brænde. Støien vedblev henne i Værelset. Hun gif derhen, den kom fra den store Kiste. Laaget var luffet paa den. Hun huffede tydeligt, det havde staaet aabent, da de gif tilfængs. Hvad skulde det bethde? En maatte have skjult sig i Kisten.

„Der er En i Kisten,“ sagde hun halvhoit og saae sig om. „Hvor er De, Frøken Mærgaard? Hører De ikke, der er En i Kisten.“

„Luf mig op, luf mig op! Seg kvæles!“

„Gud, jeg troer, det er hende selv!“

Zeppa aabnede hurtig Kisten. So, rigtig, der kom Frøkenen frem, halv vred, halv undseelig.

„Seg vilde skjule mig i Kisten, og saa faldt Laaget i over mig,“ sagde hun. „Det var et Guds Under, at det ikke knuste mig.“

Snart efter sov alle Husets Beboere igjen, baade dem, der havde haft Skrækken, og dem, som Intet havde anet i Morpheus' Arme.

Næste Morgen var Zeppa den Første, der var paa Benene. Efter at have fuldendt sin Paaklædning vækkede hun Frøken Mærgaard, der ikke syntes at have videre Lust til at staae op.

„Seg vil hellere sove,“ sagde hun gnavent. „Hvorfor skulde jeg staae op?“

„Hust paa, at vi ikke kunne forlange at have dette Bærelse for os selv. De stakkels Mennesker, som hele Natten have ligget paa det kolde Loft, kunne nok trænge til lidt Varme. Nu vil jeg gaae hen og gjøre Ild paa, medens De staaer op; saa kunne vi hjælpes om at ordne Bærelset, for at her kan være nogenlunde hyggeligt, til de komme ned.“

„Nei, sandelig om jeg hjælper Dem,“ sagde Frøken Mærgaard leende. „Hust paa, at De er Bærtinde.

Det var rigtignok nydeligt, om jeg som Gæst skulde tage fat. Jeg kan ikke for min Død lide saadanne Arbeider. Na, hvor jeg er søvnig. Maa jeg spørge, hvori De har vasket Dem? Maa, i et Leersfad! Det er jo yderst behageligt. Og Haandklædet? Hu ha! et gammelt Bidstestykke. Hvor jeg takker Gud, at jeg ikke er født blandt den Klasse Folk. Det var dog det Skrækkeligste, jeg kunde tænke mig."

„Kjære, De glemmer reent, at den Klasse Folk ere ligesaa lykkelige i deres Forhold, ja vel endogsaa lykkeligere, end vi i vore. Er det ikke et prægtigt Baal? Her vil snart blive varmt, tør jeg love. Maa, siden De holder Dem for god til at hjælpe, maa jeg saa idetmindste faae Lov at komme til, for at jeg igjen kan faae Klæderne ned i deres Skjul fra inat."

„Det siger jeg Dem, fortæller De den tosfede Historie til Capitain Bang, tilgiver jeg Dem aldrig," sagde Frøken Anna vred.

„Det var rigtignok en haard Straf, De der truede mig med," svarede Zeppa leende. „Saa faaer jeg vel tie med Deres lille Uheld. Hvor haardt den gamle Kone dog sover! Hun har ikke rørt sig trods al den Stoi, vi gjør. Nu mangler her blot at luftes lidt ud og feies, saa maa De selv tilstaae, her er ret hyggeligt."

„Gud forbarme sig! hyggeligt! Uh, lukker De virkelig Vinduet op, saa maa man da krepere af Kulde,

Sneen flyger jo ind til os. Nei, hvilke Sneefaner! Har De seet, Zeppa? Jeg tænker, vi blive snart begravede i denne ynkelige Rønne. Saa, begynder De nu ogsaa at feie? Vel holder jeg meget af Reenlighed, men jeg er rigtignok ikke vant til at være inde i en Stue, hvor der bliver feiet. Hvad nytter det nu, at jeg har vasket mig. Nu faaer jeg jo al den Støv i Ansigtet "

„Tak saa blot paa mig, der maa feie. Det er da værre, skulde jeg troe. Forresten har jeg, som De seer, stænket Vand paa Gulvet istedetfor Sand, som de nok ikke have Noget af her i Huset. See, nu er jeg færdig. Den Ulykke at feie et Gulv, er da ikke saa stor. Nu vil jeg lukke Vinduet og dække Bordet. Hvem mon der skal malke Koen? Mon Peter kan gjøre det eller maaskee Deres Bøns?"

„Det troer jeg neppe han kan. Nei, det maa De ogsaa gjøre. Det lader til, De er skabt til saadant Arbeide."

„Tak for Complimenten. Imidlertid foretrækker jeg at være skabt til det, som De siger, jeg er, for at være feiet til, som De siger, De er. Man veed aldrig, i hvad Etilling man kommer i Livet; det er godt at kunne finde sig hjemme i Alt og overalt. Var det gaaet mig som Dem, saa havde det været hyderst uhyggeligt og ubehageligt for den stakkels Capitain at komme

ned i en kold, smudsig Stue efter saa streng en Nat, som han vist har havt deroppe. Og for os Damer havde det efter min Mening været en Skam uden al Rige, ikke engang at kunne ordne et Bærelse, gjøre Ild paa og dække et Bord. Det hører jo dog til vore Syssler. Tænk, om han skulde have gjort det — for det veed jeg, han vilde have gjort — og vi skulde have seet paa det!”

„Ja, det maa jeg sige, det vilde jeg have fundet langt mere passende, end at vi Damer skulde opvarte ham.“

„Saa have vi To et ganske forskjelligt Begreb om, hvad der er passende, og hvad der er upassende. Godmorgen. Det var heldigt, at De vaagnede; jeg vilde netop gjerne spørge Dem, om De ikke har en Kaffekande?“

„En Kaffekande! Gud naade os! Næ, men vi har en Kaffekjedel, som staaer deroppe paa Hylden, lille Frøken. Har De sovet godt inat? Næ, sneer det ikke endnu! Hvad skal alt dette blive til? Og Vene, som er i Byen!“

„Det er altsaa Deres Mening, Frøken Nærgaard, at vi maae benytte Deres Moders Indkjøb?“ spurgte Zeppa smilende. „I det Tilfælde vil jeg koge en Kop Kaffe til os.“

„Ja, Gud velsigne Dem, kog blot Kaffen og spar ikke paa Bonnerne. Lad den blive dygtig stærk, ellers

bryder jeg mig ikke om den. Jeg har aldrig før smagt Kogekaffe; det bliver nok noget rart Noget. Hvad hedder De?"

Det Sidste var henvendt til Husets Eierinde.

„Jeg hedder Mette, lille Frøken. Koen derude er for Gud opfaldt efter mig. So, mit Navn er Mette.“

„Hvad feiler Dem?"

„Intet, lille Frøken, undtagen Helbredden. Det er saamæn det Hele for denne Gang.“

„Mon der er lidt Fløde, gode Mette?" spurgte Zeppa.

„Det findes nok, naar Frøkenen tager den Bøtte paa Hyliden, hvorpaa der staaer skreven 2 med Kridt, og saa skummer Melken, saa er der Fløde, det er vist.“

„Jeg maatte døe, skulde jeg føre et saadant Liv," sukkede Anna og stirrede ud i den hvirvlende Snee.

„Troer Mette, at den Snee kan staae længe paa?"

„Jeg veed inte. Den seer grumme slem ud.“

„Nu er Alt i Orden, naar blot Snysoverne vilde komme ned," sagde Zeppa glad. „Kan Peter malke Koen? Ja, det er han vel vant til?"

„Jøsus, jo, lille Frøken, det kan han saa godt som sit Faderovor. Der er Intet i Veien. Peter er ikke tabt bag af en Vogn.“

„Jeg foreslaaer, at vi ikke vente paa Bang; han kan jo drikke bagefter. Kom, lad os begynde," sagde

Anna og beredte sig til at gaae tilbords. „Har De seet, der er Hvedebrød i Kassen? Det er bedst, vi faae Noget frem af det. Jeg kan ikke spise dette gamle Brød.“

„Nei, vi ville ikke drikke, før Bang kommer ned. Skal jeg gaae for Værtinde og paatage mig alle hendes Pligter, saa vil jeg ogsaa have hendes Rettigheder. Jeg tillader ikke, at vi begynde at drikke, før alle mine Gjæster ere samlede,“ svarede Zeppa bestemt.

„Ja, men Bang er ikke Deres Gjæst. Er De Værtinde, saa regner jeg ham for Vært, og det veed De nok, Vært og Værtinde ere de Sidste i Huset.“

„Fuldkommen i sin Orden, Frøken Nærgaard. De seer, jeg kjender min Pligt, og som den Sidste i Huset indfinder jeg mig ogsaa sidst,“ sagde Bang, der ubemærket var traadt ind. „Altsaa, min lille Værtinde Men hvilket Bededagsansigt De sætter op! Man skulde næsten troe, det angrede Dem at være Værtinde, hvor jeg er Vært. Hvor her er varmt og hyggeligt. Her lugter af Kaffe. Er det muligt, skulle vi virkelig have Kaffe, kjære lille Værtinde. Det maa jeg sige, jeg maa i Sandhed give Damerne min Kompliment, fordi de have indrettet Alt saa hyggeligt og komfortabelt. Og jeg, som haabede at kunne være Dem til nogen Hjælp og gaae Dem lidt tilhaande ved de huuslige Affairer.“

„Deres Kompliment tilkommer ingen Anden end Zeppa. Jeg kunde ikke bekvemme mig til at hjælpe hende. Jeg er affkurat af samme Mening som De, Capitain, at det var rimeligere at overlade disse mindre behagelige Forretninger til Deres specielle Omsorg. Det er Manden, der skal sørge for Kvinden i enhver Retning; er det ikke? Men Zeppa var af en anden Mening og sagde, at det vilde være en stor Skam for os at lade Dem gjøre vort Arbeide, som hun kalder det, medens vi faae derpaa. For at undgaae denne store Skam, har hun gjort Ild paa og feiet og lavet Kaffe og dækket Bord, og Gud veed hvad. Og nu faaer hun jo ogsaa en mageløs Belønning — Deres Kompliment. Men det veed jeg, den kan jeg ikke leve af. Derfor, Zeppa, hvis jeg nu maa faae en Kop Kaffe, skal De have Tak.“

„Det er en flink lille Frøken,“ mumlede Mette. „Hendes Skoremme ere Mere værd end hele den Andens Skabelon.“

„Kvinden er aldrig yndigere end under Udførelsen af sit Kalds Pligter,“ sagde Bang, da de satte dem tilbords. „De har faaet Roser paa Kinderne, Zeppa; det er det uvante Arbeide, som har fremkaldt dem.“

„Det er Ilden, den er saa varm,“ sagde Zeppa forlegen.

„Ha, ha, ha! Det er vist, Ilden er varm. Hvad

skulle vi have til Middag, Hr. Vært? Eller er det maaskee mere passende at spørge Værtinden om det?"

„Seg vil ikke være Værtinde, nei jeg vil ikke," sagde Zeppa heftigt. „Det er Deres Pligt, saa godt som min, at tage fat i Huset, saalænge vi ere her, og saa sidder De istedetfor og gjør Nar af mig hele Tiden. Nu skulle vi trække Lod om, hvem af os der skal lave Middagsmaden, det er baade Ret og billigt. Jeg er ligesaa uvant som De, jeg har heller aldrig før gaaet i Huset; men jeg gjør det, saa godt jeg kan, saa kan De gjøre det Samme. Er det ikke billigt, Capitain? Skal jeg gjøres Nar af?"

„Sovist er det billigt," svarede Bang smilende. „Og jeg er overbevist om, at Frøken Nærgaard er for retfærdig til at ville kaste hele Byrden paa Dem."

„Er De det? Deri tager De dog maaskee feil. Gud veed, hvorfor De pludselig faaer den Idee, Zeppa, at jeg gjør Nar af Dem? Det har De jo ikke talt et Ord om før. Jeg har ikke tænkt paa at gjøre Nar af Dem, og jeg veed da heller ikke, jeg har sagt et Ord, som kunde tyde hen paa det. De er pludselig kommen i ondt Lune over Et og Andet, og saa skal det gaae ud over mig, den Ufskyldige. Saa var det langt bedre, De havde ladet det gaae ud over Bang; han har brede Skuldre og kan nok bære det. Men imidlertid, det er det Samme, lad gaae for een Gangs

Skjld. Jeg skal nok lave Maden, men paa den Betingelse, at De skal spise den, hvordan den end bliver. Det er den bedste Straf, jeg kan give Dem for Deres Paaftaaelighed. Gaae De Begge ind derpaa?"

„Naturligviis," sagde Bang med paatagen Høitidelighed.

„Og De med? Lover De det ogsaa, Zeppa?"

„Jeg skal nok spise min Portion."

„Godt, saa laver jeg Maden. Men hvordan den bliver, og hvad det bliver, det maa Vorherre vide. Men hør, naar jeg nu Intet har at lave af, saa kan det da ikke tilkomme mig ogsaa at skaffe Maden. Jeg har kun paataget mig at lave den."

„Vi maa see, hvad Huset har at byde," meente Bang. „Her er sagtens Meel og Kartofler og maaskee lidt saltet eller røget Kjød. Ikke sandt, min gode Kone?"

„Jo, der er baade Kjød, Kartofler og Meel. Det har ingen Nød, naar det blot holder ud. Naar det blot holder ud."

„Ha, ha, ha! Det tør jeg sige, De vil blodigt angre. Det bliver en Mad," lo Anna. „Jeg har ikke lovet at spise med af den. Tak for Kaffe, lille Bærtinde, skjøndt De ikke vil være det. Tak for Kaffe, Hr. Bært. Undskyld, at jeg foreløbig unddrager Dem mit behagelige Selskab. Jeg har nemlig en fortræffelig Roman henne i Kassen, som længes efter mig, det

tør jeg sige. Og da jeg ikke veed, hvorlænge Skjæbnen vil forunde mig Deres ærede Selskab, er jeg bange for at tære formeget paa det. Tænk om der tilsidst Intet blev tilbage? Det maa jeg gardere mig mod ved Hjælp af min Bog. Jeg trækker mig tilbage til det eneste Vindue her findes; men naar De tænker, det er paa Tiden, at jeg kan tage fat paa vort fortræffelige, indbydende Maaltid til Middag, kan De kalde paa mig, saa skal jeg stige ned fra min ætheriske Throne for at paatage mig en Koffepiges Skikkelse. Men det siger jeg Dem forud, Zeppa, med de øvrige Ting i Huset vil jeg Intet have at bestille. Jeg vil hverken feie, rede Seng eller lave Kaffe og Thee. Farvel, mit ærede Herskab. God Fornøielse."

"Nu ere vi altsaa igjen overladte til os selv," sagde Bang triumferende. "Sæt Dem ned, Zeppa og lad mig besørge Resten. Jeg tør love for, at De er træt efter dette uvante Arbejde."

"Nei, jeg er slet ikke træt. Jeg skal nok selv besørge mine Ting. Det er slet ikke af Brangvillie, eller fordi det kjæder mig, at jeg har nægtet at lave Mad. Det er fordi — fordi"

"Det er, fordi det ærgrede og krænkede Zeppa, at Nogen turde vove at kalde hende Værtinde, hvor Captain Bang blev kaldt Vært," sagde Bang og saae alvorligt bebreidende paa hende.

Hun blev blussende rød og slog Dinene ned.

„Hun driller mig, hun gjør Nar af mig!“ hvisttede hun undseelig.

„Dg til Straf derfor straffer De mig, den Ufskyldige.“

„Straffer jeg Dem? Hvad har jeg da gjort Dem?“ spurgte Jeppa forbauset.

„De seer ikke mere paa mig, De taler ikke mere til mig. Smile til mig, det har De nu ganske glemt. De glemmer reent, at vort Selskab kun bestaaer af To, Dem og mig. Alt, hvad der er udenfor, er et andet Selskab. Men siden Frøken Nærgaard er kommen, er det, som om jeg slet ikke mere hørte til Deres Selskab, som jeg var en Fremmed. Jo, De seer, jeg er skinsyg. Jeg taaler ikke, at Nogen drager Deres Opmærksomhed fra mig.“

„De er uretfærdig; jeg har kun den hele Tid tænkt paa“

„Tænkt paa hvad — paa hvem?“

„Paa tænkt paa Ingen,“ svarede Jeppa forvirret.

„Paa Ingen! Sa saa, saa har Frøken Nærgaard og jeg Intet at lade hinanden høre,“ sagde Bang stødt.

„Nu er De vred. Saadan gaaer det altid. Det er dog ene mig, der har Grund til at være vred.“

„Dg hvorfor i Alverden har De da Grund til at være vred?“

„Fordi De er uretfærdig imod mig.“

„Gid det var saa vel. Jeg vil imidlertid gjøre mig Umage for at troe det. Kom, Seppa, giv mig Deres Haand; lad os igjen være Venner. Tak, nu vil De ikke mere behandle mig som en Fremmed; De vil smile til mig, som før denne lille Egoist kom; De vil tale til mig og modtage min Hjælp og ikke see ud, som om De var ved at græde, naar vi blive kaldt Bært og Bærtinde. De veed jo, jeg er fordringsfuld. Mit Balgsprog er: Alt eller Intet.“

Seppa smilede, skjøndt hun havde Taarer i Øinene. Hun følte sig saa lykkelig og dog saa ængstelig. Hun kunde græde og lee. Hun følte Trang til at see op i det Ansigt, der var bøiet mod hende. Disse kjække Dine talte et Sprog, der fik hende til at skjælve af Glæde. Hun vilde stjarle sig til at see endnu engang, hun gjorde det. Men hun fortrød det; hun skyndte sig bort til Ildstedet, skjøndt hun Intet havde der at gjøre. Hun frygtede, at han vilde følge efter hende, men han gjorde det ikke. Han var tilfreds med, hvad han havde seet, han forlangte ikke mere for denne Gang. Seppa var ogsaa tilfreds og utilfreds, lykkelig og ul lykkelig. Hun kunde ikke forstaae sig selv.

Anna sad og læste i sin Bog. Seppa stirrede tankesfuldt i Ilden. Jens og Peter vare ude i Skuret, den Eine for at hugge Brænde, den Anden for at

malke Koen og see efter Hestene. Gamle Bedstemoder var igjen falden i Sovn — det var vist efter den stærke Kaffe. Nu reiste ogsaa Capitain Bang sig og gik ud for at trække frisk Luft og gaae de Andre tilhaande, efter først at have kastet et venligt Blik til den boiede Skikkelse ved Ildstedet.

Zeppa hævede Hovedet. Døren var lukket. Hendes Dine straaede af undertrykt Hylke. Hun kunde ikke lade være, hun græd sagte og inderligt; hun græd af Glæde. Nu var der Grund til at drømme om en Fremtid. —

Men i Præstegaarden sad Pastor Undal og stirrede paa de hvirvlende Sneeflokke. Et veemodigt Smil spillede om hans Mund. Tænkte han paa, at disse hvide, luftige Dandsere derude maaskee skilte ham for evigt fra den, der var ham kjærest paa Jorden? —

„Tolv, min ærede Frøken. Hvad om De nu steg ned fra Deres poetiske Verden og paatog Dem en Rjokkenfrøkens Skikkelse?“ spurgte Capitain Bang, som netop traadte ind, da Uhret slog.

„Na, hvor kjedeligt! Jeg var paa det interessanteste Sted i Vogen. De vil vel ikke forbarme Dem over mig, Zeppa? Nei, De ryster paa Hovedet. Velan da, jeg skal hævne mig blodigt. Vi skal have Pandekager.

Dertil bruger man, saa vidt jeg troer, Meel og Mælk. Ikke sandt, Hr. Capitain? De skal være min Rjoffendrenge og gaae mig tilhaande. Det undslaaer De Dem da ikke for som en tapper Ridder. Vel?"

„Paa ingen Maade. Jeg staaer til Tjeneste i enhver Retning, kun ikke som Røgebog. Det forstaaer jeg mig ikke paa, i den Retning er jeg et ubestrevet Blad. Vil De ikke have dette Rjoffenforklæde for? lille Bærtinde. Jeg tør vel nok laane det ud?"

„Gjerne, naar Frøkenen blot ikke brænder det," sagde Zeppa leende.

„Her har De Intet at gjøre, endnu Mindre at sige. Væk med Dem fra Sidsstedet!" raabte Anna muntert. „De kan gaae hen i Vinduet, fine Frøken. Jeg og min Rjoffendrenge trænge ikke til nogen Rjoffenskriver; den Forretning kunne vi godt selv paatage os."

„Denne Huusmoder er lidt strengere, end den, vi havde igaar. Ikke sandt, Zeppa?" spurgte Bang. „Altsaa, hen til Vinduet, min lille Frøken, jiden Madamen fordrer det. Kom, lad mig eskortere Dem."

„Hun kan godt gaae alene. Jeg har andet Brug for min Rjoffendrenge!" raabte Anna. „Hvormeget Meel mon jeg skal tage til . . . Hvormange ere vi? Seg Menneſter. Gamle Mutter sover, ellers kunde hun maaskee give mig et venligt Raad. Ræk

mig Mælkfædet; jeg faaer gjøre det paa Maa og Faae. Mon jeg først skal komme Mælken i eller Melet?"

„Jeg er ingen Røgebog, Madam; det maa De selv om.“

„Ja, saa kommer jeg Melet i Mælken. Saadan, nu skal det røres ud; det maa Rjøffendrenge gjøre, det har jeg ingen Kræfter til.“

„Det bliver jo bare Klumper. De har ødelagt det, Madam.“

„Melet skulde først have været i og saa lidt og lidt Mælk ad Gangen,“ sagde Mette, som netop var vaagnet.

„Ja, nu er det for seent; nu faae vi tage det, som det bliver. Rør blot om; hvad gjør det, om der ogsaa er lidt Klumper i?“ sagde Anna leende. „De har jo lovet at spise min Mad, hvordan den end bliver.“

Vi ville ikke trætte Læserne med at beskrive, hvor mange Pandekager der bleve vendte i Asken istedetfor paa Panden. De, der bleve fælsste, bleve spiste med Velbehag, hvor usle de end vare. Det være Nok.

Frøken Anna havde hentet sig et Par funklende Dine og brændende Kinder foran Ildstedet, som klædte hende fortræffeligt.

„Der kan De see, jeg er ikke saa gal en Kof endda. Det lader til, at mine Pandekager smage. See, hvor de forsvinde. Det er ikke saa kjedeligt, som jeg havde

troet, at være Huusmoder, især naar man har saa flink en Kjøkkendreng, som min."

"De smage rigtig godt," sagde Zeppa. "Gud veed, om mine vare blevne saa gode."

"Langtfra, min Lille, De mangler Ovelse. Kom ikke til mig mere og tal om Pandekager. Seg veed, hvorledes de laves."

"Det er nok paa en ny Maneer," mumlede Bedstemoder.

"Og nu foreslaaer jeg, at vi skulde gaae ud og trække lidt frisk Luft ovenpaa Maaltidet. Hvad siger De, Capitain? Man er nærved at kvæles i den kvalme Stue."

"Gaae ud i et saadant Veir! De kan jo ikke gaae, De synker jo i til Halsen. Hvad tænker De paa?"

"Seg tænker paa den friske Luft. Kan De gaae, kan Zeppa og jeg sagtens ogsaa gaae. De har jo stuffet Snee i Gaarden, det saa jeg selv."

"Ja, men det har sneet hele Tiden, baade medens vi stussede og efter den Tid, saa der er kommen dyb Snee igjen."

"Na, det bryder jeg mig ikke om; jeg maa ud i Luften, enten jeg saa synker i eller ikke. Man kan jo pakke sig godt ind."

"Ja, jeg har ingen Ret til at nægte Frøken Nær-

gaard at gaae ud. Jeg giver Dem kun et venstabeligt Raad. Men Zeppa faaer ikke Lov til at gaae med."

"Maa jeg spørge, hvad Ret De har over Frøken Lind? De har jo ikke en Smule mere at sige over hende end over mig. Naar hun vil gaae ud, veed jeg da, at De ikke kan nægte hende det."

Capitain Bang saae spørgende paa Zeppa. "Det vil jeg lade Frøken Zeppa selv besvare."

"Jeg har ingen Ryst til at gaae ud," sagde Zeppa frøgtstomt.

"De har ingen Ryst! Det er noget ganske Andet. Men Capitain Bang siger, at De ikke maa; men naar De havde Ryst, brød De Dem da ikke om hans Forbud."

"Det er jeg overbevist om, at Frøken Lind vilde gjøre. Saa længe vi ere i dette Huus, og til jeg har overgivet hende i Pastor Undals Hænder, staaer hun under min Beskyttelse, og jeg har ikke i sinde at tillade hende Noget, som kan være skadeligt for hendes Helse. En anden Sag bliver det, om hun selv undrager sig mit Formynderskab. I det Dieblig jeg føler, at det er hende til Besvær, vil jeg naturligvis strax opgive det."

Zeppa saae ængstelig paa ham, han saae saa alvorlig ud.

„Sag har ikke tænkt paa at gaae ud,“ sagde hun forfikkrende.

„Sag troer saamæn, at De for Alvor er bange for at være ulhydig. Har man før hørt Mage til Tyranni! Det veed jeg, jeg skulde snart unddrage mig Deres Formynderskab. Nu kan jeg altsaa ogsaa blive inde, for jeg har da ikke Lust til at gaae ene derude i Sneen.“

„Det gjør De ogsaa klogest i,“ sagde Bang tilfreds. „Kom, lad os leire os om Ilden, saa kunne vi fortælle Eventyr.“

„Eventyr! Hvem skal begynde?“

„Det skal jeg som den Ældste. Være den, som Være bør. Kom, Zeppa, vi To kunne godt sidde sammen paa denne Bænk, saa sidder Frøken Anna i Bedstemoders Stol; den Ret tilkommer hende, eftersom hun har lavet saadanne deilige Pandekager idag. Her er et Stykke Brænde istedetfor Fodskamlar til hver af Damerne. See saa, sidde De nu rigtig mageligt og godt? Nu begynder jeg. Zeppa behøver ikke at vende Ryggen til mig. Sag holder meget mere af at see Folk i Ansigtet, og saa har hendes klare Dine langt bedre af at see paa mig, medens jeg fortæller, end af at stirre i Ilden.“

„Ja, Gud veed det,“ sagde Bedstemoder ved sig selv.

„Altsaa, der var engang en mægtig Ridder, smuk

og tapper som Faa, men stolt og bydende som Ingen. Han beilede til en Somfru, den fagreste og bedste blandt alle Somfruer; men hun var ogsaa stolt, og det var maaskee derfor, at Ridderen og Somfruen elskede hinanden. „Alt eller Intet!“ sagde Ridderen, og Somfruen svarede: „Alt eller Intet.“ Og saa bleve de trolovede. Men nu kom først Prøvelsens haarde Tid, thi Begge havde de en Villie, og Begge vilde de sætte deres Villie igjennem; men det kunde ikke saa ganske passe sig, især da deres Villier altid vare stik modsatte hinanden, og saa opstod der da megen Riv og Trætte, som ingen af dem ret kunde forstaae Aarsagen til. Ridderen fordrede blind Tillid og Lydighed af sin Brud, Somfruen vilde ikke give blind Tillid og Lydighed. Kan saa Zeppa sige mig, hvem af de To der var Aarsagen til denne evige Trætte og Riv imellem dem?”

„Nei, det kan jeg vist bedre svare Dem paa!“ raabte Anna med funklende Øine. „Ridderen var Skyld i det; han forlangte Mere, end han havde Ret til at fordrø.“

„Jeg vilde nu sige omvendt, Somfruen var Skyld deri; hun gav Mindre, end hun var pligtig til at give. — Men videre. Endelig kunde Ridderen ikke holde det ud længere. Naar han vilde ride, vilde Somfruen fjøre, naar han vilde seile, vilde Somfruen gaae. „Saa skilles da vore Veie,“ sagde han, „siden den, der er

født til at lyde, vil regere den, der er født til at herske.“
 Og saa drog han ud i Leding. Men Somfruen blev tilbage. Hun sagde ikke et Ord. Hun kunde ikke troe, det var hans Alvor. Han vidste jo, hun elskede ham som Ingen. Men hvorfor viste hun det da ikke i Gjerningen? Viser Kvinden ikke sin Kjærligheds Styrke ved de Offre, hun bringer den, hun elsker?

„Han kommer nok tilbage,“ sagde Somfruen og stirrede længselsfuldt ud fra Somfruburet; men Uger og Maaneder gik, der kom ingen Ridder. Saa gik der et Aar, saa gik der to; Somfruens Kinder vare blevne blege under denne lange Venten, hendes klare Dine vare blevne matte, Smaaternerne sagde, det var af Taarer. Somfruen græde! Nei, dertil havde hun for stærk en Villie. Men en Dag var Somfruburet tomt. Fuglen var fløiet. Hvorhen?

„Hør Du, min lille Terne,“ sagde Somfruen til sin Yndlingsterne Dagen før sin Flugt, „Somfruburet bliver mig for trangt. Jeg og min Villie kunne ikke rummes længere herinde. Jeg veed ikke længere Sted, hvor vi kunne rummes.“

„Eders Villie er ikke saa stor, at Verden jo er større, ædle Somfru,“ sagde Ternen med et Smil. „Saa lad os To drage ud i Verden sammen.“

Og ud droge de To hemmeligt om Natten, saa hverken Mand eller Muus vidste det. Men ikke bare

de deres guldbroderede Klædning; en simpel Bæbner=dragt var dem kjærere end Guld og Edelstene.

„Saa rede de baade Nat og Dag, indtil de kom der, hvor Baabengnyet fik dem til at blegne og skjælve. „Jeg kan ikke,“ sagde Ternen; „min Villie er ikke større, end at den kan rummes i et Somfrubuur.“ — „Jeg kan,“ sagde Somfruen, og saa fulgte den trofaste Terne. —

I Teltet sad Ridderen. „Ei holder jeg Bæbner,“ sagde han, „for at han skal lade en Anden udføre sin Gjerning. Kom her, Dreng, og spænd Bærget om min Lænd. Hvi tøver Du? Er Du kjed af Din Tjeneste?“

Men Bæbneren blegnede og rødmede. „Ei tøver jeg, strenge Hr. Ridder,“ sagde han med fast Røst. „Her er jeg.“ Og med skjælvende Haand spændte han Bærget om Ridderens Lænd.

„Du skjælver som en frygtsom Somfru. Slig Bæbner havde vist aldrig før en Ridder,“ sagde han med fast Røst. „Er Du feig, Dreng, saa gaa tilbage, hvorfra Du kom.“

„Ei er jeg feig,“ sagde Bæbneren med lynende Blik, „men uvant er Arbeidet og I, Hr. Ridder, haard som Jern. Men Ilden gjør det haardeste Jern blødt; hvem veed, hvad Tiden bringer.“

„Eia! i Ilden har jeg været, før Du spiste mit

Brød, og endda er jeg ikke blødere. Viis mig, hvad Du duer til; Du skal kæmpe ved min Side idag."

Da bleguede Bæbneren og traadte ræd tilbage.

"Du er ræd," sagde Ridderen smilende. "Saa kan Du blive hjemme i Arnekrogen; den passer bedst for Dig og Dine."

"Jeg gaaer med," sagde Bæbneren stolt, "det koste mit Hjerteblood!"

"Dit Hjerteblood passer sig ei at blandes med de tappreste Ridderses," sagde Ridderen koldt. Men Bæbneren svang sig op paa Hesten og fulgte Ridderen i Rampen. Han veeg ikke fra hans Side, skjøndt Døden mødte hans Blik, hvorhen de droge.

Men Solen gik ned, og Ridderen stod atter i sit Telt. "Hvor er min Bæbner?" sagde han spottende. "Hviler han paa sine Laurbær efter Dagens Tummel, medens Ridderen selv maa spænde sit Bæрге fra Vænd. Saadan en Bæbner har kun een Ridder, ved mit Ord."

Da traadte Bæbneren ind, bleg og vaklende. Hjelmen var falden af hans Hoved, og en Strøm af gyldne Poffer faldt ned over hans Skuldre. Saaret sank han for Ridderens Fødder.

"Strengt Hr. Ridder, her lægger jeg min Villie," stammede han og sank bevidstløs til Jorden.

Da trykkede Ridderen den saarede Somsfru til sit

Bryst og hvisttede bevæget: „Ilden gjør det haardeste Jern blødt.“

„Hvor kunde Ridderen være saa haard?“ spurgte Zeppa bevæget.

„Det var for at frelse deres fælles Lykke fra Skibbrud. Sandelig, Zeppa, mere end een Villie kan ikke rummes i et fredeligt Huus.“

„De er en streng Dommer, Capitain,“ svarede Zeppa heftig. „De glemmer fuldkommen, den Tid er forbi, da vi havde Enevoldsregering.“

„Nei, det glemmer jeg ikke, Frøken Lind. Folket er Gæt, og hver Enkelt af Folket er et Andet. Gud naade det Huus, hvor der ikke er Enevoldsregering. Jeg vilde ikke være Mand der, det er baade vift og sandt.“

„Jeg begynder at troe, Capitain, at De har mere end almindeligt Anlæg til at blive en Huusthyan.“

„Naa, er De endelig kommen til den Aerkjendelse. Det har De været længe om,“ sagde Anna triumferende.

„Tag de Ord tilbage, Zeppa, De kan ikke mene dem. Menner De dem, saa have vi To ikke forstaaet hinanden,“ sagde Bang alvorligt.

„Jeg veed ikke, om vi have forstaaet hinanden,“ svarede Zeppa oprigtigt og slog denne Gang ikke sine Dine ned for det Blik, der var fæstet paa hende med et Udtryk, som om det vilde læse i hendes Underste.

„Jeg kan kun sige Dem, at jeg føler Noget, som jeg aldrig før har følt. En saadan slavisk Lydighed, som De efter flere af Deres Bemærkninger synes at fordr af os Kvinder som en Ret, kan ikke andet end oprøre mig og fremkalde Uhyten til Modværg. Jeg føler nu, at det gamle Ord har Ret, at Mennesket ikke kender sig selv. Jeg anede ikke, at en saadan Følelse til Modstand fandtes hos mig; den maa hidtil have sovet. Men nu har De vækket den, Capitain, ved de vel store Fordringer, De sætter til Kvinden. Hvem skulde ogsaa have troet det om Dem, De som seer saa venlig og god ud. Og saa . . .“

„Og saa?“

„Og saa forlanger De Saameget af os stakkels Kvinder; vi maae ikke have en eneste lille Billie,“ sagde Zeppa rødmende og slog atter Dinene ned for hans bebreidende Blik. „Da De begyndte at tale om det igaar, troede jeg, at De spøjte; men nu mærker jeg, at det er Deres Alvor. Jeg er bange for, jeg maa, som Bomfruen, have en stor Billie; før troede jeg, jeg havde sletingen. Men det føler jeg, den Ridder, der vidste, det var mig, der havde hdmøget mig for at faae hans Tilgivelse, som Bomfruen havde hdmøget sig, og saa endda behandlede mig saa haardt, ham . . .“

„Ham! Lad Billien kun komme heelt frem.“

„For hans Fødder vilde jeg ikke lægge min Billie.“

„Med andre Ord, De vil være Herre i Deres Mands Huus,“ sagde Bang bittert. „For to Timer siden vilde jeg ikke have troet, at Seppa kunde sige disse Ord, mindre tænke dem.“

„O, det er fortræffeligt, kjære Seppa, saadan skal han have det!“ raabte Anna og klappede i Hænderne.

„De forstaaer mig neppe rigtig, Capitain Bang, eller ogsaa vil De ikke forstaae mig,“ sagde Seppa uden at lægge Mærke til Annas Udbrud. „Jeg vil vist neppe være Herre i noget Huus, hverken i mit eget eller i Andres, og bliver det heller aldrig. Men jeg kunde heller ikke finde mig i at være mindre end det simpleste Tyende i mit Huus, at være et fuldkommen villieløst Bæsen. Da Gud har givet alle os Menneſker en Villie, saa troer jeg ikke, det er hans Mening, at Manden ene skal have Ret til at bruge sin, medens Kvinden skal forſkyde sin egen Villie og kun kjende Mandens.“

„Vi forstaae ikke hinanden, som jeg først nu til min Forundring opdager, Frøken Lind,“ sagde Capitain Bang koldt. „Jeg troer sandelig, Damerne aldrig kunne lade være at see enhver Ting fra det smaaligſte Standpunkt. Kvinden et villieløst Bæsen! Hvem i Alverden har dog nogenſinde tænkt paa at sætte hende ſaa lavt i Verden. Tro mig, det vilde hun aldrig tillade, ſelv om vi Mænd vilde vove at prøve derpaa. De maa

dog være saa retfærdig at tilstaae, er der for Diebliffet Noget i Veien med Kvinden, saa er det netop det, at hun har for stor en Villie og saaer Lov til at sætte den formeget igjennem. Derfor er Nutidens Kvinder gaaede langt, langt tilbage for Fortiden. Læs om Kvinden dengang og studeer hende nu selv, og De vil, hvis De er i Besiddelse af en nogenlunde sund Dømmekraft, finde, at Kvinden ikke er gaaet frem, men tilbage. Det er denne velsignede lille Villie, som de elste saa høit, og som de sætte igjennem, hvor de kunne, og hvor de bør, og hvor de ikke kunne og ikke bør. Men for at komme tilbage til mit overordenlige Hang til Tyrani, saa veed jeg ikke, hvad Slags Tyrani det skal henregnes under, at jeg ønsker, min Kone skal have blind Tillid til mig, at jeg ønsker, hun skal lyde mig blindt. Har hun blind Tillid til mig — og det vil De da ikke nægte, enhver Kone bør have til sin Mand, ellers er det jo foragteligt, at hun binder sig til ham for Livet — har hun altsaa, som hun bør have, blind Tillid til sin Mand, saa falder det hende ogsaa let at lyde ham blindt, for saa veed hun, at naar han forlanger Lydighed af hende, er det til deres fælles Bedste. Men er hun derfor et villieløst Væsen, fordi han maa skee ved enkelte vigtige Reiligheder i deres Liv forlanger, at hun skal bøie sin Villie under hans. Hun bør ikke engang give ham Anledning til at for-

lange det, hun bør gjøre det af sig selv — det er Kvindens Pligt, Mandens Ret; og vi bør aldrig lade os opfordre til at opfylde vore Pligter, det maae vi gjøre af os selv, saa spare vi baade os selv og Andre mange bittre Diebliske. See, er det nu saa slemt at skjænke sin Mand blind Lydighed, Barn? Troer De da virkelig, at jeg ved Lydighed dannede mig saa smaaligt et Begreb, som at min Kone skulde spørge mig, om hun maatte kjøbe sig en ny Kjole, om hun maatte gaae i Kirke, om hun maatte invitere en Veninde, skifte sin Pige, bage en Budding og alle disse Hverdagsting, der strax løbe om i de gode Dameres Hoveder, naar en Mand vover at tale om Lydighed hos sin Kone. Hos hvem i Verden skal han søge den, naar ikke hos hende."

"Ja, De er en god Prokurator, Capitain," sagde Anna leende. "Men vi Damer ere heller ikke saa dumme; vi see Dem i Kortene, maa De troe."

"Mig maa De med Fornøielse see i Kortene. Hvad seer De i mine Kort, Zeppa? Det er tydeligt, intet Godt; De seer heelt forfærket og vred ud. Altsaa har De endnu ikke forstaaet mig. Ja, saa er jeg bange for, De lærer aldrig at forstaae mig. Det er noget seent, jeg opdager det."

Han reiste sig og gik hen til Vinduet. Zeppa fulgte ham med Dinene.

„Hvor skulde jeg forstaae Dem, naar jeg ikke forstaaer mig selv?“ sagde hun stolt. „Jeg er ikke den, jeg troede, jeg var. Deres Ubillighed mod Kvinden har fremkaldt denne Omvæltning hos mig.“

„Det er det ikke, Zeppa,“ sagde han alvorligt og satte sig atter ned ved Siden af hende. „I Alden bliver Staalet prøvet. Nu er De prøvet, nu er Deres rette Jeg kommet frem. Den Flod, som ingen Storm har berørt, veed ikke, at dens glatte Glade kan forvandle sig til skummende Bølger. Hvor kunde jeg troe at kjende Dem, naar De ikke kjendte Dem selv! Stormen er kommen, som De føler; Flodens glatte Glade har forvandlet sig til skummende Bølger, og Udbytet af vor Værdom idag bliver, at et Minut kan stille to Mennesker saa langt fra hinanden, at en Levetid ikke er tilstrækkelig til at forene dem igjen.“

„Hvor jeg er ulukkelig!“ tænkte Zeppa og stirrede ind i Alden. „Og dog, hans Slave vil jeg ikke være.“

„Igen Sne og Storm,“ sagde Bang, da han næste Morgen traadte ind til Damerne. „Det bliver nok et langt Fangenskab.“

„Gid det var forbi,“ sagde Zeppa pirrelig.

„Alle gode Aander høre Deres Bøn og lade der komme en Slænge i Beiret.“

„Et meget smigrende Ønske for os, Capitain. De er altsaa allerede kjed af vort behagelige Selskab," sagde Anna. „Og det blot fordi vi ikke ville være vore Mænds Slaver!"

„Gud velsigne Dem, Frøken, lad os endelig ikke igjen optage denne kostbare Strid, thi kostbar har den været, idetmindste for mig." Capitain Bang saae bebreidende hen til Zeppa. „Nei, lad den hvile, siden den engang er kæmpet ud. Man skal ikke vække de Døde af Graven."

„Det er jo slet ikke sagt, den er kæmpet ud endnu," sagde Zeppa heftigt. „Vi have da ikke strakt Vaaben og bedet om Naade."

„Nei, De har ikke overgivet Dem paa Naade og Unaade, det skal jeg bevidne. Men imidlertid er jeg paa min Side færdig med denne Strid og har ikke ifinde at optage den oftere. Da Frøken Mærgaard har læst Bogen, maa jeg maaskee tilegne mig den. Saa forsthyrrer jeg ikke Damerne i Deres Underholdning."

„De har nok ifinde at blive rigtig interessant. Tag kun Bogen. De maa meget før læse end tale i dette høitidelige Sprog."

„Generer det Damerne, at jeg læser, saa opgiver jeg det med Glæde. Jeg er ikke saa bange for at bøie min Villie under en Andens."

„Nu er det jo Dem selv, der begynder forfra,“ sagde Zeppa og saa fornærmet til Bogen.

„Jeg læser ikke et Ord. Skulle vi saa slutte Fred, Zeppa? Her er min Haand.“

„Og der er min,“ sagde Zeppa glad.

„Og min, skjøndt Ingen har bedet om den,“ tilføiede Anna. „Hvad skulle vi more os med idag? Fortæl os lidt om Afrika, Zeppa.“

„Nei, ikke om Afrika,“ sagde Zeppa uroligt. „Det vil jeg ikke tænke paa her, ikke nu.“

„Er De bange for at profanere Deres kjære Afrika ved at tale om det til os?“ spurgte Bang, halvt satirisk, halvt godmodigt. „Men De har Ret, det man elsker, holder man ikke af at tale om. Altsaa, intet Afrika; før endnu et Eventyr, selv om det vækker Strid. Hvis Tour er det nu at fortælle?“

„Det er Mettes!“ raabte Anna. „Hun taler ikke for Meget den hele Dag, saa hun kan ikke være træt.“

„Jeg fortælle! Det vilde da være noget Splinternyt. Om hvad skulde det saa være?“

„Om Spøgelse, naturligvis.“

„Saa er det bedst at blive til iaften,“ sagde Zeppa. „Spøgelse ved høilys Dag, dem troer Ingen paa.“

„Ja ja da,“ sagde Mette. „Saa skal jeg see efter i min Kramkiste. Maaskee jeg finder Noget der.“

Aftenen kom. En prægtig Ild brændte paa Arne-

stedet. Bang flyttede Bænken og den gamle Kænestol hen til Bedstemoders Seng. Peter og Jens satte dem ned paa Gulvet ved Ilden. Anna tilegnede sig som sædvanlig Kænestolen, medens Zeppa og Capitainen uden at fortryde paa Annas Ubefskedenhed toge Plads paa Bænken. Stormen tudede ynkeligt derude, og Sneen slog paa Ruden. Lampen skulde ikke tændes, det var man bleven enig om, før Historien var forbi.

Bedstemoder begyndte:

„Da jeg var ganske ung, tjente jeg paa en stor Herregaard paa Fyen. Jeg husker godt, jeg kom i Tjeneste en Søndag, og det siger man nu for et gammelt Ord skal bethyde, at der vedersfares En mange underlige Ting i den nye Condition.

„Jeg kom saadan henad Aften i Halvmørket, netop paa denne Tid af Vinteren; Men snee gjorde det ikke, det var tvertimod en tør, knagende Frost. Jeg kom gaaende paa mine Been med en Bylt under Armen, og det knirkede under mine Fødder og gav saamange Lyde, at jeg var halv ræd og ikke turde see op for ikke at see et Spøgelse, som jeg ventede.

„Men der kom da intet alligevel og saa naaede jeg Herregaarden.

„Det var godt, Du kom,“ sagde Bryggerpigen.
„Jeg skal netop brygge inat, og jeg tør ikke være ene

i Bryggerstet; for Du veed vel nok, der spøger her paa Gaarden."

"Spøger?" sagde jeg og gjorde et langt Ansigt. "Ikke vil jeg være i Bryggerhuset inat, om der spøger. Saa gaaer jeg hellere strax igjen."

"Snak, er det Noget at tale om? Det gjør os Ingenting, naar vi blot er To. Det er kun den gamle Ridder og hans Følge, der kommer, og de gaaer bort igjen ved Hanegal. Det er ham, som er Stamherre. Ja, jeg skal fortælle Dig Historien nede i Bryggerhuset. Lad os nu først gaae ned og spise til Aften; Du er sagtens sulten, kan jeg tænke."

"Sulten var jeg, som nok Enhver kan vide, men dog kom der ikke Mad i min Mund den Aften. Endelig gik vi da til Bryggerhuset. Karen la'e en dygtig Ild under Kjedlen, og saa begyndte hun at fortælle.

"Den gamle Stamherre, som gaaer igjen, skal have været en grumme haard og grusom Mand. Her, hvor nu Bryggerhuset er, stod i gamle Dage et stort Tangetaarn, og i Kjælderen pinede og plagede han de stakkels Mennesker og lod dem knibe med gloende Tænger og andre Straffe, han fandt paa. See, der staaer endnu en Pæl. Kan Du see? Til den lod han nogle af dem binde, og saa bleve de pidskede med Relder og Riis, saa man kunde høre dem skrigende langt, langt borte. Men han skal have begaaet endnu større Grusom-

heder. Det, der især er Skyld i, at han maa gaae igjen, er, at han engang, da han var reist bort, om Natten uventet kom tilbage til Gaarden med en heel Flok Riddere, der Alle vare ligesaa onde, som han. Folkene, som ikke anede, at han kom, sov trygt, og han bankede og dundrede i lang Tid forgjæves. Endelig vaagnede den gamle Huusholderste. Hun stod da op i en Fart og fik vækket de andre Tjenere. „Her er Røvere, der søge at brække ind!“ raabte hun forfærket. „Godt,“ sagde Kammertjeneren, der var en behjertet Karl, „saa skyder vi dem ned.“

„Nu fordeelte han i en Fart Baaben imellem de andre Karle. Men Ridderne, der vare blevne som rasende af Utaalmodighed, sprængte Døren og foer larmende ind. Lysene i Hallen sluktes af Blæsten, der svippede ind af de aabne Døre; Karlene skøde iblinde paa de formeentlige Røvere, en Ridder faldt, dødelig saaret.

„Er da hele Helvede løst?“ raabte den gamle Ridder, og først nu gjenkjendte de deres strenge Herres Stemme. „Herhid med Lys! Hver eneste af Jer skal døe endnu inat, I Slyngler!“ vedblev han rasende, og hver eneste af Tjenerne, paa Fruentimmerne nær, blev nu slået ned i Taarnet og paa det Grusomste piint og dræbt af de hævnjerrige Riddere. Luften gjenlød hele Natten af Jammer og Klage. Men da

Morgenen kom, vare alle Ridderne forsvundne paa den Døde nær, og ingen af dem kom nogensinde mere tilbage. Man mener, at de i Mørket have forvildet dem i Ellefrattet, der ligger til Høire for Huset. Den døde Ridder begravede Fruentimmerne næste Dag i Haven. Efter hvad man siger, ligger han under den lille Høi ved Rosenhækkerne. Men siden den Tid hører man hver Midnat Sammer og Klage paa Gaarden, dog meest her i Bryggerhuset, og Kloffen lidt efter tolv kommer en Flok Riddere farende over Steenbroen, saa det runger gjennem Gaarden. Der bliver en Skrigen og et Spektakel, som er rædsomt at høre paa, der pludselig bliver afbrudt af et Skud og et gennemtrængende Skrig. Saa bliver Alting stille, og Ridderne liste dem lydløst bort. Og saadan ville de blive ved at gaae igjen, indtil Gaarden ved en uventet Hændelse bliver lagt i Gruus; først da faae de Fred i Graven. Men naar den Tid er nær, skal en gammel Mand med iisgraat Skjæg vise sig tre Nætter itræk her, hvor Taarnet har staaet. See, det er nu saa vist, som Solen er paa Himlen."

„Karen," sagde jeg og faae mig ængstelig om, „jeg kan ikke blive her, det er mig umuligt."

„Na Snak," lo Karen, „saadan Noget vender man sig til. See, nu begynder det, hør blot!"

„Og nu begyndte der en Samren, en Støi og en

Klagen, saa jeg maatte holde med begge Hænder for mine Øren. Men med Et rykkede Karen i mig og hvisttede, idet hun pegede mod Døren: „See, see!“

„Jeg var nær sunket i Knæ ved det, jeg saa. Haarene reiste sig paa mit Hoved, Benene rystede under mig, og Tænderne klappede i min Mund. Med langsomme Skridt kom en gammel Mand med langt hvidt Skjæg gaaende ind; foran Bryggerkjedlen standsede han, bøiede sig besværligt ned og holdt sine lange magre Hænder mod Alden. Tilslidst fik jeg mit Mæle og udstødte et rædsomt Skrig. Karen gjorde det Samme. Begge lukkede vi Øinene for ikke at see den fæle Gamle, og da vi aabnede dem igjen, var han forsvunden.

„Næste Morgen fortalte Karen det til Fruen. Hun lo saa smaat, men gav dog Søren Ordre til at vaage i Bryggerhuset næste Nat. Karen og jeg kunde ikke sove. Med Et hørte vi et Skrig, og En kom løbende forbi vort Vindue, som om det gjaldt Livet. Det var Søren. Han havde seet den Gamle og turde ikke længer være i Bryggerhuset.

„Fruen smaalo igjen næste Dag ved at høre Historien. „Nu vil jeg selv vaage,“ sagde hun. Herren var nemlig paa Reise. Hun vaagede da ogsaa tillige med Huusjomfruen og Stuepigen. Men det varede ikke længe, for da Klokken slog halv eet, kom de alle Tre løbende som gale. Nu havde da Fruen selv seet

den Gamle. Tre Gange havde han viist sig, som der var sagt. To Dage efter laa Herregaarden i Gruus, den var brændt ned til Grunden, men Ingen vidste, hvorfra Ilden kom. Det blev aldrig opdaget. Og det er lige saa sandt, som at jeg hedder Mette Kirstine."

Endnu var Sneen ikke bleven kjed af at dandse op og ned gjennem Luften. Hvidt i Hvidt var Alt, hvad Diet opdagede, hvorhen det saae.

"Hvor jeg skal være lykkelig ved atter at være hjemme," sagde Anna. "Hvem skulde troe, at jeg kunde komme til at længes efter at komme hjem. Jeg skal aldrig mere sige, at Noget er umuligt. Forresten har jeg ikke drømt om Andet end Spøgelse i nat. Det var nok Mettes Historie fra igaaftes, der løb rundt i Hovedet paa mig. Idag, vil jeg da sige Dem forud, Capitain Bang, gaaer jeg mig en lille Tour rundt om Huset. Har De, som jeg saae, været tre Mand om at skuffe hele Morgenstunden, saa er det ogsaa den ringeste Belønning, vi Damer kunne give Dem, at trække Fordeel af Deres Flid. Jeg er slet ikke bange for lidt Sne i Ansigtet, og af Klæderne kan man snart ryste den. Kom, Zeppa, tag Deres Raabe og

„Sat paa. Jeg haaber, at De denne Gang ikke først vil indhente Deres strenge Formynders Bud.“

„Og jeg troer, at Zeppa foretrækker at følge mit Raad,“ sagde Bang og saae spørgende paa Zeppa.

„Nei, idag troer jeg dog ikke, jeg vil følge det,“ svarede Zeppa leende. „Jeg længes efter at trække lidt frisk Luft. Naar jeg gaaer ud,“ vedblev hun, da hun saae Bangs alvorlige Ansigt, „er det hverken for at føie den Ene eller mishage den Anden, men ligesom frem for at behage mig selv. De sagde jo engang, at vi Damer altid havde en lille Billie i Baghaanden, Capitain. Her har De min. Jeg vil ud idag, jeg kan ikke længere holde ud at sidde inde i Stuen.“

„Naar Frøken Lind vil ud, har jeg ingen Ret til at modsætte mig det,“ svarede Bang koldt og vendte Damerne Ryggen.

Zeppa bestod en haard Kamp, hun havde gjerne vendt om igjen; hun havde ikke tænkt at fornærme Bang ved at gaae ud. Men nu var det for seent; Skridtet var gjort, og de to unge Piger gik ud.

Smidlertid satte Capitainen sig hen og læste tilsyneladende i Bogen. Men hans Tanker vare hos Damerne. Han saae skuffet og krænket ud.

Længe fik han ikke Lov til at blive ene med sine Tanker.

„Nei, det er altfor koldt,“ sagde Anna, da de atter

kom ind. „Men alligevel gjorde det godt. Og vi have bestemt at trække frisk Luft igjen imorgen.“

Bang svarede Intet, men blev roligt ved at læse i sin Bog.

Om Aftenen, da de som sædvanlig leirede dem om Arnestedet, satte han sig ikke, som han pleiede, paa Bænken ved Siden af Zeppa, men hentede en gammel Stol frem fra en Krog og tog Plads paa den, ligesom han undgik den fortrolige Tiltale til Zeppa, som han ellers var vant til, og som havde skjænket hende saamegen Glæde. Naar han nu for Høfligheds Skyld henvendte sig til hende, var det altid Frøken Lind først og sidst, og sig selv uafvidende hærnede han sig herved paa den meest følelige Maade paa den unge Pige.

Hun sov ikke den Nat. „Han vil aldrig mere kalde mig Zeppa,“ tænkte hun. „Han hader mig; han vil ikke engang sidde paa den samme Bænk, som jeg, og det blot fordi jeg gif ud, eller rettere sagt, fordi jeg ikke vil være hans yndmyge Tjenerinde. Jeg kan ikke udstaae ham. Det er det Samme, kan han undvære mig, kan jeg ogsaa undvære ham. Hvad er han for mig? En Fremmed. Og dog, jeg troede, jeg troede . . .“

Og Zeppa græd og brød sig ikke det Ringeste om den Fremmede.

Næste Morgen, da Zeppa stod op, havde hun i sit stille Sind besluttet, ikke at bryde sig det Mindste om Capitain Bang. Hun vilde vise ham, at han var hende ligesaa ligegyldig, som det lod til, hun var ham. Hun vilde gaae ud igjen, netop for at drille ham, og ud gif hun. Men ikke uden at sende ham et ængsteligt spørgende Blik, som om hun vilde sige: „Men vil Du dog ikke forhindre mig i at gaae? Jeg beder Dig, siig Nei, og jeg bliver.“

Men Capitain Bang sagde ikke Nei. Han stod roligt smilende og saae efter dem. „Idag have Damerne vel faaet Mod til at gjøre Touren længere end igaar,“ sagde han spøgende.

Zeppa svarede Intet, hun saae baade skuffet og vred ud. Anna lo. „Vi gaae hjem,“ sagde hun, „saa kan De have det saa godt, siden De aldrig tilbyder Dem at gaae med os. Kom, saa skal vi slaaes med Sneeboldte.“

„Jeg takker for Vren, men foretrækker dog den varme Stue.“

Saaledes gif Dagen. Zeppa kunde ikke længer holde det ud. „Jeg vil ikke forlade Stuen imorgen,“ sagde hun til sig selv.

„Kom, lad os saa gaae vor Tour,“ sagde Anna næste Dag paa sædvanlig Tid.

„Jeg gaaer ikke ud idag,“ svarede Zeppa mut.

„Ikke ud idag? Hvad er det for Historier? Har De nu pludselig faaet Skrupler igjen? Kom, De vil da ikke lade mig gaae ene.“

„Jo, det vil jeg,“ svarede Zeppa. „Jeg er kjed af at gaae ud.“

„Er Frøken Lind kjed af at gaae ud? Saa maa jeg nok træde i hendes Sted for idag; imorgen har hun sagtens betænkt sig. Kom, Frøken Anna, tag til-
takke med mig, saa kunne vi prøve, hvem der slaaes bedst med Sneeboldte.“

Anna tog med Glæde imod Tilbudet.

„Han vil ikke engang være ene med mig,“ tænkte Zeppa bedrøvet. „Hør, hvor de lee og ere glade. Han offerer mig ikke en Tanke, og det var dog for hans Skyld, at jeg blev inde. Men jeg gjør det aldrig mere. Anna har Ret, Mændene taale ikke Eftergivenhed.“

Dg gladere og høiere lød Latteren derude, heftigere kæmpede Brede og Sorg derinde.

Tilslidst reiste Zeppa sig og gik fra Vinduet. „Det er affskyeligt! Jeg gaaer ud, naar de komme ind.“ Dg neppe vare de komne tilbage, før Zeppa iførte sig sit Tøi og forlod Stuen med flammende Dine, thi hun havde opdaget et undertrykt Smil paa Capitainens Læber.

„Gaaer De nu?“ spurgte Anna forundret.

„Ja, jeg har betænkt mig.“

Men hun følte sig endnu eensommere derude, omgiven af Sne, hvorhen hun saae, vadende i Sne, omhvirløst af Sne. Det var ikke hyggeligt, især naar Anger og Fortrydelse gjære i Hjertet. Hvergang hun nærmede sig Huset for atter at gaae ind, blev hun jaget bort ved den muntre Latter, der lød ud til hende. „Han bryder sig ikke om, at jeg bliver saalænge herude i Kulden. Det er det Samme; jeg bliver her endnu længere, saa maaskee han dog kommer og beder mig om at gaae ind.“

Og Tiden gik, men der kom ingen Capitain Bang og bød Frøken Lind ind i den varme Stue. Det var paany en Skuffelse. Tilfidsst gik Zeppa ind af sig selv. Nei, det var tydeligt, der var Ingen, som havde savnet hende. De sad Begge nok saa gemhytligt ved Blden og spøgede og loe.

„Naa, er De der?“ sagde Anna. „Det var en lang Promenade.“

„Bang! Frøken Lind har vist ikke været borte et halvt Kvarteer,“ sagde Capitainen og saae paa Uhrret.

Zeppa tilfastede ham et vredt Blik og svarede ikke.

„Naa jeg hjælpe Frøken Lind Reisetøiet af?“

„Tak, jeg gjør det hellere selv.“

„Det er altid godt i Nødstilfælde at kunne hjælpe sig selv,“ sagde Capitain Bang leende og løste Raaben

af hende. „Saa, her er Deres Bænk, De trænger nok til at varme Dem lidt efter Kulden derude.“

Jeppa satte sig paa Bænken. Hun havde foresat sig, han skulde ikke vide, hvor skuffet, hvor bedrøvet, hun var; han skulde ikke see, hvormeget hans Egeghydighed saarede hende. Hun vilde være glad og munter, lee og spøge som de Andre.

„Hvor Luften dog virker velgjørende,“ sagde hun med paatagen Tilfredshed. „Man bliver som et ganstet andet Menneske. Jeg troer forresten, der snart vil blive en Slænge i Veiret. Kulden er ikke halvt saa bidende som igaar. Det lader til, at Capitain Bangs gode Aander have hørt min Bøn og tænker paa at forløse os af vort Fangenskab.“

„Skulde de ikke høre og efterkomme Bønner fra saa stjerne Læber som Frøken Rinds, saa vare mine Aander i Sandhed meget smagløse og haardhjertede Aander, og jeg vilde paa Minuttet give dem Afsked. Men for at komme tilbage til vor Samtale, Frøken Anna. Altsaa, hvor slap vi? Deres Ideal skulde være høi, rank, med sorte lynende Dine, og hvad saa videre?“

„Sorte, lynende Dine, sort Haar naturligtvis og fulsort Baffenbart,“ sagde Anna leende. „Dernæst maatte han være modig som en Løve, men ikke som en af dem, der findes i Menagerierne eller en Rjeben-

havner = Løve for Exempel. Han maatte være rig som Croesus; helst maatte han være Planter, eie en Masse Slaver, som kunde springe paa mit mindste Vink, og først og fremmest — det er saa naturligt — maatte han selv være min allerunderdanigste Slave. Der har De mit Ideal, nu kan Zeppa give os en Beskrivelse af hendes."

"Af mit Ideal? Jeg er bange for, det vil blive vanstelig at finde," svarede Zeppa langsomt. "Den, jeg har tænkt mig som mit Ideal, maatte — det falder af sig selv — være høi og rank, netop som Deres, Frøken Nærgaard; men det bliver ogsaa al den Lighed, der maa findes imellem dem. Mit Ideal maa ikke være mørkt" — hun kastede et Blik paa Capitain Bangs mørke, krøllede Haar — "han maa tvertimod være lys, med et fiintformet, ædelt Ansigt, trofaste, mørkeblaae Dine." — Hun saa igjen paa Capitainens kjække, brune Dine, der med et besynderligt Smil vare fæstede paa hende. — "Han maa være stolt, men ikke bydende; han maa have en fast Charakter, men ikke være en Egoist. Fremfor Alt maa han skjænke Kvinden den Agtelse, han skylder hende; han maa ikke træde hende under Fødder og gjøre hende til et villieløst Bæsen, men tvertimod række hende en støttende Haand og hjælpe hende til at indtage den Plads i Verden, som tilkommer hende. Det er Alt, hvad jeg forlanger. De seer, det

er ikke meget, og dog frygter jeg, at jeg vil have tungt ved at finde mit Ideal. Og nu, Capitain Bang, nu kommer Raden til Dem at beskrive Deres."

"Jeg skal gjerne efterkomme Damernes Ønske og beskrive mit Ideal," sagde han alvorligt. "Jeg behøver ikke, som Frøken Vind, at stirre paa Contrasten til mit Ideal for ret klart at finde Contrasten i disse Toes Ødre, eftersom jeg hører til dem, der ikke lægge synderlig Vægt paa det Ødre. Naar jeg har tænkt mig mit Ideal, saa har det altid ene og alene været Egenstaber hos hende, som have ligget mig paa Sinde. Mørk eller lys, det er lige meget, men Charakteren, Hjertet er det, det kommer an paa.

"Altsaa, mit Ideal, den Kvinde, jeg engang vil stænke mit Hjerte, maa i Ordets bogstavelige Forstand være en sand Kvinde. Følgelig maa hun være from, eftergivende, besked, ydmyg. Hun maa være i Besiddelse af den sande Stolthed, ikke af den falske, der rødmer ved at opfylde sin Pligt og troer, det er at nedværdige sig. Hun maa have et rigtigt og klart Blif for Kvindens Stilling ligeoverfor Manden, vide, at Manden er Kvindens Herre, at det er hans Ret, hans Pligt at beskytte og lede hende, og ikke af forfeilet Stolthed og Vresfølelse at unddrage sig denne Beskyttelse og derved gjøre det piinligt, ja, maaskee endog saa ganske umuligt for ham at opfylde denne Pligt.

Hun maa være opoffrende, villig til at bøie sin Villie for min, ikke, som Damerne mene, som en villieløs Slave, men som en fornuftig, opoffrende Kvinde, der har Tillid til mig og veed, at jeg kun vil hendes Vel. Hun maa kort, sagt være, fuldkommen det Modsatte af, hvad Kvinderne nutildags ere. Men fremfor Alt maa hun, som Troen Lind meget betegnende sagde med Hensyn til sit Ideal, skjænke Manden den Agtelse, hun skylder ham. — See, det er Alt, hvad jeg forlanger, og jeg er, til Ære for Kvinden, overbeviist om, at jeg engang, tidligt eller sildigt, vil finde mit Ideal."

"Da vil jeg sandelig, til Ære for Kvinden, haabe, at De aldrig vil finde det," sagde Zeppa heftigt.

"Kligemaade, Hr. Capitain," sagde Anna smilende. "Hust paa, hvad De nylig selv sagde. Deres Ideal maatte være det Modsatte af, hvad Kvinderne nutildags ere. De skar os Alle over en Kam. Gud være lovet, vi rødme ikke derved. Men imidlertid maa De som Følge heraf enten vente paa en ny Generation, om De maaskee der kan finde Deres Ideal, eller ogsaa søge hende blandt vore Forfædres Grave."

"Vi faae see. Et kan jeg dog forsikre Damerne om, at jeg ikke, som Deres to herlige Idealer, vil bære selv den nydeligste lille Tøffel paa mit Hoved."

„Capitain Bang,” sagde Zeppa næste Dag undseeligt, „sidst vi vare Uvenner, var det Dem, der bød mig Haanden til Forlig; denne Gang er det mig. Her er min Haand, var ikke længer vred paa mig. Det gjør mig ondt; jeg troede, vi altid skulde være gode Venner.”

„Det er først nu, da jeg hører det fra Frøken Linds egne Læber, at jeg saaer at vide, vi har været Uvenner,” svarede Bang med høflig Kulde. „Seg forsikrer Dem, jeg har ikke havt nogen Anelse om det før.”

„Nu er De ikke oprigtig,” sagde Zeppa saaret. „De veed godt, De har berøvet mig Deres Venstab, fordi jeg ikke fulgte Deres Raad, men gif ud med Frøken Nærgaard.”

„Hvilke fortvivlede Ideer der dog kan opstaae i saadant et nydeligt lille Hoved,” sagde Bang smilende. „Harde jeg da nogen mulig Ret til at blive fornærmet, fordi Frøken Lind unddrog sig det Formynderskab, som trættede hende. Hvad var mere naturligt? Jeg giver Dem tvertimod fuldkommen Ret heri, jeg begynder halvt om halvt selv at føle, at jeg, som Frøken Lind forleden sagde, har mere end almindeligt Anlæg til at blive en Tyran. Men naar Frøken Lind virkelig har faaet den Idee, at vi ere Uvenner, og at et Forlig er nød-

vendigt, saa er min Haand her. Nu da, saa ere vi
altsaa igjen Venner."

Det var ikke alene Ordene, men ogsaa den lige-
gyldige, spøgende Maade, hvorpaa dette blev sagt, der
saarede Zeppa og loffede Taarerne frem i hendes Dine.
Hun havde ydmyget sig og bedet om Forladelse, og
saaledes blev hun belønnet. Hun rev heftigt sin Haand
fra ham og vendte ham Ryggen for at skjule sine
Taarer for ham og Anna, der netop kom ind fra en
af sine smaa Udflugter.

"Slængen er der!" raabte hun glad. "Sneen er
næsten forbi, og det drypper fra Taget. See blot ud,
vort Fangenskab er snart forbi."

"Gud være lovet!" sagde Zeppa og skyndte sig hen
til Bindnet for at see, om det ogsaa var sandt. "So,
det er sandt. Gid jeg blot var hjemme!"

"Saa, nu er jeg saamæn godt indpakket. Farvel,
kære Zeppa. Tak for godt Selskab og Søsterkab.
Og De, Capitain Bang, Tak for alle prægtige Lær-
domme, De har givet mig. Jeg skal ikke glemme en
 eneste af dem. Har De ikke seet i den senere Tid,
hvor ydmyg, from og opoffrende jeg er bleven? Kom
snart og besøg os, saa skal De see, jeg bliver ved at
gaae frem."

„Det tvivler jeg ikke om,“ sagde Bang smilende og hjalp hende op i Slæden. „Bring Deres Fru Moder min Tak og min Compliment for hendes udmærkede Kaffebonner med Mere. Og nu Farvel og lykkelig Rejse.“

„Farvel, Farvel!“

Og Slæden foer afsted.

„Nu kommer Touren til os,“ sagde Bang og traadte ind til Zeppa efter at have fjort Kanen for Døren. „Har De Nok paa? Vær ikke bange, jeg har ikke ifinde at overtale Dem til at tage Mere paa, end De ønsker. Farvel, min gode Mette. Tak for godt Huusly. De skal efter Bøfte snarest mulig høre fra mig.“

Zeppa sad i Kanen, Hesten satte sig i Trav. Endnu et Blik paa det gamle Huus, hvor hun havde tænkt og følt Saameget; forsvundet var det, og hjemad gik det. Hvor forskjelligt fra den Dag, da hun tog fra Lyngbygaard?

„O, var dog ikke Kanen gaaet istykker! Var der dog ingen Sneen kommen!“ tænkte Zeppa.

„Nu gaaer det hjemad,“ sagde Bang muntert. „Saa kunne vi tænke os, at det lille Ophold i Bondehuset kun har været en Drøm. Men en lang, kjedelig Drøm. Ikke sandt, Frøken Lind?“ Han saae smilende paa Zeppa.

„Gid det kun havde været en Drøm,“ sagde hun takkefuld.

„Virkeligheden, mener De, er værre end Drømme. Nu ja, saadan gaaer det fordetmeste i Livet. Et har jeg dog vundet ved mit Ophold i Bondehuset. Jeg har lært at holde Mere af Frøken Mærgaard, da hun tog bort, end da hun kom. Det er Noget, der hører til Sjældenhederne, at man ved nøiere at lære Folk at kjende kommer til at holde mere af dem.“

„Det er for at lade mig vide, at han har tabt for mig,“ tænke Zeppa smerteligt. „Mig gaaer det ligesaa,“ sagde hun rolig. „Frøken Mærgaard har mange gode Egenskaber, som man kun kan opdage ved en nøiere Omgang, da hun gjør Alt, hvad hun kan, for selv at forringe dem.“

„Hvor Deres Onkel vil blive forundret over at høre vort lille Eventyr. Han har naturligtvis troet Dem i god Behold paa Lynghygaard.“

„Det er heldigt, at han har været i den Tro, ellers vilde han vist have været urolig for mig.“

„Det vilde han vist. Der have vi Præstegaarden. Tro mig, Deres lille Hjerte jubler over, at De kom ud af Fangenskab.“

„Jeg er meget glad ved at komme hjem, det er saa rimeligt. Er det ikke?“

„Om det er! Jeg er jo selv saa glad som en løsladt

Jugl. Der ønsker Vennehunden Dem Velkommen. Hvad er det, den hedder? Snap eller Sap? Det er nu det Samme; Velkommen ønsker den Dem. Der have vi Pastoren. Goddag, Hr. Pastor. Alt vel inden Borde."

"Jeg troede aldrig, jeg skulde faae min lille Zeppa igjen," sagde Undal glad.

"Det var ogsaa lige ved, at De ikke havde faaet hende igjen," svarede Capitainen leende. "Nei, tillad, at jeg selv hjælper Frøken Lind. Saadan. Maa jeg nu overgive min borttrandede Skat i dens Eiers Hænder."

Zeppa skyndte sig til sit Bærelse. Smidlertid fortalte Capitain Bang Pastor Undal, hvorledes de havde haft det under Sneestormen, og at de rigtignok ikke havde opholdt dem paa Lyngbygaard, som han saa sikkert havde troet. Hans Ansigt saae ikke meget lykkeligt ud ved denne Underretning. Men Bang havde ikke Tid til at lægge Mærke dertil. Han havde sine egne Tanker, og hans Blik søgte mere end eengang til Døren, gennem hvilken Zeppa var forsvunden.

Nu kom Madam Andersen ind og dækkede Frokostbordet, før at Capitain Bang kunde faae en varm Kop Kasse, før han tænkte paa Hjemveien, da Pastor Undal forgjæves havde søgt at overtale ham til at blive til Middag.

"Kommer Zeppa ikke ned og drikker Kasse med?"

spurgte Pastoren, da Madam Andersen meldte, at Kaffen var færdig.

„Frøkenen undskylder sig; hun har Hovedpine og ønsker at faae sin Kaffe op.“

En mørk Sky gled hen over Capitain Bangs Binde. Han skyndte sig at ende Maaltidet og tog strax efter bort.

Zeppa stod skjult bag Gardinet, da Ranen kjørte ud af Gaarden. Hun stirrede efter den, saalænge der var mindste Glimt af den at see. Derpaa badede hun sine forgrædte Dine og gik ned i Dagligstuen.

„Saa har jeg da min Yndling igjen,“ sagde Pastor Undal og gik hende imøde med udstrakte Hænder. „Kom og sæt Dig i Sofaen. Jeg hører, at Du har Hovedpine. Ellers skulde Du smukt faae Lov til at skrifte for mig, fortælle mig, hvordan Du har havt det den lange Tid, jeg ikke har seet Dig, hvad Du har følt, tænkt og sagt; om Du reent har glemt Præstegaarden og Onklen, der kun havde Tanke for sin lille Zeppa.“

„Kjære Onkel, har Du virkelig savnet mig?“ spurgte Zeppa ivrigt, for at skjule sin Forlegenhed og sine røde Dine.

„Om jeg har savnet Dig? Sagde jeg Dig ikke, at Solen ikke vilde staae op i Præstegaarden, naar Zeppa var borte? Kom og sæt Dig i Sofaen. Saadan.

Fortæl mig nu, hvorledes Du har haft det de lange triste Dage, Du har været borte."

"Godt," sagde Zeppa undvigende. "Du troede vel, jeg var paa Lyngbygaard?"

"Og Froken Nærgaard blev da ogsaa indfneet. Hvor det var heldigt," vedblev Pastor Undal uden at besvare sin Nieces Spørgsmaal. "Nu har Zeppa da rigtig haft Anledning til at lære Capitain Bang at kjende. Hvorledes lyder saa hendes Dom over ham? Lad mig engang høre."

"Han er vist et meget rart Menneske. Men tilgiv mig, kjære Onkel, jeg kan ikke, jeg har Hovedpine, jeg er slet ikke raff."

"Stakkels lille Zeppa, lad mig see rigtig paa Dig. Ja, sandelig seer Du syg ud. Dinene ere ganske røde af Smerte. Man skulde troe, Du havde grædt. Og bleg er Du. Den slemme Hovedpine, hvad skulle vi gjøre ved den? Vil Du ikke før lægge Dig?"

"Nei, nei, der er saa trist deroppe. Jeg trænger til Selfstab. Vil Du ikke læse lidt høit for mig?"

"Gjerne. Men det pleier ikke at forringe Hovedpine. Troer Du imidlertid, det kan hjælpe, saa vil jeg strax begynde. Jeg har netop en fortræffelig Bog. Her har Du en Skammel. Læg Dig nu magelig tilbage. Kjære Barn, Du græder. Er den da saa slem, den Hovedpine?"

Zeppa lagde sit Hoved paa Buden, som Pastor Undal i sin venlige Omhu for hende havde hentet.

„Suf nu Dinene, saa skal jeg begynde at læse. Men er der Intet, Du først har Øyst til saa skal jeg hente det? Et Glas Viin, mener Du ikke, det kunde gjøre Dig godt?“

„Nei Tak, det gaaer nok over, naar jeg bliver varm. Det er den stemme Kulde, der er Skyld i det.“ —

„Nu skal Du være en god Pige og ikke staae for tidlig op imorgen,“ sagde Pastor Undal, da de om Aftenen skiltes for at gaae til Ro. „Sag vil ingen Hovedpine vide af, og endnu mindre blege Kinder og røde Dine. Gud være lovet, at jeg atter har Dig under Præstegaardens Tag. Det var næsten for mig, som om jeg havde mistet Dig for bestandig. Min egen Zeppa, Gud velsigne Dig.“

Han bøiede sig ned og kyskede hende kjærligt paa Panden; og Zeppa følte en inderlig Fred i sit Hjerte ved Klangen af denne rolige Stemme; ved dette aabne, kjærlige Blik, der syntes at ville trøste og opretholde hende.

Men da Pastor Undal havde lukket Døren efter hende, sankede hans Dine sig takkefulde, og et træt, haabeløst Udtryk gled over hans ellers saa rolige Ansigt.

„Nu er det forbi,“ sagde han med tilkæmpet Ro.

„Hun vil aldrig spørge mig, og selv om hun vilde — nu kunde jeg ikke tale. Det er forbi.“

Næste Morgen var Seppa oppe paa sædvanlig Tid, til Madam Andersens Tilfredshed og Pastor Undals Glæde. Ikke mindre godt syntes Else om igjen at have sin lille Frøken hjemme. Alle Ansigter smilede og udtrykte Behag, kun Seppas var trods al hendes Anstrengelse mere end almindeligt alvorligt og tankefuldt. Børnene vare endnu blege, Dinene ikke saa klare, som før hun forlod Præstegaarden, og Smilet var mat og kom ikke fra Hjertet. Hvergang hun hørte en usædvanlig Støi eller Livlighed udenfor, søgte hendes Blik spørgende Døren; men den gik ikke op. Den ene Dag svandt efter den anden. Seppa ventede for-gjæves.

„Han kom ikke,“ sukede hun hver Aften.

„Hvor hun længes,“ sagde Pastor Undal til sig selv. Og saa kom Søndagen.

Seppa gik i Kirke, som hun pleiede, men hun deeltog ikke som sædvanligt i Psalmesangen. Vel vare hendes Dine ufravendt fæstede paa Bogen, men Tanken var der ikke trods al hendes Stræben. Nu hørtes lette, hurtige Trin. Hun saa op. Det var Capitain Bang.

Prædiken var forbi. Seppa havde ikke hørt et Ord

af den; hun var vred paa sig selv og paa den uskyldige Aarsag til hendes Udspredthed. Hun var den Første, der reiste sig og forlod Kirken, skjøndt hun ellers altid blev og fulgtes hjem med Pastor Undal. Hun vidste ikke, hvad der feilede hende, men hun havde en Følelse, som om hun blev forfulgt af Noget, og saa snart hun var kommen ud i det Frie, løb hun mere end hun gik hjem og skyndte sig op paa sit Værelse. Her satte hun sig udmattet ned, og nu angrede hun at have forladt Kirken saa hurtigt og ønskede sig tilbage i den gamle Stol, for at faae om blot et eneste Blik af den, hun nylig med saamegen Iver havde undsløet.

Det er Kjærlighed. Saaledes har den viist sig fra Evas Tid, og saaledes vil den vise sig til Verdens Ende.

Capitain Bang havde reist sig kort efter Zeppas Bortgang og med tilsyneladende Rigegyldighed forladt Kirken; men aldrig saa snart var han udenfor, før hans Blik rastløs fløi omkring og endelig opdagede Zeppas bortilende Skikkelse. Han gjorde Mine til at ville indhente hende; men med et bittert Smil opgav han det.

„Hun flygter for mig, hun undgaaer mig. Det er det Samme, jeg vil ikke oftere se hende.“

Han blev rolig staaende ved Kirkedøren, til Pastor Undal kom.

„Jeg har ventet paa Dem, Pastor Undal, for at sige Dem Farvel her. Min Permission er nemlig udløben. Jeg reiser imorgen til Kjøbenhavn, og da min Tid er meget knap, og jeg kjender Præstegaardens Gjæstfrihed og Tillokkelse, vover jeg mig ikke derind denne Gang, men beder Dem bringe Frøken Lind min Compliment og min Undskyldning.“

„Mon hun vil tage den for god?“ sagde Pastor Undal med et tvungent Smil. „De kan imidlertid stole paa, jeg skal bringe hende baade Compliment og Undskyldning. En lykkelig Reise, Capitain, og et snarligt Gjensyn.“ —

Degnen kom som sædvanligt og spiste til Middag.

„Frøkenen er saa bleg,“ sagde han til Zeppa. „Men det er maaskee desse Veir. Jeg for min Deel kan ikke klage; men saa er der jo saamange Andre, der klage destomere. Ingen veed, hvor Skoen trykker. Naa, Ottilen er en Havorm. Hvad det var, jeg vilde sige, har Pastoren laßt . . . Det maa jeg sige, Madam Andersen, jeg har i Mands Minde ikke smagt bedre Rjød budding; den er magesløs. Og saa desse Kartofler! — Nei, har Pastoren laßt i Avisen om alt det Mormoneri, som gaaer for sig? Det er virkelig Mære, end jeg finder skydig.“

„Uf! Det er et fælt Folk!“ tog Madam Andersen Ordet. „Og saa forstaaer de saa godt at conservere; de kan tale Ganden selv et Dre af.“

„Seg læste engang om en Mormon, som havde fireogthve Koner,“ vedblev Sørensen med et bifaldende Nif til Madam Andersen. „Nu vil jeg bare spørge Frøken Lind, hvad Orden kan der være i et saadant Huus, hvor disse fireogthve Koner lever sammen? Og saa Maden? Hvad Mad kan der komme ud af saamange Kofke? — Nei Tak, Madam Andersen, jeg holder mig til desse Snittebønner, jeg har ikke smagt dem bedre.“

„Skal De ikke have en Kringle ovenpaa Maden?“ spurgte Zeppa og rakte Degnen en Vasse, for dog ogsaa at sige Noget. „Seg troer, Madam Andersen selv har bagt dem.“

„Jo, det har jeg rigtignok, lille Frøken; jeg bager dem hver Søndag.“

Hun kastede et megetsigende Blik paa Hr. Sørensen, der netop smagte paa de omtalte Kringler og altsaa følte sig forpligtet til at spørge:

„Desse?“

„Jo, desse,“ svarede Madam Andersen triumferende. Hver Søndag var hun ogsaa fiin og sagde „desse“, for at ligne og behage Degnen.

„Fortræffelige Kringler!“ attesterede Degnen og tog

sig een til. „Det er sandt, jeg har saadanne deilige Bøibler i Vinter. Jeg havde havt isinde at tage to af mine bedste Tulipaner med og præsentere dem for den lille Frøken og Madam Andersen. Det vilde vist have været meget interesserende for Dem. Ja, det troer jeg virkelig, det vilde have været interesserende for Dem.“

„Naa, og hvorfor gjorde De det da ikke?“ spurgte Madam Andersen ivrigt, der holdt meget af Blomster.

„Jeg glemte det saamæn, Madam Andersen. De veed jo nok, Stilen er en Havorm. Men imidlertid skal jeg gjøre mig den Skyldighed at bringe dem imorgen. For det er sandt nok, der er Noget ved dette Blomstervæsen, som er meget mystisk for Følelsen, baade den synlige og usynlige. Jeg læste engang i en Bog, Hr. Pastor, at Blomsterne havde et heelt eget Sprog, der nu begribeligt hed Blomstersproget, som en naturlig Følge af det, at disse Sprog udgaaer fra Blomster. Men hvad det var jeg vilde sige om disse Sprog eller rettere sagt om Blomsterne — jeg holder til min egen Mening, en Blomsterkost kan være høist interessant.“ Her tog vor gode Degn sig en Kringle til i Forbigaaende. „Og saa disse Liv, de har.“

Mod Sædvane blev Degnen ikke og drak Thee. Saasnart han var gaaet, og Madam Andersen havde sørget for at fornye Kaffelovnens svindende Indhold

samt tændt Lampen og gjort det, hvad hun kaldte særdeles hyggeligt, forlod hun Bærelset for, som hun sagde, at tænke lidt paa Huset, men som rimeligere er, for at tage sig en lille Puur ovenpaa al den Anstrengelse, hun havde haft med at gjøre sig elskværdig for Hr. Sørensen.

„Naa, Zeppa?“ spurgte Pastor Undal, „vil Du passiare, eller skal jeg læse høit for Dig?“

„Tak, vil Du læse lidt, saa vil jeg tage mit Arbeide frem.“

Zeppa tog sit Arbeide, Pastoren hentede sin Bog, og begge satte dem ved Bordet.

„Det er sandt,“ sagde Undal og bladede i Bogen, „jeg har glemt at bringe Dig Capitain Bangs Hilsen. Han bad mig gjøre Dig en Undskyldning, fordi han ikke selv kunde komme og sige Dig Farvel. Han reiser til Kjøbenhavn imorgen.“

Han løftede sine Dine fra Bogen, som de hidtil havde været fæstede paa, og saae paa den unge Pige med et gennemtrængende Blik. Hun var bleven meget bleg, og to store Taarer trillede langsomt ned over hendes Kinder. Men hun svarede med fuldkommen rolig Stemme, uden at see op fra sit Arbeide:

„Er hans Permission allerede udløben?“

„Ja, formodenlig.“ Pastor Undal aabnede denne Gang Bogen for Alvor, og hans klare, ellers saa faste

Stemme var ikke fri for at skjælve, da han begyndte at læse. Men havde han ikke i disse blege Kinder, i disse tauske Taarer læst Bekræftelsen paa sit kjæreste Haabs Dødsdom. Hidtil havde han trøstet sig med: „Du har maaskee taget feil;“ men nu kunde han ikke længere nære nogen Tvivl. Zeppa elskede Capitain Bang.

Han læste; hans Stemme blev fastere og fastere, hans Ansigt mere og mere veemodigt. Zeppa sydede; den ene Taare afløste den anden i Taushed. Han saa og følte det, skjøndt hans Blik var lænket til Bogen. Men fjernede ikke disse Taarer ham længere og længere fra Zeppa, hans egen lille Zeppa, som han, næsten fra den Aften hun første Gang betraadte hans Huus, havde drømt sig som tilhørende ham for Tid og Evighed?

Det var en lang og smertelig Aften for Begge.

Endelig lagde Zeppa sit Arbeide tilside med et Blik, der tydelig viste, at hun havde fattet en Bestemmelse. Hun rykkede sin Stol tæt hen til Pastor Undals, lukkede Bogen og sagde med et Smil, skjøndt hun havde Taarer i Øinene:

„Det er Nok for iaften. Og nu, kjære Onkel, hvad var det, Du vilde sige til mig Aftenen før Ballet! Siig mig det, hvis Du virkelig holder af mig og ikke vil bedrøve mig meget.“

Der opstod en haard Kamp i Pastor Undals Hjerter, en Kamp, der tydelig stod at lase i hvert Træk af hans talende Ansigt. Hvor kunde han modstaae denne Følelse, naar Fristeren var iført hendes Skikkelse? Hvor kunde han lade være at tale, naar Ordene allerede vare paa hans Læber, de Ord, der saalænge havde brændt i hans Hjerter og kun havde ventet paa et Blik for at bryde frem?

Han reiste sig for at undflye det bedende Blik, der var fæstet paa ham, for at undflye sig selv, sine Tanker, sine Ønsker, sine Følelser. Han gik urolig op og ned ad Gulvet. Det var en haard, en bitter Kamp; men den blev kæmpet ud, og Seiren var hans.

„Stig mig det nu,“ sagde Zeppa, da han endelig kom og satte sig ved Siden af hende med et Ansigt, der endnu tydeligt bar Spor af, hvad denne Kamp havde kostet ham. Han tog Zeppas Haand i sin, saae hende beroligende ind i Øinene og sagde mildt:

„Jeg har Intet at sige Dig, kjære Zeppa, Intet, undtagen at jeg virkelig holder af Dig og ikke vilde bedrøve Dig for aldrig det i Verden. Glem det ikke, naar Du engang skulde blive prøvet og Sorgen banke paa Dit Hjerter, som den jo tidligt eller sildigt gjør hos os Alle. Kæft saa Din Sorg paa mig og husk paa, Du har en Fader foruden Din himmelske, til hvem Du med fuld Fortrøstning kan gaae og hente

Raad og Trøst; Du veed, han vil gjøre Alt for Dig, hvad en Fader vil og kan gjøre for sit elskede Barn. Det er Alt, hvad jeg har at sige, min lille Seppa. Og dog, Barn, det er Mere, end Du nu aner."

Han kyskede hende ømt paa Panden og gik heftigt bevæget til sit Studereværelse. Seppa hørte ham lukke Døren ilaas efter sig og gaae urolig op og ned ad Gulvet. Tilslidst standsede hans rastløse Trin, og Alt blev stille derinde. Da kastede Seppa sig i Sofaen og gråd bitterlig.

Hvor det er herligt at være gammel! Ungdommen med dens Storme er tilbagelagt; Graven med dens Evighed venter. Selv staae vi paa Skillepunktet; det sidste, halvt veemodige, halvt glade Blik have vi kastet paa den bortilende Ungdom, og glade og fortrøstningsfulde vende vi os mod Fremtiden, den Fremtid, som ikke Møl og Rust kan fortære. Lyffelige Alderdom!

"Glædeligt Nyt, lille Frøken!" sagde Else og stak sit Hoved ind af Døren. "Storken er kommen. Sagde jeg det ikke nok, nu kommer Storken, og saa kom den da ogsaa, den velsignede, hellige Fugl. So, Storken er kommen."

Elses Hoved forsvandt igjen, og Seppa skyndte sig

at blive klædt paa for selv at tage Storkemoder i Dieshyn. Men inden hun kom saa vidt, blev Døren atter aabnet, og Madam Andersen stak Hovedet ind.

„Gladeligt Nyt, lille Frøken, Storken er kommen. Der er Sommer i By.“

„Og Sommer i Hjertet,“ tænkte Zeppa; „Baaren er forbi. — Tak, Madam Andersen, Else har allerede meldt mig det; men en god Ting kan man ikke høre for ofte.“

„Det mener ogsaa jeg,“ svarede Madam Andersen leende og blev usynlig ligesom Else.

Ja, Storken var kommen. Der stod Storkemoder paa Reden, da Zeppa løb ud i Haven for selv at see dette Baarens Budskab. Hun knebbrede med Næbet og slog med sine Vinger, og derpaa skød hun op gennem Luften for at møde Storkesader, der kom seilende fra den nære Skov.

Zeppa trak Veiret let. Hun følte nyt Liv, ny Lyst. Vinteren var borte med sit strenge Ansyn, sin haabløse Sorg. Baaren var der med sit milde Smil, sit fornøjede Haab.

„Haab!“ sagde Baaren.

Hvorfor skulde Zeppa ikke haabe? Hun elskede, hun var ung. Haabet hører Ungdommen og Kjærligheden til.

„Har Du seet Storken?“ spurgte Pastor Undal, som mødte hende i Haven.

„Ja, jeg har baade seet den og talt med den. Nu kommer Baaren, kjære Onkel, jeg er saa glad.“

„Gid det da altid var Baar, lille Zeppa.“

„Har Du hørt, at Rosa Bjerg er bleven forlovet med Proprietair Klink? Hvor det glæder mig. Hun er saadan en god Pige.“

„Naa, og alle gode Piger skulde forloves. Er det ikke Zeppas Mening?“

„Det har jeg jo slet ikke sagt. Men jeg mener, en Mand er bedst tjent med en god Pige. Og derfor er det saa naturligt, at man bliver dobbelt glad, naar man hører, at en god Pige er bleven forlovet. Saa har man Lov til at være glad baade paa hans og paa hendes Vegne.“

„Meget fornuftigt udstuderet. Og nu, for ogsaa at fortælle noget Nyt — en Forlovelse til, nemlig Ellen Bjergs med Proprietair Petersen. Er Du saa tilfreds? For jeg troer, at Du roligt kan regne hende med under Benævnelsen „god Pige.“

„Ja, det tør jeg, endnu langt, langt mere end Rosa,“ sagde Zeppa glad. „Idag er det en Lyffens Dag. Først Storken, saa Ellen og saa . . .“

„Og saa kommer Touren til Zeppa. Hvem veed, hvad der kommer; Dagen har først taget sin Begyndelse.“

der er længe til Aften; om det end ikke bliver en Forlovelse, der melder sig, saa kan det maaskee blive noget Andet, ikke saa alvorligt, men dog glædeligt."

"Ja, et gammelt Ord siger jo, een Glæde kommer ikke alene. Nu skulde vi see. Men da Du mod Sædvane har ageret Spaamand idag, saa Gud naade Dig; hvis Glæden ikke indfinder sig, kommer jeg til Dig for at fordre den, det kan Du være forviiset om."

"Kom, Zeppa. Den Glæde, jeg kan stænke Dig, skal Du aldrig behøve at bede længe om."

Og Glæden kom i gamle Onkel Toms Skikkelse. Dengang kunde Zeppa rigtignok ikke see, at det var en Glæde; men var Begyndelsen end mørk, saa blev Enden lys, og til Glæde vendte det sig. Derfor — Glæden kom.

Zeppa sad ved Vinduet og broderede. Pludselig saae hun op, der kom en Rytter, og Rytteren var Onkel Tom.

"Hvad betyder det?" tænkte Zeppa. "Det er første Gang, Onkel Tom kommer her."

Og ude var hun af Døren for at hylde ham Velkommen.

"Et Brev," sagde han og rakte hende en Billet, hvorpaa han gjorde Mine til at vende sin Hest.

"Nei, bliv dog. De maa ikke ride saadan bort uden at komme ind og hilse paa os," sagde Zeppa.

smilende. „Søren kan tage Hesten. Kom endelig ind, jeg er ganske ene; Onkel er i Marken, og jeg kjæder mig forstrækkeligt.

„Kan ikke,“ sagde Onkel Tom og gjorde igjen Mine til at vende sin Hest.

„Men skal De da intet Svar have paa Brevet?“

„Svar?“ Onkel Tom rystede paa Hovedet, vendte denne Gang sin Hest for Alvor og foer afsted.

Zeppa gik ind og satte sig paa sin Plads ved Vinduet. Brevet havde hun i sin Haand.

„Frøken Zeppa Lind,“ læste hun.

„Det er til mig.“ Hun kjendte ikke Haanden. Den var ikke dristig, ikke smuk, og dog, trods dens Bakken og Mangelfuldhed bankede Zeppas Hjerte. Hun havde ikke Mod til at bryde Brevet; hun stirrede spørgende paa det, som om hun kunde læse dets Indhold i disse faa Ord:

„Frøken Zeppa Lind.“

Endelig tog hun Mod til sig og aabnede det. Hendes Hænder stjalvede, hendes Kinder glødede. Hun læste:

„Kjære lille Zeppa!“

Hun kunde ikke Mere, hun maatte see Underkriften, før hun fik læst de faa Linier.

„Deres inderlig hengivne Louise Bang.“

„Louise Bang!“ Zeppa lod Brevet synke. Hvor eenfoldig hun havde været, at troe, at han — Nei,

det var for galt. Denne rystende Haand, disse faa Linier —

Zeppa blev endnu rødere, hun skammede sig over sig selv og læste:

„Kjære lille Zeppa!

„Seg har været syg i flere Uger, og da Doctor Bredal mener, at det endnu vil trække en Tid ud, og jeg, som alle Syge, er en stor Egoist, minder jeg Dem nu om Deres Borte i Vinter, De skulder Lyngbøgaard et længere Besøg. Altsaa, kjære Pige, kom nu, jeg trænger til at see Deres venlige Ansigt.

„Deres inderlig hengivne

„Louise Bang.“

„Det var Alt!“ udtrykte Zeppas Ansigt saa tydeligt, som om det stod skrevet der med store trykte Bogstaver.

Ja, det var Alt. Og dog, hvormeget førte det ikke med sig! —

„Var det Glæden, Du lovede mig?“ spurgte Zeppa, da Pastor Undal hjalp hende op i Vognen samme Dags Eftermiddag.

„Glæden følger efter,“ sagde han smilende. „Sorgen bliver her,“ tilføiede han sagte, da Vognen rullede afsted.

Saaledes forlod Zeppa for første Gang Bræstegaarden, siden hun havde opslaaet sit Hjem der, for frivilligt at blive borte i længere Tid. Hvorledes vilde hun vende tilbage — glad eller bedrøvet?

Fru Bang var mere syg, end hun selv troede eller Doctoren sagde. Zeppa saae det strax og blev fuld af Bekymring ved Tanken om maaskee at miste sin kjære, moderlige Veninde, som hun med Rette kaldte Fru Bang. Hun offrede sig fuldkommen til den Syges Pleie, læste hvert af hendes Ønsker i hendes Bine og var idel Kjærlighed og Omhu.

„Jeg kunde aldrig have haft en kjærligere Datter,“ sagde Fru Bang en Dag, da Zeppa sad ved Sengen og holdt hendes Haand i sin. „Og jeg kunde ikke holde mere af min egen Datter, hvis jeg havde en, end jeg holder af Dem, kjære Zeppa, dersom“ Hun standsede ved at lægge Mærke til Zeppas Rødmen og forlegne Blik. „Siig mig, Zeppa Nei, det er det Samme, Tiden vil jævne det. Jeg har undertiden en Følelse, som om jeg var yngre, end jeg selv veed. Men det er Tilfældet med alle Patienter. Jeg kommer mig nok, nu da jeg har Dem til at pleie mig. Jeg føler mig meget bedre.“

Men Fru Bang blev sygere og sygere. Det var en streng Tid for Zeppa; hun forlod kun nu og da Sygeværrelset for at trække lidt frisk Luft; ellers opholdt hun sig der Dag og Nat og skiftedes med den gamle Stuepige at vaage.

Justitsraad Bang var fortvivlet, raadvild og utaalmodig som et lille Barn. Det var første Gang under deres lange Ægteskab, at hans Kone for Alvor var syg; han kunde slet ikke finde sig deri, men spurgte hver eneste Morgen: „Mon hun ikke kan komme lidt op idag? Kjære Frøken Lind, sørg for, at Doctor Bredal tillader hende at staae op.“

Zeppa maatte trøste og berolige ham, det Bedste hun kunde. Onkel Tom trøstede hende derimod. Som en tro Hund blev han hele Dagen hos hende i Sygeværrelset, gik hende tilhaande, hvor han kunde, og var hendes villige Sendebud, naar der var Et eller Andet, hun ønskede.

Saaledes hengik Dage og Uger. Solstraalerne bleve varmere, Fuglesangen lifligere, Blomsterduften mere lokkende.

„Jeg troer, jeg vil see Alexander,“ sagde Fru Bang til Zeppa en Dag, hun følte sig lidt bedre. „Jeg begynder at troivle paa, hvad det vil blive til med mig. Ved Bang om at skrive et Par Linier til ham, mit Barn. Det er bedst at være forberedt paa Alt.

Rigtignok har jeg ikke Lust til at gaae bort endnu, men vor Billie er ikke Herrens. Hans er den bedste og den vise i Alt. Gaa ud til Bang og bed ham skrive strax."

Zeppa gif med bankende Hjerte. Netop nu skulde han komme, nu, da hun mindst ønskede at see ham, nu, da hun var saa ganske optagen af den Fare, hvori den svævede, hun elskede næsten som en Moder. Dog, maaskee var det godt, netop nu, da hun ikke havde Tanke for ham.

Justitsraad Bang blev saa forstyrret og betagen, da han hørte, at han skulde skrive efter sin Neeu, at Zeppa ikke vidste, hvorledes hun skulde bringe ham til Fornuft igjen.

"Altsaa maa hun døe!" raabte han og foer op og ned ad Gulvet. "Hun maa døe! Hun veed, at hun maa døe, ellers vilde hun ikke lade mig skrive efter ham. Skriv De, Frøken Lind, jeg kan ikke."

Og han greb sin Hat og styrtede ud af Stuen, for at hun ikke skulde blive Vidne til hans Svaghed.

"Gud være lovet, at Du kom!" raabte Zeppa og fløi Pastor Undal imøde, som netop traadte ind. "Du maa strax skrive til Capitain Bang og bede ham komme; det er Fru Bangs Onske. Skriv, kjære Onkel. Her er Pen og Papir. Jeg maa gaae ind til hende, der er ingen Anden end Onkel Tom."

„Zeppa, hvor Du seer bleg og mager ud! Du taaler ikke al den Rattenaagen og Syngelust. Du maa ogsaa tænke lidt paa Dig selv, paa mig. — Du maa af og til trække frisk Luft.“

„Det skal jeg, det lover jeg Dig. Men skriv endelig; jeg frygter det Værste, og det er hendes inderligste Ønske at see ham.“

Zeppa gik. Pastor Undal satte sig til at skrive med et dybt Suk. Derpaa forseglede han Brevet, og da Zeppa noget efter kom for at see, om det var færdigt, var han allerede borte med det.

„Er der skrevet?“ spurgte Fru Bang, da Zeppa kom igjen.

„Det er allerede affendt.“

Et tilfreds Smil viste sig om den Syges Mund, og hun luskede beroliget sine Dine, som om hun vilde sove.

Nogle Dage gik hen. Ingen Bedring viste sig hos den Syge, og som en Følge heraf var hele Huset lige sorgfuldt og forknøbt.

Zeppa sad ved Sengen og stirrede paa Fru Bangs blege, indfaldne Træk, fast overbevist om, at hun var falden isøvn, da hun i lang Tid havde ligget ganske stille og med lukkede Dine. Men pludselig slog hun Dinene op og vendte dem spørgende mod Døren.

„Han kommer; der er han,“ sagde hun sagte. „Sag kjender hans Trin.“

Zeppa saae ængstelig til Døren. Hun havde ogsaa hørt Trin, som hun troede at kjende. Hun saae sig forsthyret omkring. Hun havde gjerne skjult sig. Men det var, som om Fru Bang anede hendes Tanker; hun greb hurtigt hendes Haand og holdt den fast i sin.

Døren gik op, og Capitain Bang traadte ind.

Zeppa forsøgte med Lempe at saae sin Haand fri for at reise sig og overlade sin Plads til ham; men det var forgjæves. Den Syge holdt fast og sagde mat til sin Neveu:

„Tag Dig en Stol, Alexander, og sæt Dig her ved Siden af Zeppa. Saa har jeg Eder begge To.“

„Zeppa!“ udbød Capitain Bang forundret og gjenkjendte først nu den unge Pige, da Gardinerne vare rullede ned, og det allerede var langt hen paa Eftermiddagen.

Han tog en Stol, som Fru Bang havde sagt, og satte sig ved Siden af Zeppa.

„Kjære Tante, hvordan har Du det dog? Har Du været meget syg? Er Du endnu meget syg? Og Ingen har skrevet et Ord om det til mig før nu.“

„Jeg vilde ikke tillade dem at skrive før, min egen Dreng. Jeg havde jo Zeppa til at pleie mig og vise mig den sømteste Kjærlighed, som nogen Datter kan vise sin Moder. Men nu kunde jeg ikke længere undertrykke min Vængsel efter ogsaa at have Dig. Jeg troer,

det er godt, Du kom, nu vil jeg bestemt snart blive rask, da jeg har Eder begge To. Giv mig Din Haand. Saadan, nu har jeg en af Eders Hænder i hver af mine, saa maa jeg sagtens komme mig."

"Men maa Du tale saameget, kjære Tante? Det kan aldrig være godt."

"Lad Du mig kun tale, min Dreng. Spørg Zeppa, jeg har ikke talt mange Ord i de sidste Uger. Du maa ogsaa trøste Din stakkels Onkel. Det er værre, end om han var den Enge selv. Vor kjære Zeppa har gjort Alt for at trøste og berolige ham. Men Du kender ham nok, han er ikke saa let at trøste, naar der er Tale om, at han maaskee skal miste mig. Du rejser vel ikke saa snart?"

"Jeg har kun faaet otte Dages Permission."

"Otte Dage er en lang Tid, det har jeg lært nu, min Dreng. Der kan ske Meget i otte Dage. Hvem veed, maaskee kan jeg blive halvt rask; maaskee . . ."

"Maaskee heelt," sagde Capitain Bang hurtigt.

"Men nu maa Du ikke tale mere. Jeg forbyder Dig det paa det Strengeste. Hører Du, ikke et Ord mere."

"Saa gaa ud til Din Onkel og berolig ham lidt og siig, at jeg allerede føler mig meget bedre. Du kan godt siige det, for det er virkelig sandt."

Capitain Bang gif.

„Den kjære Dreng, Gud velsigne ham; og Gud velsigne Dig, Zeppa, mit kjære Barn. Jeg vil sige Du til Dig, maa jeg ikke nok? Jeg føler mig meget bedre nu, da jeg har seet hans kjære Ansigt. Zeppa, jeg troer endnu, jeg bliver rask; jeg troer endnu, jeg faaer mit kjæreste Ønske opfyldt.“

Zeppa sagde Intet, men bøiede sig ned og kysfede den Syges Haand; en brændende Taare faldt paa den. Hun følte sig inderlig bedrøvet og krænket. Han havde ikke henvendt et Ord, et Blik til hende.

„Du græder, Zeppa; er det af Glæde, mit Barn? Rul Gardinet op, for at jeg kan see Dit kjære, lille Ansigt.“

Zeppa gik hen og rullede Gardinet op og kom stille tilbage og satte sig ved Sengen.

„Nei, Du seer ikke glad ud, Barn, det nytter ikke Du smiler, jeg kjender Dit Ansigt, som om jeg var Din egen Moder. Og hvor Du er bleven bleg og mager. Det er den kvalme Sygestueluft og al den Nattevaagen. Hvor jeg har været egoistisk, ikke at tænke paa det. Jeg maa virkelig have været meget syg. Gaa nu ned og drik Thee, min Kjære, jeg tillader Dig ikke mere at nyde Dine Maaltider her. Det nytter ikke, Du gjør Modstand. Nu føler jeg, at jeg er ved at komme mig, for nu vil jeg igjen have min Bissie.“

Zeppa maatte gaae ned og drikke Thee med de

Andre, hvor nødig hun end gjorde det; netop nu havde hun mere end nogenfinde foretrukket at blive borte.

Der var ikke Andre end Capitain Bang, da hun kom ind i Spisestuen. Han stod henne ved Raminen og stirrede, som det syntes, taktfuld ind i Ilden. Han hørte ikke Seppas lette Trin, og hun gjorde Intet for at blive bemærket. Hun havde hellere trukket sig tilbage, da hun saae, at han var ene. Imidlertid tog hun Plads i en stor Rænestol, der syntes at sluge hendes spinkle Skikkelse. Capitain Bang blev vækket af sine Drømmerier ved den gamle Stols Knirken, og han vendte sig om.

„Frøken Lind!“

Han kom nærmere, trak en Stol hen til hendes og satte sig i den.

„Onkel kommer ikke ned; han har forlangt Thee op. De maa tage tiltakke med mit Selskab. Hvad troer De om stakkels Tante? Siig mig det uden Omvøb; jeg er beredt paa det Værste.“

„Imorges havde jeg opgivet alt Haab; iaften føler jeg mig overbeviist om, hvor ufornuftigt det end er, at hun er frelst,“ sagde Seppa.

„Gid, De talte sandt. Det er ikke første Gang, De bringer Glæde og Trøst med Dem. Som jeg hører, har De været en Hjælper og Trøstens Engel for dette Huus, al den lange Tid jeg levede i Liv og

Glæde uden at ane, hvad her foregik, hvor nær jeg var ved at miste den, der er mig kjærest."

Han havde levet i Liv og Glæde! Det lød iisnende i Zeppas Hjerte. Og hun! Hvor langsomt, hvor piinligt havde ikke Dagen sneget sig hen, siden hun sidst saae ham. Havde hun da taget feil, brød han sig slet ikke om hende? Havde han maaskee aldrig brydt sig om hende, aldrig tænkt anderledes paa hende end paa alle Andre? Saaledes maatte det være, hvorledes kunde han ellers tale om at have levet i Glæde?

Udtrykte hendes Ansigt, hvad hun tænkte, eller læste han i hendes Hjerte? Han bøiede sig over hende og sagde med en Stemme, der Intet havde tilfælles med den kolde fremmede Tone, han nylig havde talt i til hende. Det var den gamle, kjære, velbekjendte Stemme, ja, om muligt endnu venligere, endnu ommere:

"Tak, Zeppa, Tak for Deres Omhed og Opoffrelse."

"Skal jeg skjænke Theen?" spurgte Huusjomfruens i dette Dieblis høist uvelkomne Stemme, og Begge reiste dem for at gaae tilbords.

Det var første Gang i lang, lang Tid, at Zeppa igjen sov sødt og roligt, som da hun var et Barn. Haabet, det velsignede Haab, var gjenfødt i hendes Hjerte. Fru Bang sov ogsaa en sund, vederkvægende

Søvn. Og næste Morgen vaagnede Ryngbygaards Beboere, som det syntes, til et nyt Liv.

„Hvor jeg har sovet deiligt,“ sagde Fru Bang. „Det er, som jeg var bleven et nyt Menneske. Der kan man see, hvad en Smule Søvn kan gjøre. Ja, og saa Gladen over den kjære Dreng. Kul Gardinet lidt op, min kjære Pige. Det er godt. Nu kan jeg nok trænge til at see lidt til Guds skønne Dag; det er længe siden.“

Zeppa mødte efter Fru Bangs Ønske ved Theebordet. Susstitsraaden var der allerede. Han saa ud som et ganske andet Menneske.

„Godmorgen, lille Zeppa,“ sagde han tilfreds. „Jeg hører, hun har sovet godt og har det meget bedre. Det er gode Nyheder. Nu have vi vandret saamange Aar sammen, og jeg veed ikke, hvordan det skulde gaae mig uden hende. Ja, jeg er egoistisk nok til at ønske, at den gode Gud i Naade vilde lufte mine Dine først. Hun er stærkere, hun vilde bære det bedre, end jeg. Kvinden, Zeppa, er altid den Stærkeste i Savn og Videlse. Men nu ville vi ikke tale mere om den Sag. Kom og stjænk Dem selv og mig en Kop Thee. Det lader til Bomfru, Christensen er usynlig idag.“

Ude i Haven gif Capitain Bang og plukkede Blomster. Han havde endnu ikke tænkt paa at nyde Noget. Det var en nydelig Bouquet, han dannede. Mon den var til ham selv? Jeg troer det ikke, han var altfor glad over den, Saa, nu var den færdig. Med to Spring var han i Spisestuen.

„For Zeppa,“ sagde han og lagde Blomsterne i hendes udstrakte Haand.

„Ja, nu er det igjen Tid til at tænke paa Blomster,“ sagde Justitsraaden leende. „Du maa plukke dem alle, min Dreng, især naar det er til vor lille Hunsalf.“

Zeppa takkede for Blomsterne med et straalende Smil.

„Og nu en Kop Thee, hvis Zeppa vil stjænke den til mig. Tak! Har Du læst Aviserne, Onkel!“

„Nei, nu begynder jeg først, min Dreng.“

„Gaaer De til Tante, Zeppa?“

„Ja. Skal jeg bringe en Hilsen?“

„Tak, gjør det. Jeg maa vel ikke selv følge med. Jeg faaer maaskee et lille Bink, naar jeg maa komme.“

„Jeg skal sende Onkel Tom efter Dem,“ sagde Zeppa og gif tilbage til sin Patient med let og glad Hjerte. —

Otte Dage gaaer hurtigt, altfor hurtigt for dem, som ere lykkelige, langsomt som Sneglen for dem, der ere sorgfulde. For Zeppa fløi de. Nu var der kun to

Dage tilbage. To Dage tilbage. To Dage, saa skulde han reise. Vilde han reise uden at sige et Ord?

Hver Morgen fandt hun den skønneste lille Bouket paa Bordet ved sin Tallerken. Hver Dag kom han ind og sad ved Siden af hende ved Tantes Seng, spøgede og lo med hende, saae hende dybt og forskende ind i Dinene, taug nu og da pludselig, blev alvorlig og studerede hendes Ansigt Træk for Træk, som om han der vilde lære Sjælens dybe Hemmelighed, hvad den gjemte, hvad den var værd. Til andre Tider loffede han hende ind i den livligste Samtale, fik hende til ret at aabne sit Hjerte og vise sine Tanker, sine Følelser, uden at hun selv mærkede det, før han lidt efter lidt trak sig ud af Samtalen og overlod til Fru Bang og hende at fortsætte den, medens han selv lyttede, veiede og dømte. Det troede Beppa idetmindste. Maaskee hun gjorde ham Uret.

„Han veier mig, efterseer og dømmer mig paa det Nøiagtigste, som Kjøbmanden en Vare, før han kjøber den,“ sagde hun heftigt til sig selv en Dag, da han saaledes havde trukket sig ud af en Samtale, som han selv havde ført hende ind paa. „Og hvergang lader jeg mig paany narre og henrive. Nu vil jeg ikke mere, nu vil jeg holde Stand. Jeg vil ikke være en Boldt for hans Luner.“

„Jeg vil ikke mere,“ det er et godt Ord, benyttet

paa sit rette Sted; men vi glemme ofte at holde det. Det er et farligt Ord benyttet paa urette Sted; thi der holde vi det som oftest.

Zeppa vilde ikke mere. Og nu var der kun to Dage tilbage af Permissionen, saa var det ikke saa svært at holde Ordet, især naar Zeppa engang var bleven ivrig og vilde holde det. Hun lod sig altsaa ikke mere føre paa Glattis, hun lod sig ikke mere lede ind paa nogen Samtale, og da Capitain Bang første Gang mærkede, at hun ikke vilde, ignorerede han det, anden Gang gjorde han sig dobbelt Umage for at bekæmpe hendes Villie, tredie Gang opgav han det, og fjerde Gang gjorde han intet Forsøg.

Det kom der ud af „Jeg vil ikke mere.“ To haarde Stene male ikke godt sammen.

Fru Bang mærkede strax, at der igjen var Noget i Veien, netop nu, da hun troede, hun var sit Onsses Maal saa nær, at hun blot behøvede at strække Haanden ud for at gribe det.

Den sidste Dag kom. Bouketten laa pligtsskyldigt som sædvanlig paa Bordet; som sædvanlig indfandt han sig ved Tantens Seng. Men intet Mere blev gjort, for at trække Zeppa ind i Samtalen. Mon hun var glad derfor? Det var slet ikke Glæde, der stod skrevet i hendes Blik. Det var før Misfornøielse, undertrykt Bredde!

„Nu reiser Du igjen fra mig, min Dreng,“ sagde Fru Bang bedrøvet. „Men Gud være lovet, Du reiser, tør jeg sige, med lettere Hjerte, end Du kom. Jeg tænker, jeg snart kan blive ganske rask og komme lidt ud. Takket være Gud og min lille Zeppa, der har pleiet mig saa kjærligt.“

„Ja, takket være de Begge,“ sagde han og greb Tantes magre Haand. „Og naar jeg kommer igjen, gaaer Du ude i Haven og vander Dine Yndlingsblomster og seer paa Aprikoser og Fersfener med en Kjendermine, der sige: „Nu modnes de snart.“

„Hvem veed det? Kan nok hændes. Men imidlertid, lille Zeppa seer bleg ud. Det er altsammen min Skyld. Du maa tage hende med Dig ned i Haven. Gaa en rigtig lang Tour med hende, hører Du, min Dreng, det vil gjøre hende godt, det trænger hun til. Jeg veed ikke, hvordan jeg skal takke min kjære lille Zeppa for Alt, hvad hun har gjort imod mig. Jeg er gammel og har ikke mere den Evne, som Ungdommen besidder, til at vise min Taknemmelighed. Du er ung, Alexander, Du maa tage Din gamle Tantes Skyld paa Dig og betale den. Hører Du, Du maa takke Zeppa for mig.“

„Den Skyld tager jeg med Glæde paa mig,“ sagde Capiteinen med kold Høflighed. „Imidlertid er jeg vis paa, at Froken Lind ikke vil være tilfreds med

min Tak. Din vil være hende tusindfold mere velkommen. Lad os derfor være enige om at takke hende i Forening," tilføiede han med et godmodigt Smil.

Seppa var bleven blodrød af Krænkelse og Harm. Hun slog skamfuld Dinene ned og mishandlede sit Arbejde paa den ynkeligste Maade uden selv at vide det.

„Gaa nu, Børn," sagde Fru Bang med et be-
trykt Blik paa sine Yndlinge. „Jeg er træt, jeg vil have No."

Seppa følte den største Lyst til at gjøre Modstand. Capitain Bang, som læste denne Tanke i hendes Dine, hød hende Armen med et undertrykt Smil, og saaledes forlode de Bærelset, Begge yderst uvillige og lidet oplagte til at nyde hinandens Selskab.

„Det gaaer aldrig godt," sagde Fru Bang sagte, da de havde lukket Døren efter dem. „Jeg kan ikke begribe hvorfor; de ere dog som skabte for hinanden."

„Vi skulle altsaa gaae en lang Tour," sagde Capitain Bang med et drillende Blik paa Seppa, og idet han lagde et stærkt Eftertryk paa Ordet „lang". „Hvorhen skulle vi saa gaae? Meningerne ere deelte med Hensyn til, hvad der er langt eller kort. Jeg vil for Exempel naturligviis finde den længste Wei for kort. Frøken Lind vil derimod rimeligviis finde den korteste Wei for lang. Ikke sandt?"

Zeppa svarede Intet, men saae paa ham med et Blik, der tydeligt udtrykte: „Din Hyster!“

Saaledes begyndte de deres lange, fornøielige Tour. Smidlertid laa Fru Bang og havde meget behagelige Drømme, at domme efter Smilet om hendes Mund og det venlige Blik i hendes Dine. Var det saaledes, hun trængte til Ro. Gud veed, hvad hun tænkte paa. Nylig var hun saa utilfreds, nu saa glad; nylig havde hun sagt „Det gaaer aldrig;“ nu sagde hun „Det gaaer nok.“ Ja, hun laa endogsaa og udmalede sig Fremtiden ret efter sit eget Hjerte; hun saae, hvorledes Zeppa med Kjærlighed og Omhu pleiede hendes Alderdom, hvorledes Capitain Bang vandrede Arm i Arm med Justitsraaden, støttede og opmuntrede ham. Hun gik videre og videre i sine Drømme, medens de, paa hvem hun byggede denne kommende Lyksalighed, ogsaa gik videre og videre, men ikke i lokkende Drømme, nei, i den reelle Virkelighed.

„Hvad om vi gik til Skoven,“ foreslog Bang. „Der er vist herligt idag. Jeg har saamæn ikke haft mine Fodder der siden hiin minderværdige Kanetour, vi havde i Vinter. Holder De af at plukke Blomster, Frøken Lind? Som Barn var det min største Fornøielse.“

„Jeg har ogsaa fundet stor Glæde i det og gjør

det da endnu ved given Feilighed," sagde Zeppa fraværende.

„Hvor i Verden er nu Deres Tanker?" spurgte han spøgende. „Ikke her, heller ikke hjemme i Præstegaarden. Nei, jeg kan see, de ere paa en lang Reise. Hvem veed, maaskee i Afrika."

„Maaskee," sagde Zeppa rødmende. Hun vidste bedst, hvor nær de vare.

„Har De hørt, hvad Onkel foreslog mig igaar?"

„Nei, ikke saa vidt jeg husker."

„Vil De høre det?"

„Hvis De er meget forlegen for at fortælle mig det," sagde Zeppa leende, „kan jeg vel nok lægge Dre til."

„Tak, Deres Naade rører mig til Taarer. Gid Deres Skygge aldrig maa tage af. Men siden De er saa lidet nysgjerrig, at det kun er for at tilfredsstille mig, at De vil høre min Hemmelighed, ikke for at tilfredsstille Deres egen Videbegjærlighed, saa har jeg Betsedenhed nok til at tie."

„Ja, det maa man sige, betseden er De i en usædvanlig Grad," sagde Zeppa spottende, „saa betseden, at jeg . . ."

„At De?"

„At jeg aldrig før har mødt Deres Lige."

„Tak, Frøken Lind, fordi De engang virkelig giver mig, hvad mit er," sagde Capitainen leende. „Be-

stedenhed er Unglingens skønneste Pryd, siger jeg. Men saa vidt jeg veed, er der en gammel Forskrift, som siger: Bessedenhed er Ungmøens skønneste Pryd. Den troer jeg uheldigviis ikke er falden i Hænderne paa mange unge Damer. Her er Blomster. Hvad om vi plukkede nogle? Skal jeg plukke en Bouket til Dem og De en til mig? Saa skulle vi see, hvem der gemmer sin længst."

"Det bliver vist Dem," sagde Zeppa og begyndte at plukke. „Herrerne ere saa mærkværdig trofaste til at bevare saadanne Klenodier. Vi Damer ere mere glemsomme. Jeg har endnu aldrig gjemt en eneste Blomst, jeg har faaet."

Bang knælede netop ved Siden af hende og havde bøiet sig ned mod Blomsterne. Nu saae han op med et skjelmst Smil og et polidst Udtryk i Diet, der tydeligt sagde:

"Du lille Hyfler!"

"Ikke en eneste?" gjentog han spørgende.

Zeppa rødmede og lod, som om hun havde meget travlt med sine Blomster.

"Altsaa en ganske lille en. Var den blaa eller rød?"

"Jeg vil ikke mere gemme den," sagde Zeppa vred.

"Den skal bort."

"Altsaa dog een," sagde Capitainen leende og rakte hende sin Bouket.

Zeppa lod, som om hun ikke saa den.

„Her er en til, men den skal vel ogsaa bort, maa-
stee allerede imorgen.“

„Baltfald tør jeg love, den bliver gjemt længere
end denne,“ sagde Zeppa leende og rakte ham sine
Blomster. „Og hvis De nu synes, som jeg, vende vi
hjem. Det har været en meget lang Tour.“

„Sagde jeg det ikke nok, Frøken Lind vilde kalde
den korteste Bei lang i saa behageligt et Selskab som
mit. Og dog er det den sidste Tour i flere Maaneder,“
sagde Bang halvt spøgende, halvt alvorlig, idet han
forsigtig gjemte hendes lille Bouket i sin Tegnebog.
„Men Deres skjelske Smil modsiges Deres Ord;
jeg troer ikke, Beien har været længere for Dem end
for mig.“

„Saa maa den i Sandhed have været meget lang
for Dem. Men som De siger, det er den sidste Tour,
vi gaae sammen paa lang Tid, for det kan jo ikke
nægtes, flere Maaneder er en lang Tid for den, der,
som De, lever i Hovedstadens Liv og Glæde.“

„De glemmer, et Minut er en Ewigheid for den,
der savner og længes,“ sagde Capitainen, „saa tænk Dem
blot, hvormange Ewigheder disse to Maaneder ville
bestaae af for mig.“

„Det bliver et langt Regnestykke. Smidlertid skal
jeg see at have det opgjort, til De kommer tilbage.“

„Maa det saa være med Hjertet, ikke med Forstanden, at De opgjør dette Regnestykke, Zeppa,“ sagde Bang alvorligt.

Hadde Zeppa hørt det? Hun ilede hurtig opad Trappen, men ved Forstuedøren standsede hun og saae tilbage. Capitain Bang stod endnu ved Foden af Trappen og saae spørgende paa hende.

Hun nikkede venligt ned til ham.

„Imidlertid gaaer jeg op og gemmer disse,“ sagde hun og viste paa Blomsterne.

„Og den eneste, der skal bort imorgen?“ spurgte han. —

„Den eneste? Dens Skjæbne skal blive afgjort, naar jeg har opgjort Regnestykket.“

„Den Green er endda ikke saa let at bøie,“ tænkte Capitain Bang, da Zeppa var gaaet ind. „Aldrig havde jeg troet, det skulde koste saamegen Tid. Og . . . hun har en Billie, og den er ikke lille. Nei, det havde jo ogsaa Ridderens Brud, og dog, det er klart, hun elsker mig ikke, som jeg vil elstes.“

Bang gik tankefuld ned i Haven.

Næste Morgen kom. Zeppa ilede ned i Spisestuen. Hvorfor? — Vidste hun det selv? Paa Bordet

laa en Bouket til hende, men Giveren var allerede langt borte.

„Seg skal hilse fra min Neveu,“ sagde Justitsraaden og saae op over Avisen. „Han tog allerede bort imorges Klokken fem.“

Seppa sagde Intet, men gif hen og skjænkede sig en Kop Thee. Hendes Trin vare ikke saa lette og elastiske, som da hun kom, hendes Smil ikke saa straalende.

Da hun havde druffet Theen, listede hun sig først ned i Haven, i Udkanten af hvilken der laa en Hoi, hvorfra man havde en viid Udsigt over Egnen. Der satte Seppa sig ned paa en Bænk og stirrede sørgmodig ad den Kant, hun vidste, Capitain Bang maatte være taget for nogle Timer tilbage.

„Igjen borte,“ hviskede hun. „Og næste Gang vil han ogsaa tage bort uden at finde mig værdig.“

Saa, der var rigtignok en deilig Udsigt over Egnen; men der manglede Cee, Seppa følte det, der manglede det Bedste, Rytteren og Hesten. Seppa reiste sig og gif ind. Hvor der var tomt og uhyggeligt paa det nylig saa selskabelige og hyggelige Lynghygaard.

„Det er en Fornøielse at see, hvor Dine Fingre kunne gaae, kjære Seppa,“ sagde Pastor Undal og satte

fig ved Siden af den unge Pige. „Maa man saa høre, hvilke Fremstridt vi have gjort siden igaar med dette velsignede Udstyr. Jeg begynder næsten at blive skinsyg paa disse døde Gjenstande, der saa ganske berøve mig min lille Nieces Selskab. Kom, læg det nu tilside for een Gangs Skyld og gaae ned med mig i Haven. Jeg lover, Du skal ikke fortryde derpaa. Blomsterne have gjort særdeles store Fremstridt i de to Dage, Zeppa ikke har værdiget dem et Blik. Kom nu og lad den Syning fare.“

„Jeg faaer vel føie Dig for denne Gang, lille Onkel. Men hvad troer Du, Rosa og Ellen Bjerg ville sige, naar deres Bryllupsdag indfinder sig, og Zeppa udebliver trods sit Løfte med Bryllupsstadsen. Det er mig om at gjøre at faae det færdigt saasnart som muligt, ellers ville de maaskee finde det nødvendigt at tage fremmed Hjælp, og det veed jeg, de ikke have Raad til. Saa, nu gaaer jeg med Dig og hilser Dine Blomster.“

Da de kom tilbage, sad Rosa Bjerg i Dagligstuen og ventede paa dem.

„Maa, er De endelig der,“ sagde hun og gif dem glad imøde. „Jeg har taget mig den Frihed, uopfordret at lægge min Hat og mit Shawl. Kjære Zeppa, hvor vi maae takke Dem, saa flittig De er for vor Skyld. Jeg har næsten Samvittighedsnag ved at vide,

at De saaledes hænger i Sytøiet hele Dagen, istedetfor at nyde det deilige Sommerveir. Vi have ogsaa travlt, kan De troe, der hjemme. Nu er da den nye Huusholderse kommen. Jeg troer, hun er et meget skikkelig Fruentimmer, som vi roligt kunne betroee gamle Bedstemoder og Søstrene til. Ja, De veed jo, at Ellen tager lille Wille med sig, da hun ikke har Hjerte til at skilles ved hende. Jeg havde foreslaaet at tage Bedstemoder med mig, men det vil hun ikke. Hun vil ikke forlade Præstegaarden, før hun bytter den med Kirkegaarden, siger hun."

Hvor Haab og Fred i Hjertet dog kan forvandle et Menneske. Rosa Bjerg var ikke den Samme, som Zeppa mødte første Gang ved Ballet paa Byngbygaard. Hvor sørgmodig og forknøbt saae hun ikke ud dengang. Nu stod der Glæde og Tilfredshed at læse i hvert et Træk; de blege Kinder havde faaet en frisk, livlig Farve, de matte Dine havde faaet Glands og talte ikke mere om den Sorg og Veemod, der dengang havde været deres eneste Sprog.

"Hvor De seer glad og frisk ud," sagde Zeppa deeltagende, da Pastor Undal havde overladt de unge Damer til deres eget Selskab og var gaaet ind i sit Studereværelse. "Nu er De fuldkommen lykkelig, kan jeg see. Fortæl mig nu lidt om Deres tilkommende

Hjem. Har De faaet Alting der arrangeret efter Deres Ønske?"

„Om jeg har? Ja, langt, langt over mine Ønsker, langt over hvad jeg nogenfinde har povet at tænke mig i mine meest ufornuftige Drømme. Ja, kjære Zeppa, jeg har ogsaa drømt, det veed De jo, vi Alle gjøre, men jeg tænkte rigtignok aldrig paa at faae mine Drømme til at gaae i Opfyldelse. Jeg tog dem for det, jeg troede, de vare: smukke Lustkasteller, der for en kort Tid hjalp mig at glemme den sorgelige Virkelighed. Og nu ere de dog alle gaaede i Opfyldelse. Ofte forekommer det Hele mig som en Drøm, og jeg skjælver for at vaagne op og see det Alt forsvinde. De leer, men bliv, til De selv engang føler Dem saa lykkelig, som jeg nu, saa tør jeg sige, den samme Følelse vil komme over Dem, De vil ikke kunne troe paa Deres egen Lykke. De vil være bange for, at den skal forsvinde, for De ret er sikker paa, at den ogsaa er Deres rette Eiendom.“

„Opriktigt talt, det troer jeg ikke. Jeg føler tværtimod, jeg er skabt til at nyde den Lykke, Gud vil skjænke mig, af mit ganske Hjerte, uden at gjøre mig selv Skrupler over dens Varighed. Jeg vil holde fast paa den — o, med Liv og Sjæl, Ingen skal fravriste mig den, Ingen uden Gud. Saa maa jeg bøie mig;

men indtil da Og Ellen, er hun ligesaa lykkelig, som De?"

"Jo, det er hun, om man end ikke sporer det saatydeligt paa hende som paa mig. De veed jo, Ellen har altid været glad og tilfreds. Der er en hjertelig Ro over Ellen, der hverken tillader hendes Sorg eller hendes Glæde at vise sig i saa stærkt et Lys som hos mig. Men Ellen er meget lykkelig, jeg føler mig overbevist derom, skjøndt hun tilsyneladende er den Samme som altid. Nu har hun jo ogsaa meget Mere at tænke paa, end jeg. Hun har hele Huset derhjemme at ordne. Hun maa see til, at den nye Huusjomfrufuldkommen bliver sat ind i sine Pligter. Hun efterseer Alt, baade inde og ude, baade Tøi og Meubler. Og saa tilsidst har hun sit nye Hjem at tænke paa. Saa indseer De selv, der bliver ikke megen Tid tilovers for Ellen til at tænke paa sin Lykke."

"Gud give, jeg var som Ellen," sagde Zeppa oprigtigt.

"Ja, det Ønske har jeg gjort mange, mange Gange. Jeg har ogsaa gjort mig oprigtig Umage for at efterligne hende; men det vilde aldrig lykkes. Ellen er intet almindeligt Menneske, Frøken Lind, hvor ringe hun end seer ud for den, der kun dammer efter det Ydre."

"Hvor det maa være inderligt veemodigt for Dem.

at skilles," sagde Zeppa taktfuld. „De ere ikke blot Søstre, men ogsaa Veninder, og hvor tomt vil der ikke blive i Præstegaarden for Deres Fader og ikke mindre for Deres Sødsfende. Det er en blandet Kyffe, De gaaer imøde, Frøken Bjerg; er det ikke?"

„Den er ganske vist blandet med Veemod og undertiden, synes jeg næsten, med Anger, fordi vi forlade dem, som vi ere bundne til ved Naturens varmeste Baand. Havde Søstrene været vogne, som vi, var det en anden Sag; men nu føler jeg tidt, som om vi begik en Uret mod dem, ved at forlade dem smaa og uforsørgede, som de ere, da vi hidtil havde været saa godt som Mødre for dem. Og dog er jeg bange for, Frøken Lind, at hvis det stod til mig at gjøre det Skete ufæet, saa kunde jeg ikke; jeg havde ikke Hjerte dertil. Tvertimod, jeg er vis paa, jeg gjorde det igjen. Ja, det gjorde jeg bestemt."

„Og Ellen, hvad siger hun?"

„Ellen siger, som jeg, men med andre Ord."

„Ja ja, det er forunderligt, det varmeste, det inderligste Familiebaand, som Intet paa Jorden uden Gud mægtede at bryde, bliver løst saa let som Intet, bliver løst af en vildfremmed Haand, naar Kjærligheden laaner den sin Tryllemagt. Ja, en Tryllemagt er det, maa det være, naar den kan forene to Sjæle til Et, to Sjæle, der aldrig før saaes eller mødtes," sagde Zeppa drømmende.

„Nu har jeg det! nu veed jeg, hvad der er gaaet af Sørensen de sidste Søndage, han ikke har villet spise her!“ raabte Madam Andersen og kom farende ind til Zeppa, der netop var bleven færdig med det sidste Stykke af Rosas og Ellens tarvelige Udstyr.

„Naa, hvad er der saa gaaet af ham?“ spurgte Zeppa deeltagende ved at see Madam Andersen synke overmandet om paa en Stol.

„O, den Utafnemmelige! Og det trods mine Kringler, de fine Kartofler og Sukkerærterne. Veed De, hvor han har været hver eneste Gang, veed De det?“

„Nei, gode Madam Andersen. Men ønsker De, jeg skal vide det, saa fortæl blot.“

„Han har været hos Jordemoderen. Det anede mig nok, for en af de sidste Gange han var her, fortalte han mig en lang Præken om hendes fortræffelige Bruunkager, og om at de gled ned af dem selv som Sirup i en Krukke, og at de stode over Alt, hvad han hidtil havde smagt.“

„Naa naa, saa staaer de sagtens ogsaa over mine Kringler? Det er godt, Hr. Sørensen,“ sagde jeg. „Engang skal dog Sandheden frem, lad det saa ligesaa godt være først som sidst; og derfor vil jeg sige Dem, De er en yderst utafnemmelig Personlighed. Jeg, som har bagt Kringler for Dem hver Søndag, hvis Mage man kan søge paa den hele Jord, og saa Kartoflerne,

de bedste, som vi eiede. Nei, Hr. Sørensen, det glemmer jeg Dem aldrig, det kan jeg aldrig tilgive Dem, nei, om jeg saa blev tusinde Aar."

"Lille, søde, bedste Madam," sagde det falske Skarn, "tag Dem det nu ikke saa nær; ikke ivre Dem. De misforstaaer mig jo ganske. De faaer Noget ud af desse Ting, som jeg slet ikke har tænkt paa. Jeg elsker dem over Alt. Naa, naa, græd nu ikke, lad nu Alt være godt igjen. Saa tør Deres Dine, at ikke den lille Frøken og Pastoren skal see Noget, naar de igjen komme ind. Hører De?" Og han trak sit blaatærnede Kommetørflæde op af Kommen og tørrede mine Dine med det. "Bedste Madam," raabte han, "bedste Madam, Deres Kringler over Alt, selv over de Brune!"

Og jeg saae ham ind i hans falske Dine og spurgte med en Stemme, der maatte ryste selv en Steen:

"Mener De det ogsaa, Sørensen?"

"Ja, han meente det, det Skarn! Enhver er sig selv nærmest, lille Frøken, er det ikke sandt? Nu, det kan ikke nægtes, Sørensen er et meget godt og antageligt Parti for mig og mine Lige, og jeg havde nu saa som saa bestemt, imellem os sagt, at Roen og Huset og alt det derovre skulde være mit. For man bliver dog engang kjed af at tjene, selv om det er i et Huus, som dette, og hos saa velsignede Menneſker. Man bliver ældre hver Dag, ogsaa svagere, og ønsker igjen

at sætte Foden under eget Bord. Min første salig Mand og jeg maatte skilles ad efter tre Ugers Forløb, fordi vi Intet havde at leve af. Saa døde han, det gode Skind, uden at vi havde tjent Saameget, at vi atter kunde tage sammen. See, det var jo en grumme haard Skjæbne. Jeg kom tilbage her i Præstegaarden, hvor jeg havde tjent, siden jeg var en Tøs paa tolv Aar. Ja, det er saamæn sandt, det veed Pastoren. Og nu, da jeg troer, jeg er paa veie til at komme i en sikker Havn, nu gaaer denne Jordemoder med sine Bruunkager hen og snapper mig ham lige for Næsen. Det er haardt, det maa De selv tilstaae, lille Frøken, det er for haardt til at blive taalt. Sgaar var der Forlovelsesgilde hos Jordemoderen, siger Else, og hun veed det. Nei, det veed Gud, nu gifter jeg mig heller ikke med ham, jeg bliver hos Pastoren, for Enhver er sig selv nærmest," sagde Madam Andersen og styrtede bort med en truende Mine.

„Altid den samme Bise og det samme Omkvæd," sagde Zeppa og saae med et medlidende Smil efter den stufede Madam Andersen. „Kjærligheds Glæde og Kjærligheds Sorger, hvorhen man seer! Er da Kjærlighed den eneste regerende Magt i denne Verden? — Jeg skal ikke kunne bevise det Modsatte. Nu kommer han snart, han kommer snart!" —

„Gudskeelov, at Sørensen har friet til Jorde-

moderen," sagde Else til sig selv, bestræftiget med at trække en Spand Vand op af Brønden. „Jeg havde ikke undt Madam Andersen ham. Jeg har havt nok af hendes Madameri; værre var det vel blevet den anden Gang, hun fik den Titulaire. Nei, Tak, lad hende blive i Præstegaarden, saa har jeg En at skjændes med.“

Det er forunderligt, saa lidt Egoisme der findes i Verden!

Det var rigtignok et stolt Brudeveir. Regnede der ikke Guld ned i Brudens Skjød, saa regnede der Solskin. Lad saa Verden beholde sit Guld; det gjør kun Hjertet koldt, Solskin varmer det derimod.

Kirken var smykket, det havde lille Seppa gjort, og mangt et inderligt Ønske havde hun opsendt under sit Arbeide for dem, der skulde høste Glæde af det. Nu stod hun i sit Bærelse og klædte sig paa. Hun skulde jo være Brudepige. Maaskee hun havde havt lidt mere Omhu for sin Dragt, naar hun havde vidst, hvem der var ankommen til Lyngbygaard. Men det vidste hun ikke; Blomsterne bleve heftede lidt skjodesløst paa de deilige blonde Lokker; men det hjalp kun til at forfjønne den yndige Skikkelse, hvor Alt syntes at være Natur, Intet Kunst.

Kloffen tre holdt Byghbygaards luffede Vogn for Døren.

Pastor Undal kastede et Shawl over sin lille Pundling og fulgte hende ud for at hjælpe hende op i Vognen; men det var unødvendig, der stod allerede En ved den aabne Bogndør og strakte Haanden ud efter hende. Seppa skjælvede og blev blussende rød, Pastor Undal blev bleg; men det saae Ingen. Og Ingen saae, hvad han følte, da han gik ene tilbage til sit eensomme Huus, og endnu mere, da han fandt den Bouket, som han med saamegen Omhu havde affkkaarret til Seppa, ligge forglemt paa Bordet.

„Kjære Barn, Du har da ikke ventet paa os?“ sagde Fru Bang og saae med et hjærtligt, beundrende Blik paa den smukke, rødmende Pige med det lykkelige Smil og de straalende Dine. „Det er Altsammen Alexanders Skyld. Jeg havde bestemt at være i Præstegaarden halv tre. Saa kunde vi først have faaet en lille Pasfiar. Men saa kommer den kjære Dreng ganske uventet igaaraftes til Byghbygaard. Han pleier ellers altid at melde sin Ankomst ved et Par Linier. Naa, det faaer nu være. Men hvad troer Du vel, da han hører, vi skulle til Bryllup, og han ikke kan komme med, da der var bedt et bestemt Antal, og Ingen vidste eller forudsaae, at han saadan vilde falde ind i Huset lige med Et, saa gjør Menneſket Oprør

og paaftaaer, at han vil med, hvordan det end gaaer. Naa, et uartigt Barn faaer altid sin Villie, veed Du jo nok. Min Mand, som i Forbigaaende fagt, ikke holder af at være med til faadanne Fester, renoncerede strax paa sin Plads til Fordeel for sin forkjælede Neveu. Saa vidt gik Alting godt. Men ligesom vi skulde til at ftige i Bognen, og jeg savner min Hr. Neveu og lader lede efter ham overalt i Huset, bliver han da langt om længe funden nede i Haven, ivrigt beffjæftiget med at affære mine smukkeste Blomster. Det nyttede ikke at bede og befale, han lod sig ikke forstyrre i sit Arbeide. Og nu kan Du nok gjette, til hvem Blomsterne vare."

Capitainen rakte smilende Zeppa den smukke Bouket, som han holdt i Haanden.

"Nei, nei," raabte Zeppa, som netop kom til at huffe paa Blomsterne, hun havde glemt hjemme. "Seg maa tilbage, jeg har glemt Onkels Bouket. Bliv ikke vred, kjære Fru Bang, der er Tid nok endnu til at vende tilbage. Seg veed, det vil gjøre Onkel inderlig ondt, at jeg har glemt de Blomster, han med saamegen Kjærlighed og Omhu plukkede til mig imorges. Maae vi ikke vende om?"

"Og mine Blomster?" spurgte Capitain Bang og rakte igjen Bouketten hen til Zeppa, idet han lod den følge af et bebreidende Blik. "Med hvilke Følelser ere

de da plukkede, siden Frøken Lind forsmaaer dem med saamegen Pigeghydighed?"

Zeppa tog mod Blomsterne; hun slog Dinene ned og svarede Intet.

Capitainen bankede paa Rudssten og befalede ham med en Stemme, der lød lidt bister, at kjøre tilbage til Præstegaarden. Zeppa saae forstrækket op. Vognen vendte og holdt snart igjen udenfor Præstegaarden. Capitain Bang sprang ind for at hente Blomsterne, men Zeppa fulgte ham hurtigt og sagde bestemt:

„Tak, jeg vil selv hente dem. Jeg skylder at gjøre Onkel en Undskyldning for min utaknemmelige Glemfomhed.“

Han traadte koldt tilbage til Bogndøren.

I Dagligstuen sad Pastor Undal med Bouketten i sin Haand. Han var saa fordybet i sine smertelige Tanker, at han ikke havde hørt Vognens Komme, saa lidt som han hørte Zeppa træde ind. Hun standsede i Døren, hendes glade Træk bleve formørkede, og der kom Taarer i hendes Øine. Anede hun nu, hvad han saalænge havde skjult, eller kjendte hun allerede hans Hemmelighed? Og var det kun dette uventede Syn af hans undertrykte Smerte, der gjorde hende saa bedrøvet?

Hun følte Trang til at lægge Armene om hans Hals og bringe ham Haab og Trøst; til at glemme

fig selv og sin egen Lykke, som vinkede derude; hun havde tabt Mod og Lyst til at være med ved denne dobbelte, i mere end een Henseende dobbelte Fæst; hun gjorde allerede et Skridt frem, hun havde fattet en Beslutning. Men der er en Magt, som er stærkere end alle unge Hjerters tilsammen. Zeppa hørte en velbekjendt Stemme derude; Blodet farvede igjen hendes blege Kinder, Dinene fik Liv; hun kunde ikke opgive ham, nei, hun følte det, ham eller Ingen; og maatte end hele Verden knuses og forgaae, saa kun ham.

Men Zeppa kunde have været rolig. Hun kjendte kun lidet sin Onkel, hvis hun troede, han havde modtaget hendes Offer. Nei, i hans Hjerter vilde der ikke være opstaaet et Diebligs Tvivl eller Kamp.

Hun nærmede sig hurtigt og tog med et kjærligt Blik Bouketten ud af hans Haand.

Han sprang forfækket op.

„Du blev da ikke bange? Jeg kom saa lydløst,“ sagde hun mildt bevæget. „Kan Du tilgive mig, at jeg glemte den? Det varede ikke længe, som Du seer.“

Han saae paa hende, som vækket af en hæsleg Drøm.

„Du savnede den altsaa,“ sagde han med et roligt Smil, „og det trods Gaa, kjære Zeppa, der er ingen Tid at give bort.“ Han bøiede sig ned for at kysse hendes Pande. Hun slog begge sine Arme om

hans Hals og hulkede sagte. „Zeppa, hvad er det, Barn, hvorfor græder Du?“

„Har Froken Lind fundet Bouketten?“ spurgte Capitain Bangs Stemme med en haard, skærende Klang.

Zeppa foer sammen, hun kastede et ængsteligt spørgende Blik paa Skikkelsen i den aabne Dør. Det var nok, hun slog hurtigt Dinene ned for ikke at see det mørke, næsten truende Ansigt.

Hun sad atter i Vognen, hendes Blik var stift fæstet paa den lille Bouket, der havde kostet hende saameget. Den ene Taare efter den anden faldt paa de rødmenende Blade. Det var en dyr Bouket, det følte hun.

Fru Bang saae yderst forstrækket og forlegen ud. Hun saae fra den Ene til den Anden; men hun forstod ikke at løse Gaader. Zeppas Taarer, hendes Revenus blege, strenge Ansigt, hvad skulde det betyde?

Nu bøiede Bang sig over mod Zeppa og tog den Bouket ud af hendes Haand, som han nylig selv havde givet hende. Zeppa greb hurtig efter den, som om hun anede, hvad han vilde; men det var for seent, den var allerede kastet ud af det aabne Vindue.

Vognen holdt for Kirkedøren. Capitain Bang hjalp sine Damer ud og bød dem Armen. Zeppa havde en Følelse, som om hun skulde besvime, hendes Been vakkede, hun maatte mod sin Villie støtte sig til den

Arm, der blev budt hende med saamegen Modvillie og Kulde.

Bielsen gled uhørt forbi hendes Øren. Alt dandsede for hendes Dine. Hun gyste for det Dieblif, hun igjen skulde reise sig og forlade Kirken. Vilde hun have Kraft til at gaae? Hun troede det neppe. Hun følte en Træthed, en Tungthed i alle Lemmer, som om hun ikke kunde røre sig fra Stedet.

Og dog kom hun ud af Kirken, hun vidste ikke hvorledes; hun hørte en Summen af Stemmer omkring sig, en idelig Raslen af Knive og Gaffler, en Latter og en Støi. Det gik Alt i et Virvar, til hun endelig igjen sad i Bognen og følte en Haand kjærligt blive lagt paa hendes Arm.

Hun saae op. Hvem tænkte i dette Dieblif paa hende med Venlighed, nu da han havde opgivet, havde fordømt hende?

Det var Fru Bang.

„Zeppa, mit Barn, min egen lille Zeppa, hvad er det?“

Han var der ikke, hans strenge vrede Blik hvilede ikke spottende paa hende. Hun fastede sig i Fru Bangs Arme. „O, jeg er saa ulykkelig!“ Og nu aabnede hun sit Hjerte og fortalte Alt, hvad der thyngede det, til sin moderlige Veninde.

„Og det er Alt,“ sagde denne med et roligt, til-

freds Smil. „Hvor dog Ungdom og Kjærlighed gjøre dem selv mange unødvendige Sorger. Nu tør jeg nok sige, han sidder derude, den kjære Dreng, med Hjertet fuldt af Galde og Bitterhed, fordi han troer, min lille, uskyldige Zeppa har drevet Spot med hans Følelser og elsker en Anden. Altsammen Indbildning. Det er, som jeg siger, Menneffet er selv sin værste Fjende og Ophavet til sine fleste Sorger. Men det skal Altsammen blive godt endnu, kjære Barn, stol paa mig og gjør, som jeg siger. Han maa tages paa med Vemfældighed. Det vilde lidet nytte at gaae hen og forklare ham det rette Sammenhæng i dette Dieblif. Hans Brede og Sorg maa først have lagt sig Noget; nu vilde han ikke høre paa det, det er jeg vis paa. Lad mig om det, min Pige, stol paa mig, jeg veed, hvorledes han skal tages. Saa, aftar nu Taarerne, Alt skal blive godt. Men saa maa Du ogsaa gjøre, som jeg siger. Jeg sender en Karl med et Par Linier til Din Onkel endnu iaften, for at melde ham, at Du bliver paa Byghygaard for en Tid. Saa er Alt i Orden.“

„Ja, men jeg kan ikke blive,“ sagde Zeppa. „Det er ganske mod min Følelse. Det er jo dog mig, der er den Forurettede. Han har talt Saameget om blind Tillid til mig, og see nu, hvor lidt han selv yder den.

Maatte han ikke vide, at jeg aldrig kunde spille et saadant dobbelt Spil, at jeg Nei, jeg kan ikke blive."

„Kjære lille Pige, veed Du da ikke, at Mændene aldrig hde det Samme, som de forlange af os Kvinder. Fordi de forlange blind Tillid, blind Ehdighed, blind Kjarlighed af os, troer Du derfor, de hde den? Nei, nei, min Pige, de ere komne seende til Verden. De see i Alt, og vi ere blinde i Alt. Men naar det kommer til Stykket, hvem mon saa der er den Blindeste af os? Det vil jeg lade være ubesvaret. Du maa blive paa Ehyngbygaard til Alt er ordnet imellem Jer. Tro mig, jeg er gammel og erfaren, og her gjælder det om mit kjæreste Onstkes Opfyldelse. Er Du den Forurettede, som jeg gjerne tilstaaer, Du er med Hensyn til dette Tilfælde, saa er det Dig desto lettere at række Haanden til Forsoning. Men det vil jeg sige Dig, Barn, Du har Uret i Din Stoltthed, ikke at ville bøie Din Villie for Din Mands. Tro mig, Barn, det er Kvindens Pligt og maaskee hendes største og sværeste Opgave her i Livet. Sandelig hun opgiver Intet af sin Værdighed derved; tværtimod en sand Kvinde vil altid vide at føie sig efter sin Mands Villie, uden dog ganske at opgive sin Selvstændighed eller vise ham en slavisk Egegyldighed."

„Troer De det virkelig? Det er et stygt Ord,

„blind Lydighed,” naar det bliver udtalt som et blindt Forlangende, ikke som en frivillig Gave, der bedes om.“

„Kjære Barn, hvorledes skal det gaae med Handlingen, naar Ordet allerede er saa affkræftende,” sagde Fru Bang smilende. „Naar lille Seppa saaledes ghyser tilbage for det blotte Ord, hvorledes vil hun saa faae Kraft til at udføre det?”

„Det er netop det, jeg frygter. Jeg troer aldrig, at jeg kan gjøre det. Jeg maa vist være meget trodsig og egenfjærlig. Men jeg vil prøve derpaa; jeg vil saa gjerne, men naar jeg meest har været bestemt paa at vende mig til at bøde min Willie, saa Ja, ganske uden at jeg selv har mærket det, før det var for seent, er der kommet det Modsatte ud af det.“

„Saa maa Du prøve det igjen; med en fast Willie naaes det vanskeligste Maal. Prøv nu først paa at bekæmpe den Ulyst og Stolthed og tag hjem med mig efter mit Onske. Det er allerede et godt Skridt fremad. Det vil maaskee blive en haard Prøve for Dig, kjender jeg min Neveu ret, saalænge han ikke er modtagelig for at høre Fornuft. Men tro mig, den vil tillige være god og lærerig. Ungdommen har saa godt af at blive prøvet og lære sig selv at kjende. Altsaa, Du maa tage med. Jeg vil i mit Brev bede om, at Madam Andersen maa sende Dig noget Tøi; Du har jo Intet at tage paa uden denne lette Dragt. Saa, nu ere vi

hjemme. Fat nu Mod, min Pige og lad Dig ikke forstrække af hans alvorlige Ansigt. Han troer sig jo meget forurettet, derfor skal han ogsaa have den Straf at blive i den Tro nogen Tid. Det er den bedste Hævn, jeg kan give Dig."

Bogdøren gik op og og Capitain Bang hjalp sin Tante ud. Han vilde lukke Døren igjen og give Rudsken Ordre til at kjøre tilbage til Præstegaarden; men Fru Bang lagde Haanden paa hans Arm og sagde med et Smil: „Det behøves ikke, min Ven, Zeppa bliver her."

„Ja saa!" Han vendte Ryggen til Bognen og gjorde Mine til at gaae op. Zeppa havde allerede strukket Foden frem for at springe ud; men nu trak hun den hurtig tilbage og satte sig ned igjen, bestemt paa at tage hjem.

Fru Bang trak hende venlig til sig. „Du glemmer at hjælpe Froken Lind ud," sagde hun roligt. Capitain Bang vendte om med et mørkt Blik og rakte Zeppa Haanden med kold Høflighed.

Zeppa laa ikke paa Roser og drømte ikke om Engle denne Nat.

Hun havde neppe Mod til at gaae ned i Spisestuen næste Morgen. Hvad, om Fru Bang ikke var der endnu — hvad, om han var der ene?

Det Sidste var naturligviis Tilfældet. Han sad ved Vinduet og læste i en Avis. Da Zeppa frygtssomt traadte ind, reiste han sig og forlod Bærelset med et koldt Blik.

„Jeg jager ham paa Flugt i hans eget Hjem,“ tænkte Zeppa saaret. „Det alene viser mig, at jeg ikke burde være gaaet ind paa Fru Bangs Forslag. Han vil vist frænke mig mere, end jeg har Mod til at bære. Jeg vil imidlertid gjøre mig Umage for at være taalmodig og overbærende.“

„Hvor er Alexander?“ spurgte Fru Bang og saae sig om.

„Han gik, da jeg kom,“ sagde Zeppa bebreidende.

„Ja saa, ikke Andet! Naa, mit Barn, har Du sovet godt? Ja, det tør jeg sige, Du har,“ tilføiede hun smilende, da hendes Neveu netop igjen traadte ind. „Du seer jo saa rød ud som en Rose og saa smilende som den kjære Sol.“

Bang saae til Zeppa. Det maatte da være en hvid Rose og en Sol, der var gaaet bag en Sky.

„Og Du, Du seer ogsaa meget forfrisket ud,“ vedblev Fru Bang ufortrødent. „Nu maa Du rigtignok gjøre alt Dit til for at opmuntre vor kjære Gæst, for at vi kunne beholde hende rigtig længe. Hører Du, hun maa ikke kjede sig, saa tager hun fra os.“

„Skulde der ikke være Andet, der loffede Froken

Lind hjem, end det, at hun kjedede sig her, saa var der rigtignok ikke meget stærke Baand, der bandt hende til Præstegaarden. Hvad det angaaer, at jeg skal opmuntre hendes Eensomhed her, saa tiltroer jeg mig for det Første ikke at være i Besiddelse af Gaver dertil, og heller ikke bliver jeg her længe nok til at aflægge en Prøve derpaa. Seg reiser om nogle Dage."

"Nei, jeg reiser," sagde Zeppa og reiste sig hurtigt.

"Du bliver og han bliver," sagde Fru Bang roligt og lagde sin Haand paa Zeppas Arm, for at holde hende tilbage paa hendes Plads. „Alexander spøger med os. Han fortalte sin Onkel og mig igaar, at han blev her to hele Maaneder; om han endnu ogsaa tillader sig at spøge med Dem og mig, saa veed jeg vist, han ikke vilde gjøre det med sin Onkel. Er der noget Nyt i Avisen, min Ven?"

Capitain Bang bed sig harmfuldt i Læben og tilfæstede Zeppa et vredt Blik. „Seg har ikke læst den endnu."

"Vil Du saa læse den høit for os, min Ven."

Senere paa Dagen, da Zeppa sad og lagde Kabaler for Onkel Tom, kom han et Dieblisk hen og saae paa hende. „Sa, Kabaler," sagde han bittert, „det er Damernes Element. Maa jeg saa spørge Frøken Lind, hvad er der blevet af Blomsterne, som vi med saa megen barnlig Naivitet vekslede, Dagen før jeg reiste?"

Han tog sin Tegnebog frem og lagde den lille visne Bouket paa Bordet ved Siden af Zeppa. „Tro mig, De har leet ret hjerteligt af den drengeagtige Capitain, og De havde Grund til det, det kan man ikke nægte. Det var en Barnlighed, parret med Blindhed, uden al Rige. Naa, De kastede vel min Bouket Dagen efter i den første den bedste Grøvt, eller har maaskee Pastor Undal faaet den til evig Arv og Gie, som et ydmygt Pant paa sin uværdige Medbeilers Dumhed? Rabalen gif op, det kunde jeg nok vide, naar den er i de rette Hænder. Skal jeg nu lægge Dig en Rabale, Onkel Tom?“

Zeppa reiste sig og gif. Bang kastede et ængsteligt Blik paa de visne Blomster. Han kunde være rolig; hun tog dem ikke med. Hun havde glemt dem for sine egne Tanker. Da hun var borte, skyndte han sig igjen at gjemme den i sin Tegnebog med et dybt Suk.

Om Aftenen kom der endeel Ungdom. Man legede, spøjte og dandsede; Ingen skulde see paa de To, hvad de tænkte og følte. Capitain Bang var lutter Liv og Munterhed, Zeppa elstværdig og smilende. Tilfids blev det dog umuligt for Zeppa at forstille sig længere, hun listede sig ubemærket ud paa Berandaen og satte sig ned, langt borte fra de Andres støiende Glæde.

Lidt efter kom ogsaa Bang ud for at søge Tilflugt der. I Begyndelsen saae han hende ikke; men

netop som hun gjorde et Forsøg paa at liste sig ubemærket bort, vendte han sig om og opdagede hende.

„De behøver ikke at flygte for mig, Frøken Lind, jeg skal strax gaae. Deres Hjerte er for fuldt til at være derinde; mit er tomt nok til at kunne udholde det. Hvorfor bliver Forlovelsen ikke offentliggjort, saa vilde Folk bedre forstaae Deres Ophold her. De vil naturligtviis ikke boe i Præstegaarden under disse Forhold. Naar skal Brylluppet være? Skal jeg maaskee have den Fornøielse at være Forlover, før jeg reiser, fiden det er Tante saameget om at gjøre, at jeg bliver. O, Zeppa, Zeppa, hvorfor gjorde De mig saa stor en Sorg!“

Men Zeppa var borte, hun havde ikke hørt hans sidste Udbrud.

I Præstegaarden var der trist og øde. Pastor Undal opholdt sig meest i sit Studereværelse; det var, som om han havde faaet Noget imod den hyggelige Dagligstue, hvor han sidst havde seet Zeppa, netop i et af de piinligste Dieblkke af sit Liv.

Madam Andersen larmede og skjændte i Kjøkkenet fra Morgen til Aften med Else, der da ikke stak op for Madam Andersen, det maa man lade hende. Hun

havde Tungen paa det rette Sted, som man ellers pleier at sige om Hjertet. Gud veed, hvordan det skulde være gaaet Madam Andersen i denne Prøvelsens Tid, naar hun ikke havde havt Else at lade sin Brede og Skuffelse gaae ud over. Det lettede hendes Byrde bethdeligt, især da Else bragte hendes Samvittighed til Ro ved disse som oftest ikke ganske retfærdige Overhalingen, ved just ikke at være saa taalmodigt et Offer; man kunde tvertimod mange Gange være i stor Tvivl om, hvem der egentlig var Offeret, Madam Andersen, der altid begyndte, eller Else, der altid endte Vaabendansen.

Paa Hingbygaard stod Alt ved det Gamle, og nu var der gaaet flere Dage. Bilde Fru Bang straffe sin Neveu, saa straffede hun ham sandelig haardt; nu havde han dog været saa modtagelig for en Forklaring, ja, han havde gjerne givet Ar af sit Liv for at blive overbevist om, at han havde gjort Seppa Uret, at han havde taget feil.

Troede hun maaskee, at det var en god Lære for de unge Mennesker at tage med i Fremtiden?

Seppa sad i Havestuen og arbejdede, da Capitain Bang traadte ind og nærmede sig Bordet, hvor hun sad. Han kastede sig i en Gyngestol og begyndte at blade i en Bog.

„Kvindens Troskab,“ læste han, „er prøvet Guld.“

„Siger De ogsaa det, Frøken Lind? Jeg hader og foragter den Trostfab. Kvinden er Intet for mig, Intet, Intet! Hendes Ord, hendes Blik, hendes Handling, Alt er Falskhed fra først til sidst, eller ogsaa er jeg blind eller gal, eller hvad der er langt værre, dum som den værste Døsmer.“

„Maaskee ingen af Delene,“ sagde Jeppa roligt. „Jeg troer ikke, at Feilen ligger i Deres Forstand, men i Deres Karakter og Hjerte. De er mistroist og gjerrig. De yder ikke, hvad De forlanger. Blind Tillid forlanger De, og blind Mistro giver De. Det er maaskee Mændenes Viis at belønne Kvinden paa.“

„Og det siger De, De De, som Jeg vil ikke udtale de bittre Ord, der ligge mig paa Læben, de ville smerte mig mere end Dem. Saadan en Daare, som jeg har været, at jeg kunde troe paa et uskyldigt Ansigt. Frøken Lind, jeg troer, jeg hader Dem. Ja, jeg maa sige det; jeg veed, det er raat og umandigt, men om jeg saa kunde vinde Himlen ved at tie, jeg maa tale. Jeg hader, jeg foragter Dem, De har drevet et grusomt Spil med mig. Jeg kan aldrig tilgive Dem; og om De saa laa hele Deres Liv for mine Fødder og bad, istedetfor at De sidder fornem og stolt, med Foragt i Deres Blik, som en uskyldig Kvinde, saaret i sit Underste, jeg kunde ikke tilgive Dem. De har berøvet mig min Tro paa

Kvinden, min Agtelse og min Tillid til hende. De har et stort Ansvar paa Deres Samvittighed ligeoverfor mig. De har traadt mine bedste Følelser under Fodder og drevet Gjæk med dem. Jeg troer aldrig mere en Kvinde."

„Det Ansvar, jeg har, er meget lille," sagde Zeppa, bleg af undertrykt Harm. „Deres Tillid og Tro til Kvinden var kun meget ringe, om jeg husker ret. Den Smule, der var, har jeg neppe ved min Opførsel berøvet Dem. De har før berøvet mig den Tillid, jeg engang folte til Deres Kjon, idetmindste til Nogle af det. De var saa ængstelig, Capitain Bang, for at forhaste Dem, som Jøden, der veier Guldet i sin Haand og aldrig kan faae nok, men altid frygter, han bliver bedraget og faaer Robber for Guld. Saaledes veiede De den Kvindes Ord og Handlinger, ja Tanker og Bevægelser, af hvem De i samme Dieblis forlangte blind Tillid, blind Lydighed. Hun skulde troe paa Dem uden at aabne sine Øine. De vilde derimod ikke engang troe, hvad De saae; De kunde ikke see Nok, ikke vide Nok; det var Dem umuligt at fatte Tillid; som et usfelt Siv boiede Deres Tro paa hende, Deres Tillid til hende sig hid og did for den mindste Modvind. Og nu endelig, nu har De seet nok, nu er Deres Mistro bleven tilfredsstillet, og De vender hende Ryggen; men først maa De dog unde Dem selv den

Glæde at staae Ansigt til Ansigt med hende og forhaane og insultere hende, før De forlader hende. Har jeg maaskee Uret? Er De nu tilfredsstillet, Capitain Bang?"

„Bilde jeg ikke troe? Destoværre, jeg troede kun altfor godt, især det Sidste, jeg saae. Men nu er De en Andens Brud; De skylder maaskee ham mere Regnskab for Deres Handlemaade, kjender han den, end mig."

„Jeg skylder Ingen Regnskab!" raabte Zeppa og reiste sig skjælvende. „Jeg er fri, jeg er hverken den Ene eller den Andens Brud. Og denne Dag har afgjort min Skjæbne. De sagde, jeg havde berøvet Dem al Tro, Agtelse og Tillid til Kvinden. De tager feil, Capitain Bang, det er Dem, der har berøvet mig disse Følelser ligeoverfor Manden; fra idag af foragter jeg Deres Kjøn og Dem fremfor Alle. Jeg gifter mig aldrig. De har et stort Ansvar paa Deres Samvittighed med Hensyn til mig. Jeg tilgiver Dem aldrig."

Capitain Bang saae forstrækket efter Zeppa; hendes Hefstighed havde kølnet hans. Hendes Brede havde jaget hans paa Flugt, og Frygt og Tvivl indtogte deres Plads.

Det var netop paa rette Tid. Fru Bang kom ind og satte sig ved Siden af sin modløse Neveu. —

Det var Aften. Capitain Bang havde uden Held søgt at blive ene med Zeppa. Hans bønliche Blikke vare forgjæves, hun vilde ikke see dem; hun var ubønhørlig og kold. Hun kunde ikke tilgive ham de bittre Ord, han havde sagt, og endnu mindre hans ubegrundede Mistro.

Skumringen faldt paa. Hun mærkede ikke, fordybet i sine hemmelige Tanker, at den Ene forlod Stuen efter den Anden, at hun var ene med sin indbildte Fjende. Nu kom han hen til hende, nu saae hun det og reiste sig hurtigt for at gaae.

„De maa ikke gaae, Zeppa, De maa ikke forlade mig saaledes. Aldrig har et Menneſke smægtet efter Tilgivelse, som jeg har smægtet efter Deres i denne lange, sørgelige Dag. De saae det godt. Hvor kunde De være saa haardhjertet? Er det ikke Kvindens skjønneste Egenſkab at glemme og tilgive?“

„Hvad veed De om Kvinden? De kjender hende ikke, De har mindst af Alle Grund til at vente Noget af hende. Lad mig gaae, det nytter ikke, jeg bliver. Vi To lære dog aldrig at kjende eller sætte Tillid til hinanden. Jeg troer heller ikke, jeg kan tilgive Dem nu, jeg føler ſlet ikke Trang til det. De var saa uretfærdig, saa haard.“

„Og De, Zeppa, var De mild og retfærdig?“

Zeppa lod Hovedet synke. „Jeg har ingen Tillid

mere til Dem, jeg kan ikke lide Dem, jeg kan kun elske Dem," hviskede hun nølende.

„Kun elske mig! Det er ikke Nok, Seppa, jeg maa have Mere. Giv mig Alt, eller ogsaa lad denne Drøm være tilende. Den har kostet os Begge Nok. Tag Deres Ord tilbage, eller jeg reiser imorgen, og vi sees ikke mere. Tag dem tilbage, bøv dog for Himlens Skyld engang Deres Billie for min, eller ogsaa lad det være forbi imellem os. Jeg kan ikke længere udholde denne Kamp. Har jeg ikke angret, har jeg ikke bedet om Tilgivelse? Hvad vil De mere? Vil De, at jeg skal tage Kvindeskikkelse paa og erklære Dem for min Herre. Kunde De see op til mig, kunde De agte mig? Tal! Hvad vil De, Alt eller Intet?"

„Intet, siden De kalder det saaledes," sagde Seppa og tog sin Haand til sig. „Jeg troer ikke mere, jeg holder af Dem. Jeg føler mig saa forstenet, saa kold og underlig."

Capitain Bang saae paa hende med et spørgende Blik, som om han betvivlede at have hørt rigtig; en Bredestrødme farvede hans Kinder, da han læste Be-kræftelsen af hendes Ord i de klare, rolige Dine, der hvilede paa ham.

„Tilgiv, at jeg har opholdt Dem saalænge, Frøken Lind," sagde han stolt. „Tilgiv og forglem Alt, hvad jeg har sagt Dem i dette Dieblis."

Han bukkede koldt og forlod Bærelset.

Zeppa havde Ret, hun følte sig som forstenet, eller rettere sagt, hun følte slet Intet. Hun havde lidt og følt Saameget i de sidste Dage; nu var det forbi, hendes Hjerte var blevet til Is. Men hun tog sig ikke iagt for, at Isen smelter, naar man mindst aner det. —

Han var gaaet. Zeppa følte ingen Anger. Hun satte sig rolig hen ved Vinduet og saae ud i Haven. Hun vilde ikke engang have kaldt ham tilbage, selv om hun vidste, han havde efterkommet Opfordringen.

Kort efter kom Fru Bang ind.

„Alexander reiser imorgen,“ sagde hun koldt. „Jeg vil ikke længere holde ham tilbage. Jeg har selv pakket hans Tøi ind. Han gjør Ret i at reise.“

Hun saae strengt paa den unge Pige, men Zeppa lagde ikke engang Mærke til det. Hun var fuldkommen ligegyldig.

Fru Bang reiste sig vred og ringede paa Eys. Zeppa satte sig hen til Onkel Tom, som netop var traadt ind.

„Har Du virkelig Hjerte til at lægge Kabaler?“ spurgte Fru Bang fornærmet. „Det vilde jeg ikke gjøre i Dit Sted, Zeppa. Jeg vilde dog idetmindste tage de ydre Former iagt. Du bør dog ikke frænte ham mere end nødvendigt er.“

Zeppa reiste sig roligt og gav Kortene til Onkel Tom, der saae yderst forbauset paa hende og udstødte sin korte, meningsløse Vatter. Derpaa gif hun hen til Vinduet og tog sit Arbeide for at sætte sig til Bordet, hvor Fru Bang havde taget Plads.

Fru Bang fulgte enhver af hendes Bevægelser. Hun saae ud som En, der gif i Drømme.

„Er Du syg, Zeppa? Du seer saa bleg og mat ud?“ spurgte hun ængstelig.

Zeppa rystede paa Hovedet og smilede. „Nei, ikke syg, jeg føler mig kun saa træt. Jeg troer, jeg længes efter at komme hjem.“

„Efter at komme hjem?“ sagde Fru Bang krænket. „Nu, Barn, den Længsel kan Du saae stillet, naar Du vil. Du kan jo komme hjem den Dag imorgen.“

„De er vred paa mig, det maa De ikke være. Jeg kan ikke gjøre for, at jeg føler mig saa kold, saa ligegyldig for Alt. Jeg maa vist ikke være rast.“

„Gid det var saa vel, Zeppa, saa vilde jeg kunne forstaae denne unaturlige Opførsel. Det var godt, Du kom, min kjære Alexander, jeg trænger til at høre lidt læst høit. Du seer saa træt ud; vil Du maaſtee helst være fri?“

„Jeg skal gjerne læse høit, Tante.“ Capitain Bang gif ud for at hente en Bog i Bibliotheket.

„Vær lidt venlig imod ham for min Skyld,“
hviskede Fru Bang til Zeppa.

„Seg kan ikke, det er mig ikke muligt at være ven-
lig,“ svarede Zeppa.

Og Bang kom atter ind og satte sig ned og læste.
Denne Aften havde Intet tilfældes med den Aften,
han sidst havde læst høit for dem. Zeppa maatte tænke
derpaa. Hun undertrykte et Suk, der begyndte at
komme Liv derinde. Naar skulde hun høre ham igjen?
Aldrig, havde han sagt. Zeppa saae op fra sit Arbeide.
Hvor bleg han var! Hvor lidende han saae ud! Deres
Blikke mødtes. Zeppa sænkede hurtigt sit og blev
purpurrod. Han blev ogsaa rød, og der kom nyt Liv
i hans Træk.

„Theen er færdig,“ meldte Huusjomfruen, og man
reiste sig og gik ind i Spisestuen. Zeppa og Capi-
tainen havde Plads ligeoverfor hinanden. Ingen af
dem spiste Noget. Zeppa sad den meste Tid med ned-
slagne Dine; og naar hun en enkelt Gang løftede dem,
var det for at møde hans Blik, der hver Gang fik
hende til at sænke dem igjen.

„Vi ville gaae tidlig til Ro,“ sagde Fru Bang.
„Alexander skal tidlig afsted imorgen og vi Andre see
Alle trætte og medtagne ud. Vi kunne Alle have godt
af lidt mere Søvn end sædvanlig.“

„Na ja,“ sagde Justitsraaden. „Jeg føler mig ganske træt. Der maa vist være Torden oppe.“

„Giv mig Din Arm, Bang, saa kan Alexander bide Seppa sin. Velbekomme, Børn. Nu et eneste Kapitel til, Alexander, og saa tilføis.“

Kapitlet blev læst, og man reiste sig for at gaae til Ro.

Capitain Bang tog Afsted med sin Onkel og Tante, da han ikke vilde forstyrre dem saa tidlig næste Morgen. Onkel Tom var allerede gaaet til Ro; han trak sig gjerne tilbage til sit Bærelse lidt før Theetid.

„Det kan dog være, Du seer mig engang endnu, min Dreng,“ sagde Fru Bang og kyskede ham hjærtligt paa Panden. „Gud velsigne Dig, Du er min Stoltthed og min Glæde.“

„Farvel, kjære Dreng,“ sagde Justitsraaden. „Det er slemt, at Du maa afsted saa hurtigt igjen. Og Du, som lovede at blive to Maaneder! Men Forretninger fremfor Alt; dem bør man aldrig forsømme. Kom snart igjen, for at Du kan indhente den forsømte Tid her. Det er Skade, Du skal væk netop nu. Vi have ikke altid en Frosen Lind at opvarte med.“

Capitain Bang rakte Seppa Haanden og boiede sig ned imod hende. „Er det muligt, Seppa,“ hviskede

han; „Iader De mig virkelig reise, naar et Ord af Dem kan holde mig tilbage?“

Jeppas Haand skjælvede i hans, men hun trak den hurtigt til sig og sagde nølende: „Jeg kan ikke.“

Bang vendte sig fra hende. „Godnat og Farvel Alle,“ sagde han roligt. „Du maa ikke staae op for min Skyld, kjære Tante. Hører Du, jeg vil ikke have det.“

Fru Bang nikkede venligt til ham, og hver gik til sit. Jeppa standsede et Dieblis, men da Bang ikke saae det tvivlende Blik, hun fæstede paa ham, gik hun videre.

„Godnat, Jeppa,“ sagde en venlig Stemme, da hun stod udenfor Døren til sit Bærelse. „Tro blot ikke, jeg er vred paa Dem; jeg er kun bedrøvet og stuffet, kjære Pige.“

Jeppa saae ængstelig op paa ham; Ryset skjælvede i hendes Haand; hun var meget bleg og havde Taarer i Øinene. Isen kunde ikke længer modstaae Solens Straaler, den smeltede lidt efter lidt for dens Varme. „Farvel,“ sagde hun neppe hørligt.

„Farvel, og Gud velsigne Dem!“ Han bøiede sig ned og kyskede hendes kolde Haand.

Han var borte. Jeppa stod der endnu og stirrede efter ham; hun gjorde nogle Skridt frem for at følge ham, men nu lukkede han sin Dør. Det var for

fildbigt. Zeppa udstødte et svagt Angstffrig og ilede ind paa sit Bærelse. Nu var Isen smeltet. Nu følte hun igjen, at hun havde et Hjerte, et Hjerte, der kun slog for ham, kun tænkte paa ham.

„O, hvad har jeg gjort!“ raabte hun og kastede sig grædende paa Sengen. „Nu seer jeg ham aldrig, aldrig mere!“

Det var en graa regnfuld Morgen. Capitain Bang havde ikke været i Seng den hele Nat. Han havde brugt Tiden til skifteviis at læse og gaae op og ned ad Gulvet. Til sidst havde han kastet sig fuldt paaklædt paa Sofaen og var falden i en kort, urolig Søvn. Han anede neppe, at den, han havde offret hele sin Tanke, havde deelt hans Søvnløshed. Hun havde lagt sig paaklædt paa Sengen, men uden at lukke et Øie. Hun kunde ikke sove. Hver Gang hun prøvede paa at lukke de trætte Dienlaage, lød det bebreidende i hendes Hjerte: „Seg seer ham aldrig, aldrig mere,“ og hun aabnede dem igjen og saae sig ængstelig om. Var det ikke allerede Dag? Var han allerede borte, langt borte?

Han stod ved Vinduet i Spisestuen og stirrede ud i Regnen. „Er Theen snart færdig?“ spurgte han

Huusjomfruen, der saae ualmindelig søvnig ud, skjøndt hun havde sovet som en Steen hele Natten.

„Nu skal jeg gaae ud og see, om Maskinen snart kommer ind.“

I Døren mødte hun Zeppa.

„Jh, Du forbarmende Gud, er Frøken allerede oppe? Hvor bleg De er, De seer ud, som om De havde vaaget hele Natten.“

Bang vendte sig hurtig om. Var det muligt? Var det virkelig Zeppa?

Ja, det var hende. Hun lukkede sagte Døren efter sig. Nu vare de ene. Hun nærmede sig langsomt, hun skjælvede som et Espeløv og havde ikke Mod til at see op.

„Streng Hr. Ridder,“ hviskede hun neppe hørligt og sank paa Knæ, „her lægger jeg min Billie.“

„Gud velsigne Dig, Zeppa, for de Ord!“ raabte Capitain Bang og tog den skjælvende Pige kjærligt i sine Arme. „Stol paa mit høitidelige Lovte, jeg skal aldrig misbruge dem.“

Fru Bang havde netop stukket Hovedet ind af Døren, nu trak hun det useet tilbage, og mærkeligt nok kom der ingen Huusjomfru og serverede Theen. Den ene Time gik efter den anden. Capitain Bang havde glemt sin Rejse. Peter ventede forgjæves med Vognen udenfor Døren. Endelig kom Stuepigen og sagde

stjelmst: „Du kan spørnde fra igjen, Peter. Capitainen har betænkt sig; han reiser ikke dengang.“

„Reiser han ikke?“ spurgte Peter fortørnet og saae paa sine Søndagsklæder.

„Nei, men derfor kan Du lige godt faae Brug for Dine Søndagsklæder, for saae jeg ikke feil, da jeg for kom ind i Spisestuen, saa tænker han svært paa Bryllup, og saa veed Du jo nok, Du kommer med i Kirken.“

Peter satte et fiffigt Ansigt op.

„Naa, har det sig saadan. Ja, saa er det sagtens bedst, jeg spørnder fra.“

Fem Aar ere gaaede. Det er en smuk Sommeraften. Solens sidste Straaler spille imellem Blomster og Blade. Zeppa og Bang staae Arm i Arm ude paa Verandaen. Begge ere saa glade, Begge see saa lykkelige ud. Bang bøier sig kjærligt ned og seer hende ind i det livsglade Blik.

„Naa, er det saa slemt, at være min lydlige lille Kone?“ spurgte han ømt.

„Onkel,“ sagde den fireaarige Zeppa og lagde begge sine smaa Arme om Pastor Undals Hals, paa hvis Skjød hun sad, „maa jeg være Din lille Kone?“

„Himlen er min Brud,“ svarede han deemodigt;
 „Men Zeppa skal være min egen lille Yndling.“

„Er Himlen Din Brud?“ spurgte Barnet naivt.
 „Saa skal Du give mig et Par af de deilige Stjerner,
 dem kan jeg godt lide, og hun har saamange af dem.“

„Det kan jeg ikke; Zeppa maa nøies med min
 Kjærlighed. Det er Alt, hvad jeg har at give.“

„Og det er det Bedste,“ sagde Zeppas Moder blidt
 og sluttede hans og Barnets Hænder kjærligt i sine.

Ende.

